COLECȚIA

Jubiri de poveste

Bestseller USA Today

SARAH MACLEAN

Nouă reguli de nesocotit

Cuprins

Prolog
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
EPILOG
Observații

Sarah MacLean

NOUĂ REGULI DE NESOCOTIT

[Love By Numbers 01]

Traducerea CRISTIAN BOTEA

Editura Alma/Litera
Colecția IUBIRI DE POVESTE
iunie, 2014

Titlul original: ***Nine Rules to Break When Romancing a Rake***
Seria: **Love by Numbers**

ISBN: 978-606-686-777-1

Nouă reguli de nesocotit

1. Sărută pe cineva cu pasiune
2. Fumează țigări de foi și bea whisky
3. Călărește ca un bărbat
4. Fă scrimă
5. Asistă la un duel
6. Trage cu pistolul
7. Pariază (într-un club de gentlemeni)
8. Dansează pe toate melodiile de la un bal
9. Fii considerată frumoasă. Măcar o dată.

Prolog

Londra, Anglia
Aprilie 1813

Lady Calpurnia Hartwell încerca să-și stăpânească lacrimile în timp ce fugea din sala de bal a reședinței Worthington, scena celei mai recente și mai devastatoare rușini ale sale. Simțea aerul bine-venit al nopții, înviorător și primăvăratic, în timp ce cobora grăbită treptele mari din marmură, cu pașii repeziți de disperarea care o împingea înainte, în umbrele grădinilor mari și întunecate. Odată ascunsă de ochii celorlalți, lăsă să-i scape un oftat adânc și își încetini pasul, căci era în sfârșit în siguranță. Mama ei s-ar fi cutremurat dacă ar fi descoperit-o pe fiica ei cea mare afară fără însoțitoare, dar nimic nu ar fi putut-o ține pe Callie în salonul îngrozitor.

Primul ei sezon era un mare dezastru.

Nu trecuse nici măcar o lună de când își făcuse debutul. Fiica cea mai mare a contelui și a contesei de Allendale, Callie ar fi trebuit să fie frumoasa balului; toată viața fusese crescută pentru asta - dans grațios și maniere perfecte, plus o frumusețe răvășitoare. Desigur, asta era problema. O fi fost Callie o dansatoare bună, cu maniere impecabile, dar o frumusețe? Înainte de toate, era pragmatică și nu se lăsa amăgită că ar fi așa ceva.

„Ar fi trebuit să știu că o să fie un dezastru”, se gândi ea în timp ce se lăsă pe o bancă din marmură din labirintul de gard viu de la Worthington.

Era la bal de trei ore, și încă nu fusese invitată la dans de vreun pretendent care să nu fi fost complet nepotrivit. După două invitații de la vânători de averi cunoscuți, una de la un bărbat foarte plictisitor și alta de la un baron care nu putea să aibă mai puțin de șaptezeci de ani, Callie nu se mai putuse preface că se simțea bine. Era evident că pentru înalta societate nu valora mai mult decât suma totală a zestrei și a descendenței sale - și nici măcar asta nu era suficient pentru a-i aduce un dans cu un partener pe care chiar să-l poată plăcea. Nu, adevărul era că, de fapt, Callie își petrecuse cea mai mare parte a sezonului ignorată de burlacii buni de însurătoare, tineri și râvniți.

Oftă.

Seara asta fusese cea mai rea. De parcă nu ar fi fost suficient că le sărea în ochi doar celor plictisitori și bătrâni, în seara aceea simțise ațintite asupra ei privirile celorlalți membri ai înaltei societăți.

— N-ar fi trebuit să-i îngădui în veci mamei mele să mă îmbrace în monstruozitatea asta, murmură pentru sine, privind în jos la rochia lungă de seară la care se referea, la linia prea strâmtă a taliei și la corsajul prea mic, incapabil să-i ascundă sânii, care erau mult mai mari decât o dicta moda.

Era convinsă că nici o frumoasă a balului nu fusese vreodată încoronată purtând o rochie într-o nuanță atât de vibrantă de galben-portocaliu. Sau într-un veșmânt atât de hidos, că tot veni vorba.

Rochia, o asigurase mama ei, era în pas cu moda. Când Callie sugerase că rochia nu o punea foarte bine în valoare, contesa îi spusese că greșea. Callie avea să fie răvășitoare, îi promisese mama ei în timp ce croitoreasa se învârtea pe lângă ea, pipăind și împungând și vârând-o cu greu în rochie. Și, în timp ce își urmărea transformarea în oglinda croitoresei, începuse să le dea dreptate. Arăta răvășitor în rochia aia. Răvășitor de îngrozitoare.

Se cuprinse strâns cu brațele ca să se ferească de răcoarea serii și închise ochii, profund umilită.

— Nu mă pot întoarce. O să trebuiască să rămân aici pentru totdeauna.

Un chicot puternic se auzi din întuneric, iar Callie tresări brusc, icnind surprinsă. Abia putu să deslușească silueta unui bărbat când se îndreptă de spate și încercă să-și încetinească bătăile puternice ale inimii. Înainte să-i treacă prin cap să fugă, vorbi, lăsându-și toată nemulțumirea din acea seară să se facă simțită în tonul vocii:

— N-ar trebui să vă furișați după oameni în întuneric, domnule. Nu așa procedează un gentleman.

El răspunse repede, învăluind-o cu vocea sa profundă de tenor:

— Îmi cer scuze. Desigur, aș putea obiecta că statul la pândă în întuneric nu e o treabă prea demnă de o... *lady*.

— Ah. Aici ați înțeles greșit. Eu nu stau la pândă în întuneric. Eu mă *ascund* în el. E cu totul altceva, zise ea și se retrase și mai mult printre umbre.

— Nu vă voi deconspira, spuse el încet, citindu-i gândurile în timp ce înainta. Ați putea totuși să vă arătați. Sunteți de-a dreptul prinsă în capcană.

Callie simți spinii gardului viu din spatele ei chiar când el ieșea din umbră și înțelese că bărbatul avea dreptate. Oftă cu iritare. „Oare noaptea asta poate să fie și mai rea de-atât?" Chiar atunci, el păși în lumina lunii, dezvăluindu-și identitatea, iar ea avu răspunsul. „Mult mai rea."

Însoțitorul ei era marchizul de Ralston - fermecător, devastator de arătos și unul dintre cei mai cunoscuți libertini ai Londrei. Reputația sa periculoasă era întrecută doar de zâmbetul periculos, care era îndreptat direct către Callie.

— Oh, nu, șopti ea, incapabilă să-și ascundă disperarea absolută din voce.

Nu putea să-l lase să o vadă. Nu așa, împodobită ca o gâscă de Crăciun. O gâscă de Crăciun de un galben-portocaliu ca un apus.

— Ce poate fi așa grav, copilă?

Alintul blând o încălzi, deși căuta o cale de scăpare. Era suficient de aproape cât să o atingă și se înălța deasupra ei, cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât ea. Pentru prima oară după mult timp, se simțea mică. Ba chiar gingașă. *Trebuia să fugă.*

— Eu... Trebuie să plec. Dacă aș fi găsită aici... cu dumneavoastră...

Lăsă propoziția neterminată. Știa și el ce s-ar fi întâmplat.

— Cine ești? întrebă el, mijindu-și ochii în întuneric și privindu-i conturul blând al feței. Stai așa...

Ea își imagina cum în ochii lui apare o sclipire de recunoaștere.

— Ești fiica lui Allendale. Te-am remarcat mai devreme.

Ea nu-și putu stăpâni răspunsul sarcastic:

— Sunt sigură că ați făcut-o, milord. Ar fi fost greu să nu mă remarcați.

Își acoperi gura imediat, uluită că vorbise cu atât de multă îndrăzneală. El chicoti.

— Da. Ei bine, nu este cea mai potrivită rochie.

Ea nu-și putu stăpâni râsul.

— Cât de diplomatic din partea dumneavoastră. Puteți să recunoașteți. Semăn prea mult cu o caisă.

De data asta, el râse tare.

— O comparație corectă. Dar mă întreb dacă există un punct în care cineva să arate suficient de mult ca o caisă.

Îi făcu semn să se așeze la loc pe bancă, și, după o clipă de șovăială, ea se conformă.

— Probabil că nu.

Ea zâmbi larg, uimită că nu se simțea atât de umilită de aprobarea lui pe cât s-ar fi așteptat. Nu, chiar i se părea eliberator.

— Mama mea... e disperată să aibă o fiică pe care s-o îmbrace ca pe o păpușă din porțelan. Din păcate, nu o să fiu niciodată un astfel de copil. Abia aștept ca sora mea să-și facă debutul și să-i distragă atenția contesei de la mine.

El se așeză lângă ea pe bancă și o întrebă:

— Câți ani are sora ta?

— Opt, răspunse ea cu tristețe.

— Ah. Nu e situația ideală.

— Puțin spus.

Privi în sus, la cerul plin de stele.

— Nu, o să fiu deja fată bătrână cu mult înainte să-și facă ea debutul.

— Cum de ești atât de sigură că vei ajunge fată bătrână?

Ea îi aruncă o privire piezișă.

— Vă apreciez cavalerismul, milord, dar ignoranța dumneavoastră prefăcută ne insultă pe amândoi.

Cum el nu îi răspunse, ea își coborî privirea către propriile mâini și continuă:

— Opțiunile mele sunt destul de limitate.

— Cum așa?

— Se pare că îi atrag doar pe cei săraci, bătrâni și plictisitori de moarte spuse ea, enumerând categoriile pe degete.

El chicoti.

— Mi-e greu să cred asta.

— Oh, e adevărat. Nu sunt genul de tânără domnișoară care să-l facă pe un gentleman să îngenuncheze. Trebuie să fii prea orb să nu vezi asta.

— Eu nu sunt orb. Și nu văd așa ceva.

Își coborî vocea densă și delicată precum catifeaua și se întinse să-i mângâie obrazul. Ei i se tăie răsuflarea, uimită de valul intens de senzații care o străbătea. Se aplecă să-i primească dezmierdarea, incapabilă să se opună, iar el își mișcă mâna ca să-i prindă bărbia.

— Cum te cheamă? întrebă el încet.

Ea se cutremură, știind ce avea să urmeze.

— Calpurnia.

Își închise ochii din nou, stânjenită de numele extravagant - un nume cu care nimeni în afară de o mamă romantică neajutorată, cu o obsesie nesănătoasă pentru Shakespeare, nu s-ar fi gândit să nenorocească un copil.

— Calpurnia, rosti el, verificând cum sună numele din gura lui. Ca pe soția lui Cezar?

Roșeața din obrajii ei deveni și mai accentuată în timp ce dădu aprobator din cap. El zâmbi.

— Ar trebui să-i cunosc mai bine pe părinții tăi. Numele este, cu siguranță, îndrăzneț.

— E un nume oribil.

— Prostii! Calpurnia a fost împărăteasa Romei - puternică, frumoasă și mai deșteaptă decât bărbații care o înconjurau. Vedea în viitor și a rămas dârză după asasinarea soțului ei. E minunat s-o ai ca tiză.

Îi clătină ferm bărbia în timp ce vorbea. Ea rămăsese fără glas în fața prelegerii sale sincere. Înainte să aibă ocazia să îi răspundă, el continuă:

— Acum ar trebui să plec. Iar tu, Lady Calpurnia, ai face bine să te întorci în sala de bal cu capul sus. Crezi că poți să faci asta?

O mai bătu ușor pe bărbie o dată, apoi se ridică, lăsând-o

înfrigurată după ce se retrase de lângă ea. Ea se ridică odată cu el și încuviință încet din cap, cu ochii strălucitori.

— Da, milord.

— Bravo, fetițo.

Se aplecă spre ea și șopti, respirația lui suflându-i în părul de pe ceafă și încălzind-o în noaptea rece de aprilie:

— Nu uita că ești o împărătească. Poartă-te ca atare, și restul nu vor avea de ales decât să te vadă la rândul lor așa. Eu deja o fac... Se opri, iar ea își ținu răsuflarea, așteptându-i cuvintele. Maiestate.

Apoi dispăru, afundându-se în adâncul labirintului și lăsând-o pe Callie cu un rânjet prostesc pe față. Fără să stea pe gânduri, se luă după el, dornică să-i fie aproape. În acel moment, l-ar fi urmat oriunde pe acel prinț între oameni care o remarcase pe ea nu zestrea ei, nu rochia îngrozitoare ci pe *ea!*

„Dacă eu sunt împărătească, el e singurul bărbat demn să-mi fie împărat."

Nu trebui să meargă mult ca să-l prindă din urmă. După câțiva metri, labirintul se deschise într-un luminiș cu o fântână mare și strălucitoare, împodobită cu heruvimi. Acolo, scăldat într-o sclipire argintie, se afla prințul ei, cu umeri lați și picioare lungi. Callie își ținu răsuflarea când îl văzu - splendid, ca și când el însuși ar fi fost sculptat în marmură.

Apoi o observă pe femeia din brațele lui. Gura i se deschise într-un icnet înăbușit - își duse mâna la buze și făcu ochii mari. În toți cei șaptesprezece ani ai săi, nu mai văzuse niciodată ceva atât de... minunat de scandalos.

Luna arunca o lumină feerică asupra amantei lui, părul ei blond părea alb, iar rochia de seară în nuanțe pale era transparentă în întuneric. Callie făcu câțiva pași înapoi în beznă, trăgând cu ochiul pe după gardul viu, pe jumătate dorindu-și să nu-l fi urmărit, pe de-a-ntregul incapabilă să-și întoarcă privirea de la îmbrățișarea lor. Doamne, cum se mai sărutau!

Și, în adâncul stomacului ei, surprinderea tinerească lăsă loc flăcării molcome a geloziei, căci niciodată în toată viața ei nu își dorise atât de mult să fie altcineva. Preț de o clipă, își permise să își imagineze că ea era cea din brațele lui: că degetele ei lungi și delicate îi mângâiau părul negru și strălucitor; că mâinile lui puternice îi pipăiau și îi dezmierdau trupul mlădios; că îi mușca buzele, că gemetele care străbăteau aerul nopții la atingerea lui erau ale ei.

În timp ce privea cum buzele lui coborau pe gâtul lung al femeii, Callie își trecu degetele prin același loc, pe propriul gât, fără să poată rezista ispitei de a se preface că atingerea ușoară ca fulgul era a lui. Privi lung cum mâna lui mângâia corsajul neted și conturat al iubitei sale și prinse marginea rochiei delicate, trăgând-o în jos și dezvelind

în noapte un sân mic și ferm. Afișă un zâmbet drăcesc când privi în jos spre dâmbul perfect și rosti un singur cuvânt – „Superb” -, apoi își coborî buzele spre sfârcul întunecat, întărit de aerul rece și de îmbrățișarea lui caldă. Iubita sa își dădu capul pe spate în extaz, incapabilă să-și controleze plăcerea în brațele lui, iar Callie nu-și putea lua ochii de la spectacolul pe care îl ofereau, trecându-și mâna peste propriul sân, simțind cum sfârcul i se întărea sub mătasea rochiei, imaginându-și că mâna și gura lui erau cele care o atingeau.

— Ralston...

Numele, purtat în geamătul de femeie, străbătu luminișul și o trezi pe Callie din reverie. Își coborî șocată mâna și se îndepărtă de scena la care fusese o intrusă. Fugi prin labirint, disperată să scape, și se mai opri o dată la banca din marmură de unde începuse plimbarea ei prin grădină. Respirând greu, se adună, uimită de comportamentul său. O lady nu trăgea cu ochiul. Și cu siguranță nu trăgea cu ochiul în asemenea hal.

În plus, fanteziile nu îi făceau bine.

Încercă să îndepărteze junghiul devastator de durere care o cuprinse când își dădu seama de adevăr. Magnificul marchiz de Ralston nu avea să fie niciodată al ei - și nici altcineva ca el. Simți cu o certitudine clară că lucrurile pe care i le spusese el mai devreme nu fuseseră adevărate, ci minciuni ale unui seducător înveterat, alese cu grijă ca să-i facă pe plac și să o îndepărteze rapid, ca să-i ușureze întâlnirea de amor secretă cu frumusețea lui fermecătoare. El nu crezuse nici o clipă ceea ce spusese.

Nu, nu era Calpurnia, împărăteasa Romei. Era vechea Callie cea insipidă. Și așa avea să mereu.

CAPITOLUL 1

Londra, Anglia
Aprilie 1823

Ciocănitul necontenit îl trezi.

La început îl ignorase, somnul înăbușind sursa zgomotului iritant.

Se lăsă o pauză lungă, iar peste dormitor se așternu o tăcere profundă.

Gabriel St. John, marchiz de Ralston, sorbi lumina începutului de dimineață care scălda încăperea decadentă. Preț de clipă, rămase nemișcat, remarcând culorile bogate ale camerei cu pereții împodobiți de tapiserii din mătase și cu margini aurite - paradisul strident al plăcerilor senzuale.

Se întinse către femeia voluptuoasă de lângă el, și un zâmbet slab îi jucă pe buze când ea își lipi trupul dornic și gol de-al lui - combinația dintre ora matinală și pielea ei fierbinte îl readuse în pragul somnului.

Stătea nemișcat, cu ochii închiși, trecându-și absent vârfurile degetelor peste umărul gol al partenerei sale de pat, în vreme ce o mână mlădioasă, feminină, îi mângâia suprafețele rigide ale trunchiului. Direcția în care aluneca mâna aducea o promisiune erotică întunecată.

Atingerea ei devenea tot mai hotărâtă și mai fermă, iar el îi răsplăti priceperea cu un mârâit gutural de plăcere.

Apoi ciocănitul începu din nou - tare și neîntrerupt, la ușa din lemn masiv de stejar.

— Oprește-te!

Ralston sări din patul amantei, pregătit să-l îngrozească pe intrus, determinându-l să-l lase în pace restul dimineții. Abia își trăsese cămașa de noapte din mătase înainte să smucească ușa cu o înjurătură.

În prag stătea fratele lui geamăn, îmbrăcat impecabil și cu manichiura perfectă, de parcă ar fi fost un lucru firesc să îți cauți fratele acasă la amanta lui, la revărsatul zorilor. În spatele lui Nicholas St. John stătea un servitor care bâiguia.

— Milord, am făcut tot posibilul să-l împiedic să…

Privirea de gheață a lui Ralston îi opri cuvintele în gât.

— Lasă-ne!

Nick se uită cum lacheul plecă grăbit și își arcui amuzat o sprânceană.

— Uitasem cât de fermecător ești dimineața, Gabriel.

— Ce naiba te aduce aici la ora asta?

— Am mers întâi la reședința Ralston, spuse Nick. Cum nu erai acolo, ăsta părea cel mai probabil loc în care să te găsesc.

Își lăsă privirea să treacă de fratele lui și să zăbovească asupra femeii așezate în mijlocul patului uriaș. Cu un rânjet indolent, Nick o salută dând din cap pe amanta fratelui său.

— Nastasia. Îmi cer scuze pentru deranj.

Frumoasa grecoaică se întinse ca o pisică, senzuală și rafinată, lăsând cearșaful pe care îl ținea cu falsă modestie să alunece, dezvăluind un sân savuros. Un zâmbet aţâţător îi joacă pe buze în timp ce spuse:

— Domnule Nicholas, vă asigur că nu sunt deloc deranjată. Poate ați dori să vă alăturați nouă... Făcu o pauză sugestivă. La micul dejun.

Nick zâmbi apreciativ.

— O ofertă tentantă.

Ignorând discuția, Ralston îl atacă.

— Nick, dacă ai atâta nevoie de compania unei femei, sunt sigur că îți puteam găsi un loc în care să te poți bucura de ea, fără să-mi deranjezi mie odihna.

Nick se sprijini de pragul ușii, lăsându-și privirea să zăbovească asupra Nastasiei, înainte de a-și întoarce atenția la Ralston.

— Te odihneai, frățioare?

Ralston se retrase din ușă și merse spre un lavoar din colțul camerei, șuierând în timp ce-și stropea fața cu apa înviorătoare.

— Te distrezi, nu?

— Nespus.

— Nick, ai câteva secunde să-mi zici ce cauți aici, până nu mă enervez că am un frate mai mic și te dau afară.

— E interesant că ai ales să formulezi așa, zise Nick relaxat. Întâmplarea face să fi venit aici tocmai pentru că-mi ești frate mai mare.

Ralston își înălță capul să-i întâlnească privirea fratelui său, în timp ce picăturile de apă i se prelingeau pe față.

— Vezi tu, Gabriel, se pare că avem o soră.

— O soră vitregă.

Ralston vorbi fără nici o nuanță, privind în jos spre avocatul său, așteptând ca bărbatului cu ochelari să-i treacă emoțiile și să explice contextul acelui anunț surprinzător. Ralston își perfecționase tactica de intimidare în sălile de pariuri din toată Londra și se aștepta ca aceasta să funcționeze rapid, să-l facă pe omuleț să vorbească. Avea dreptate.

— Eu... Adică, milord...

Ralston îl întrerupse, în timp ce traversa biroul să-și pună ceva de băut.

— Scuipă tot, omule. Nu am întreaga zi la dispoziție.

— Mama dumneavoastră...

— Mama mea, dacă se poate folosi cuvântul ăsta pentru ființa neiubitoare care ne-a născut, a plecat din Anglia pe continent cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă.

— Învârti în pahar lichidul de culoarea chihlimbarului, luându-și o față plictisită. De ce-ar trebui să credem că fata asta ne e soră și nu-i o impostoare care vrea să profite de buna noastră credință?

— Tatăl ei e un comerciant venețian cu foarte mulți bani, pe care i i-a lăsat ei în întregime.

Avocatul făcu o pauză și își potrivi ochelarii, privind prudent spre Ralston.

— Milord, el nu avea nici un motiv să mintă în legătură cu nașterea ei. Într-adevăr, toate sursele spun că el ar fi preferat să nu vă fi informat despre existența sa.

— Și atunci de ce-a făcut-o?

— Nu are alte rude, deși mi s-a spus că avea prieteni dornici s-o primească. Însă documentele care mi-au fost trimise la birou arată că mama dumneavoastră e responsabilă pentru asta. A cerut ca - făcu o pauză, nesigur - soțul ei... s-o trimită pe... sora dumneavoastră... aici dacă se întâmplă ca el să tragă să moară. Mama dumneavoastră era convinsă că - își drese glasul - veți face ce e corect pentru familia dumneavoastră.

Zâmbetul lui Ralston nu avea nici urmă de amuzament.

— Nu e ironic că mama a făcut apel la obligațiile noastre față de familie?

Avocatul nu pretinse că ar fi înțeles greșit comentariul.

— Într-adevăr, milord. Dar, dacă îmi permiteți, fata e aici, și e foarte dulce. Nu știu ce să fac cu ea.

Nu spuse mai multe, dar sensul fu înțeles: *„Nu sunt sigur dacă să v-o dau pe mână”.*

— Sigur, trebuie să stea aici, spuse Nick în cele din urmă, atrăgând recunoștința avocatului și o privire iritată din partea fratelui său. O s-o primim. Bănuiesc că e în stare de șoc.

— Într-adevăr, milord.

Avocatul aprobă în grabă, agățându-se de bunătatea din ochii lui Nick.

— Nu știam că poți lua asemenea decizii în casa asta, frățioare, spuse tărăgănat Ralston, fără a-l scăpa din ochi pe avocat.

— Doar îi scurtez agonia lui Wingate, răspunse Nick, dând din cap spre avocat. N-o să-ți respingi familia.

Desigur, Nick avea dreptate. Gabriel St. John, al șaptelea marchiz

de Ralston, nu avea să-și alunge sora, în ciuda dorinței profunde de a o face. Trecându-și mâna prin părul negru, Ralston se miră de furia care încă îl cuprindea când se gândea la mama lor, pe care nu o mai văzuse de foarte mulți ani. Se măritase la o vârstă fragedă - abia împlinise șaisprezece ani - și, după un an, născuse doi gemeni. Plecase după un deceniu, fugise pe continent, lăsându-și disperați fiii și pe tatăl lor. Gabriel ar fi simțit milă față de orice altă femeie, i-ar fi înțeles teama și i-ar fi iertat fuga. Dar văzuse tristețea tatălui său și simțise durerea provocată de pierderea unei mame. Și înlocuise tristețea cu furia. Trecuseră ani până să poată vorbi despre ea fără să simtă un nod de mânie în gât.

Iar acum, când află că mai distrusese o familie, rana se redeschise. Îl înfuria gândul că mai născuse un copil - ba chiar o fată - și o lăsase să trăiască fără mamă. Sigur, mama sa avusese dreptate. Urma să facă, într-adevăr, ce era corect pentru familia sa. Avea să facă tot ce putea să plătească pentru păcatele ei. Și probabil asta îl înfuria cel mai mult în toată situația - că mama lui încă îl înțelegea. Că încă puteau fi în continuare legați unul de celălalt. Își lăsă paharul jos și se întoarse la locul său din spatele biroului lat de mahon.

— Unde e fata, Wingate?

— Cred că a fost condusă în camera verde, milord.

— Ei bine, am putea s-o aducem.

Nick se îndreptă spre ușă, o deschise și trimise un servitor nevăzut să o aducă pe fată. Se lăsă o tăcere grea, iar Wingate se ridică și își netezi agitat vesta.

— Într-adevăr. Îmi permiteți, domnule?

Gabriel îl fixă cu o privire iritată.

— E o fată bună. Foarte dulce.

— Da. Ai spus asta. În ciuda a ceea ce crezi tu despre mine, Wingate, nu sunt un căpcăun căruia îi plac fetele tinere.

Făcu o pauză, și unul din colțurile gurii îi zvâcni.

— Cel puțin, nu fetele tinere cu care mă înrudesc.

Sosirea surorii lor îi răpi lui Gabriel plăcerea de a fi martor al dezaprobării avocatului. Când ușa se deschise, se ridică și făcu ochii mici când văzu privirea albastră familiară ațintită asupra sa din cealaltă parte a camerei.

— Dumnezeule!

Cuvintele lui Nick oglindeau gândurile lui Gabriel.

Fără îndoială, fata era sora lor. Pe lângă ochi, de un albastru la fel de intens ca ai ochilor fraților ei, avea bărbia puternică și părul negru și cârlionțat ce-i caracteriza pe cei doi. Arăta exact ca mama lor - înaltă și mlădioasă, cu un foc de netăgăduit în privire. Gabriel înjură pe mutește. Nick își reveni primul și făcu o plecăciune adâncă.

— *Enchantée,* Miss Juliana. Eu sunt fratele tău, Nicholas St, John.

Iar acesta, spuse el arătând către Ralston, este fratele nostru, Gabriel, marchiz de Ralston.

Ea făcu o reverență grațioasă, se ridică și arătă spre sine cu o mână delicată.

— Eu sunt Juliana Fiori. Mărturisesc că nu mă așteptam... Făcu o pauză, căutând cuvântul. *I gemelli*. Scuze, nu știu cuvântul în engleză.

Nick zâmbi.

— Gemeni. Nu, cred că nici mama nu se aștepta la *i gemelli*.

Gropița de pe obrazul Julianei semăna perfect cu a lui Nick.

— Cum spui tu. E izbitor.

— Ei bine...

Wingate își drese glasul, atrăgându-le atenția celorlalți.

— Eu voi pleca dacă domnii mei nu mai au nevoie de mine.

Omulețul se uită de la Nick la Ralston, nerăbdător să i se permită să iasă.

— Poți să pleci, Wingate, spuse Ralston cu o voce de gheață. Chiar abia aștept.

Avocatul plecă, făcând grăbit o plecăciune, de parcă s-ar fi temut că n-ar mai fi putu scăpa dacă mai șovăia mult. După plecarea lui, Nick i se adresă Julianei:

— Nu te lăsa păcălită de Gabriel. Nu e chiar așa periculos pe cât pare. Uneori îi place pur și simplu să facă pe stăpânul moșiei.

— Poate pentru că sunt stăpânul moșiei, Nicholas, îi răspunse Ralston sec.

Nick îi făcu cu ochiul surorii sale.

— E cu patru minute mai în vârstă, dar nu se poate abține să nu-mi scoată ochii cu asta.

Juliana îi oferi lui Nick un zâmbet firav înainte de a-și întoarce privirea albastră senină spre fratele mai mare.

— Domnul meu, aș vrea să plec.

Gabriel încuviință din cap.

— E de înțeles. O să pun să ți se aducă lucrurile într-o cameră de sus. Sigur ești epuizată după călătorie.

— Nu, nu m-ai înțeles. Vreau să plec din Anglia. Să mă întorc la Veneția.

Cum nici Gabriel, nici Nick nu spuseră nimic, ea continuă, gesticulând în timp ce vorbea cu un accent îngroșat de emoția care se strecura în cuvintele ei.

— Vă asigur că nu pot înțelege de ce a insistat tata să vin aici. Acasă am prieteni care m-ar primi bucuroși…

Gabriel o întrerupse ferm:

— O să rămâi aici.

— *Mi scusi*, milord. Aș prefera să nu rămân.

— Mă tem că nu ai de ales.

— Nu mă poți ține aici. Locul meu nu este aici. Nu cu voi… nu în… Anglia.

Scuipă cuvântul, de parcă ar fi avut un gust rău.

— Uiți că ești pe jumătate englezoaică, spuse Nick amuzat.

— Niciodată! Sunt italiancă!

Ochii albaștri îi scânteiară.

— Se vede în personalitatea ta, pisicuțo, spuse Gabriel tărăgănat. Dar ești întocmai portretul mamei noastre.

Juliana privi spre pereți.

— Portrete? Ale mamei noastre? Unde?

Nick chicoti, fermecat de neînțelegere.

— Nu. N-o să găsești aici tablouri cu ea. Gabriel spunea că arăți ca mama noastră. Ba chiar întocmai ca ea.

Juliana tăie aerul cu o mână.

— Să nu-mi mai spui niciodată așa ceva. Mama noastră era o…

Se opri, iar tăcerea care se lăsă în cameră deveni apăsătoare de la epitetul nerostit. Buzele lui Ralston se încrețiră într-un surâs.

— Văd că am găsit un lucru asupra căruia putem fi de acord.

— Nu mă poți obliga să rămân.

— Mă tem că pot. Deja am semnat actele. Ești sub protecția mea până te măriți.

Ea făcu ochii mari.

— E imposibil. Tata n-ar fi cerut niciodată așa ceva. Știa că nu am nici o intenție să mă mărit.

— De ce nu? întrebă Nick.

Juliana se întoarse spre el.

— Mă așteptam ca voi să înțelegeți mai bine decât restul lumii. N-o să repet păcatele mamei.

Gabriel miji ochii.

— Nu e nici un motiv pentru care ai semăna cu...

— O să mă ierți dacă nu vreau să risc asta, milord. Sunt sigură că putem ajunge la un acord.

În momentul acela, hotărârea lui Gabriel era luată.

— Nu ai cunoscut-o pe mama noastră?

Juliana stătea perfect dreaptă și mândră, privindu-l în ochi pe Ralston, fără să clipească.

— Ne-a părăsit acum aproape zece ani. Cred că la fel s-a întâmplat și cu voi, nu?

Ralston aprobă.

— Nici n-aveam zece ani.

— Atunci, cred că nici unul dintre noi n-o iubește prea mult.

— Așa e.

Stătură mult timp așa, fiecare testând adevărul din cuvintele celuilalt. Gabriel vorbi primul:

— O să-ți fac o propunere.

Juliana clătină din cap, refuzând imediat, înainte ca Ralston să-și ridice o mână și să-i oprească vorbele.

— Asta nu este o negociere. O să stai două luni. Dacă după această perioadă hotărăști că preferi să te întorci în Italia, o să fac aranjamentele necesare.

Ea își înclină capul, de parcă s-ar fi gândit la ofertă și la posibilitatea de a fugi. În cele din urmă, dădu aprobator din cap.

— Două luni. Nici o zi în plus.

— Îți poți alege un dormitor de sus, surioară.

Ea făcu o plecăciune adâncă.

— *Grazie*, milord.

Se întoarse spre ușa biroului, dar fu oprită de curiozitatea lui Nick.

— Câți ani ai?

— Douăzeci.

Nick aruncă o privire rapidă înspre fratele său, apoi continuă:

— Va trebui să fii introdusă în societatea londoneză.

— Nu prea cred că e nevoie, o să stau aici doar opt săptămâni.

Felul în care accentuase ultimele cuvinte sublinia clar ideea.

— O să vorbim despre asta după ce te instalezi.

Ralston puse punct conversației și o conduse spre ieșire, deschise ușa biroului și strigă către majordom:

— Jenkins, te rog s-o conduci sus pe domnișoara Juliana și să pui pe cineva s-o ajute pe camerista ei la despachetat.

Se întoarse spre Juliana.

— Ai o cameristă, nu?

— Da, apuse ea amuzată. Trebuie să-ți amintesc că romanii au adus civilizația în țara ta?

Ralston ridică din sprâncene.

— Ai de gând să ne faci zile fripte?

Juliana zâmbi angelic.

— Am fost de acord să rămân, milord. Nu să tac.

El se întoarse spre Jenkins.

— De acum, o să stea cu noi.

Juliana clătină din cap, privindu-și fratele în ochi.

— Doar două luni.

El își revizui afirmația, încuviințând din cap.

— O să stea cu noi *deocamdată*.

Majordomul nici nu clipi la anunțul surprinzător, ci răspunse calm:

— Prea bine, milord.

Trimise câțiva servitori să-i ducă sus valizele Julianei, apoi o conduse pe tânără. Mulțumit că avea să se facă după voia lui, Ralston închise ușa biroului și se întoarse spre Nick, care stătea sprijinit de bufet, cu un zâmbet indolent pe față.

— Bravo, frățioare, spuse Nick. Dacă ar ști societatea că ai un simț atât de puternic al obligațiilor de familie... reputația ta de înger căzut ar fi distrusă.

— Ai face bine să încetezi cu trăncăneala.

— Serios, e înduioșător. Marchizul de Ralston, cel ticălos, anihilat de o copilă.

Ralston se îndepărtă de fratele său, îndreptându-se spre birou.

— N-ai vreo statuie care trebuie curățată? O femeie mai în vârstă din Bath, cu o sculptură care trebuie neapărat identificată?

Nick își întinse picioarele și puse o cizmă lucioasă peste alta, refuzând să muște momeala fratelui său.

— De fapt, am. Dar va trebui să aștepte - împreună cu mulțimea de admiratoare ale mele. Aș prefera să-mi petrec după-amiaza cu tine.

— Nu te-am invitat să o faci.

Nick deveni serios.

— Ce se întâmplă peste două luni? Când o să vrea să plece, și tu n-o să poți permite asta?

Cum Ralston nu răspunse, Nick insistă:

— Nu i-a fost ușor. Părăsită de mamă la o vârstă atât de fragedă... După care și-a pierdut și tatăl.

— Nu e diferit de cazul nostru, replică Ralston prefăcându-se dezinteresat, în timp ce căuta printr-un teanc de scrisori. De fapt, ți-aș aminti că noi ne-am pierdut tatăl odată cu mama.

Nick rămase cu privirea ațintită asupra lui.

— Noi ne-am avut unul pe altul, Gabriel. Ea nu are pe nimeni. Știm mai bine decât oricine cum e să fii în locul ei, cum e să fii părăsit de toți cei pe care i-ai avut vreodată, de toți cei pe care i-ai iubit vreodată.

Ralston îl privi pe Nick în ochi, întristat de amintirile copilăriei lor. Gemenii supraviețuiseră după ce fuseseră abandonați de mamă, iar tatăl lor căzuse pradă disperării. Nu avuseseră o copilărie plăcută, dar Nick avea dreptate - fuseseră alături unul de altul. Iar asta contase.

— Dacă am învățat ceva privindu-i pe părinții noștri, atunci am învățat că iubirea e supraestimată. Contează responsabilitatea. Onoarea. Juliana ar face bine să înțeleagă asta de tânără. Acum ne are pe noi. Și se pare a nu crede că ar fi prea mult. Dar va trebui să-i fie de-ajuns.

Frații tăcură, fiecare pierdut în propriile gânduri. În cele din urmă, Nick spuse:

— Va fi greu să facem societatea s-o accepte.

Ralston înjură fără menajamente, recunoscând adevărul din cuvintele fratelui său.

Ca fiică a unei femei care nu divorțase cum se cuvine, Juliana nu avea să fie acceptată imediat în societate. În cel mai bun caz, Juliana

avea să fie privită ca fiica unei doamne alungate din înalta societate și urma să se lupte pentru a scăpa de mantia grea a reputației întinate a mamei sale. În cel mai rău caz, Juliana avea să fie privită ca fiica nelegitimă a unei marchize decăzute și a amantului ei, un italian de rând.

— O să i se pună la îndoială legitimitatea, zise Nick.

Gabriel se gândi câteva clipe.

— Dacă mama noastră s-a măritat cu tatăl ei înseamnă că marchiza trebuie să se fi convertit la catolicism după ce a ajuns în Italia. Biserica Catolică nu i-ar fi recunoscut niciodată căsătoria sub Biserica Anglicană.

— Deci noi suntem, de fapt, cei nelegitimi.

Cuvintele lui Nick fură subliniate de un zâmbet crispat.

— Cel puțin pentru italieni, spuse Gabriel. Din fericire, suntem englezi.

— Excelent! Asta ne ajută de minune, răspunse Nick. Dar cum rămâne cu Juliana? Mulți vor refuza să socializeze cu ea. Nu o să fie încântați de faptul că e fiica unei femei depravate. Și catolică, pe deasupra.

— Oricum n-ar fi acceptat-o. Nu putem să schimbăm faptul că tatăl ei e un om de rând.

— Poate ar trebui s-o prezentăm ca pe o verișoară îndepărtată, nu ca pe o soră.

Răspunsul lui Ralston nu lăsă loc de ripostă:

— În nici un caz. E sora noastră. O s-o prezentăm ca atare și o să suportăm consecințele.

— Ea o să suporte consecințele.

Nick își privi fratele în ochi, în timp ce cuvintele rămaseră suspendate în aer, încărcate de semnificații.

— În curând vom fi în toiul sezonului. Ca să reușim, trebuie să ne purtăm ireproșabil. Reputația noastră e și a ei.

Ralston înțelese. Trebuia să pună capăt relației sale cu Nastasia - cântăreața de operă era recunoscută pentru indiscreție.

— O să vorbesc azi cu Nastasia.

Nick dădu aprobator din cap, apoi adăugă:

— Iar Juliana va trebui prezentată lumii bune. De către cineva cu un caracter impecabil.

— Da, m-am gândit și eu la asta.

— Am putea să vorbim cu mătușa Phyllidia.

Nick se cutremură doar pomenind-o pe sora tatălui lor, care, deși nu încăpea îndoială că avea să vină cu remarci de prost gust și cu indicații nerușinate, era o ducesă în vârstă, distinsă și un stâlp al societății.

— Nu.

Răspunsul lui Ralston fu scurt și rapid.

— Phyllidia nu ar fi capabilă să gestioneze o situație atât de delicată - o soră misterioasă și necunoscută ajunsă la poarta casei Ralston la începutul sezonului.

— Nici o femeie care ne e rudă nu e bună.

— Atunci, cine?

Gemenii se priviră în ochi. Cu insistență. Cu aceeași determinare, cu un angajament egal. Însă doar unul dintre ei era marchizul. Iar cuvintele lui nu lăsară loc de întrebări.

— O să găsesc pe cineva.

CAPITOLUL 2

Zbucni în plâns, se repezi de-a dreptul!
Și de grumaz cu brațele-l cuprinse
Pe cap îl sărută și prinse a-i zice:
„…De aceea și pe tine
Te cred, oricât de tare sunt la suflet.”
……..
Se înduioșă și se porni a plânge
Și tot plângea mereu ținând în brațe
Pe scumpa și cinstita lui soție.[1]

Callie Hartwell își întrerupse lectura și lăsă să-i scape un oftat adânc, de mulțumire. Sunetul sparse liniștea din biblioteca reședinței Allehdale, unde se refugiase cu câteva ore mai devreme, în căutarea unei cărți bune. După părerea lui Callie, o carte bună trebuia să aibă o poveste de iubire solidă... Iar Homer asta oferea.

„Oh, Ulise”, gândi ea înduioșată, întorcând o pagină îngălbenită din cartea legată în piele și ștergându-și o lacrimă. „După douăzeci de ani, înapoi în brațele iubirii tale. O revedere mai binemeritată nu se putea.”

Făcu o pauză de la citit, își lăsă capul pe spate pe scaunul înalt capitonat și respiră adânc, inhalând mirosul pregnant al cărților mult iubite și bine păstrate, și își imagină că ea era eroina acelei povești - soția iubitoare, motivul unei încercări eroice de a reveni acasă, femeia care, prin iubire, își inspirase soțul minunat de imperfect să lupte cu ciclopii, să le reziste sirenelor și să-i învingă pe toți cu un singur scop - să-și reia locul alături de ea.

Cum ar fi să fie o asemenea femeie? Una a cărei frumusețe fără de

seamăn să fi fost răsplătită cu iubirea celui mai măreț erou al vremii sale? Cum ar fi să primești un astfel de bărbat în inimă? În viață? În pat? Un zâmbet îi joacă pe buze lui Callie când gândul păcătos îi trecu fulgerător prin minte. „Chiar că oh, Ulise."

Chicoti. De-ar fi știut alții că Lady Calpurnia Hartwell, o femeie nemăritată, educată și bine-crescută, nutrea față de eroii fictivi gânduri atât de profunde și de nepotrivite pentru o lady... Oftă din nou, adresându-și critici în minte. Știa bine cât de prostesc era să viseze la eroii din cărțile sale. Era un obicei groaznic, unul pe care îl avea de prea mult timp.

Începuse când citise prima oară Romeo și Julieta, la 12 ani, și continuase cu eroi mari și mici-de la Beowulf, Hamlet și Tristan, la eroii întunecați și înfricoșători din romanele gotice. Nu conta calitatea scrisului-fanteziile lui Callie cu eroii de ficțiune erau complet democratice.

Își închise ochii și se imagină departe de camera aceea cu tavan înalt, plină ochi cu cărți și cu lucrări colecționate de un șir lung de conți Allendale. Își imagină că nu era sora nemăritată a contelui de Allendale, ci Penelopa, atât de îndrăgostită de Ulise, încât își refuzase toți pretendenții.

Își chemă eroul în fantezie, ea așezată la războiul de țesut, iar el stând în picioare în pragul ușii, puternic și viguros. Imaginea apăru în fața ei fără prea mari dificultăți - se obișnuise de atâta timp cu imaginea ce-i apărea în fanteziile avute în ultimul deceniu.

Înalt, impunător și masiv, cu păr negru și des care le făcea pe femei să-și dorească să-l atingă și cu ochi albaștri de culoarea mării pe care Ulise navigase timp de douăzeci de ani. Maxilar proeminent, însemnat doar de o gropiță care devenea vizibilă când zâmbea... Acel zâmbet - un zâmbet care promitea în egală măsură răutate și plăcere.

Da... erau modelați cu toții după singurul bărbat la care visase vreodată - Gabriel St. John, marchizul de Ralston. S-ar fi putut crede că, după o fixație de un deceniu, renunțase la fantezie... Dar se părea că se îndrăgostise categoric și total neinspirat de acel crai și era condamnată să-și petreacă restul vieții imaginându-și-l ca pe un Antoniu, în timp ce ea era Cleopatra.

Râse din tot sufletul când se gândi la comparație. Lăsând deoparte faptul că fusese botezată după o împărătească, cineva ar fi trebuit să aibă probleme grave ca s-o asemene pe Lady Calpurnia Hartwell cu Cleopatra. În primul rând, Callie nu răpusese nici un bărbat cu frumusețea ei, lucru la care Cleopatra pare să fi fost foarte pricepută. Cleopatra nu avea părul castaniu banal al lui Callie și nici ochii ei căprui și șterși. Și regina Egiptului n-ar fi putut fi descrisă ca durdulie. Iar Callie nu-și imagina nici că Cleopatra fusese lăsată vreodată să stea uitată într-un colț al unei săli de bal, pe toată durata balului. Și Callie

mai era sigură și că nu exista vreo dovadă că regina Egiptului ar fi purtat vreodată bonetă din dantelă.

Din păcate, despre Callie nu se putea spune același lucru.

Dar deocamdată, în acel moment, Callie era frumoasa Penelopa, iar Ralston era Ulise, cel devastator de chipeș, care își fixase patul conjugal în pământ cu un stejar. Pielea i se înfierbântă pe măsură ce fantezia căpăta proporții, iar el se apropia de ea și de patul legendar, ridicându-și ușor tunica, lăsând să se vadă un piept bronzat mulți ani de soarele Mării Egee, un piept care ar fi putut fi modelat în marmură grecească. Când se întinse spre ea și o cuprinse în brațe, ea își imagină cum căldura lui o înconjura, cum se simțea mică lângă el. El își petrecuse ani de zile așteptând acel moment - asemenea ei.

Mâinile lui îi mângâiau pielea, lăsând urme de foc peste tot pe unde o atingeau, iar Callie și-l imagina aplecându-se să o sărute, îi simțea trupul peste al ei, mâinile lui îi atingeau chipul, iar buzele lui mari și senzuale erau la un fir de păr distanță de ale ei. Chiar înainte să-i cuprindă gura într-un sărut mistuitor, îi vorbi șoptit, iar cuvintele abia ajunseră la urechile ei.

— CALLIE!

Tresări în scaun și scăpă cartea, speriată de sunetul ascuțit care venea de dincolo de ușa bibliotecii. Își drese vocea, cu inima bătându-i puternic, dorindu-și tăcută ca, indiferent cine era dincolo de ușă, să plece și s-o lase să termine de visat cu ochii deschiși. Gândul trecu - înăbușit cu un oftat. Callie Hartwell avea maniere impecabile și nu ar fi respins niciodată spontan pe cineva. Oricât de mult l-ar fi plăcut să o facă.

Ușa bibliotecii se deschise, și sora ei dădu năvală înăuntru, plină de energie și de încântare.

— Callie! Aici erai! Te-am căutat peste tot!

Callie aruncă o privire spre chipul luminos și nerăbdător al surorii sale și nu își putu reține un zâmbet. Mariana avusese mereu o forță fermecătoare și debordantă - adorată imediat de toți cei care o întâlneau. La optsprezece ani, Mariana era frumoasa sezonului... debutanta care atrăsese atenția întregii societăți - și porecla de Îngerul Allendale.

Astăzi, era scăldată în lumina difuză din bibliotecă, îmbrăcată într-o rochie gălbuie din șifon transparent, cu zâmbetul dulce și duios încadrat perfect de buclele castanii. Callie putea înțelege ușor de ce societatea londoneză îi adora sora. Era greu să n-o iubești pe Mariana. Chiar dacă uneori perfecțiunea ei putea fi destul de împovărătoare pentru o soră mult mai bătrână și mai lipsită de perfecțiune.

— Ce nevoie ai putea avea de mine? întrebă Callie, zâmbind ironic. Aș zice că azi te-ai descurcat destul de bine singură, Mari!

O îmbujorare roz drăguță înflori pe pielea de porțelan a Marianei -

una pe care Callie ar fi invidiat-o pentru cât era de sclipitoare și de netedă, dacă n-ar fi trăit toată viața cu îmbujorări atât de perfecte.

— Callie! Nu pot să cred! M-am ciupit toată ziua.

Mariana traversă camera grăbită și se aruncă pe scaunul din piele din fața surorii sale. Cu o voce visătoare și uluită, continuă:

— M-a cerut de soție! Îți vine să crezi? Nu e minunat?

Împricinatul era James Talbott, al șaselea duce de Rivington și cea mai vânată pradă din toată Marea Britanie. Tânăr, chipeș, bogat și cu titlu, ducele o văzuse pe Mariana o dată, la un bal organizat înainte de începerea sezonului, și se îndrăgostise nebunește. După o perioadă de curtare pasională, ducele venise în acea dimineață la reședința Allendale, să-i ceară mâna. Callie abia își putuse stăpâni amuzamentul când îl văzuse pe Rivington cât de emoționat era; în ciuda titlului și a averii sale, fusese evident nerăbdător să audă răspunsul Marianei – ceea ce o făcuse pe Callie să-l îndrăgească și mai mult.

— Să știi că da, îmi vine să cred, scumpo, zise ea râzând. Am văzut cum îi luceau ochii - cam cum îți lucesc și ție acum!

În timp ce Callie continuă, Mariana își plecă timidă capul.

— Dar trebuie să-mi spui! Cum e să pui mâna pe un bărbat care să te iubească atât de mult? Și mai e și duce.

— Oh, Callie, izbucni Mariana, nu dau doi bani pe titlul lui James. Îmi pasă doar de el! Nu e cel mai minunat și mai puternic bărbat?

— Și mai e și duce.

Ambele femei se întoarseră surprinse de afirmația rostită cu o voce ascuțită, plină de încântare, din ușa camerei. Callie oftă când își aminti ce o făcuse mai devreme să vrea să se ascundă. Mama ei.

— Callie! Nu sunt niște vești minunate?

Întrebându-se crispată de câte ori avea să fie nevoită să răspundă la întrebarea asta pe ziua de azi, Callie deschise gura, dar nu suficient de repede.

— Rivington e foarte îndrăgostit de Mariana! Îți dai seama? Un duce! Îndrăgostit de Mariana noastră!

Din nou, începutul de răspuns al lui Callie fu întrerupt.

— Sunt atâtea de făcut! Să plănuim o nuntă. Să găzduim un bal de logodnă! Să facem meniurile! Să trimitem invitațiile. Ca să nu mai vorbim despre rochia Marianei! Și trusoul! Oh! Mariana!

Extazul total de pe chipul contesei distinse era egalat doar de groaza totală de pe fața Marianei. Callie își reținu un zâmbet și intră în luptă, să-și salveze sora.

— Mamă, Rivington abia i-a făcut propunerea, azi-dimineață. Nu crezi că ar trebui să-i lăsăm Marianei niște timp, să se bucure de momentul ăsta atât de important?

Continuă pe un ton vesel, aruncându-i o privire cunoscătoare surorii ei:

— Poate o zi sau două?

Putea la fel de bine să nu fi scos o vorbă. Contesa văduvă insistă, pe un ton tot mai ascuțit și mai sonor:

— Și tu, Callie! Va trebui să ne gândim cu grijă la rochia pe care o vei purta *tu*!

„Oh, nu." Distinsa contesă de Allendale era multe pentru fiica cea mare, dar nu o croitoreasă de încredere. Dacă nu găsea rapid o modalitate de a-i distrage atenția mamei, Callie avea să participe la nunta surorii sale îmbrăcată într-o monstruozitate cu pene, asortată cu un turban pe măsură.

— Eu zic să începem cu începutul, nu, mamă? Ce-ar fi să ținem un mic dineu de sărbătoare în seara asta?

Făcu o pauză, așteptând să vadă dacă mama ei mușca momeala.

— O idee minunată!

Callie răsuflă încetișor, încântată de cât de rapid gândise.

— Ar trebui! Sigur, vom invita doar rudele - pentru că trebuie să păstrăm anunțul oficial pentru balul de logodnă dar cred că e o idee minunată să organizăm un dineu diseară. Oh! Sunt și mai multe de făcut! Trebuie să trimit invitații și să vorbesc cu bucătarul.

Distinsa contesă se răsuci și se grăbi să plece, impulsionată de încântare. În ușă, se întoarse brusc. Incapabilă să-și rețină exuberanța, cu fața roșie și cu răsuflarea grea, exclamă:

— Oh! Mariana!

Apoi ieși.

În tăcerea care se lăsă după plecarea mamei lor, Mariana rămase neclintită, uluită de scena care tocmai se petrecuse. Callie nu se putu abține să nu zâmbească.

— Doar nu credeai că o să fie ușor, nu, Mari? Până la urmă, mama a așteptat o nuntă treizeci și doi de ani, de când s-a născut Benedick. Și acum, datorită ție, are una.

— Nu cred că o să fac față, spuse Mariana, clătinând năucită din cap. Cine era femeia aia?

— O mamă pe care o așteaptă o nuntă.

— Doamne, murmură Mariana, uluită. Cât crezi că o s-o țină așa?

— Nu sunt sigură, dar cred că cel puțin tot sezonul.

— Un sezon întreg! Am vreo scăpare?

— Există una.

Callie făcu o pauză de efect, distrându-se pe cinste. Mariana sări.

— Care e aia?!

— Crezi că Rivington ar lua în calcul Gretna Green[2]?

Mariana suspină îndurerată, în timp ce pe Callie o umflă râsul. Avea să fie un sezon extraordinar de distractiv.

Avea să fie cel mai dureros sezon din viața ei.

Callie stătea în colțul salonașului, unde, după cină și după ritualul trabucului de după masă pentru bărbați și al bârfei pentru femei, se adunase toată familia ca să-i coplești pe Mariana și pe ducele ei cu urări de bine. Zeci de lumânări aruncau o lumină blândă încântătoare peste cei din cameră, transformând spațiul într-un loc intim. De obicei, Callie adora evenimentele care se puteau ține în salonaș, pentru că erau adesea ocazii plăcute, fericite, de pe urma cărora rămâneau amintiri călduroase.

Dar nu și în seara asta. În seara asta, Callie regreta acel moment de după-amiază când sugerase un dineu mic, intim. În seara asta, până și strămoșii care priveau din portretele de pe pereții salonașului păreau să râdă de ea.

Își înghiți un oftat și se forță să zâmbească atunci când mătușa Beatrice se apropie radiind de ea. Callie știa ce o aștepta... Și mai știa și că nu avea scăpare.

— Nu e minunat? Ce cuplu fericit! Ce potrivire perfectă.

— Așa e, mătușă, spuse Callie, întorcându-și capul, să privească spre cuplul fericit despre care era vorba.

Descoperise pe parcursul serii interminabile că, privindu-i pe Mariana și pe Rivington, care erau extaziați, îi era puțin mai ușor să treacă peste acest tip de conversație. *Foarte* puțin mai ușor.

— E o încântare s-o văd așa fericită pe Mariana.

Mătușa ei în vârstă își puse o mână zbârcită pe brațul lui Callie. „Acum urmează”, își spuse Callie, strângând din dinți.

— Sunt sigură că mama ta e fericită că în sfârșit poate plănui o nuntă!

Bătrâna chicoti amuzantă în timp ce vorbea.

— Cu tine și cu Benedick nu prea putea spera să apuce ziua asta!

Callie scoase un râset forțat, care ieși puțin cam tare, în timp ce aruncă o privire disperată prin încăpere, căutând pe cineva, oricine, care să o salveze de la un șir ce părea nesfârșit de membri ai familiei nepoliticoși și impertinenți. În cele trei ore de când sosiseră invitații la cină, Callie avusese variații ale acestei discuții cu doisprezece oameni diferiți. Cina se dovedise în mod deosebit dificilă, având în vedere că fusese așezată între bunica încăpățânată a lui Rivington și o verișoară foarte crudă, ambele părând convinse că statutul de femeie nemăritată al lui Callie era un subiect adecvat de discuție. Începea să creadă că nu exista nici o persoană în familiile Rivington sau Allendale care să aibă măcar un dram de tact. Chiar își imaginau că nu avea să se simtă jignită dacă îi tot aminteau că era o fată bătrână prăfuită, complet neatrăgătoare? Chiar era prea mult.

Cum nu vedea vreo salvare, se mulțumi să îi facă un semn unui servitor care avea o tavă cu pahare de vin de Xeres. Luând un pahar, se întoarse spre mătușă și o întrebă:

— Îți ofer ceva de băut, mătușă Beatrice?

— Doamne, nu! Stomacul meu nu rezistă la așa ceva, spuse femeia în vârstă, cu o nuanță de indignare în voce. Știi, Calpurnia, e periculos pentru reputația ta să bei vin când ai companie.

— Cred că n-ar trebui să-mi fac griji pentru așa ceva în seara asta, nu?

— Nu, bănuiesc că reputația ta nu e în pericol, Calpurnia.

Mătușa Beatrice o bătu pe braț, fără să-și dea seama că gestul ei era un semn de condescendență.

— E o tragedie, nu? Nu te-ai așteptat la așa ceva. La zestrea ta, nimeni nu s-ar fi așteptat să nu te măriți.

Sugestia că doar zestrea ar fi recomandat-o pe Callie ca soție o umplu de uimire și de furie. Însă, înainte să poată răspunde, mătușa Beatrice continuă:

— Și acum, la vârsta ta, ar trebui să renunțăm pur și simplu la speranțe. E aproape imposibil să crezi că cineva te-ar mai putea peți. Sigur, poate doar un gentleman mai în vârstă, care caută companie până pleacă pe lumea cealaltă. Poate că asta ar fi posibil.

Callie avu o viziune, o fantezie plăcută care se termina cu mătușa Beatrice stropită cu vin roșu dulce. Trezindu-se din reverie, puse cu grijă paharul jos și își îndreptă atenția spre mătușă, care tot specula pe tema celibatului lui Callie.

— Sigur, nu ajută că ai o siluetă - ei bine - nu neapărat plăcută? În fond, au trecut de mult zilele lui Rubens, Calpurnia.

Callie era mută de uluială. Nu se putea s-o fi auzit bine pe femeia aceea odioasă.

— Te-ai gândit la o dietă cu ouă fierte și varză? Am auzit că face minuni. Atunci ai fi mai puțin... ei bine, multă!

Mătușa Beatrice chicoti, profund amuzată și complet inconștientă că fusese nepoliticoasă.

— Și apoi, poate îți găsim un soț!

Callie fu nevoită să fugă înainte să-i facă rău vreunui membru al familiei sau propriei ei sănătăți mintale. Fără s-o privească pe Beatrice în ochi - nu era sigură că nu i-ar fi spus ceva foarte urât femeii îngrozitoare -, Callie se scuză.

— Scuză-mă, mătușă, cred că ar trebui să merg la bucătărie.

Nu-i păsa că explicația ei nu prea avea sens, căci cina se terminase de mult, trebuia pur și simplu să plece.

Stăpânindu-și lacrimile, Callie fugi în biroul fratelui său - cea mai apropiată încăpere în care știa că oaspeții obositori nu aveau s-o deranjeze. Îndrumată de lumina lunii care se revărsa prin ferestrele uriașe de pe un perete al biroului, își croi drum către bufet și scoase un pahar și o sticlă de vin de Xeres, apoi se așeză într-un fotoliu mare din colțul îndepărtat al încăperii care fusese mult timp un sanctuar

pentru bărbații Allendale.

„În seara asta va fi folosit de o femeie Allendale”, se gândi ea, lăsând să-i scape o răsuflare lungă și lentă în timp ce își turnă un pahar de vin, puse pe podea carafa grea din cristal și își trecu picioarele peste un braț al fotoliului, așezându-se comod.

— Ce te face să oftezi, surioară?

Callie tresări puțin, întorcându-se spre biroul impunător din lemn de mahon din cealaltă parte a camerei. Văzu un chip umbrit în spatele lui și zâmbi larg în întuneric.

— M-ai speriat.

— Iartă-mă dacă nu-mi cer scuze. Ai intrat în bârlogul *meu*.

Benedick Hartwell, conte de Allendale, se ridică și traversă încăperea, apoi se așeză în fotoliul din fața lui Callie.

— Sper că ai un motiv bun, altfel va trebui să te trimit înapoi.

— Oh? Sunt curioasă să văd cum faci asta, din moment ce nu-mi poți da de gol retragerea fără să atragi atenția asupra plecării tale, îl provocă ea.

— Prea adevărat.

Dinții albi ai lui Benedick străluciră.

— Ei bine, atunci, poți să rămâi.

— Mulțumesc. Ciocni cu el un pahar de vin. Ești prea bun.

Benedick roti alene un pahar de whisky, în timp Callie bău îndelung, stând relaxată în fotoliu, cu ochii închiși, bucurându-se fiecare de compania tăcută a celuilalt. După mai multe minute, el vorbi:

— Deci ce te-a făcut să pleci de la ceremonia de familie?

— Mătușa Beatrice, răspunse Callie fără să deschidă ochii.

— Ce-a mai făcut cioara aia bătrână?

— Benedick!

— Ai de gând să-mi spui că tu nu te gândești la ea într-un mod incredibil de asemănător?

— Să mă gândesc la ea în felul ăsta e una. Să o spun cu voce tare e alta.

Benedick râse.

— Ești prea politicoasă pentru binele tău. Așadar, ce a mai făcut draga, iubita și prețioasa noastră mătușă, de te-a determinat să fugi într-o cameră întunecată?

Ea oftă și își umplu din nou paharul.

— Nu a făcut nimic din altceva decât ceea ce au făcut și restul membrilor celor două familii prezente în salon. Doar că ea a făcut-o mai nepoliticos.

— Ah. Căsătoria.

— A spus... Făcu o pauză, inspirând adânc. Nu. Nu o să-i fac plăcerea să repet.

— Îmi pot imagina.

— Nu, Benny. Nu poți. Sorbi din vin. Îți jur că, dacă știam cum va fi celibatul, mă măritam cu primul bărbat care m-a cerut.

— Primul bărbat care te-a cerut a fost un popă idiot.

— N-ar trebui să vorbești urât despre membrii clerului.

Benedick umplu paharul și luă o gură lungă de whisky.

— Bine. Mă măritam cu al doilea bărbat care m-a cerut. Geoffrey era destul de atrăgător.

— Callie, dacă nu-l refuzai tu, o făcea tata. Era un parior înrăit și bețiv renumit. A murit într-un salon de pariuri, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ah, dar aș fi fost văduvă. Nimeni nu insultă văduve.

— Mă rog, nu sunt sigur că e așa, dar, dacă insiști...

Benedick făcu o pauză.

— Chiar ți-ai dori să te fi măritat cu vreunul dintre ei?

Callie bău din nou, lăsând vinul dulce să-i întârzie pe limbă în timp ce se gândea la întrebare.

— Nu, nu cu toți cei care m-au cerut, spuse ea. N-aș vrea să-i fiu sclavă vreunui bărbat groaznic care s-ar căsători doar pentru bani sau pământ ori ca să fie asociat cu numele Allendale... Dar nu aș refuza o căsătorie din dragoste.

Benedick chicoti.

— Da, păi, o căsătorie din dragoste e cu totul altceva. Nu se întâmplă în fiecare zi.

— Nu, aprobă ea și se cufundară în tăcere.

După mai multe momente lungi de gândire, Callie spuse:

— Nu... însă mi-ar plăcea să fiu bărbat.

— Poftim?

— Serios! De exemplu, dacă ți-aș spune că ar trebui să-ți petreci următoarele trei luni suportând replici obraznice legate de nunta lui Mari, ce-ai zice?

— Aș spune „la naiba” și aș evita totul.

Callie se folosi de paharul cu vin ca să arate spre el.

— Exact! Pentru că ești bărbat!

— Un bărbat care a reușit să evite foarte multe evenimente ce ar fi dus la critici ale situației sale de celibatar.

— Benedick, spuse Callie direct, ridicându-și capul, singurul motiv pentru care ai putut evita acele evenimente este că ești bărbat. Din păcate, eu nu pot să joc după aceleași reguli.

— Și de ce nu?

— Pentru că sunt femeie. Nu pot evita pur și simplu baluri, și dineuri, și ceaiuri, și probe de rochii. Of, Doamne, probele de rochii! N-o să mai suport din nou toate privirile alea îngrozitoare, pline de milă... În timp ce Mariana e în rochia de mireasă... în magazinul unei

croitorese la modă. Of, Doamne.

Își acoperi ochii, ca pentru a bloca acea imagine.

— Tot nu văd de ce nu poți evita pur și simplu evenimentele oribile. Bine, trebuie să fii prezentă la balul la care își anunță logodna. Trebuie să participi la nuntă. Dar, în rest, refuză tot.

— Nu pot să fac asta!

— Și te întreb din nou: De ce nu?

— Femeile decente nu refuză asemenea evenimente, la fel cum nu au amanți. Am o reputație de care trebuie să îmi pese!

Fu rândul lui să pufnească.

— Ce tâmpenie, Calpurnia. Ai douăzeci și opt de ani.

— Nu e foarte elegant din partea ta să menționezi vârsta mea. Și știi că nu suport când îmi spui Calpurnia.

— O să suporți. Ai douăzeci și opt de ani, ești nemăritată și probabil ai cea mai neîntinată reputație dintre membrii societății, indiferent de sex sau de vârstă. Pentru numele lui Dumnezeu, când a fost ultima oară când ai mers undeva fără boneta din dantelă?

Îl fulgeră cu privirea.

— Reputația e tot ce am. Asta încerc să-ți spun, Benedick.

Se aplecă să-și mai toarne un pahar de vin.

— Într-adevăr, ai dreptate. E tot ce ai acum. Dar ai putea avea mai multe. De ce nu te întinzi să iei?

— Mă încurajezi să pătez bunul nostru nume? întrebă Callie uimită, rămânând nemișcată cu carafa într-o mână și cu paharul în cealaltă.

Benedick ridică dintr-o sprânceană când o văzu. Callie puse sticla jos.

— Îți dai seama că, dacă o fac, tu, fiind conte, vei suferi consecințele?

— Nu-ți sugerez să ai un amant, Callie. Nici nu sper să faci o scenă. Îți spun doar că ai un standard prea înalt pentru... mă rog... pentru cineva care nu trebuie să-și facă prea multe griji că reputația i-ar putea fi ușor pătată. Te asigur că faptul că lipsești de la evenimentele odioase legate de nuntă n-o să-mi afecteze statutul de conte.

— Dacă tot fac asta, de ce să nu beau whisky și să fumez o țigară de foi?

— De ce nu?

— Nu vorbești serios.

— Callie, sunt sigur că n-o să cadă casa pe noi dacă bei ceva. Deși nu sunt sigur că ți-ar plăcea.

Lăsă tăcerea să se aștearnă câteva minute, înainte de a continua:

— Ce altceva ai vrea să faci?

Se gândi cu grijă la răspunsul pe care să-l dea la această întrebare.

— Dacă nu ar fi fost consecințe, ce ar fi făcut?

— Nu știu. Nu mi-am permis niciodată să mă gândesc la asemenea

lucruri.

— Ei bine, permite-ți acum. Ce ai face?

— Tot ce aș putea.

Răspunsul veni rapid, surprinzându-i pe amândoi, dar, odată ce cuvintele fură rostite, Callie înțelese cât adevăr era în spatele lor.

— Nu vreau să am maniere impecabile. Ai dreptate. Douăzeci și opt de ani de comportament perfect înseamnă prea mult.

O bufni râsul când se auzi vorbind. El i se alătură.

— Și atunci? Ce-ai face?

— Mi-aș arunca boneta din dantelă.

— Sper c-o s-o faci. O provocă: Hai, Calpurnia. Poți să fii mai creativă. Alege trei lucruri pe care le poți face în casa ta, fără consecințe.

Ea zâmbi și se afundă mai adânc în fotoliu. Începea să-i placă jocul.

— Să învăț scrimă.

— Așa da, îi spuse el încurajator. Ce altceva?

— Să văd un duel!

— De ce să te oprești aici? Folosește ce ai învățat la scrimă ca să lupți într-unul, sublinie el.

Ea strâmbă din nas.

— Nu cred că vreau să-i fac rău cuiva.

— Ah, îi răspunse serios, deci am găsit limita dincolo de care nu vrei să treci.

— Da, una dintre ele. Dar cred că mi-ar plăcea să trag cu pistolul. Însă nu către alt om.

— Multora le place să facă asta, admise el. Altceva?

Privi gânditoare spre tavan.

— Să învăț să călăresc asemenea unui bărbat.

— Serios?

Încuviință din cap.

— Serios. Călăria în șaua laterală pare de... domnișoare.

El râse de disprețul ei.

— Aș vrea...

Se opri când îi trecu ceva prin minte. „Să sărut pe cineva.” Mă rog. Sigur nu-i putea spune așa ceva fratelui ei.

— Aș face toate lucrurile care li se par firești bărbaților. Și mai mult, spuse ea. Aș paria. Într-un club pentru bărbați,

— Oho! Și cum ai reuși să faci asta?

Se gândi pentru o clipă.

— Cred că ar trebui să mă deghizez în bărbat.

Clătină amuzat din cap.

— Ah... În sfârșit, fascinația mamei pentru Shakespeare devine importantă în viețile noastre.

Ea chicoti, în timp ce el continuă:

— Cred că aici m-aș opri. Contele de Allendale și-ar putea pierde privilegiile la clubul White dacă ai încerca asta.

— Ei bine, din fericire pentru tine, nu o să încerc să mă furișez la White. Sau să fac vreunul dintre lucrurile astea.

Oare se citea o urmă de dezamăgire în tonul ei?

Se lăsă din nou tăcerea, ambii frați fiind cufundați în gânduri, până când Benedick își duse paharul la buze, să termine de băut. Înainte să ajungă la gură, se opri și, în schimb, întinse paharul spre sora sa, într-o ofertă tăcută. Pentru un scurt moment, Callie se gândi la paharul din cristal, știind foarte bine că oferta lui Benedick nu se rezuma la degetul de whisky rămas în pahar.

În cele din urmă, clătină din cap, iar momentul trecu. Benedick bău lichidul și vorbi din nou:

— Îmi pare rău pentru asta, spuse, ridicându-se din fotoliu. M-aș bucura să aud că îți asumi un risc sau două, surioară.

Comentariul, rostit relaxat în timp ce se ducea spre ușă, nu îi pică prea bine lui Callie. Abia ascultă întrebarea care urmă sec:

— Crezi că e sigur să ies acum? Sau va trebui să ne ascundem până la nuntă?

Clătină distrasă din cap și răspunse:

— Cred că e sigur. Ai grijă.

— Vii cu mine?

— Nu, mulțumesc. O să stau aici și o să mă gândesc la o viață de aventură.

El rânji către ea.

— Excelent! Să mă anunți dacă te hotărăști să pleci mâine spre Orient.

Răspunse cu un zâmbet zâmbetului lui.

— O să fii primul care o să afle.

Apoi el ieși, lăsând-o pe Callie cu gândurile ei.

Stătu mult timp, ascultă cum sunetele din casă se domoliră, oaspeții plecară, familia se retrase la culcare, servitorii făcură curat în camerele care fuseseră folosite pentru dineu, iar în tot acest timp revăzu la nesfârșit ultimele momente petrecute cu Benedick și se tot întrebă: *„Cum ar fi*?”

Cum ar fi dacă ar putea avea o viață altfel decât simulacrul cumpătat și plictisitor pe care îl trăia acum? Cum ar fi dacă ar putea face toate lucrurile pe care nici nu visase să le facă? Ce-o putea împiedica să facă saltul ăsta?

La douăzeci și opt de ani, nimeni nu se gândea prea mult la ea. Reputația îi fusese impecabilă mulți ani de zile - toți acei ani în care fusese important să își păstreze un nume imaculat. Oricum, nu era ca și când ar fi fost pe cale să devină o lepădătură și să-și distrugă reputația. Nu urma să facă nimic din ceea ce un bărbat respectabil din

înalta societate nu ar fi făcut fără a se gândi de două ori. Și, dacă ei puteau, ea de ce nu ar fi putut?

Își ridică mâinile și scoase acele care îi prindeau boneta din dantelă. După ce îi desfăcu legăturile, și-o dădu jos, făcând câteva bucle lungi de păr să i se reverse, și o ținu în palme, întorcând-o pe o parte și pe alta, în timp ce se gândea la următoarea mișcare. Când devenise genul de femeie care să poarte bonete din dantelă? Când renunțase la speranța de a fi *en vogue*? Când devenise genul de om care să-i permită răutății mătușii Beatrice s-o facă să se ascundă?

Se ridică, ușor nesigură, și se mișcă încet spre șemineu, sucind boneta în mâini, simțindu-se puternică de la combinația amețitoare dintre vin și discuția cu Benedick. Privi în jos la tăciunii aproape stinși, iar șuieratul cărbunilor portocalii îi păru o batjocură.

Ce *ar face* dacă ar putea să schimbe totul?

Fără să ezite aruncă boneta din dantelă în șemineu. Preț de câteva momente lungi, nimic nu se întâmplă; discul rotund țesut stătu acolo pur și simplu, albul imaculat contrastând puternic cu lemnul fierbinte carbonizat. Chiar când Callie se întrebă dacă ar trebui să se întindă și să ia țesătura distrusă, aceasta izbucni în flăcări.

Icni, făcând un pas mic înapoi din fața focului portocaliu furios care cuprinse bucata mică de dantelă, dar nu se putu abține să nu se așeze pe vine și să privească modul cum țesătura lucrată cu rafinament prinse viață, răsucindu-se și colorându-se până când fiecare centimetru din ea fu cuprins de flăcări.

Privind cum boneta ei din dantelă ardea, Callie începu să râdă, simțindu-se deopotrivă scandalos și minunat - de parcă ar fi putut face orice visase vreodată.

Răsucindu-se pe un călcâi, traversă încăperea spre biroul contelui. După ce aprinse o lumânare boantă, deschise sertarul de sus și scoase o foaie curată de hârtie de la locul său. Mângâind-o cu palma, privi la spațiul mare și ecru din fața sa, după care dădu aprobator din cap, deschise călimara din argint care se afla alături și se întinse după un toc.

Înmuie penița în cerneala neagră și se gândi la lista lucrurilor pe care le-ar fi făcut dacă ar fi avut curajul.

Primul răspuns era evident, și, deși nu voise să i-l spună mai devreme lui Benedick, simți clar că trebuia să fie cinstită cu ea însăși și să-l încredințeze hârtiei. Până la urmă, era singurul lucru la care se putea gândi și de care se temea cu adevărat că s-ar putea să nu-l facă.

Așezând penița pe coală, scrise cu o mână puternică și sigură.

Sărută pe cineva

Își ridică privirea imediat ce scrise cuvintele, temându-se pe jumătate că avea să fie descoperită scriind un lucru atât de scandalos.

Îndreptându-și atenția către cuvintele de pe hârtie, își înclină ușor capul într-o parte. Nu era suficient, nu? „*Sărută pe cineva*” nu părea să exprime exact ce voia să spună.

Mușcându-și buza de jos, adăugă două cuvinte:

Sărută pe cineva - cu pasiune

Callie lăsă să iasă un oftat lung - unul pe care nu știa că și-l reținuse. „Nu mai e cale de întors”, se gândi, „deja am scris cel mai scandalos lucru”.

Următoarele câteva lucruri veniră ușor, luate din discuția cu Benedick.

Fumează țigări de foi și bea whisky
Călărește ca un bărbat
Fă scrimă
Asistă la un duel
Trage cu pistolul
Pariază (într-un club de gentlemeni)

După o activitate febrilă, Callie își ridică din nou capul și se lăsă pe spate, privind la cuvintele pe care le scrisese. O urmă de zâmbet îi juca pe buze în timp ce se gândea la fiecare dintre lucruri și își imagina cum ar sta într-o încăpere plină de fum de la clubul White, cu un pahar cu whisky într-o mână, jucând cărți cu cealaltă, cu o sabie așezată la picioare, și ar discuta despre duelul la care avea să participe în dimineața următoare. Imaginea îi aduse un chicot profund, din adâncul ființei. Cum ar fi? Fu cât pe ce să se oprească acolo, cu cele șapte lucruri care veniseră repede. Dar, deși foaia se umpluse de fantezii, Callie știa că mai erau multe. Era o ocazie să fie în sfârșit sinceră cu ea însăși. Să scrie lucrurile pe care ar fi vrut cu disperare să le încerce. Lucrurile pe care nu le recunoscuse în fața nimănui - nici măcar a ei. Cu un oftat din rărunchi, privi spre listă, știind că următoarele lucruri aveau să fie chiar mai greu de scris.

— Bine, atunci.

Rosti cuvintele cu un ton hotărât, de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Apoi puse stiloul pe foaie.

Dansează pe toate melodiile de la un bal

Buzele i se curbară într-un zâmbet plin de dispreț pentru sine. „Ei bine, Callie, lucrul ăsta dovedește că este o listă imaginară”. Adora dansul. O făcuse dintotdeauna. Când era copil, obișnuia să se furișeze din dormitor, să se uite la balurile pe care le găzduiau părinții săi. Acolo, undeva deasupra sălii de bal, se rotea și se tot rotea în ritm cu

muzica și își imagina cum cămașa ei de noapte era o rochie superbă din mătase, la fel ca acelea care se roteau mai jos. Dansul era lucrul pe care Callie abia îl așteptase când începuse primul ei sezon; dar, pe măsură ce anii trecuseră, iar ea devenise fată bătrână, invitațiile începuseră să se rărească. Nu mai dansase în pereche de... Ei bine, trecuse mult, mult timp. Prea mult.

Acolo, în întuneric, își permise să recunoască faptul că plătise pentru toți anii în care stătuse pe margine, la balurile la care luase parte. Nu suportase să fie mereu fata retrasă, dar nu reușise niciodată să se ridice deasupra acelui statut. Și, în cei zece ani care trecuseră de la debutul său, ajunsese să-i fie atât de comod să asiste pur și simplu la eleganța înaltei societăți, încât nu se mai putea imagina în mijlocul ei. Sigur, nu avea să fie *niciodată* în mijlocul ei. Femeile care aveau legătură cu înalta societate erau frumoase. Iar Callie era prea banală, prea durdulie și prea plictisitoare pentru a putea fi considerată frumoasă. Clipind des ca să-și oprească lacrimile, mâzgăli următorul lucru de pe listă.

Fii considerată frumoasă. Măcar o dată.

Era cel mai puțin probabil lucru de pe listă. Își putea aminti o singură dată, un moment trecător din viața sa, când fusese cât de cât aproape de a-și atinge acest scop. Dar, privind în urmă la acea noapte de demult, când marchizul de Ralston o făcuse să se simtă frumoasă, Callie era sigură că el nu o văzuse așa. Nu, era doar un bărbat care se străduise să facă o tânără să se simtă mai bine, ca el să poată pleca spre o întâlnire în miez de noapte. Dar, în acel moment, o făcuse să se simtă frumoasă. Ca o împărătească. Cât își dorea să fie din nou fata aceea! Cât își dorea să se simtă din nou precum Calpurnia.

Sigur, nu putea s-o facă. Era doar un exercițiu prostesc.

Cu un oftat, Callie se ridică de la birou, împături foaia cu grijă și o ascunse în corsajul rochiei, după care puse la loc călimara și tocul. Suflă în lumânare și merse tăcută spre ușă. Chiar când era pe cale să iasă din birou și să urce, auzi un zgomot din afară - încet și neobișnuit.

Întredeschise cu grijă ușa și cercetă holul întunecat. Privi pe furiș, să vadă cine ar fi putut fi acolo. Din cauza întunericului, era imposibil să vadă, dar nu încăpea îndoială că nu era singură; ușa deschisă îi permise să audă un chicot ușurel.

— Ești superbă în noaptea asta. Perfectă. Un adevărat înger Allendale.

— O spui din obligație... să-ți flatezi logodnica.

— Logodnica mea. I se simțea adorația în voce. Viitoarea mea ducesă... dragostea mea...

Cuvintele provocară un oftat de femeie, iar Callie își duse mâna la gură să-și oprească râsul uluit când înțelese că Mariana și Rivington

erau în foaierul întunecat. Rămase o clipă împietrită, cu ochii mari, neștiind ce ar trebui să facă. Ar trebui să închidă încet ușa și să aștepte ca ei să plece? Sau să-și facă totuși curaj să-i deranjeze și să pună capăt întâlnirii lor ca iubiți?

Gândurile îi fură întrerupte de un icnet ușor.

— Nu! O să fim prinși!

— Și ce dacă?

Cuvintele fură însoțite de un chicot de bărbat.

— Atunci, vei fi obligat să te căsătorești cu mine, Înălțimea Ta.

Lui Callie i se măriră ochii când auzi senzualitatea neascunsă din tonul surorii sale. „Când a devenit Mariana o ușuratică?" Rivington suspină în întuneric.

— Orice, numai să mi te aduc mai repede în pat.

Fu rândul Marianei să râdă, complet nepotrivit. Iar apoi se lăsă tăcerea, întreruptă doar de sunetele încete ale buzelor care se atingeau și ale mătăsii care aluneca pe piele.

Callie rămase cu gura căscată. Da, ar trebui să închidă, categoric, ușa.

Și de ce nu o făcea?

Pentru că nu era corect.

Pur și simplu nu era corect că sora ei mai mică - cea care o admirase atât de mult timp, care atâția ani căutase la ea pentru sfaturi, îndrumare și prietenie - trăia acum experiența asta nouă și extraordinară a iubirii.

Mariana o răzbunase, fusese vedeta sezonului, iar Callie se simțise foarte mândră. Iar când Mari îi atrăsese atenția lui Rivington, bărbatul dorit de toată înalta societate, Callie sărbătorise împreună cu sora ei mai mică.

Și Callie *fusese* bucuroasă pentru Mariana.

Dar cât să mai îndure fericită ca Mariana să trăiască viața la care visase și Callie? Totul avea să se schimbe. Mariana avea să facă toate lucrurile pe care Callie nu le făcuse niciodată. Avea să se mărite, să facă copii și să aibă o căsnicie, după care să îmbătrânească în brațele unui bărbat care o iubea. Iar Callie avea să rămână aici, la reședința Allendale, fată bătrână.

Până când Benedick avea să-și găsească o soție. Apoi, avea să fie trimisă la țară. Singură.

Callie își înghiți lacrimile, refuzând să se compătimească singură în fața fericirii Marianei. Se mișcă să închidă ușor ușa biroului, să-i lase în pace pe iubiți.

Dar, înainte să o poată face, Mariana vorbi pe nerăsuflate:

— Nu, Riv. Nu se poate. Mama ne-ar biciui pe amândoi dacă i-am distruge șansa de-a organiza o petrecere de nuntă.

Rivington oftă ușor.

— Mai are doi copii.

— Da, dar...

Făcu o pauză, iar Callie nu trebui să-și vadă sora ca să-i citească gândurile: *„Ce șanse sunt ca vreunul dintre ei să se căsătorească în curând?”*

— Benedick o să se căsătorească, spuse Rivington cu un ton amuzat. Așteaptă ultimul moment posibil ca să o facă.

— Nu pentru Benedick îmi fac griji.

— Mari, am mai vorbit despre asta. Este binevenită la Fox Haven.

Callie rămase cu gura căscată de furie când auzi de reședința de la țară a lui Rivington. „Bine-venită?” Oare se refereau la *ea*? Îi discutaseră soarta? De parcă ar fi fost un copil orfan care trebuie îngrijit?

De parcă ar fi fost o femeie nemăritată, fără nici o speranță.

Ceea ce era, desigur.

Gura i se închise.

— O să fie o mătușă minunată, adăugă Rivington.

„Excelent. Deja îi dă pe moștenitorii titlului de duce în grija mătușii rămase fată bătrână.”

— Ar fi fost o mamă minunată, spuse Mariana, iar cuvintele ei drăgăstoase aduseră un zâmbet firav pe chipul lui Callie.

Încercă să ignore că sora sa vorbise la trecut, în timp ce Mari continuă:

— Mi-aș dori să poată avea și ea ce avem noi. O merită din plin.

Rivington oftă.

— Așa e. Dar mă tem că doar Callie poate face astfel încât să aibă și ea o viață ca asta. Dacă rămâne la fel de...

Se opri, căutând cuvântul, iar Callie se chinui să audă - stătea într-o poziție atât de nefirească, încât risca să se prăbușească.

— De supusă... nu o să aibă niciodată lucrurile astea.

„Supusă?”

Callie și-o imagină pe Mariana încuviințând din cap.

— Callie are nevoie de o aventură. Sigur, n-o să caute niciodată așa ceva.

Se lăsă o pauză lungă, iar cuvintele lor - atât de lipsite de răutate, dar totuși atât de dureroase - răsunară în jurul lui Callie, sufocând-o cu greutatea sensului lor. Și, deodată, nu mai putu să-și stăpânească răsuflarea sau să-și oprească lacrimile să curgă.

— Poate vrei și tu o aventură, frumoasa mea.

Tonul lui Rivington redeveni senzual, iar chicotul cu care îi răspunse Mariana se dovedi a fi prea greu de suportat. Callie închise încet ușa, oprind sunetul.

Dacă ar putea să oprească și amintirea cuvintelor lor...

„Supusă.” Ce cuvânt îngrozitor. Ce sentiment groaznic. Supusă, și

fadă, și neaventuroasă, și menită să ducă o viață plictisitoare, monotonă, complet neinteresantă. Își înghiți lacrimile, sprijinindu-și fruntea pe ușa rece din mahon și gândindu-se că exista riscul, cât se poate de real, să verse din clipă-n clipă.

Inspirând lung și profund, încercă să se calmeze, combinația vinului cu emoțiile amenințând să o deprime.

Nu voia să fie femeia aceea - cea despre care vorbiseră. Niciodată nu-și propusese să fie femeia aceea. Dar, cumva, se întâmplase... Cumva, își pierduse drumul și, fără să-și dea seama, alesese această viață monotonă și plictisitoare, în locul uneia diferite, mai aventuroase.

Iar acum, sora ei mai tânără era la câțiva metri, pe cale să își distrugă reputația de bunăvoie, iar Callie nu fusese nici măcar sărutată vreodată.

Era de-ajuns pentru a face o fată bătrână să bea.

Desigur, asta se întâmplase deja în acea seară.

Era de-ajuns pentru a face o fată bătrână să *acționeze*.

Căută în corsaj și scoase foaia împăturită pe care o pusese acolo cu doar câteva minute mai devreme. Trecându-și degetele peste marginile rotunjite ale pătratului, se gândi la următoarea mișcare.

Putea merge să se culce, să se înece în lacrimi și vin și să-și petreacă restul vieții nu doar regretând că nu acționase, ci - mai rău - știind că cei din jurul său o credeau *supusă*.

Sau putea să se schimbe.

Putea să bifeze tot ce trecuse pe listă.

„Acum. În noaptea asta."

Netezi la loc o șuviță rebelă și remarcă lipsa bonetei din dantelă.

În noaptea asta. Avea să înceapă cu un lucru care era o adevărată provocare. Un lucru care să o conducă neîndoielnic pe această cale nouă și curajoasă, neobișnuită pentru Callie.

Respiră din nou adânc, deschise încet ușa biroului și păși în foaierul întunecat al casei Allendale, fără să-i mai pese dacă avea să dea peste Mariana și Rivington. De fapt, abia observă că dispăruseră.

Oricum nu avea timp de ei, își dădu ea seama în vreme ce urca grăbită treptele din marmură către dormitorul său. Trebuia să-și schimbe rochia.

Lady Calpurnia ieșea în oraș.

CAPITOLUL 3

Callie privi cum trăsura închiriată părăsește strada întunecată, lăsând-o singură.

Scoase un oftat ușor, de groază, când tropăitul copitelor dispăru în îndepărtare, înlocuit de bătăile inimii sale și de sângele care îi urca până la urechi. Trebuia să fi început cu whisky-ul. Și sigur nu ar fi trebuit să bea atât de mult vin.

Dacă s-ar fi abținut, sigur nu ar mai fi stat aici, singură, în fața casei unuia dintre cei mai cunoscuți crai ai Londrei, în miezul nopții. *Oare ce fusese în capul ei*?

După câte se părea... nimic.

Pentru o clipă, se gândi să se întoarcă pe stradă și să oprească următoarea trăsură de închiriat care avea să treacă, dar, imediat ce avu acest gând, își dădu seama că reputația sa ar fi complet distrusă dacă ar fi descoperită.

— O să-i tai capul lui Benedick pentru asta, murmură pentru sine, trăgând și mai jos gluga pelerinei închise la culoare. Și Marianei.

Sigur, nici Benedick, nici Mariana nu o obligaseră să urce în trăsură și să-și riște siguranța și onoarea. Singură făcuse toate astea.

Inspiră adânc și acceptă adevărul: că ajunsese singură în mijlocul situației complicate, că risca să-și distrugă din clipă-n clipă reputația și că cea mai bună șansă de a trece cu bine peste asta era în reședința Ralston. Gândul o făcu să se cutremure. Reședința Ralston. Doamne sfinte! Ce făcuse?

Trebuia să intre. Nu avea de ales. Nu putea să stea pe stradă tot restul nopții. Odată intrată, avea să-l implore pe valet să o conducă până la o trăsură și, dacă totul avea să meargă bine, urma să fie în patul ei într-o oră. Sigur avea să se simtă obligat s-o protejeze. Până la urmă, era o lady. Chiar dacă acțiunile din seara aceea nu arătau asta.

„Dar dacă Ralston însuși are să deschidă ușa?”

Callie clătină din cap la acel gând. În primul rând, marchizii nu deschid ei înșiși ușa de la intrare. Și, în al doilea rând, șansa ca acest marchiz să fie acasă la această oră erau slabe spre zero. Probabil era pe undeva cu vreo amantă. Prin minte îi trecu fulgerător o imagine, venită din amintirea veche de un deceniu, cu el prins într-o îmbrățișare fierbinte cu o femeie răvășitor de frumoasă.

Da. Făcuse o greșeală îngrozitoare. Trebuia să fugă cât mai repede cu putință.

Ridică din umeri și se apropie de ușa impunătoare a reședinței Ralston. Abia lăsă inelul metalic să cadă, că ușa masivă din lemn de stejar se deschise, și în pragul ei apăru un servitor în vârstă, care nu se arătă surprins să vadă o femeie tânără stând în fața casei stăpânului său. Se dădu la o parte și o lăsă să intre, închizând ușa în urma ei după ce intră în holul cald și îmbietor al cunoscutei case din Londra a marchizului de Ralston.

Instinctiv, începu să-și dea pe spate gluga pelerinei, doar ca să-și dea seama că ar putea face mai bine față evenimentelor ce aveau să urmeze dacă nu se își dezvăluia identitatea. Rezistând impulsului, se întoarse spre servitor și îi vorbi:

— Mulțumesc, domnule.

— Cu plăcere, milady.

Valetul făcu o plecăciune scurtă și plină de respect și se îndreptă spre scara lată care ducea către etajele superioare ale casei.

— Doriți să mă urmați?

„Unde să te urmez?" Callie își reveni repede din uimire.

— Oh, nu vreau să...

Făcu o pauză, neștiind cum să încheie propoziția. El se opri la baza scării.

— Sigur că nu, milady. Nu e nici un deranj. Eu doar vă voi conduce la destinație.

— La... la destinație?

Callie se oprise brusc și pusese întrebarea plină de confuzie.

Valetul își drese glasul.

— La etaj, milady.

— La etaj.

Începuse să i se pară că vorbea ca o nătăfleață.

— Acolo e domnul acum.

Valetul o privi curios, de parcă i-ar fi pus la îndoială facultățile mintale, după care se întoarse spre scară și începu să urce spre etaj.

— Domnul...

Callie îl privi pe servitor cum urca scările și începu să înțeleagă, iar ochii i se deschiseră mari. Doamne! O credea prostituată! Șocul descoperirii fu urmat rapid de altul - valetul o credea prostituata lui Ralston. Iar asta însemna că Ralston era aici. În casă.

— Nu sunt...

Vorbele i se stinseră pe buze.

— Sigur că nu, milady.

Pronunțase cuvintele plin de bună cuviință, dar ea intuia că mai auzise același protest umil de la nenumărate alte femei, în nenumărate alte ocazii. Femei care se pretindeau inocente, de dragul aparențelor.

Trebuia să fugă.

„Dacă nu cumva..."

Nu. Înăbuși vocea slabă. Nici un „dacă nu cumva". Reputația ei atârna de un fir de ață. Ar fi fost mai în siguranță dacă ar fi căutat singură o trăsură pe străzile întunecate ale Londrei decât să-l urmeze pe valetul ăsta bătrân cine știe unde.

„În camerele lui Ralston."

Pe Callie, gândul mai că o sufocă. Nu avea să mai bea niciodată vin.

— Milady?

Cuvântul, rostit cu eleganță, ascundea o întrebare nerostită. Avea Callie de gând să îl urmeze? Asta era șansa ei. Îndrumată greșit sau nu, asta sperase să se întâmple când se furișase din casă și oprise o trăsură. Dorise să-l vadă pe Ralston, să arate că avea curajul necesar aventurii. Și iat-o aici, atât de aproape să-și atingă scopul.

„Asta e ocazia ta să arăți că nu ești doar o fată supusă."

Înghiți în sec, privindu-l tăcută pe bătrân. Bine. Avea să-l urmeze. Și avea să-l roage pe Ralston s-o ajute să ajungă acasă. Urma să fie jenant, dar avea s-o ajute. Trebuia s-o facă. Era sora unui conte, iar el era un gentleman.

Așa spera.

„Sau poate nu." Fu străbătută de un fior la acel gând.

Îl alungă, înălțând o rugăciune tăcută drept mulțumire pentru faptul că se gândise să se schimbe în rochia care-o avantaja cel mai mult dintre toate cele pe care le avea. Nu că Ralston ar fi urmat să vadă mătasea mov de sub pelerina neagră banală - nu avea de gând să-și dezvăluie identitatea marchizului decât în caz de nevoie. Și totuși, știind că purta cea mai frumoasă rochie, se simți puțin mai încrezătoare când își ridică poalele fustei și începu să urce.

În timp ce înainta, Callie auzi sunetul unei cântec înăbușit, venit de departe, care deveni mai puternic când valetul o conduse încet de-a lungul coridorului slab luminat. Se opri în fața unei uși mari din mahon care nu reușea să înăbușe cântecul care se revărsa din cameră. Callie nu-și putu stăpâni o strălfulgerare de curiozitate, care, pentru un scurt moment, fu mai puternică decât emoțiile pe care le avea.

Valetul bătu de două ori, iar peste muzică se auzi un „Intră" puternic și clar. Deschise ușa, dar nu trecu de prag. În schimb, se dădu într-o parte, s-o lase pe Callie să intre singură, ceea ce ea și făcu - oarecum.

Ușa i se închise în urmă. Era în cușca leului, înfășurată într-o pelerină de umbre și sunete.

Camera mare era slab luminată de câteva lumânări ce învăluiau spațiul într-o strălucire tăcută și intimă. Chiar și fără întunericul care o stăpânea, era cea mai masculină cameră pe care o văzuse vreodată - decorată cu lemn masiv și întunecat și în culori pământii profunde. Pereții erau acoperiți cu mătase de culoarea vinului; pe podea era un covor uriaș țesut, care fusese, cel mai probabil, adus din Orient. Mobila era mare și impunătoare - doi pereți erau acoperiți cu rafturi cu cărți, fiecare plin până la refuz. Lângă al treilea perete era un pat mare din mahon, acoperit cu țesături albastre ca miezul nopții. Când dădu cu privirea de Ralston, mintea îi fu străfulgerată de fantezia de mai devreme, cu Ulise și Penelopa și un pat foarte diferit, dar la fel de ispititor.

Callie înghiți în sec emoționată, mutându-și privirea de la mobilierul scandalos și oprindu-și ochii asupra stăpânului casei, așezat în capătul îndepărtat al camerei, cu spatele la ușă, în fața unui pianoforte. Nu-și imaginase niciodată un pian în afara unui conservator sau a unei săli de bal - cu siguranță nu ca parte din mobilierul unui dormitor. Nu se întoarse de la instrument când apăru ea, ci doar își ridică o mână, pentru a opri orice cuvinte care l-ar fi întrerupt.

Piesa pe care o cânta era întunecată și melodioasă, iar Callie fu pe loc fermecată de amestecul de talent și emoție. Privea, absorbită de brațele lui bronzate și încordate, dezgolite până la coate, căci își suflecase neglijent mânecile albe; de mâinile lui puternice care dansau înadins și instinctiv peste clape; de curbura gâtului său când își ținea capul plecat.

Când piesa se termină, ultimele note rămaseră în aerul greu, iar el își înălță capul și se întoarse spre ușă, lăsând să se vadă niște picioare lungi și musculoase, în pantaloni strâmți și cizme de călărie până la genunchi; cămașa, descheiată la gât, fără o lavalieră sau o vestă care să-i ascundă pielea; mușchii umerilor care se ondulară când el se îndreptă în scaun.

Când o observă, singurul semn de surpriză fu o vagă mijire a ochilor, abia perceptibilă, în timp ce se străduia să-i descopere identitatea în lumina slabă a camerei. Niciodată nu fusese mai recunoscătoare ca în acel moment pentru pelerina cu glugă. El se ridică liniștit și-și încrucișă brațele.

Un ochi neantrenat ar fi crezut că era o poziție de nepăsare, dar anii în care Callie mai mult privise decât să ia efectiv parte la societatea londoneză o ajutară să înțeleagă. Deodată, păru mai rigid... mai tensionat, cu mușchii brațelor încordați puternic. Nu se bucura să fie vizitat. Cel puțin nu de o femeie.

Ea deschise gura să vorbească, să-și ceară scuze pentru întrerupere, să fugă, dar, înainte să poată spune ceva, cuvintele lui brăzdară camera.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să accepți ca eu să pun capăt relației noastre. Dar mărturisesc că mă uimește să văd că ești atât de îndrăzneață încât să mă vizitezi aici.

Callie își închise gura de uimire, iar el continuă, pe un ton ferm, cu cuvinte reci:

— N-am vrut să fac să fie mai greu decât trebuie, Nastasia, dar văd că nu vrei să-mi accepți hotărârea. S-a terminat.

Doamne sfinte. Credea că era o amantă alungată. E adevărat că nici ea nu se prezentase ca o adevărată doamnă, ci apăruse nechemată la ușă, în miezul nopții, dar asta chiar era prea mult! Trebuia să-l corecteze.

— N-ai nimic de spus, Nastasia? Nu prea-ți stă în fire, nu?

Avea nevoie de mai puțin curaj pentru a rămâne tăcută decât i-ar fi trebuit pentru a se dezvălui acestui bărbat impunător. El oftă iritat, dornic să pună punct monologului.

— Cred că am fost mai mult decât generos când am pus punct aranjamentului, Nastasia. Păstrezi casa, bijuteriile, hainele - ți-am dat mai mult decât suficient ca să-ți încânți următorul patron, nu?

Callie icni, revoltată de modul lui insensibil și egoist de a pune punct unei aventuri. Dar răspunsul ei îi provocă marchizului un râs lipsit de amuzament.

— Nu trebuie să faci pe domnișoara uimită. Știm amândoi că ai scăpat de mult de naivitate.

O concedie cu un ton rece și lipsit de emoții.

— Găsești singură ieșirea.

Se așeză la loc, îi întoarse spatele și începu din nou să cânte.

Callie nu crezuse niciodată că ar putea simți compasiune pentru una dintre curtezanele care stăteau în umbră, la marginea înaltei societăți, ca amante ale aristocraților, dar nu se putu stăpâni să nu se simtă jignită, în numele acestei femei. Și ea, care se gândise la Ralston ca la un reper între bărbați!

Stătea cu pumnii încleștați de o furie de femeie, întrebându-se ce ar trebui să facă. Nu... Știa ce *ar trebui* să facă. *Ar trebui* să iasă imediat din cameră și să plece acasă. *Ar trebui* să se întoarcă la viața ei liniștită și tihnită și să uite de lista prostească. Dar nu asta voia să facă. Voia să-i dea o lecție acestui bărbat. Furia o făcuse suficient de curajoasă cât să rămână. El nu privi în spate când îi vorbi:

— Te implor să nu faci situația să fie mai incomodă decât trebuie, Nastasia.

— Mă tem că situația asta nu poate decât să devină și mai incomodă, milord.

Își întoarse capul spre ea, sărind de pe scaun. Dacă n-ar fi fost atât de iritată, s-ar fi distrat pe cinste.

— Vedeți dumneavoastră, nu sunt cine credeți că aș fi.

Trebuia să-i recunoască meritul. Surpriza îi trecu aproape imediat, înlocuită cu un calm de netrecut.

— Așa este, domnișoară...

Făcu o pauză, așteptând ca ea să se prezinte. După o tăcere îndelungată, continuă:

— S-ar părea că ai un avantaj față de mine.

— Într-adevăr, așa s-ar părea.

Callie era uimită de propriul curaj.

— Te pot ajuta cumva?

— Așa credeam. Dar, după ce am văzut cum vorbiți cu femeile din viața dumneavoastră, cred că ar fi bine să nu devin și eu una dintre

ele.

Una dintre sprâncenele lui negre se înălță când o auzi. Callie consideră asta ocazia potrivită pentru a fugi. Fără să mai spună vreun cuvânt, se întoarse brusc și apucă de mânerul ușii Nu deschisese ușa nici un centimetru, când o mână mare și puternică țâșni peste umărul ei și o închise la loc. *Doamne... era rapid*. Prinse mânerul cu ambele mâini, dar forța ei nu se compara cu a lui; brațul lui puternic făcea ușa să rămână închisă.

— Vă rog, spuse ea aproape șoptit, lăsați-mă să plec.

— Vorbești ca și când eu te-aș fi adus aici, doamna mea. Dimpotrivă. Dumneata ai intrat în spațiul meu. Nu crezi că îmi datorezi curtoazia de a te prezenta?

Îi vorbise șoptit, aproape de marginea glugii, dându-i un fior de groază. Corpul lui era la câțiva centimetri de al ei - încă puțin și s-ar fi atins. Ar fi putut să o și facă, la cât de copleșite îi erau simțurile de căldura lui. Callie privi mânerul, întrebându-se cum putea să scape. Începuse seara fiind Calpurnia. Nu putea să renunțe acum.

— Ne-am...

Își drese glasul și începu din nou.

— Ne-am mai întâlnit, milord.

— Nu te poți aștepta să știu asta atât timp cât te acoperi cu gluga.

O pișcă de marginea mânecii, trecându-și neglijent degetele peste mâna ei. Ea inspiră, adânc la atingerea lui. Tonul lui deveni lingușitor.

— Haide, chiar crezi că o să te las să pleci fără să aflu cine ești? Ai mers deja prea departe.

Sigur că avea dreptate, iar Callie chiar era pragmatică de felul ei. Inspirând adânc, lăsă mânerul și începu să se întoarcă spre el. El făcu un pas în spate, dând drumul ușii când ea își coborî gluga, dezvăluindu-se. Își plecă puțin capul spre ea, de parcă ar fi încercat să o recunoască. După un moment scurt, își aminti totul și făcu din nou un pas în spate, incapabil să-și ascundă nedumerirea surprinsă de pe chip și din voce.

— Lady Calpurnia?

— Chiar ea.

Își închise ochii. Obrajii îi ardeau și se simțea copleșită de regrete. N-avea să mai părăsească vreodată casa.

El izbucni într-un fel de râs lipsit de amuzament.

— Mărturisesc că, de-aș fi putut să ghicesc de-o mie de ori, niciodată nu mi-aș fi imaginat că tu ești vizitatoarea mea nocturnă. Te simți bine?

— Milord, vă asigur că, în ciuda felului în care poate să pară, nu sunt deloc nebună. Cel puțin, nu cred că sunt.

— Iartă-mă că întreb, dar ce cauți aici?

Păru să-și dea deodată seama unde se aflau.

— Ăsta nu un loc potrivit pentru o lady. Propun să mutăm conversația într-un loc... mai... acceptabil.

Arătă cu brațul spre cameră, înainte de a o ocoli, ca să deschidă ușa. Nedorind să mai prelungească întâlnirea dezastruoasă, Callie se dădu într-o parte, să-i evite brațul și să pună mai multă distanță între ei în timp ce vorbi:

— Prostii, milord. Nu cred că e nevoie să continuăm discuția asta. Am venit la reședința Ralston în condiții... destul de... ciudate și consider că ar fi mai bine să uităm că s-a întâmplat așa ceva. Nu cred c-ar trebui să fie prea greu.

Afișă un zâmbet luminos, jucându-se cu un ciucure de la pelerină.

Ralston se gândi la cuvintele ei și lăsă tăcerea să se aștearnă. În momentele lungi de tăcere, Callie privi oriunde, numai la el nu, iar el îi observă agitația. Nu dură mult ca uluirea și confuzia lui să fie înlocuite de curiozitate, și își luă o postură mai puțin amenințătoare, sprijinindu-se indiferent de peretele de lângă ușă.

— Nu sunt foarte sigur de asta, milady. În ciuda a ce crezi, nu uit prea ușor femeile care îmi vizitează dormitorul.

Căldura îi năvăli în obraji, în timp ce el continuă:

— Ce o aduce pe Lady Calpurnia Hartwell la ușa mea în toiul nopții? Sincer, nu pari să fii genul.

Callie se chinui să găsească un răspuns.

— Eram... în apropiere.

— În creierii nopții.

— Da. Eram... afară... și aveam nevoie de transport acasă.

— Lângă casa mea.

În cuvinte i se simțea neîncrederea evidentă.

— Da.

Poate că, dacă nu se abătea de la varianta ei, n-avea să insiste să-i ofere mai multe explicații.

— Cum ai ajuns să te afli lângă casa mea și să ai nevoie de transport?

Curiozitatea lui manifestată cu lejeritate o scotea din sărite.

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta, spuse era, ferindu-și ochii și sperând ca el să abandoneze subiectul.

Se lăsă tăcerea, și, preț de o clipă, crezu că el se mulțumise cu răspunsul ei evaziv. Se înșela. El își încrucișă arogant brațele și lăsă neîncrederea amuzată să i se strecoare în cuvinte.

— Și ai decis, firește, că a bate la ușa mea e un lucru mai sigur decât a opri cea mai apropiată trăsură.

„Dacă ai intrat în horă, trebuie să joci."

— Într-adevăr, milord. Doar sunteți pair.

El pufni. Privirea ei indignată întâlni privirea lui batjocoritoare.

— Nu mă credeți?

— Nici un cuvânt.

O măsură cu o privire de un albastru pătrunzător.

— Ce-ar fi să-mi zici adevărul de data asta?

Își plecă din nou ochii în pământ, căutând disperată altă poveste, ceva, orice ar putea-o ajuta să iasă din situația asta. Parcă îi citea gândurile.

— Lady Calpurnia.

— Aș prefera să-mi spuneți Callie, spuse ea repede.

— Nu-ți place Calpurnia?

În cuvintele lui se simțea o vagă curiozitate.

Își clătină capul, refuzând să-l privească în ochi.

— Callie...

Îi vorbea liniștitor, rostea cuvintele cu un ton profund și lichid pe care ea era sigură că îl folosea de câte ori voia ceva de la o femeie. N-ar fi surprins-o să afle că funcționa de fiecare dată.

— De ce ai venit aici?

Și atunci - nu avea să afle niciodată dacă din curaj, din lașitate sau de la prea mult vin - se hotărî să-i răspundă. Până la urmă, seara nu putea să fie și mai rea.

— Am venit să-ți cer să mă săruți, zise ea șoptit.

Nu era răspunsul la care se așteptase. Fu surprins de cuvintele timide, abia auzite în camera tăcută. Pentru o clipă, fu convins că o auzise greșit, dar roșeața care îi cuprinsese chipul fu suficientă pentru a-l convinge că, într-adevăr, tocmai primise o propunere complet indecentă de la Lady Calpurnia Hartwell.

Seara începuse inofensiv. După ce refuzase toate invitațiile, Ralston cinase cu frații săi, încă revenindu-și după ce aflase de existența Julianei, după care se retrăsese în dormitor, sperând că intimitatea sanctuarului și pianul său aveau să-i ofere o distracție bine-venită. Într-un final, planul lui funcționase, și se pierduse în muzică.

Până la bătaia în ușă, care anunțase sosirea lui Lady Calpurnia. O cercetă fățiș. Nu era neatrăgătoare - ușor durdulie și puțin cam fadă, dar se gândea că acesta era mai degrabă rezultatul pelerinei negre simple. Avea buze groase, piele netedă și ochi mari, frumoși, care scânteiau de emoție. Se uită preț de câteva clipe la culoarea lor, înainte să se forțeze să revină la situația în care se regăseau.

Cu siguranță era prima oară când făcuse ceva atât de curajos - atât de aventuros; dacă nu i-ar fi cunoscut deja reputația imaculată, ar fi simțit-o din disconfortul ei evident. Micuța Calpurnia Hartwell, pe care o cunoștea doar tangențial, din anii în care ea stătuse retrasă pe margine la toate balurile și-n toate saloanele, era o fată timidă prin excelență.

Sigur, în seara aceea nu părea prea timidă.

O privi calm, și anii de experiență îl ajutară să-și ascundă gândurile. Ea refuza să i se uite în ochi, privindu-și, în schimb, mâinile strânse cu putere în timp ce arunca ocheade spre ușă, de parcă s-ar fi întrebat ce șanse avea să fugă din cameră. Nu-și putu ascunde mila pe care o simțea pentru ea, un șoricel care se regăsea într-o situație care îi depășea cu mult experiența.

Putea să trateze totul ca un gentleman - să se arate îngăduitor, să o lase să plece și să accepte să uite ce se întâmplase în seara asta. Dar simțea că, dincolo de emoțiile evidente, o parte din ea voia să meargă până la capăt. Se întreba cât de departe ar fi mers.

— De ce?

Callie făcu ochii mari când auzi întrebarea, privind foarte scurt într-ai lui, înainte să-și mute din nou privirea.

— Poftim? bâigui ea.

— De ce îmi ceri asta? Nu că nu aș fi flatat, desigur, dar trebuie să recunoști că e cam ciudat.

— Nu... nu știu.

Clătină încet din cap, ca un prădător în fața prăzii.

— Ăsta, draga mea, e un răspuns greșit.

— N-ar trebui să îmi spui așa. E prea familiar.

Un colț al gurii i se ridică, cu o urmă de zâmbet.

— Ești în dormitorul meu și mi-ai cerut să te sărut. Cred că am trecut de mult de limitele astea. Te mai întreb o dată. De ce?

Își închise ochii, copleșită de jenă. Pentru o clipă, el crezu că nu avea să-i răspundă. Apoi, umerii i se înălțară și coborâră de la inspirația profundă și spuse:

— Nu am fost sărutată niciodată. M-am gândit că e momentul.

Cuvintele îl uluiră - nu erau pline de autocompătimire și nici nu îi cereau nimic. În schimb, erau atât de oneste și de la subiect, încât nu putu să nu-i admire curajul. Nu putea fi ușor să dezvălui așa ceva.

Nu-și ascunse surpriza.

— De ce eu?

Mărturisirea făcută păru să-i dea încredere, și îi răspunse fără să aștepte, de parcă ar fi spus ceva evident:

— Ești un mare crai. Am auzit bârfele.

— Oh? Ce bârfe?

Căldura îi inundă obrajii lui Callie. El insistă:

— Lady Calpurnia. Despre ce bârfe vorbești?

Ea își drese glasul.

— Se poate să fi auzit că ai lăsat o anumită nevastă de viconte pe jumătate dezbrăcată în sera soțului ei, în timp ce ai ieșit pe fereastră, ca să fugi de mânia lui.

— E o exagerare.

— Se spune că ți-ai lăsat cămașa acolo. Și că el i-a dat foc.

— O *mare* exagerare.

Ea îl privi în ochi.

— Dar fiica preotului care te-a urmărit prin Devonshire, sperând să te facă să-i distrugi reputația?

— Unde ai auzit asta?

— E uimitor ce se poate auzi când stai pe margine într-o sală de bal, milord. E adevărat?

— Să zicem că am avut noroc că nu m-a prins. Oricum, am înțeles că acum e fericită, măritată în Budleigh Salterton.

Ea chicoti când îl auzi, dar râsul i se opri când el continuă:

— Și atunci, ținând cont de bârfe, cine poate garanta că m-aș opri la a te săruta?

— Nimeni. Dar te-ai opri.

— De unde știi?

— Știu.

Recunoscu subestimarea din tonul ei, dar o ignoră.

— De ce acum? De ce nu aștepți să vină un bărbat și... să te cucerească?

Ea râse scurt.

— Milord, dacă bărbatul despre care vorbești a plănuit vreodată să vină, mă tem că s-a pierdut pe drum. Și, la douăzeci și opt de ani, observ că m-am săturat să aștept.

— Poate ar trebui să lași să se vadă atitudinea din seara asta și la întâlnirile publice, spuse el. Recunosc că pari mult mai interesantă decât te-am crezut vreodată, milady, iar interesul este scânteia dorinței.

Cuvintele lui își atinseră ținta, iar ea roși din nou. Ralston nu putu ascunde plăcerea pe care i-o provocase această întâmplare neașteptată. Într-adevăr, era diversiunea de care avea nevoie înainte s-o introducă pe Juliana în societate.

Gândul acesta fu urmat repede de altul.

Lady Calpurnia Hartwell era răspunsul la problemele sale. Și ajunsese la ușa lui - ei bine... chiar dincolo de ușa lui - în aceeași zi cu sora lui de mult pierdută. Simți dintr-odată o undă de satisfacție.

Avea s-o sărute. Pentru un preț.

— Mă întreb dacă ai accepta să iei în calcul un târg.

Callie se întoarse sceptică.

— Un târg?

Făcu un pas înapoi, să pună mai multă distanță între ei.

— Ce fel de târg?

— Nimic atât de îngrozitor pe cât îți imaginezi. Vezi tu, se pare că am o soră.

Ea făcu ochii mari.

— O soră, milord?

— Da, și eu am fost cam surprins de asta.

Îi descrise pe scurt evenimentele zilei - sosirea Julianei, hotărârea lui de a o prezenta ca soră, nu ca rudă îndepărtată, și angajamentul de a-i găsi un garant potrivit, cu o reputație impecabilă, care să-i ușureze intrarea în societate.

— Deci, după cum vezi, e un noroc că ai venit aici în noaptea asta. Ești soluția perfectă. Sigur, dacă presupunem că n-o să-ți faci un obicei din a vizita bărbați necăsătoriți în toiul nopții.

Ea râse ușor, înțelegând aluzia.

— Nu, milord. Tu ești primul.

El știa că așa era și își propuse să descopere cu altă ocazie ce anume provocase vizita ei nocturnă.

— Și sper că și ultima, cel puțin până când Juliana va fi primită cum se cuvine.

— Încă nu ți-am acceptat propunerea.

— Dar o s-o faci, zise pe un ton arogant. Și, în schimb, o să-ți primești sărutul.

— Iartă-mă, spuse ea amuzată, dar cred că pui cam mare preț pe săruturile tale.

El încuviință din cap.

— Prea bine. Spune-mi prețul.

Callie privi îngândurată spre tavan, înainte să răspundă:

— Deocamdată, sărutul va fi de ajuns, dar îmi rezerv dreptul să-ți cer o favoare în viitor.

— Adică îți rămân îndatorat?

Ea zâmbi.

— Ia-o ca pe o tranzacție comercială, milord.

El ridică dintr-o sprânceană.

— O tranzacție comercială care începe cu un sărut.

— O tranzacție comercială *unică*.

Ea roși din nou.

— Pari uimită de propria-ți îndrăzneală, spuse el.

Ea încuviință din cap.

— Nu știu ce m-a apucat.

Fu încă o dată surprins de sinceritatea ei.

— Prea bine, domniță. Ești o negociatoare excelentă.

Se apropie de ea și adoptă un ton seducător.

— Atunci, s-o pecetluim cu un sărut?

Callie rămase fără suflare și înmărmuri când auzi întrebarea. Ralston zâmbi văzându-i emoția evidentă. Își trecu un deget prin părul ei, prinzându-i ușor o șuviță din spatele urechii. Privi în sus către el cu ochii mari și căprui, iar el simți în piept o explozie de tandrețe. Se aplecă spre ea, mișcându-se încet, de parcă s-ar fi putut speria în orice clipă, iar gura lui fermă o mângâie pe a ei, abia atingând-o, înainte ca

ea să sară înapoi, ducându-și mâna la buze.

O măsură fățiș cu privirea și o așteptă să vorbească. Cum ea tăcu, o întrebă:

— E vreo problemă?

— N... nu, spuse ea, puțin cam prea tare. Deloc, milord. Este... Mulțumesc.

— Mă tem că ai încurcat experiența, zise el ușor amuzat.

Făcu o pauză, privindu-i confuzia de pe chip.

— Vezi tu, când sunt de acord să fac ceva, o fac cu toată inima. Nu pentru un sărut ca ăsta ai venit, șoricel.

Callie strâmbă din nas când îi auzi cuvintele și numele de alint pe care îl folosise.

— Nu?

— Nu.

Emoțiile o copleșiră, și începu din nou să se joace cu ciucurele pelerinei.

— Mă rog. A fost destul de drăguț. Sunt mulțumită de felul în care ai respectat partea ta de înțelegere.

— N-ar trebui să vrei ceva destul de drăguț, spuse el, prinzându-i palmele agitate și vorbindu-i cu voce joasă. Iar sărutul n-ar trebui să te lase mulțumită.

Ea se împotrivi puțin, renunțând când văzu că el nu-i dădu drumul, ci o trase și mai aproape, punându-i mâinile pe umerii săi. Își trecu degetele peste gâtul ei, lăsând-o fără suflare, dar reușind totuși să îngaime:

— Dar cum ar trebui să mă lase?

Și, în clipa aceea, el o sărută. O sărută cu adevărat.

O trase spre el și își apăsă gura pe a ei, posedând-o și cucerind-o într-un mod la care ea nu s-ar fi gândit niciodată. Buzele lui, ferme și fierbinți, se jucau peste ale ei, ispitind-o până când oftă, cu răsuflarea tăiată. El îi înăbuși oftatul cu gura, profită de buzele deschise ca să-și strecoare limba printre ele, gustând-o încetișor, până când ea nu mai putu să reziste. Păru să-i citească gândurile și, când ea simți că nu mai poate îndura nici un moment, o trase mai aproape și adânci sărutul, schimbând presiunea. Se afundă mai adânc, atingând-o mai ferm.

Iar ea era pierdută.

Callie era răvășită, încercând disperată să-i răspundă. Mâinile păreau să i se miște incontrolabil, treceau peste umerii lui lați și încolăceau în jurul gâtului lui. Își trecu ușor limba peste a lui Ralston și fu răsplătită cu un sunet satisfăcut ce izvorî din gâtlejul lui, în timp ce el își înteți strânsoarea și mai trimise o undă de căldură în tot trupul ei. Se retrase, și ea îl urmă, răspunzându-i la mișcări până când buzele lui se opriră indecent în jurul limbii ei și i-o supse ușor - senzația o făcu să se cutremure. Deodată, fu cuprinsă de înflăcărare.

Avusese dreptate. Acela era sărutul pentru care venise.

El întrerupse sărutul, își trecu buzele peste obrazul ei și și le opri pe urechea ei, cuprinzându-i lobul moale între dinți și mușcându-l ușor, trimițând valuri de plăcere în tot trupul, în timp ce îi umezea pielea sensibilă. De departe, Callie auzi un scâncet... și înțelese târziu că fusese chiar al ei.

Buzele lui se arcuiră lipite de urechea ei în timp ce vorbi, răsuflarea lui puternică făcând cuvintele să pară mai degrabă mângâiere decât sunet.

— Săruturile n-ar trebui să te mulțumească.

Reveni cu buzele pe ale ei, revendicându-i din nou gura, făcând-o să uite orice gând cu o mângâiere puternică și îmbătătoare. Nu voia decât să fie mai aproape de el, să fie ținută mai ferm. Și, de parcă i-ar fi putut citi gândurile, el o trase mai aproape, adâncind sărutul. Căldura lui o răvășea; buzele lui moi și ispititoare păreau să-i știe toate secretele.

Când își dezlipi gura de a ei, o lăsă vlăguită. Următoarele lui cuvinte îi aţâţară senzualitatea:

— Ar trebui să te facă să arzi de dorință.

CAPITOLUL 4

Callie se trezi târziu și fu imediat cuprinsă de o neliniște profundă, izvorâtă din adâncurile ființei. Preț de câteva momente scurte, nu reuși să deslușească printre gândurile învălmășite motivul senzației ciudate - până când evenimentele de cu o seară în urmă reveniră ca un șuvoi, trezind-o de-a binelea. Se ridică brusc în pat și îngheță, cu ochii larg deschiși, sperând că toată noaptea nu fusese decât un vis sălbatic, ridicol.

Nu avu norocul ăsta.

Ce fusese în mintea ei când mersese în toiul nopții la reședința Ralston? Chiar îl căutase pe marchizul de Ralston în dormitorul lui? Chiar îi făcuse o propunere celui mai cunoscut crai al Londrei? Sigur nu-i ceruse s-o sărute. Amintindu-și ce făcuse, Callie se înroși, simțind cum un val de fierbințeală îi străbătu fața, făcând-o să-și ascundă chipul în palme și să suspine cu un sentiment cumplit de înjosire.

N-avea să mai pună gura pe vin. Niciodată.

Gândurile îi goniră prin minte preț de câteva clipe, după care își înălță capul și zise îngrozită cu voce tare:

— I-am cerut să mă *sărute*.

Callie căzu la loc pe pat cu un oftat și imploră universul s-o omoare sau măcar s-o facă infirmă. Pur și simplu nu mai putea risca să dea din nou ochii cu Gabriel St. John. Nu după sărutul acela.

„Dar ce sărut!”Gândul o făcu să își închidă strâns ochii, dar nu putu evita cascada de amintiri pe care o adusese. Sărutul fusese tot ce își imaginase vreodată. Ba chiar mai mult. Ralston fusese absolut incredibil: aplecat asupra ei cu părul negru ciufulit, cu ochii strălucitori în lumina blândă a lumânărilor din cameră, după care o sărutase cu buze fierbinți, atingând-o cu mâinile lui puternice - un bărbat remarcabil.

Scăpate de sub control, mâinile lui Callie mângâiau acum propriul corp în timp ce-și amintea de atingerea moale a limbii lui, de prinsoarea puternică a brațelor sale. Se simți inundată de căldură când își aminti delicatețea cu care buzele lui trecuseră peste ale sale, fiorul de încântare ce-o străbătuse când simțise respirația lui pe gâtul ei. Avusese parte de tot ce visase vreodată.

Iar când el terminase, ea fusese distrusă. Îi spusese că săruturile ar trebui să te facă să arzi de dorință, dar nu fusese pregătită pentru golul care o cuprinse când el se retrăsese din îmbrățișare, calm și netulburat, de parcă tocmai ar fi fost la slujba de duminică.

Ea arsese de dorință. Încă ardea.

Toată experiența, așa jenantă cum fusese, se dovedise sălbatică și eliberatoare, ca nimic din ce trăise înainte și ca tot ce visase vreodată. Și fusese atât de... caracteristic lui! Fusese un sărut care recompensase zece ani lungi, petrecuți în umbră în sălile de bal, privindu-l la braț cu un șir nesfârșit de frumuseți, un deceniu din viață în care își ciulise urechile de câte ori auzise în saloanele doamnelor șoapte despre ultimele lui aventuri, în care urmărise lungul lui șir de amante cu ceea ce catalogase mereu drept un vag interes. Desigur, interesul ei numai vag nu fusese.

Clătină din cap. Dar bărbații ca Ralston nu erau pentru femei precum Callie. Măcar asta învățase din noaptea trecută. Ralston însemna întuneric, și încântare, și aventură... Și, în ciuda a ceea ce era posibil să fi părut Callie cu o noapte în urmă după atâta vin...

Ei bine, la lumina zilei, Callie nu era deloc așa.

Dar, pentru o noapte, pentru un moment trecător, fusese. Și ce moment frumos! Se arătase curajoasă, și directă, și voit nesupusă - întinzându-se spre ceea ce știa că altfel nu ar fi putut avea niciodată. Și, deși noaptea trecută îi arătase că Ralston nu era pentru ea, sigur nu exista nici un motiv pentru care restul lucrurilor pe care tânjise să le facă să nu fie complet posibile.

„Aș putea bifa toate lucrurile de pe listă.”

Gândul îi dădu curaj. Se întoarse instinctiv să se uite la măsuța elegantă de lângă pat pe care pusese foaia scandaloasă înainte să se

bage la culcare. Se întinse după listă, o cercetă, iar pe buze îi apăru urma unui zâmbet când revăzu cuvintele mâzgălite. Dacă lua drept reper evenimentele din urmă cu o noapte, avea să se bucure de fiecare moment în care urma să facă restul lucrurilor. Aceste nouă lucruri erau tot ce stătea între Callie și viață. Nu trebuia decât să riște.

Și de ce n-ar face-o?

Plină de energie, Callie dădu deoparte plapuma și coborî din pat. Îndreptându-se de spate, traversă camera, până la biroul micuț din colț. Așeză lista pe el, netezi hârtia mototolită și se mai gândi o dată la ceea ce scrisese, apoi se întinse după toc și îl înmuie într-o călimară din apropiere. Sărutase pe cineva. Și cu pasiune.

Cu o singură mișcare continuă, trase o linie groasă și neagră peste primul rând, fără să-și ascundă rânjetul larg de pe față. „Și acum?"

Se auzi un ciocănit rapid, iar Callie se uită în oglindă când ușa se deschise larg, și în prag apăru camerista ei. Observând privirea încruntată a bătrânei, Callie simți cum rânjetul i se estompa pe măsură ce ușa se închidea în urma ei.

— Bună dimineața, Anne. Băgă repede lista sub o carte cu poezii de Byron.

— Calpurnia Hartwell, spuse încet Anne, ce-ai făcut?

Ochii lui Callie trecură de la bătrână la un șifonier mare din mahon.

— Aș vrea să mă îmbrac, spuse ea veselă. Am o întâlnire în dimineața asta.

— Cu marchizul de Ralston?

Callie făcu ochii mari.

— Cum ai... ? Ce?... Nu!

— Serios? Mi-e greu să te cred, ținând cont că un bărbat de la reședința Ralston așteaptă jos un răspuns la scrisoarea care tocmai a sosit pentru tine.

Lui Callie i se tăie răsuflarea când observă bucata de hârtie din mâinile bătrânei. Se ridică și traversă camera.

— Dă-mi să văd.

Anne își încrucișa brațele peste pieptul mare, ascunzând scrisoarea sub un braț.

— Callie, de ce îți trimite mesaje marchizul de Ralston?

Callie roși.

— Nu... Nu știu.

— Nu știi deloc să minți. Așa a fost de când erai de-o șchioapă.

Anne era încăpățânată ca un catâr.

— Callie, fetițo, îl urmărești pe Ralston de câțiva ani. De ce a devenit brusc interesat?

— Eu... N-a devenit!

Întinse mâna, străduindu-se să vorbească pe un ton ferm:

— Dă-mi corespondența, Anne.

Anne zâmbi, înainte să întrebe liniștită:

— Ai fost azi-noapte cu Ralston?

Callie îngheță, și obrajii îi luară foc înainte să îngaime:

— Sigur că nu!

Anne îi aruncă o privire cunoscătoare.

— Păi, undeva ai fost. Te-am auzit când te-ai furișat înapoi pe intrarea servitorilor, înainte de răsărit.

Callie se îndreptă spre șifonier și deschise larg ușile, încercând să-și distragă atenția de la discuție.

— Știi, Anne, faptul că ai avut grijă de mine de la naștere nu îți dă dreptul să-mi vorbești atât de liber.

Anne râse ușor.

— Ba sigur că da.

Camerista profită de plecarea lui Callie de lângă masă, scoase lista din ascunzătoare și o citi.

Callie se întoarse la icnetul revoltat al lui Anne. Țipă, văzând foaia din mâinile cameristei.

— Nu! Dă-mi-o înapoi!

— Callie! Ce-ai făcut?

— Nimic!

Trase foaia și se opri, uitându-se la privirea neîncrezătoare a lui Anne.

— *Serios*, chiar nimic.

— Foaia aia nu pare să fie *nimic*.

— Aș prefera să nu vorbim despre asta.

— Sunt sigură că așa ai prefera.

— Nu e nimic. E doar o listă.

— O listă scandaloasă. Cu lucruri pe care femeile tinere și nemăritate *nu le fac*.

Callie se întoarse la șifonier și își băgă capul adânc înăuntrul lui, sperând să pună astfel capăt discuției. Când scoase o rochie de zi de culoarea piersicii și se întoarse, Anne încă aștepta răspunsul.

— Ei bine, poate că femeile tinere și nemăritate ar trebui să profite că sunt tinere și libere și să încerce câteva dintre lucrurile astea, murmură ea oftând.

Anne clipi la auzul cuvintelor directe. Apoi râse.

— Ai făcut deja unul dintre lucrurile astea.

— Așa e, admise Callie roșind.

Anne se holbă la hârtie, deslușind cuvintele obscure. Când își ridică șocată privirea, Callie se întoarse cu spatele.

— Ei bine, Calpurnia Hartwell. N-ai pierdut deloc timpul și ți-ai luat ce ți-ai dorit de atâția ani.

Callie nu-și putu reține zâmbetul firav care îi juca pe buze.

— Ai fost cu Ralston azi-noapte!

Obrajii înflăcărați ai lui Callie spuneau multe.

— O să-ți spun ceva, zise Anne, cu o urmă de mândrie în voce. Ești singura fată pe care am cunoscut-o vreodată care a făcut o listă ca asta și care chiar s-a apucat să ducă totul la îndeplinire.

Tonul i se schimbă brusc.

— Sigur, o să fiu și mai surprinsă dacă peste o săptămână reputația ta nu va fi distrusă.

— Am de gând să fiu foarte atentă, o asigură Callie.

Anne clătină din cap.

— Dacă nu lucrezi la Ministerul de Război, draga mea Callie, nu poți să faci nici jumătate dintre lucrurile de pe listă fără să ți se ducă naibii reputația.

Făcu o pauză.

— Știi asta, nu?

Callie aprobă ușor din cap.

— E greșit că nu prea îmi pasă în dimineața asta?

— Da. Nu poți să le faci pe toate, Callie. Să pariezi? Într-un club pentru bărbați? Ai înnebunit?

Callie deveni serioasă.

— Nu.

Cele două rămaseră tăcute mult timp. În cele din urmă, Callie păru să găsească vorbele pe care le căuta:

— Dar, Anne, a fost *minunat*. A fost cea mai incredibilă și mai eliberatoare *aventură*. Poți să mă acuzi că vreau mai mult?

— Se pare că deja primești mai mult decât, ai cerut. Dă-mi aia!

Anne luă muselina de culoarea piersicii din mâinile lui Callie și o schimbă cu o rochie de zi dintr-o muselină verde ca iarba.

— Ce avea cea pe care o alesesem eu?

— Nu te mai bosumfla atât. Dacă mergem la reședința Ralston, o să porți rochia asta. Arăți superb în verde.

Callie acceptă rochia, privind-o pe Anne în vreme ce îi căuta lenjerie.

— Nu mergem la reședința Ralston.

Anne nu spuse nimic, absorbită în continuare de conținutul șifonierului. În schimb, îi aruncă scrisoarea lui Callie. Ignorând tremurul mâinilor, Callie rupse sigiliul din ceară, extrem de curioasă și îngrozită în același timp.

Lady Calpurnia,
Sora mea vă așteaptă la unsprezece și jumătate. R.

Nu mai putea să dea înapoi.

— Anne, spuse Callie, fără să-și poată lua ochii de la foaie, mergem la reședința Ralston.

La o zi după prima vizită, Callie se afla din nou pe treptele casei Ralston - de data aceasta, respectabilă, pe timp de zi, însoțită de cameristă - ca s-o întâlnească pe domnișoara Juliana Fiori, misterioasa soră mai tânără a marchizului.

Callie inspiră adânc, rugându-se în gând ca Ralston să fie plecat de acasă și sperând să poată evita umilința inevitabilă. Desigur, știa că nu avea cum să evite interacțiunile pe viitor... Până la urmă, acceptase să-i introducă sora în societate. Dar putea măcar să spere că îl putea evita *astăzi*.

Un servitor deschise ușa, și în fața ochilor le apăru un Jenkins inexpresiv. „Te rog, nu mă recunoaște", își zise ea în gând când își ridică privirea spre chipul îmbătrânit și ridat al majordomului, încercând să pară degajată și liniștită.

— Lady Calpurnia Hartwell, în vizită la domnișoara Juliana.

Când vorbi, Callie se îndreptă de spate, astfel încât cuvintele să iasă pe un ton perfect manierat. Îi oferi majordomului o carte de vizită, iar acesta o primi cu o plecăciune joasă.

— Desigur, milady. Domnișoara Juliana vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

Când Jenkins se întoarse cu spatele, Callie lăsă să iasă un oftat lung și tăcut de ușurare. Îl urmă până la o ușă deschisă de pe holul principal cu marmură și îi oferi cel mai regal salut când el se dădu deoparte, s-o lase să treacă în frumoasa cameră verde de recepție.

Callie se uită la mătasea verde ca iarba care decora pereții, la fotoliul și scaunele cu imprimeuri, toate din mahon și tapițate cu cele mai rafinate țesături. Eleganța camerei era completată de o statuie uluitoare din marmură care stătea pe o latură - o femeie înaltă și mlădioasă, sculptată de parcă ar fi ținut deasupra capului o fâșie lată de pânză, care se umfla la spatele ei. Lui Callie i se tăie răsuflarea când văzu frumusețea statuii; nu se putu împiedica să meargă spre ea, atrasă de zâmbetul tăcut și misterios care înfrumusețea chipul superb al zeiței și de mișcarea lichidă a marmurei. Admira cum i se așeza rochia și se întinse să-i atingă drapajul, așteptându-se oarecum să simtă o țesătură călduroasă, nu piatra rece, când dinspre ușă se auzi o voce:

— E frumoasă, nu?

Cu un icnet ușor, Callie se întoarse în direcția din care venise vocea. În ușă era Ralston, cu un zâmbet degajat, de parcă ar fi fost amuzat de stinghereala ei.

Nu... nu Ralston.

Bărbatul din ușă era Lord Nicholas St. John, înalt și masiv, cu o bărbie ascuțită și ochi albaștri scânteietori, identic cu Ralston în toate privințele, mai puțin una. Obrazul drept al lui St. John era brăzdat de o cicatrice urâtă, o linie albă lungă și subțire care îi despica pielea

bronzată, contrastând cu tot ce era acest bărbat: un gentleman impecabil. Cicatricea ar fi trebuit să-i dea lui St. John un aer periculos, însă, de fapt, îl făcea să fie și mai atrăgător. Callie văzuse cum femei respectabile din înalta societate se transformau în adevărate prostuțe când erau în preajma lui St. John - ceva ce el părea să nu observe.

— Lord Nicholas, spuse ea cu un zâmbet, plecându-și ușor capul când el traversă camera ca să-i ia mâna și să facă o plecăciune adâncă.

— Lady Calpurnia, văd că mi-ai descoperit iubita, replică el zâmbind călduros și arătă spre statuie.

— Așa e, într-adevăr.

Callie își întoarse privirea spre statuia din marmură.

— E uluitoare. Cine e artistul?

St. John clătină din cap, cu un licăr de mândrie în ochi.

— E necunoscut. Am găsit-o acum mulți ani, pe coasta sudică a Greciei. Mi-am petrecut șapte luni acolo, adunând obiecte din marmură, și m-am întors acasă cu mult prea multe, așa că am donat frumusețea asta reședinței Ralston, cu condiția ca fratele meu să aibă grijă de ea.

Făcu o pauză, tulburat de statuie.

— Cred că este Selene, zeița lunii.

— Arată foarte mulțumită.

— Pari surprinsă.

— Ei bine, spuse Callie într-o doară, Selene nu are cea mai fericită poveste. La urma urmei, e blestemată să iubească un muritor care își doarme somnul cel de veci.

St. John se întoarse când o auzi, evident impresionat.

— A fost vina ei. Trebuia să știe să nu-i ceară favoruri lui Zeus. Lucrurile astea nu se termină niciodată cu bine.

— Un adevăr pe care Selene l-a simțit din plin după ce și-a primit favorul. Cred că statuia asta o înfățișează pe Selene fericită, înainte să se amestece Zeus.

— Uiți, spuse St. John cu un licăr ironic în privire, că ea și Endymion au făcut douăzeci de copii, deși el dormea, deci nu putea fi prea nemulțumită de situație.

— Cu tot respectul, milord, spuse Callie, să naști și să crești singură douăzeci de copii nu e cea mai fericită situație. Nu prea cred că ar fi părut atât de odihnită dacă statuia i-ar fi prezentat bucuria maternă.

St. John râse sonor.

— Extrem de bine subliniat, Lady Calpurnia. Dacă discuția noastră e o mărturie în acest sens, debutul Julianei ar trebui să fie extrem de distractiv... cel puțin pentru mine.

— Și, firește, distracția ta e extrem de importantă, Nicholas.

Callie împietri când cuvintele iritate traversară încăperea, întunecate și amenințătoare, făcând ca inima să-i bată cu putere,

încercă să își mențină calmul, dar știu, înainte de-a se întoarce, că Ralston li se alăturase.

Părând să-i simtă agitația, St. John îi făcu cu ochiul înainte să se uite spre marchiz cu un zâmbet larg și deschis și să-i spună:

— Așa este, frate.

Încruntarea lui Ralston se adânci. Se întoarse spre Callie, țintuind-o cu o privire albastră sfredelitoare. O roșeață luminoasă îi coloră obrajii lui Callie, și își întoarse privirea de la el, uitându-se oriunde altundeva. Nick îi observă stânjeneala și îi sări în ajutor.

— Nu e nevoie să fii nepoliticos, Gabriel. Doar îi țineam companie lui Lady Calpurnia cât o așteptam pe Juliana să vină. Unde e fata?

— I-am zis lui Jenkins să n-o aducă. Vreau să vorbesc cu Lady Calpurnia înainte ca ele două să se întâlnească.

Făcu o pauză.

— Singuri, Nick, dacă nu te superi.

Inima lui Callie începu să bată repede. Ce-ar fi putut să-i spună, de trebuia să se ferească de fratele lui?

Nick îi luă mâna și făcu o plecăciune adâncă, după care îi spuse:

— Abia aștept să te revăd, milady.

Se îndreptă, îi oferi lui Callie un zâmbet luminos și îi mai făcu o dată liniștitor cu ochiul.

Ea nu se putu abține să nu-i zâmbească înapoi.

— Și eu, milord.

Ralston așteptă ca ușa camerei să se închidă, după care îi făcu lui Callie semn spre un fotoliu din apropiere și se așeză în fața ei. Callie încercă să ignore felul în care el făcea ca mobila - și camera însăși - să pară mică, de parcă toată casa Ralston ar fi fost destinată unei ființe mai neînsemnate. Își lăsă capul în jos, prefăcându-se fermecată de tapițeria fotoliului în care stătea - dornică să dea impresia că nu-l băga în seamă. Era zadarnic. El știa că nu era un bărbat care să treacă neobservat.

— Vreau să vorbim despre Juliana înainte s-o întâlnești.

Callie își înăbuși un junghi de dezamăgire. Chiar trebuia să fie atât de indiferent? Nu își ridică privirea, ci își îndreptă atenția către mâinile înmănușate, pe care și le înclești în poală, încercând disperată să uite că, în urmă cu doar câteva ore, acele mâini îl atinseseră atât de intim pe Ralston. Dar cum ar fi putut să uite? Pielea lui fierbinte, părul moale, brațele lui puternice și musculoase - le atinsese pe toate. Iar el părea complet indiferent.

Își drese delicat glasul și spuse:

— Sigur, milord.

— Cred că ar fi cel mai bine să vii la reședința Ralston, să lucrezi cu Juliana. Are nevoie de multă îndrumare, și nu mi-ar plăcea să facă vreo greșeală în fața contesei de Allendale.

Ochii i se măriră când își înălță capul să-l privească în ochi.

— Mama n-ar trăda niciodată secretul despre lecțiile surorii tale.

— Dar pereții au urechi.

— Nu pereții reședinței Allendale.

El se aplecă în fotoliu, destul cât s-o atingă, iar mușchii îi zvâcneau cu o forță abia reținută.

— Să fie clar. Treaba asta nu este discutabilă. Juliana nu vrea să facă debutul în societate și abia așteaptă să se întoarcă în Italia. Probabil o să dea ceva bătăi de cap până o să accepte că aici e noua ei casă. Mama ta și prietenele ei sunt foarte importante în înalta societate - sunt femei pentru care descendența și reputația sunt esențiale, și, deși Juliana nu se trage din William Cuceritorul și probabil o să fie pătată de reputația mizerabilă a mamei noastre, o să aibă de înfruntat aristocrația Londrei. Și o să se integreze perfect. Nu vreau să pun în pericol ocazia asta.

Vorbise cu multă siguranță, ca și când singura cale a Julianei către succes era cea pe care o plănuise. Și totuși, se citea clar insistența în tonul lui. Avea dreptate - Juliana Fiori urma să aibă nevoie de mult mai mult decât sprijinul lui Callie pentru a se bucura de succes în înalta societate. Era fiica unei marchize decăzute și a unui comerciant italian - nu era aristocrată, abia dacă era legitimă în ochii lumii bune.

Dar Gabriel St. John, marchizul de Ralston, nu avea să permită ca trecutul întunecat al familiei sale să păteze viitorul surorii. Faptul că frații St. John își luaseră angajamentul de-a o introduce pe Juliana în înalta societate arăta ce fire aveau, și, fiind și ea o soră mândră și dedicată, Callie le respecta decizia. Nu erau bărbați care să dea greș.

— Abia aștept să-ți întâlnesc sora, milord.

O propoziție destul de simplă, dar cu un sens inconfundabil: „Sunt de partea ta”.

El făcu o pauză și se uită la ea cu o privire pătrunzătoare și plină de sensuri, și, pentru prima oară după un deceniu, ea nu-și feri privirea. Când el vorbi din nou, tonul îi fu mai blând:

— Nu credeam c-o să vii azi.

Un zâmbet ușor îi jucă pe buze.

— Milord, mărturisesc că m-am gândit să evit vizita asta.

— Și totuși, ai venit.

Obrajii i se îmbujorară, și își plecă timidă capul.

— Avem o înțelegere.

Când îi răspunse, vocea lui fu mai joasă și mai profundă:

— Așa e. Avem.

Profunzimea vocii lui stârni un val de fierbințeală în corpul lui Callie, care își drese vocea emoționată și arătă spre un ceas de pe o măsuță din apropiere.

— Se face târziu, milord. Cred că e momentul s-o cunosc pe

domnișoara Juliana. Nu crezi?

O privi în ochi un moment lung, de parcă i-ar fi citit gândurile cele mai ascunse. În cele din urmă, păru mulțumit de ce văzu. Fără să spună nimic, se ridică și merse să trimită după sora sa.

Primul lucru care-ți sărea în ochi la Juliana Fiori nu era frumusețea ei, deși era, neîndoielnic, frumoasă - cu ochii albaștri fermecători, pielea de porțelan și cu niște bucle castanii bogate pentru care majoritatea femeilor ar fi făcut multe ca să le aibă. Nu erau trăsăturile delicate sau vocea vioaie, cu accentul italienesc nativ. Nu era nici înălțimea, deși se înălța deasupra lui Callie și a multor altora.

Nu, primul lucru pe care îl observai la Juliana Fiori era francheța.

— Ce prostie să te gândești la ordinea corectă în care să torni laptele și ceaiul în ceașcă.

Callie își stăpâni râsul.

— Să înțeleg că la Veneția nu se pune mare preț pe un asemenea gest ceremonios?

— Nu. E lichid. E cald. Nu e cafea. De ce să-ți faci griji?

Zâmbetul Julianei străluci, dezvăluind o gropiță în obraz.

— Așa e, de ce? spuse Callie, întrebându-se într-o doară dacă și frații Julianei aveau o trăsătură atât de fermecătoare.

— Nu-ți face griji.

Juliana ridică o mână cu dramatism.

— O să încerc să țin minte că întâi se toarnă laptele și după aceea ceaiul. N-aș vrea să provoc încă un război între Marea Britanie și continent.

Callie râse și acceptă o ceașcă în care tânăra turnase perfect ceaiul.

— Sunt sigură că parlamentul o să-ți mulțumească pentru diplomație.

Cele două își zâmbiră, înainte ca Juliana să continue:

— Deci, dacă ar fi să întâlnesc un duce sau o ducesă..., spuse Juliana în timp ce puse cu grijă o prăjitură pe o farfurioară pentru Callie.

— Ceea ce chiar va trebui să faci, sublinie Callie.

— *Allora, când* o să întâlnesc un duce sau o ducesă, va trebui să le vorbesc cu „*Înălțimea Voastră*”. Celorlalți pot să le spun „milord” sau „milady”.

— Corect. Cel puțin celorlalți care fie dețin un titlu, fie au titluri de curtoazie ca urmare a descendenței.

Juliana își înclină capul într-o parte, gândindu-se la vorbele lui Callie.

— E mai complicat decât cu ceaiul, zise ea și râse. Cred că e foarte bine pentru frații mei că n-o să stau prea mult aici. Sigur vor putea să repare greșelile pe care sora lor scandaloasă din Italia le-ar putea face

în două luni.

Callie îi zâmbi încurajator.

— Prostii. O să-i dai pe spate pe toți din înalta societate.

Juliana păru încurcată.

— De ce să răstorn societatea?

Callie zâmbi și mai larg, clătinând din cap.

— E un fel de a spune. Înseamnă că o să ai mare succes în societate.

Își coborî vocea, într-o șoaptă conspirativă:

— Cred că domnii se vor întrece să te întâlnească.

— Așa cum au făcut cu mama, nu?

Ochii albaștri ai Julianei scânteiară, și mâna ei spintecă aerul.

— Nu. Te rog să-ți scoți din minte ideea că o să mă mărit. Eu n-o să mă mărit niciodată.

— De ce nu?

— Dacă o să ajung la fel ca ea?

Cuvintele rostite încet o făcură pe Callie să se oprească. Înainte, să poată găsi răspunsul corect, Juliana continuă:

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze.

Callie se întinse și își puse o mână pe brațul Julianei.

— Îmi dau seama cât de greu trebuie să fie.

Tânăra făcu o pauză, privind în poală.

— Vreme de zece ani m-am prefăcut că mama nu a existat. Și acum descopăr că singurele rude pe care le mai am sunt de la ea. Și bărbații ăștia... *frații* mei...

Vocea i se stinse. Callie o privi cu grijă pe tânără, înainte să-i răspundă:

— Nu prea îi simți ca pe niște rude, nu?

O umbră de vină se așternu peste chipul Julianei.

— E atât de evident?

Callie clătină din cap.

— Deloc.

— Nu cred că mă plac.

Callie clătină *cu hotărâre* din cap.

— Imposibil. Ești o tânără extrem de fermecătoare. Eu, una, mă bucur nespus de compania ta.

Juliana zâmbi slab înainte să spună:

— Cred că Nicholas a început să mă accepte. Dar Ralston...

O privi pe Callie în ochi și coborî vocea.

— El nu zâmbește.

Callie se aplecă în față și puse o mână pe brațul tinerei.

— N-aș lua asta ca pe un semn. Pot număra pe degetele de la o mână de câte ori l-am văzut pe Ralston zâmbind.

„Și nu e ca și cum nu aș fi stat cu ochii pe el.”

Juliana își mută privirea către locul în care o atingea Callie, după care-și așează mâna peste a acesteia. Când o privi în ochi pe Callie, expresia tinerei era plină de îndoială.

— Nu crezi că îi creez multe probleme? Fiica orfană a unei femei care i-a părăsit apare într-o bună zi, să-și caute o nouă familie.

Callie știa că trebuia să pună punct discuției total nepotrivite. Până la urmă, complicațiile legate de problemele familiei Ralston erau exact asta - problemele familiei Ralston. Însă Callie nu se putu stăpâni.

— Nu o familie nouă. Una veche, o corectă ea. Una din care ai făcut mereu parte... Trebuia doar să-ți ceri locul în rândurile ei, Juliana clătină din cap.

— Nu. Ei nu știu nimic despre mine. Nu fac decât să le amintesc de mama noastră. Doar ea ne leagă. Sunt sigur că Ralston o vede pe ea de fiecare dată când se uită la mine. Cred c-o să se bucure când o să plec, peste două luni.

Deși era extrem de curioasă în legătură cu mama lor, Callie se abținu să pună mai multe întrebări despre femeia care abandonase cu atâta indiferență trei copii atât de minunați. Se mulțumi să spună:

— Juliana, e drept că frații tăi nu te cunosc, dar o să te cunoască. Deja au început s-o facă. Nu cred c-o să te lase să pleci peste două luni. Și, chiar dacă te-ar lăsa, sper c-o să te răzgândești și-o rămâi.

Ochii albaștri superbi ai Julianei se umplură de lacrimi.

— Șapte săptămâni și șase zile.

Inima lui Callie se strânse din milă pentru tânăra femeie. Îi zâmbi ușor.

— Sinceră să fiu, după ce mi-am petrecut o după-amiază cu tine, văd că și pe mine mă interesează foarte mult viitorul tău. Cred c-o să fim prietene foarte bune.

Juliana îi zâmbi lui Callie, cu lacrimi în ochi. Inspirând adânc, tânăra se îndreptă și-și șterse lacrimile, hotărâtă să-și înăbușe nesiguranța.

— Ești de mult timp prietenă cu fratele meu?

Callie îngheță când auzi întrebarea.

— Prietenă?

— *Si.* E clar că Ralston te prețuiește și te consideră prietenă. De dimineață, părea foarte încântat când m-a anunțat că ai fost de acord să mă introduci în înalta societate. Dacă n-ați fi prieteni, de ce te-ai afla aici, riscându-ți statutul pentru a-mi corecta fiecare greșeală?

Callie știa că nu-i putea spune adevărul. „Vezi tu, Juliana, vine un moment în viața fiecărei femei când ar face orice ca să fie sărutată.” Făcu o pauză, căutându-și cuvintele potrivite. Juliana înțelese greșit sensul tăcerii.

— Ah, spuse ea, strecurând un ton înțelegător în acea silabă.

Înțeleg. Îi ești mai mult decât prietenă, *si*?

Callie făcu ochii mari când o auzi.

— Ce vrei să spui?

— Ești...

Juliana se gândi un moment, căutând cuvintele corecte.

— *Inamorata* lui?

— Poftim?

Puse întrebarea cu un țipăt gâtuit.

— Iubita lui, da?

— Juliana!

Cuprinsă de mânie, Callie își luă cea mai impunătoare postură cu putință, adoptând tonul guvernantei sale:

— Nu se vorbește cu musafirii despre iubite, amante... sau alte probleme personale!

— Dar tu nu ești un musafir oarecare.

Juliana părea confuză.

— Ești prietena mea, nu?

— Sigur că da. Dar nici cu prietenii nu se vorbește despre lucruri atât de personale!

— Îmi cer scuze. Nu știam. Credeam că, dacă tu și Ralston sunteți...

— Nu suntem!

Cuvintele țâșniră, rostite tremurat de Callie.

— Nu suntem iubiți. Nici măcar prieteni! Sunt aici să te ajut pentru că îmi face plăcere. Îmi place compania ta. Marchizul de Ralston n-are nici o legătură cu asta.

Juliana o privi fix în ochi pe Callie și așteptă câteva clipe înainte să răspundă:

— Și mie îmi place compania ta, Lady Calpurnia, și mă bucur că te am alături pe drumul ăsta.

Apoi se aplecă înainte, și un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet strengăresc.

— Dar cred că nu ești aici doar din bunătate. Altfel, de ce ai nega-o cu atâta pasiune?

Callie făcu ochii mari, după care deschise gura surprinsă și o închise fără să scoată un sunet.

— Nu-ți face griji. *Segreto* tău e în siguranță cu mine.

Clătinând din cap, Callie spuse:

— Dar nu e nici un secret! N-are ce să fie în siguranță.

Zâmbetul Julianei se mări.

— Cum spui tu.

Își înclină meditativ capul.

— Tot o să fie în siguranță.

Callie se lăsă pe spate în fotoliu și o privi cu ochi mijiți pe eleva sa, care rânjea ca o pisică în fața castronului cu smântână. Și când se

gândea că în urmă cu doar o zi crezuse că marchizul era cel mai viclean rezident al casei Ralston...

CAPITOLUL 5

Pentru un observator oarecare, marchizul de Ralston, cufundat într-un fotoliu uriaș dintr-o cameră elegantă a clubului de gentlemeni *Brooks*, părea aristocratul răsfățat prin excelență - picioarele întinse neglijent, ghetele strălucind în direcția șemineului mare din marmură al camerei; lavaliera slăbită, dar nu desfăcută; părul ciufulit în mod voit; ochii închiși pe jumătate, privind spre flăcările care scânteiau și dansau. Într-o mână îi juca un pahar din cristal cu whisky, dar cele două degete de lichid gălbui din pahar fuseseră neglijate și erau aproape gata să se reverse peste covorul albastru gros.

Acesta - ar fi crezut un ochi neantrenat - era portretul unui filfizon leneș. Dar o asemenea observație ar fi fost un mare neadevăr, căci tolănirea indiferentă a lui Ralston îi ascundea starea adevărată - mintea îi gonea, iar frustrarea înăbușită făcea ca imaginea liniștită să fie rezultatul unui mare efort de voință.

— Mă gândeam eu c-o să te găsesc aici.

Gabriel se întoarse de la foc, ca să-și privească fratele în ochi.

— Dacă ai venit ca să mă anunți de existența încă unui frate St. John, n-ai nimerit în cel mai bun moment.

— Din păcate, rămânem doar un trio. Oricât ar fi de greu de crezut.

Nick se așeză oftând pe scaunul de lângă Gabriel.

— Ai vorbit cu Nastasia?

Ralston bău îndelung.

— Da.

— Ah. Asta explică starea ta. Nu e ușor să încerci să corectezi în câteva ore niște ani de depravare.

— N-am zis c-o să-mi schimb viața, doar că o să fiu mai discret.

— Corect.

Nick își plecă amuzat capul.

— La ce trecut ai, e și ăsta un început.

Ralston se încruntă și mai mult. Mulți ani după moartea tatălui său, își făcuse de cap în stil mare, indecent și legendar prin toată Londra, construindu-și o reputație de crai și de libertin, care acum devenise mult mai scandaloasă decât o merita cu adevărat.

— Seamănă atât de mult cu mama.

Gabriel își întoarse capul când îl auzi.

— De dragul tuturor, sper că nu se aseamănă decât fizic. Altfel, am face bine s-o trimitem numaidecât înapoi în Italia. La cum stau lucrurile, cred că va fi foarte greu de trecut peste reputația mamei.

— E bine că ești bogat și cu titlu. Juliana n-o să ducă lipsă de invitații la cele mai așteptate evenimente ale sezonului. Sigur, va trebui să o însoțești la evenimentele respective.

Gabriel bău din whisky, refuzând să muște momeala aruncată de fratele lui.

— Și tu cum ai de gând să eviți asta, frățioare?

Nick zâmbi rapid.

— Nimeni nu va observa absența fiului mai puțin important.

— Nicholas, n-o să aibă nimeni ocazia să o facă, pentru că o să vii la toate evenimentele.

— De fapt, mi s-a cerut să merg spre nord, în Yorkshire. Leighton crede că abilitățile mele sunt esențiale pentru a găsi și a aduce o statuie pe care a pus-o unde nu trebuia. Mă gândesc să-i accept cererea.

— Nu. N-o să pleci să te joci cu pietrele tale și să mă lași pe mine să țin lupii departe.

Nick ridică dintr-o sprânceană.

— O să încerc să nu mă simt jignit de cum îmi vezi tu munca. Cât o să mai dureze până să îmi îngădui să mă bucur de libertate?

Gabriel luă o gură de whisky.

— Cât crezi că durează s-o măritățm?

— Depinde de cât de repede îi scoatem din cap ideea că n-ar trebui să se mărite. O îngrozește influența mamei noastre, Gabriel. Și poți s-o condamni? Femeia ne-a marcat pe toți. Și Juliana poartă crucea asta.

— Nu seamănă deloc cu mama. Frica ei dovedește asta. Și totuși, nu noi trebuie să fim convinși. Ea trebuie să fie, restul Londrei.

Frații tăcură un timp îndelungat, înainte ca Nick să adauge:

— Crezi că Juliana e genul care să țină la o căsătorie din dragoste?

Ralston mormăi iritat.

— Sper că fata are mai multă minte. Femeile tind să creadă că dragostea li se cuvine. Mai ales cele tinere.

— Nu îmi imaginez că Juliana ar crede în basme de-astea. Uiți că ne-a crescut aceeași femeie... Pur și simplu, nu e posibil ca Juliana să vrea iubire. Nu după ce a văzut cât rău poate să facă.

Gemenii tăcură îndelung, înainte ca Nick să spună:

— De dragul nostru, sper să ai dreptate.

Cum Ralston tăcu în continuare, Nick adăugă:

— Lady Calpurnia a fost o alegere perfectă ca îndrumătoare.

Ralston mârâi nepăsător.

— Cum ai făcut-o să se înhame la treaba asta?

— Contează?

Nick ridică brusc dintr-o sprânceană.

— Acum simt că da, chiar contează.

Cum Ralston nu răspunse, Nick se ridică din scaun și își îndreptă lavaliera.

— Marbury organizează un joc de cărți în camera de alături. Vii cu mine?

Ralston clătină din cap și luă o gură lungă de whisky.

Nick îl salută și plecă. Ralston îl privi printre gene, blestemând capacitatea incredibilă a fratelui său geamăn de a ținti în centrul oricărei situații delicate.

Lady Calpurnia.

O considerase un noroc - o femeie cu o reputație fără pată, care pur și simplu *apăruse*. Era soluția perfectă la problema pregătirii Julianei pentru primul ei sezon - sau așa crezuse. Dar apoi o sărutase.

Și sărutul fusese remarcabil.

Râse zeflemitor la acel gând. Fusese frustrat și scos din apele lui de sosirea surorii sale. Orice sărut ar fi fost o distracție bine-venită.

„Mai ales unul oferit atât de liber, de o parteneră atât de entuziastă și de plăcută."

Ralston se excită pe dată amintindu-și de modul în care o simțise pe Callie în brațe, de gemetele ei ușoare, de felul în care se abandonase, atât de dornică. Se întrebă dacă încântarea provocată de sărut ar putea însemna că era interesată și de alte acțiuni, mai pasionale. Pentru o clipă, își dădu voie să și-o imagineze în patul lui, cu ochii căprui uriași și cu buzele pline și primitoare, goală, cu un zâmbet pofticios.

Un hohot de râs veni din partea cealaltă a camerei, trezindu-l din visare. Se mișcă în fotoliu, pentru a-și așeza mai comod pantalonii care începuseră să-l strângă, apoi clătină din cap, ca să scape de viziunea care îl fermecase, și își puse în gând să-și găsească o femeie disponibilă. Repede.

Mai luă o gură de whisky și privi cum lichidul cald se învârtea în pahar, în timp ce se gândea la evenimentele ciudate ale nopții trecute. Nu putea să nege că Lady Calpurnia Hartwell, o făptură retrasă și banală, cu nume ciudat - la care nu putea spune că se gândise prea mult - era destul de interesantă. Cu siguranță nu era genul de femeie care l-ar fi interesat de obicei. De fapt, era chiar opusul preferințelor sale obișnuite - femei splendide, încrezătoare și experimentate.

Și atunci, de ce-l intriga așa mult?

Ralston fu scutit să-și mai bată capul cu răspunsul la întrebare de o altă izbucnire de sunete răgușite din cealaltă parte a camerei. Dornic de ceva care să-l distragă de la gândurile neliniștitoare, își îndreptă atenția către un grup de bărbați care pariau zgomotos. Finney, book-makerul, trecea cât putea de repede pariurile în cartea de pariuri a

clubului.

Aplecat înainte în fotoliu ca să vadă mai bine, Ralston deduse rapid care era punctul de interes al bărbaților: baronul Oxford. Cum Oxford era în centrul pariurilor, nu avea nici o îndoială cu privire la subiect - căutarea aparent nesfârșită a unei soții pentru baron. De câteva luni, Oxford, care avea datorii mari din cauza pasiunii pentru pariuri, îi anunțase public pe membrii clubului Brooks că voia să se însoare - cu cât era mai bogată mireasa, cu atât mai bine.

În mod normal, Ralston considera că gălăgiosul Oxford - adesea cherchelit bine - era de nesuportat, dar, cum marchizul avea nevoie de o distracție, făcu o excepție. Se ridică și se apropie grup.

— Zece lire pe Prudence Marworthy.

— Are față de cal.

Chiar Oxford spuse asta.

— La ce zestre are, merită să stingi luminile, se auzi o voce din spatele mulțimii.

Ralston fu singurul bărbat din încăpere care nu râse la auzul glumei.

— Eu pun douăzeci de lire pe faptul că nimeni alta decât fiica lui Herwick o să te aibă.

Contele de Chilton aruncă banii de pariu, provocând un șir de murmure cu pariul insensibil, amestecate cu surpriza provocată de mărimea rămășagului lui Chilton.

— O fi ea simplă, spuse Oxford râzând, dar tatăl ei este cel mai bogat om din Anglia!

Neinteresat de conversație, Ralston se întoarse pentru a ieși din cameră. Aproape ajunsese la ușă, când o voce se ridică deasupra celorlalte:

— Știu! Fătuca Allendale!

Îngheță, după care se răsuci pentru a auzi răspunsul. Femeia îl bântuia.

— Nu e bine. Tocmai i-a fost dată lui Rivington, spuse unul. Și ești nebun să-ți imaginezi că îngerul Allendale s-ar mulțumi cu Oxford.

— Nu aia drăguță... cealaltă.

— Grăsuna?

— Aia cu numele ăla ridicol?

Oxford vorbea cu o fală provocată probabil de faptul că băuse prea mult și se bucura de fiecare moment de atenție prostească.

— La drept vorbind, e o mișcare deșteaptă pentru Rivington să se însoare cu averea Allendale... Lady Cassiopeia n-ar fi cel mai trist final al poveștii mele.

— Calpurnia.

Ralston rosti numele încet, prea încet ca să fie auzit, și în același timp unul dintre ceilalți îl corectă pe Oxford. Baronul continuă,

fluturându-și nepăsător paharul în aer.

— Mă rog, oricum ar chema-o, aș fi din nou bogat - destul de bogat cât să îmi permit o amantă pe cinste și să nu am de-a face cu nevasta. Doar să-i pun mâna pe bani. Și bănuiesc că, la anii ei...

Făcu o pauză ca să gesticuleze obscen.

— O să fie recunoscătoare pentru orice i-aș da.

Afirmația lui Oxford provocă un val de râsete gălăgioase.

Ralston fu străbătut de un val de dispreț visceral. „Calpurnia Hartwell nu s-ar mărita nici moartă cu Oxford." O femeie atât de pasională nu s-ar fi mulțumit cu un măgar ca ăsta. Ralston nu mai fusese niciodată în viața lui atât de sigur de ceva.

— Cine pariază că o să fie a mea până în iunie?

Mai mulți dintre prietenii lui Oxford îl susținură, alții pariară pe intervenția contelui de Allendale pentru a refuza căsătoria, iar cel puțin unul parie că Oxford ar trebui să fugă pe ascuns cu Lady Calpurnia ca să aibă câștig de cauză.

— Accept eu toate pariurile.

Cuvintele lui Ralston, deși rostite încet din cealaltă parte a camerei, îi reduseră la tăcere pe restul bărbaților, care se întoarseră deodată să-l privească. Oxford îi zâmbi larg.

— Ah, Ralston, nu te observasem. Vrei să pariezi pe viitoarea mea soție?

Ralston nu putea să-și imagineze nici o situație în care femeia, care venise singură acasă la el cu o seară în urmă l-ar fi văzut pe Oxford altfel decât ca pe ceva iritant. Nu mai pomenise vreun pariu câștigat la fel de ușor ca acesta. *Ca și când i-ar fi luat dulciurile unui copil.*

— Da, Oxford. Accept toate pariurile făcute pe Lady Calpurnia. Nu ai nici o șansă să se mărite cu tine.

Se întoarse către book-maker.

— Finney, notează ce spun. Dacă Oxford îi va face vreo propunere lui Lady Calpurnia, ea îl va refuza.

Un freamăt de surpriză străbătu mulțimea când Finney întrebă:

— Cât pariați, milord?

Ralston îl privi pe Oxford în ochi în timp ce vorbi:

— Cred că o mie de lire e o sumă care să facă pariul interesant, spuse el, apoi se întoarse și ieși din cameră, lăsând grupul de bărbați cu gura căscată.

Mănușa fusese aruncată.

CAPITOLUL 6

Callie crezuse că noaptea avea să fie diferită.

Se așteptase ca balul de logodnă în cinstea Marianei și a lui Rivington să fie perfect. Și era - fiecare centimetru din cameră fusese lustruit și strălucea, de la podele și ferestre, la candelabrele uriașe din cristal și la aplicele de pe pereți care adăposteau mii de lumânări strălucitoare, până la coloanele din marmură aliniate pe o latură a camerei, susținând cel mai impresionant element al sălii de bal din casa Allendale - un coridor cu vedere înspre cer, care le permitea oaspeților să ia o gură de aer fără să părăsească sala de bal.

Se așteptase ca Mariana să strălucească, iar ea chiar asta făcea - un giuvaier sclipitor la brațul lui Rivington, trecând printre zecile de alte cupluri într-un dans în perechi entuziasmant. Și ceilalți oaspeți păreau să fie de acord cu Callie; erau încântați să ia parte la primul eveniment important al sezonului, la sărbătoarea Marianei și a ducelui ei. Membrii înaltei societăți erau la înălțime, îmbrăcați după ultima modă, dornici să-i vadă și să fie văzuți de cei care le lipsiseră cât fuseseră plecați din Londra, de-a lungul lunilor de iarnă. Dar Callie își imaginase că acest bal avea să fie special pentru *ambele* surori Allendale.

Și totuși, stătea în zona fetelor bătrâne. Ca de obicei.

Sigur, ar fi trebuit să se fi obișnuit cu asta - să fie ignorată și uitată, alături de restul femeilor care nu stârneau interesul. La drept vorbind, în primii ani, preferase să stea acolo. Femeile o acceptaseră în rândul lor, făcându-i cu eleganță loc în zonele pregătite pentru cele ca ele. Pentru Callie fusese mult mai plăcut să privească de pe margine în timp ce bârfea cu femeile mai în vârstă decât să se afle în cealaltă parte a camerei, așteptând cu răbdare să fie invitată la dans de un gentleman tânăr și bun de însurătoare.

După două sezoane pline de vânători de avere și de văduvi moșnegi, Callie începuse să se bucure de compania fetelor bătrâne.

Apoi devenise una dintre ele.

Nu era sigură când sau cum se întâmplase asta, dar se întâmplase. Iar acum nu prea avea de ales.

Dar în seara asta era balul de logodnă al Marianei. Era primul bal al Calpurniei de când începuse să bifeze lucruri de pe lista ei. Și crezuse sincer că, în seara asta, lucrurile ar fi putut sta altfel. Până la urmă, fiind alegerea evidentă ca domnișoară de onoare, nu câștigase o recunoaștere specială la un eveniment menit să-i sărbătorească pe cei care urmau să se căsătorească?

Privindu-i pe cei care dansau, lăsă să-i scape un oftat firav. „În mod evident, nu."

— Oh, Calpurnia.

Domnișoara Genevieve Hetherington, o fată bătrână de vârstă mijlocie, cu o privire blândă și o lipsă totală de sensibilitate, o bătu

ușurel peste genunchi pe Callie, cu mâna acoperită de o mănușă dantelată.

— Trebuie să treci peste asta, draga mea. Unele dintre noi nu suntem făcute pentru dans.

— Chiar că nu.

Cuvintele fură abia rostite de Callie, care profită de ocazie să se ridice și să se scuze. Sigur era mai bine să facă asta decât s-o strângă de gât pe una dintre cele mai iubite fete bătrâne din înalta societate. Ținând capul plecat, ca să reducă numărul celor pe care ar fi trebuit să-i salute, Callie își croi drum către bufet. Fu oprită de baronul Oxford la câțiva pași de destinație.

— Milady.

Callie afișă un zâmbet prea luminos și se întoarse spre baron, care îi arătă cel mai larg rânjet pe care îl văzuse vreodată. Incapabilă să se abțină, făcu un pas îndărăt, să se îndepărteze de bărbatul radios.

— Baronul Oxford. Ce surpriză!

— Da, cred că este.

Zâmbetul nu-i dispăru.

Ea făcu o pauză, așteptând ca el să continue. Cum nu o făcu, îi spuse:

— Mă bucur să văd că ați putut veni în seara asta.

— Nu la fel de mult pe când mă bucur eu să mă pot alătura dumneavoastră, *milady*.

Felul în care accentuase formula de politețe îi stârni lui Callie o undă de confuzie. Baronul chiar voise ca vorbele să-i sune atât de sugestiv? Sigur că nu, ținând cont că ea nici măcar nu își mai aducea aminte de când nu vorbise cu filfizonul incurabil. Își drese vocea cu delicatețe.

— Ei bine. Vă mulțumesc.

— Arătați foarte bine în seara asta.

Oxford se aplecă, iar zâmbetul i se lărgi. *Era posibil ca bărbatul să aibă mai mulți dinți decât ar fi fost normal?*

— Oh.

Callie își aminti prea târziu să-și plece capul și să pară flatată, nu de-a dreptul îngrozită.

— Mulțumesc, milord.

Oxford părea foarte mândru de sine.

— Poate îmi faceți onoarea de a-mi acorda un dans?

Cum ea nu răspunse imediat, își duse mâna spre buze și își coborî vocea, adăugând:

— Toată seara am vrut să vă invit.

Discuția neașteptată o ului pe Callie. „E beat?”

În timp ce se gândea la invitația înflăcărată, Callie auzi cum orchestra începu să ia primele note dintr-un vals și se împotrivi

imediat ideii de a dansa cu Oxford. Valsul nu ajunsese în Anglia decât după ce Callie fusese etichetată ca fată bătrână și nu avusese niciodată ocazia să danseze vreunul - cel puțin, nu cu altcineva în afară de Benedick, în intimitatea casei. Sigur nu voia ca primul ei vals în public să fie dansat cu Oxford, care rânjea ca un prost. Aruncând o privire rapidă spre bufet, se întreba care era cea mai bună cale de scăpare.

— Oh. Ei bine. Eu...

Se fâstâcea.

— Calpurnia! Aici erai!

Domnișoara Heloise Parkthwaite, trecută de cincizeci de ani și destul de mioapă, apăru de nicăieri și o luă pe Callie de braț.

— Te-am căutat *peste tot*. Fii drăguță și vino cu mine să-mi refac tivul, vrei?

Callie fu străbătută de un val de ușurare; era salvată.

— Sigur, draga mea Heloise, spuse ea.

Trăgându-și mâna din prinsoarea lui Oxford, îi oferi un zâmbet plin de regret.

— Poate cu altă ocazie, milord?

— Sigur! Data viitoare nu vă las să scăpați!

Oxford însoți fraza cu un râs tunător, iar ea răspunse cu un chicot ușor și prelung, după care se întoarse s-o conducă pe Heloise spre salonul doamnelor.

Callie o luă de braț pe Heloise, iar femeia mai în vârstă începu să vorbească despre corsajele îndrăznețe care erau evident la modă în acel an. În timp ce aproba și murmura într-un mod care spera să pară în egală măsură captivant și destins, Callie își lăsa mintea să zburde - de la interacțiunea ciudată cu Oxford, la lucrurile de pe lista ei.

Hotărî imediat că, dacă avea să îndure o seară întreagă de conversații bizare printre fete bătrâne, merita cu prisosință încă o încercare de aventură. De fapt, era foarte tentată să o lase pe Heloise în siguranță în salonul doamnelor și să profite de ocazie pentru de a se ocupa de un alt lucru de pe listă.

Desigur, dacă mai ajungeau la salonul doamnelor. Femeia în vârstă se oprise ca din senin și privea în mulțime.

— Acolo e Ralston? Cât de ciudat!

Lui Callie îi stătu inima în loc când o auzi, și se întoarse să privească în direcția în care se uita Heloise, dar, din cauză că era scundă, nu putu vedea nimic prin mulțimea de oameni care le înconjurau. Amintindu-și că Heloise avea probleme de vedere, Callie clătină din cap și reveni la sarcina de a se strecura prin mulțime. *Nu putea să fie Ralston.*

Heloise părea să fie de acord.

— Nu, nu poate să fie Ralston. El merge rar la baluri. Trebuie să fie St. John.

Fără să-și dea seama, Callie își ținuse răsuflarea, și acum expiră zgomotos. Desigur. Putea fi Lord Nicholas. „Te rog, fă să fie Lord Nicholas."

— Dar e ciudat că vine spre noi.

Incapabilă să se stăpânească, Callie se întoarse din nou spre mulțime, chiar la timp să-l vadă pe domnul înalt și superb cum se apropia grațios de ele, cu hotărâre în ochii albaștri.

Nu era Lord Nicholas.

Callie ar fi știut-o și dacă lipsa cicatricei nu i-ar fi dezvăluit identitatea. Umerii lui Nicholas nu erau la fel de lați, bărbia nu îi era la fel de puternică, iar ochii nu erau la fel de aprinși ca ai fratelui său. St. John n-o făcuse niciodată să rămână fără răsuflare, nu-i făcuse niciodată pulsul s-o ia razna și n-o făcuse niciodată să gândească la lucruri de neimaginat.

Nu, bărbatul care se apropia de ele sigur nu era Lord Nicholas St. John.

Dar cât și-ar fi dorit să fie!

Callie privi rapid dintr-o parte în alta, încercând să descopere cea mai rapidă și mai puțin aglomerată cale de scăpare prin care ar fi putut să-l evite pe Ralston. Trupurile păreau să le înconjoare din toate părțile - cu excepția direcției din care venea el. Îi văzu privirea sugestivă când ridică dintr-o sprânceană neagră, perfect arcuită.

Era prinsă în capcană. Prinsă în capcană alături de Heloise, care se bâlbâia și despre care s-ar fi putut crede că nu mai fusese abordată de un gentleman chipeș de ani de zile.

Nu că lui Callie i s-ar fi întâmplat prea des.

— Lord Nicholas, strigă Heloise, un pic cam tare. Ce plăcere să te văd!

— Draga mea Heloise, îi spuse încet Callie companioanei sale, e Ralston.

Heloise se uită cu atenție, privirea oprindu-i-se, evident, pe obrazul lui Ralston, căutând semnul care îi deosebea pe cei doi frați.

— Oh! Desigur! Scuze, Lord Ralston, zise ea și făcu o plecăciune rapidă.

— Nu trebuie să vă scuzați, domnișoară Parkthwaite, răspunse el și se aplecă înspre mâna înmănușată a lui Heloise, după care adăugă: Vă asigur că o iau ca pe un mare compliment. Fratele meu e cel care arată mai bine dintre noi doi.

— Nu, milord, chicoti Heloise, roșind și dând din mâini ca o curcă beată. Cu siguranță nu!

Ralston îi făcu femeii în vârstă cu ochiul, apoi spuse:

— Ei bine, departe de mine gândul de a contrazice o lady.

Cuvintele îi provocară o cascadă de chicote lui Heloise, în timp ce Ralston se întoarse spre Callie, care îi întinse mâna. Ralston făcu o

plecăciune joasă, stârnindu-i un fior fierbinte pe braț în sus.

— Lady Calpurnia, speram să îmi oferiți următorul dans disponibil.

Heloise icni surprinsă, în timp ce Callie răspunse:

— Poftim?

— Următorul dans.

Ralston repetă, privind de la o femeie la alta, de parcă fiecare ar fi fost ușor nebună.

— Recunosc că în ultima vreme nu merg la baluri la fel de des pe cât ar trebui, dar încă se mai dansează la ele, nu?

— Oh! Sigur că da, milord, strigă Heloise, dornică să ajute.

— În cazul ăsta, spuse Ralston cu amuzament în privire, îmi oferiți carnețelul de bal, Lady Calpurnia?

— Nu am carnețel de bal.

Dansa atât de rar, încât nu-i trebuia unul. Trecu o clipă până când el îi înțelese cuvintele.

— Excelent. Atunci, este mult mai ușor să solicit un dans, nu?

Ralston se întoarse spre Heloise.

— Vă supărați dacă vă fur însoțitoarea, domnișoară Heloise?

Uluită, Heloise nu putu decât să clatine din cap și să se bâlbâie.

— Deloc!

Callie stătea nemișcată, cu picioarele înfipte în podea, refuzând să fie condusă către ringul de dans. Nu putea să valseze cu Ralston. Nu putea să danseze cu el primul ei vals. Asta sigur i-ar face reputația să pară ca și distrusă în ochii celorlalți.

„Bărbații ca Ralston nu sunt pentru femei ca tine, Callie."

Nu. Într-adevăr, nu erau. Mai ales când amenințau să valseze cu ea. Ca să se apere, Callie clătină cu putere din cap.

— Oh, nu aș putea, milord. I-am promis lui Heloise c-o s-o însoțesc la...

— Prostii, spuse Heloise cu vocea ascuțită și pe nerăsuflate. O să mă descurc. *Trebuie* să valsezi, Lady Calpurnia, insistă femeia în vârstă și zâmbi spre Ralston, încuviințând încântată din cap.

Iar hotărârea fu luată.

Ralston o duse în mijlocul camerei, pentru primul ei vals.

În timp ce o conducea în ring, Callie își văzu mama în celălalt capăt al încăperii, stând împreună cu Mariana, care radia. Contesa văduvă se uita de-a dreptul șocată. Callie o salută ușor din cap și încercă pe cât putu să se poarte de parcă marchizii chipeși ar fi venit la ea la toate balurile la care participa. Disperată să facă situația mai ușoară - după cum judeca ea lucrurile -, Callie spuse sec:

— Acum sigur le-ai dat tuturor un subiect de discuție, milord.

— Bănuiesc că te referi la faptul că am venit. Ei bine, m-am gândit că, dacă Juliana urmează să își facă debutul aș face bine să încep să mă pun bine și eu cu înalta societate.

După o pauză lungă, adăugă:

— De ce nu dansezi?

Callie se gândi puțin la întrebarea lui înainte să răspundă.

— Am dansat mai mulți ani. Și apoi... m-am oprit.

Nemulțumit de răspunsul ei, insistă:

— De ce?

Ea afișă un zâmbet firav, plin de dispreț la adresa propriei persoane.

— Partenerii nu erau deloc ideali. Dacă nu erau vânători de avere, erau bătrâni, plictisitori ori... pur și simplu neplăcuți. A devenit mai ușor să evit pur și simplu invitațiile decât să le îndur prezența.

— Sper că pe mine nu mă consideri la fel de neplăcut.

Își permise să-i susțină privirea amuzată. Nu. Ralston nu era neplăcut. În nici un caz.

— Nu, milord, spuse ea, iar moliciunea tonului îi trăda gândurile, după care adăugă: Și se pare că nici domnișoara Heloise. A fost de-a dreptul fermecată de tine.

— Trebuie să profităm de talentele pe care le avem, Lady Calpurnia.

— Sunt sigură că o faci din plin.

Vocea lui deveni mai profundă.

— Te asigur că o fac foarte bine.

Refuzând să-și dea voie să se enerveze, îi spuse:

— Reputația vorbește de la sine, milord.

Callie nu înțelese sensul dublu al cuvintelor până ce nu-i ieșiră din gură. El ridică dintr-o sprânceană.

— Serios?

Obrajii lui Callie se aprinseră când își mută privirea către lavaliera lui legată cu pricepere, dorindu-și să fie la fel de învățată și de ispititoare ca femeile cu care obișnuia el să danseze. Ele ar fi știut, cu siguranță, cum să răspundă jocului său ușuratic.

— Hai, Lady Calpurnia, o tachina el, la care dintre faptele infame din trecutul meu te referi?

Îl privi din nou în ochi, observând provocarea din ei.

— Oh, la oricare dintre ele, milord, spuse ea ușor, simțindu-se în largul ei. E adevărat că ai sărit odată din balconul unei contese și, din păcate, ai nimerit în tufa de dedesubt?

Ochii lui Ralston se măriră puțin ochii când auzi întrebarea rostită șoptit, după care fu cuprins de amuzament.

— Un gentleman nici nu ar confirma, nici nu ar nega un asemenea eveniment.

Callie râse.

— Dimpotrivă, milord. Un gentleman sigur ar nega un asemenea eveniment.

El zâmbi cu un rânjet îndrăzneț, iar Callie fu recunoscătoare pentru tăcerea prietenoasă care se lăsă între ei, căci nu era sigură că și-ar fi găsit cuvintele în fața zâmbetului ce răsărea atât de rar pe chipul lui. Se lăsă cuprinsă de dans, de sunetul muzicii, de legănarea trupurilor lor. Își închise ochii, permițându-i lui Ralston s-o conducă prin încăpere, și începu să simtă cum mâna lui înmănușată îi atingea ușor talia, cum piciorul lui lung și musculos se freca de al ei, în timp ce se învârteau pe ring. După câteva momente, deschise dezorientată ochii, nesigură dacă era amețită din cauza mișcării sau a bărbatului. Privind în ochii albaștri ai lui Ralston, acceptă adevărul.

Era din cauza bărbatului.

— Speram să putem vorbi despre Juliana.

Callie își înghiți dezamăgirea. Deși o vizitase pe Juliana de trei ori în acea săptămână, nu-l văzuse pe Ralston în timpul vizitelor - ceea ce era mai bine, având în vedere cât se fâstâcea în apropierea lui. Fără să știe ce gândea ea, el continuă:

— Mă întreb când consideri că va fi pregătită să intre în sălile de bal ale Londrei.

— Nu cred că mai durează mai mult de o săptămână. Juliana este o elevă minunată, milord. Își dorește mult să vă facă pe plac ție și fratelui tău.

El aprobă din cap, mulțumit de răspunsul ei.

— Mi-ar plăcea să mergi cu ea la cumpărături. O să aibă nevoie de rochii noi.

Surpriza lui Callie fu evidentă.

— Nu sunt sigură că sunt cea mai bună însoțitoare pentru cumpărat rochii, milord.

— Mie mi se pare că ești îndeajuns de bună.

Încercă altfel:

— Ar trebui să cauți pe cineva care se pricepe la modă.

— Te vreau pe tine.

Cuvintele erau sincere și poruncitoare.

Callie înțelese că nu putea să câștige disputa. După o pauză, încuviință din cap.

— Va trebui să mă uit la garderoba ei actuală, să văd ce-i trebuie.

— Nu. Îi trebuie totul. Vreau să fie îmbrăcată complet. Cu cele mai bune și mai la modă haine.

Tonul lui nu lăsa loc de discuții.

— N-o s-o las să se îmbrace nepotrivit.

— Dar cum stă aici doar două luni...

— Doar nu crezi serios că o s-o las să se întoarcă în Italia.

— Eu...

Callie remarcă tonul ferm.

— Nu, cred că nu. Dar, milord, spuse ea delicat, neștiind cum să

sublinieze faptul că acea cerere extravagantă avea să coste o avere.

— Banii nu contează. Trebuie să aibă tot ce e *mai bun*.

— Prea bine.

Acceptă fără să riposteze, hotărându-se că ar prefera să danseze în loc să discute despre asta. El o lăsă să se miște în tăcere câteva momente, după care îi spuse:

— Aș vrea să discutăm și despre ce îi trebuie ca să poată intra la Almack.

Callie făcu ochii mari când îl auzi. Își alese cu grijă cuvintele când îi răspunse:

— S-ar putea ca Almack să nu fie cel mai bun loc în care Juliana să fie scoasă în mijlocul înaltei societăți, milord.

— De ce nu? Dacă e primită acolo, o să-i fie acceptată mult mai ușor în celelalte locuri, nu?

— Cu siguranță, aprobă Callie. Dar comitetul de conducere nu oferă acceptul cu una, cu două. Este nevoie să treacă prin încercări grele.

Ralston își mări ochii.

— Vrei să spui că nu crezi că Juliana va avea susținătoare?

Callie făcu o pauză, gândindu-se înainte să vorbească.

— Cred că doamnele de la Almack vor observa că sora ta are maniere impecabile...

— Dar manierele impecabile nu sunt de-ajuns, nu-i așa, Lady Calpurnia?

Îl privi fix în ochi.

— Nu, milord.

— E vorba despre mine? Sau despre mama?

— Ăsta nu-i un loc bun să discutăm...

— Prostii! Asta e societatea. Nu se discută toate lucrurile importante în sălile de bal?

Tonul îi era plin de sarcasm. Dacă nu ar fi știut câtă frustrare îi stârnea întreaga situație, s-ar fi simțit jignită de obrăznicia lui.

Își luă privirea de la ea și se uită în gol peste capul ei. Ea făcu o pauză, gândindu-se la răspuns, după care vorbi cu grijă:

— Dacă ar avea un titlu... sau dacă nu ar locui la reședința Ralston...

Schimbă abordarea.

— Ar fi mai ușor ca Juliana să fie acceptată dacă stăm departe de Almack.

El tăcu, dar ea simți schimbarea din el. Brațele care o țineau erau rigide și încordate. După câteva momente, o privi în ochi.

— Nu vreau să-i fac rău.

— Nici eu.

Și nu voia. El făcu o pauză, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— O să meargă?

— O să fac tot ce pot.

Era adevărul. Colțul gurii i se ridică rapid - dacă nu ar fi fost atât de concentrată la el, n-ar fi văzut.

— Ești foarte sigură pe tine.

— Milord, nimeni nu își petrece toată viața pe marginea sălilor de bal fără să învețe ce calități trebuie să aibă frumoasa balului.

— Lady Calpurnia, cred că, dacă o poate ajuta cineva pe Juliana să înoate prin apele astea pline de rechini, tu ești aceea.

Cuvintele lui, pline de respect, făcură ca trupul lui Callie să fie străbătut de o căldură pe care încercă fără succes s-o ignore.

Când valsul luă sfârșit, iar fustele i se așezară la loc, cuteză să-l întrebe:

— Îți pot sugera să mă conduci la mama?

Înțelese imediat logica din spatele cuvintelor ei.

— Crezi că o singură discuție cu mama ta o s-o convingă că m-am schimbat?

— Rău nu poate face.

Zâmbi spre el în timp ce mergeau pe marginea sălii de bal.

— Uiți de unul dintre cele mai importante principii ale societății londoneze.

— Care-i acela?

— Că marchizii bogați și necăsătoriți sunt mereu bine-veniți înapoi în lumină.

El se opri, lăsând un deget să-i treacă ușor peste încheietura ei, în timp ce-i șopti ușor la ureche:

— Și dacă nu sunt sigur că vreau să ies din întuneric?

Un fior îi străbătu șira spinării când îi auzi cuvintele ce aduceau mai degrabă a adiere. Își drese vocea cu delicatețe.

— Mă tem că e prea târziu.

— Lord Ralston!

Vocea mamei se auzi ascuțită și încântată în timp ce se apropiau de ea și de Mariana, care păreau să fi urmărit întregul vals, așteptând acel moment.

— Ce noroc să vă avem printre noi în seara asta.

Ralston făcu o plecăciune adâncă.

— Eu sunt norocos că am primit o invitație, milady. Lady Mariana, sunteți sclipitoare. Vreau să vă urez toate cele bune în căsnicia care vă așteaptă.

Mariana zâmbi cald drept răspuns la complimentul lui Ralston și îi întinse mâna.

— Mulțumesc, milord. Vă mărturisesc sincer că abia aștept să vă cunosc sora. Callie mi-a spus lucruri minunate despre ea.

— Lady Calpurnia îi e prietenă bună Julianei încă din săptămâna în

care a sosit.

O privi pe Callie și adăugă:

— Cred că e cea mai potrivită să-i asigure surorii mele succesul.

— Aveți perfectă dreptate, milord, spuse Lady Allendale. Callie are o reputație impecabilă. Și, ținând cont de vârsta și de situația ei, este îndrumătoarea ideală pentru domnișoara Juliana.

Callie se cutremură când își auzi mama, care - cu sau fără intenție - atrăsese atenția asupra statutului ei de celibatară. Sensul real al afirmației lui Lady Allendale era mai evident decât dacă ar fi anunțat că fiica sa depusese jurământul să devină călugăriță. Lady Allendale continuă:

— Vă pot întreba, milord, cum se face că dumneavoastră și Callie ați ajuns la înțelegerea asta privind introducerea în societate a surorii dumneavoastră?

Callie își trecu imediat privirea spre Ralston, cu inima în gât. Cum avea să evite adevărul? El răspunse calm:

— Mărturisesc, Lady Allendale, că înțelegerea a fost ideea mea. Am avut un noroc extraordinar că Lady Calpurnia s-a întâmplat să fie la locul potrivit, la momentul potrivit, cum se spune. Nu știu cum o voi răsplăti pentru oferta asta atât de generoasă.

Callie făcu ochii mari când auzi răspunsul. Se simțea, oare, o notă de tachinare în vorbele lui? Își îndreptă atenția spre mama ei, care părea mulțumită de răspunsul marchizului, de parcă ar fi fost ceva perfect obișnuit ca un libertin să-i ceară compania fiicei sale nemăritate, în scopuri nu foarte clare.

Trebuia să pună capăt acestei rușini. Imediat. Înainte ca mama ei să facă ceva cu adevărat umilitor. De parcă n-ar fi fost de ajuns că era îmbrăcată într-o mătase violacee sclipitoare, împodobită cu pene de păun. Multe pene de păun.

— Mamă, Lord Ralston a fost de acord să mă însoțească la bufet, spuse evitând să-l privească pe Ralston în timp ce încerca să mintă la fel de frumos cum făcuse el. Putem să-ți aducem ceva?

— Oh, nu, mulțumesc.

Contesa văduvă își flutură nepăsătoare evantaiul în aer, înainte să-și pună mâna pe brațul lui Ralston și să-l privească fix în ochi.

— Lord Ralston, vreau să vă întâlnesc sora foarte curând. Poate vine la prânz?

Nu prea părea o întrebare. Ralston înclină grațios din cap, acceptând oferta de sprijin a contesei, și spuse:

— Sunt sigur că Julianei i-ar face plăcere, Lady Allendale.

Mama lui Callie încuviință cu hotărâre.

— Excelent.

Spunând asta, Lady Allendale plecă, urmată de biata Mariana, să salute alți oaspeți. Ralston îi oferi brațul lui Callie.

— Mi-ar face mare plăcere să te însoțesc la bufet, Lady Calpurnia, spuse cu prefăcătorie.

Ea îi luă brațul.

— Îmi cer scuze pentru minciună.

— Nu e nevoie.

Merseră câteva momente în tăcere, înainte ca el să adauge:

— Mulțumesc.

Înțelegea cât contau interacțiunea cu familia ei și invitația mamei sale pentru acceptarea Julianei în înalta societate.

Nu-i răspunse imediat, ci se gândi la evenimentele surprinzătoare ale serii. Simțind acut căldura brațului lui Ralston sub mâna ei, dar și ochii cremei societății londoneze care îi urmăreau în vreme ce traversau sala de bal, Callie nu putea să nu se întrebe cât de diferită avea să se dovedească seara asta.

— Nu-mi mulțumi prea repede, milord, începu Callie. Până la urmă, după cum ai subliniat cu atât de mult tact, încă nu ți-am zis ce îți cer în schimb.

Ralston privi în jos către ea.

— Am observat. Bănuiesc că nu vrei să-mi spui acum, ca să rezolvăm o treabă?

— Mă tem că nu. Dar am o întrebare mai ciudată, dacă nu te deranjează să-mi faci pe plac.

— Deloc. Aș fi încântat chiar.

Înghiți în sec, își făcu curaj și, încercând să pară cât mai nepăsătoare cu putință, întrebă:

— Poți să-mi recomanzi o tavernă bună în oraș?

Nu era nici cea mai plină de tact, nici cea mai delicată întrebare, dar Callie era prea dornică să-i audă răspunsul ca să încerce altă abordare decât cea directă.

Ralston merita aprecieri pentru că nu-și trăda surpriza pe care sigur i-o stârnise întrebarea. De fapt, cu excepția unei ocheade rapide către ea, continuase să se strecoare abil printre cuplurile care le stăteau în cale, fără să se oprească.

— Poftim? O tavernă?

— Da. Un pub.

Înclină din cap, zâmbind spre el, sperând ca el să nu insiste cu întrebările.

— Pentru ce?

Ar fi trebuit să își imagineze că avea să fie curios. Callie căuta o explicație.

— Vezi tu... milord...

Se opri să se gândească.

— Fratele meu... Benedick?

Așteptă ca Ralston să încuviințeze din cap, în semn că știa despre

cine e vorba, înainte să continue:

— Ei bine... Benedick caută un loc nou... Și mă gândeam că poate ai un răspuns pentru enigma lui.

— Sigur pot să-i recomand ceva. O să vorbesc cu el.

— Nu!

Răspunsul vehement îl făcu să ridice dintr-o sprânceană.

— Nu?

Își drese repede vocea.

— Nu, milord.

Se opri, așteptând să-i vină inspirația.

— Vezi tu… fratele meu... n-ar aprecia să știe că vorbesc cu tine despre taverne.

— Nici n-ar trebui.

— Așa e.

Încercă să pară mâhnită de-a binelea.

— Deci, poate ar fi mai bine să-mi spui un loc bun... pentru un gentleman, desigur... iar eu să i-l sugerez subtil. La momentul potrivit.

Callie fusese atât de prinsă să-și țeasă povestea, încât nu observase că se opriseră din mers. Ralston o duse spre o firidă din marginea îndepărtată a sălii de bal, departe de mulțimea de invitați. Întorcându-se s-o privească, îi spuse:

— Nu te pricepi deloc să minți.

Callie făcu ochii mari. Nu trebui să mimeze șocul.

— Poftim?

— Născocirile tale. Chiar dacă vorbele ar fi sunat adevărat - și n-a fost cazul -, nu te pricepi deloc să-ți ascunzi gândurile.

Deschise gura să răspundă, dar, cum nu găsi nimic de spus, și-o închise la loc.

— Exact cum credeam. Nu știu de ce sau pentru cine cauți o tavernă, pare o întrebare ciudată, mai ales că vine de la o lady..

Deschise din nou gura; el ridică o mână s-o împiedice să vorbească.

— Dar mă simt destul de mărinimos în seara asta... și sunt înclinat să-ți fac pe plac.

Ea nu-și putu stăpâni zâmbetul care-i răsări pe buze pentru o clipă.

— Mulțumesc, milord.

— Nu-mi mulțumi prea repede.

Callie miji ochii când recunoscu vorbele pe care i le spusese ea cu doar câteva momente mai devreme.

— Ce dorești?

În momentul acela se aștepta la mai multe de la el-încă o cerere privitoare la lecțiile Julianei, o intrare la Almack, o invitație la cină din partea mamei sale sau chiar a mamei lui Rivington. Era pregătită pentru toate astea. În momentul acela, păreau un schimb corect pentru numele unei taverne în care să-și poată continua aventurile.

Nu se aștepta ca el să zâmbească. Așa că, atunci când el zâmbi - un rânjet periculos, de lup, care o făcu să se cutremure până în vârfurile degetelor de la picioare -, se trezi luată complet prin surprindere. Fu străbătută de un val de căldură, iar inima începu să-i bată cu putere. Nu se putea stăpâni să nu-i privească dinții albi, buzele mari și moi, gropița care îi apăru într-un obraz.

Era mai frumos decât fusese vreodată.

Ralston profită de faptul că o prinsese nepregătită și se împinse spre ea, până o lipi cu spatele de perete. Ea observă prea târziu că în firida mică era uimitor de liniște pentru numărul impresionant de oameni aflați în apropiere. Alesese un loc blocat aproape complet de o coloană masivă și de niște ferigi mari, care le ofereau o oarecare intimitate.

Nu părea să-i pese că toți membrii înaltei societăți erau la câțiva pași distanță.

Callie deveni tot mai agitată.

El se întinse și își trecu un deget de-a lungul brațului ei, lăsând o urmă de foc. Îi luă mâna înmănușată într-a lui și o întoarse, să-i poată vedea încheietura. Își trecu degetul mare peste pielea delicată de acolo, făcând să-i crească pulsul. Pentru Callie, toată lumea fusese redusă la acel moment, la acea mângâiere. Nu-și putea îndepărta privirea de la locul în care se atingeau. Căldura mâinii lui și mângâierea lină a degetului o mistuiau și îi amenințau judecata.

Nu avea habar de cât timp o mângâia, când el îi duse mâna la buze și își apăsă gura pe pielea neacoperită a încheieturii. Își închise ochii în fața valului de senzații provocate de atingere - moliciunea buzelor lui, deschise doar cât să o sărute fierbinte și umed înainte să-i atingă locul sensibil cu dinții. Își auzi singură geamătul și deschise ochii la timp să-i simtă limba dezmierdându-i pielea. El o privi cu îndrăzneală în ochi în timp ce puse stăpânire peste simțurile ei, iar ea nu se putu stăpâni să nu-l privească, conștientă de faptul că el știa exact ce îi făcea.

După un ultim sărut, Ralston îi dădu drumul mâinii, continuând s-o privească în timp ce se aplecă spre ea. Vorbi, iar cuvintele îi fură mai degrabă o boare decât sunet Când îi trecură ușor peste pielea tâmplei.

— Dog and Dove.

La început, se simți nedumerită. Deși nu fusese sigură de ce anume avea să-i spună, nu se așteptase la asta. Și apoi, prin vălul de senzualitate pe care el îl ridicase în jurul lor, reuși să priceapă. Făcu ochii mari. Înainte să poată să spună ceva, el dispăru, lăsând-o singură, să-și vină în fire.

Când ieși din firidă, îmbujorată de anticiparea aventurii, nu fu mirată să descopere că marchizul plecase de tot.

Dar îi dăduse numele unei taverne.

CAPITOLUL 7

— Anne, trebuie să mă ajuți.

Callie vorbea pe un ton stăruitor în timp ce o privea pe camerista indignată cum desfăcea șuvițele lungi de păr pe care le aranjase cu grijă înaintea balului de logodnă.

— Nu trebuie să fac așa ceva, spuse bătrâna cu dispreț. Îți dai seama că, dacă s-ar afla, mi-aș pierde slujba!

— Știi că n-aș lăsa să se întâmple așa ceva, spuse Callie. Dar nu pot face asta fără tine!

Anne o privi pe Callie în oglindă.

— Atunci, o să-ți fie foarte greu, draga mea Callie. Dacă ești prinsă... Gândește-te la reputația ta!

— N-o să fiu prinsă!

Callie se întoarse să se uite la Anne, cu părul pe jumătate desfăcut păru a zbura în urma ei.

— În primul rând, toată lumea e atât de distrasă de bal, încât nimeni n-ar observa că am plecat. Dacă tu mă ajuți să mă deghizez, atunci iese din discuție riscul de-a fi prinsă. Doar o noapte, Anne. O să mă întorc imediat, n-o să-și dea nimeni seama.

Callie se opri, își lipi palmele și adăugă:

— Te rog. Nu merit și eu o seară de bucurie?

Femeia în vârstă medita la cuvintele rostite încet de Callie, după care scăpă un oftat de resemnare.

— Lista asta o să ne omoare pe amândouă.

Callie rânji larg. Câștigase.

— Excelent! Oh, Anne, mulțumesc!

— O să trebuiască să faci mai mult decât să-mi mulțumești când va veni contele să-mi ia gâtul.

— S-a făcut.

Callie încă zâmbea când se întoarse s-o lase pe cameristă să ajungă mai ușor la șirul de nasturi de la spatele rochiei. Când Anne începu să îi desfacă, încuviință din nou din cap, murmurând pentru sine:

— O tavernă. În miezul nopții. Probabil sunt nebună că te ajut.

— Prostii! spuse Callie cu vehemență. Ești doar o prietenă foarte bună. O prietenă foarte bună care ar trebui să aibă liber duminica, lunea și marțea.

Camerista mormăi ceva la auzul mitei evidente.

— Măcar ai văzut vreodată cum arată o tavernă pe dinăuntru?

— Sigur că nu, spuse Callie. N-am avut niciodată ocazia.

— Ai putea crede că există un motiv pentru asta, spuse Anne sec.

— Dar tu ai intrat vreodată într-o tavernă?

Camerista încuviință brusc din cap.

— Am avut motive să intru de câteva ori în câte o cârciumă. Sper doar că marchizul de Ralston ți-a recomandat una cu o clientelă respectabilă. Nu-mi place că a fost dispus să te ajute să-ți distrugi reputația, Callie.

— Nu da vina pe Ralston, Anne. Sigur nu mi-ar fi făcut recomandarea dacă ar fi crezut că eu sunt cea care o să meargă la Dog and Dove.

Anne pufni neîncrezătoare.

— Atunci e cam nerod, Callie, pentru că oricine are minte poate să se prindă de minciunile tale, Callie o ignoră hotărâtă.

— Oricum, mă așteaptă o aventură, nu crezi? Îți dai seama că pot să dau peste un patron rumen cu vreun dinte sau doi lipsă? Sau peste vreo chelneriță obosită și drăguță care muncește ca să-și hrănească și să-și îmbrace copiii? Sau peste câțiva muncitori tineri, care vor să bea o halbă de bere, ca să lase în urmă ziua istovitoare?

— Îmi dau seama doar că în tavernă o să fie o lady prea romantică, sortită să fie dezamăgită de realitate, spuse Anne sec.

— Oh, Anne. Unde ți-e simțul aventurii?

— Cred că ai tu destul pentru amândouă.

Callie o ignoră, însă ea insistă:

— Îmi promiți un lucru?

— Da?

— Dacă ai cea mai mică nemulțumire, pleci imediat. Poate ar trebui să-l trimit pe Michael cu tine, spuse, gândindu-se la fiul ei, unul dintre vizitiii familiei Allendale. Ar avea grijă să fii în siguranță.

Ideea o neliniști pe Callie. Se întoarse să o privească pe cameristă, strângând la piept rochia desfăcută, cu o expresie hotărâtă pe chip.

— Anne, nimeni în afară de tine nu trebuie să afle vreodată că am făcut asta. Nici Michael. Nu pot să risc. Sunt sigură că înțelegi.

Anne se opri, gândindu-se la următoarea mișcare. Încuviință hotărâtă din cap și trecu la subiect:

— O haină din lână maro e de-ajuns. Și o să ai nevoie de o pelerină, să-ți ascunzi fața.

Callie zâmbi larg.

— Mă plec în fața cunoștințelor tale extraordinare despre deghizare.

— Mă rog, nu știu cum e cu deghizarea, dar cred că mă pricep foarte bine să te îmbrac ca pe un om de rând. Înainte să continue, Anne arătă spre paravan. Merg să-ți aduc o rochie și o pelerină. Tu dă-ți jos rochia cât lipsesc.

— Și o să-mi trebuiască și o bonetă.

Anne oftă.

— Parcă terminaserăm cu bonetele din dantelă.

— Da. Dar în seara asta trebuie să mă deghizez cât mai bine cu putință.

Anne oftă exasperată și plecă, murmurând ca pentru sine, probabil despre încercările pe care trebuie să le suporte cameristele răbdătoare.

După ce Anne se îndepărtă, Callie începu să-și dezbrace rochia pe care o purtase mai devreme, la balul din acea seară, în vreme ce își scotea rochia din satin albastru, se legănă încetișor pe muzica slabă care se auzea de la etajul de mai jos, unde petrecăreții continuau să danseze și să-i sărbătorească pe Mariana și pe Rivington.

Nu încăpea îndoială că fusese cel mai frumos bal din viața ei. Nu doar datorită valsului cu Ralston - deși și acela era, cu siguranță, important - sau a interacțiunii decadente și scandaloase cu marchizul în mijlocul festivităților, când oricine ar fi putut da peste ei. Motivul era faptul că, pentru prima oară în viața ei, simțise în ea o putere incredibilă-de parcă ar fi putut face orice.

De parcă putea trăi pur și simplu aventura pe care și-o dorea.

Senzația puternică se dovedise insuportabilă, iar Callie fugise sus la scurt timp după ce Ralston plecase de la bal. Întâlnirea secretă și încântarea pe care i-o provocase faptul că Ralston îi recomandase o tavernă o făcuseră incapabilă să continue interacțiunile ei pline de demnitate pe care le avusese până atunci cu membrii înaltei societăți. Cum putea să discute despre sezon când avea niște whisky de încercat? O tavernă de vizitat? O Callie nouă de încurajat?

Sigur că nu putea.

Nu era primul bal de la care plecase devreme; se îndoia că vedea cineva sau că îi păsa cuiva că se făcuse nevăzută-o realitate care o ajuta să poată fugi ușor, în căutarea aventurii. „În sfârșit mă ajută la ceva să fiu genul retras.”

Gândul o făcu să zâmbească în timp ce un ciocănit rapid anunță întoarcerea lui Anne. Camerista reveni în cameră cu o haină din lână maro în brațe.

Plină de încântare, Callie bătu din palme, făcând-o pe camerista ei să se încrunte.

— Cred că ești printre primii oameni care aplaudă lâna maro.

— Poate sunt primul om care înțelege ce reprezintă lâna maro.

— Adică?

— Libertatea.

Firește, Dog and Dove era un loc cunoscut.

Callie privi pe fereastra trăsurii pe care o închiriase pentru o duce la tavernă, așezându-se curioasă pe marginea banchetei, cu nasul aproape lipit de fereastra din sticlă. Trecuse de nenumărate ori ziua pe

Jermyn Street, fără să-și dea seama că noaptea era un loc cu totul diferit. Transformarea era de-a dreptul fascinantă.

Zeci de oameni stăteau pe stradă, în fața tavernei, scăldați în lumina galbenă ce răzbea prin ferestrele acesteia. Fu surprinsă să vadă aristocrați cu lavaliere apretate care se amestecau printre gentlemeni și comercianți, „cetățenii" criticați atât de sonor în sălile de bal din toată Londra pentru că munceau.

Alături de bărbați se aflau și câteva femei, dintre care unele erau clar însoțitoarele bărbaților cu care stăteau, iar altele păreau fie singure. Ultimele o neliniștiră pe Callie; o parte mică din ea sperase să ajungă la tavernă, să nu găsească aici nici o femeie neînsoțită și să fie nevoită să-i ceară vizitiului să o ducă imediat înapoi acasă.

La drept vorbind, nu-i era clar dacă se simțea tristă sau încântată că nu putea găsi o scuză rezonabilă pentru a pleca.

Callie oftă, iar răsuflarea ei aburi geamul, transformând lumina de dinafară într-o ceață gălbuie. Ar fi putut să meargă acasă și să bea whisky în biroul lui Benedick. Cu Benedick, Până la urmă, el îi propusese asta. La reședința Allendale, unde nu-și risca reputația.

„La reședința Allendale n-aș avea parte de aventură," Gândul o făcu pe Callie să se cutremure, și apucă foaia pătrată cu mâna înmănușată, simțind cum hârtia groasă i se mototoli în palmă, în timp îndoielile începeau să-i dea târcoale.

Ar fi putut s-o lase pe Anne să o însoțească. Deodată, aventura solitară i se părea supraapreciată.

Dar acum nu putea să meargă acasă. Nu după ce se chinuise să obțină de la Ralston numele unei taverne și să se deghizeze corespunzător. Se tot foia sub lâna aspră a rochiei, care îi irita pielea, deși purta o cămașă din pânză. Cu gluga pelerinei trasă peste cap, nimeni nu s-ar fi uitat de două ori la tânăra banală care ar fi intrat, ar fi comandat un pahar cu whisky și s-ar fi așezat tăcută la o masă din spatele barului. O rugase pe Anne să-i dea informații despre interioarele tavernelor, așa că era bine pregătită. Trebuia doar să coboare din trăsură.

Din păcate, picioarele nu păreau dornice s-o ajute.

„Să bifez lucrurile de pe listă? Să nu le bifez?"

Portiera se deschise. Nu mai avea de ales. Vizitiul vorbi, pe un ton ce-i trăda exasperarea:

— Domnișoară? Ați spus Dog and Dove, nu?

Callie mototoli lista în palmă.

— Da.

— Păi... ați ajuns.

Ea încuviință din cap.

— Așa e, zise și, pășind pe scara pe care i-o așezase ca să poată coborî, îi mulțumi.

Putea să facă asta. Adunându-și tot curajul, Callie făcu ultimul pas până pe stradă și se opri cu ghetele din piele de ied fix într-o băltoacă. Cu un țipăt ușor și involuntar de neplăcere, sări pe un loc uscat și privi în urmă spre vizitiul care, dintr-odată amuzat, rânji șmecherește spre ea.

— Ar trebui să aveți grijă pe unde călcați, domniță.

Callie se încruntă.

— Vă mulțumesc pentru sfat, domnule.

Bărbatul își înălță capul spre ea și adăugă:

— Sunteți convinsă că ăsta e locul în care vreți să fiți?

Ea se îndreptă de spate.

— Pe deplin convinsă, domnule.

— Bine, atunci.

O salută, sări pe capră și, mânând caii, plecă să găsească următorul client.

Potrivindu-și gluga, Callie se întoarse spre tavernă. „Să bifez lucrurile de pe listă, pare-se.” Uitându-se cu grijă la pavajul din față, să evite alte capcane, își croi drum către ușă prin mulțimea de oameni nepăsători de afară.

O văzu de când intră în tavernă.

Nu încăpea îndoială că minți se mai devreme când îi spusese că fratele său își căuta o tavernă. Contele de Allendale nu putea avea nevoie de ajutorul surorii sale ca să-și găsească o cârciumă.

Și asta îl făcuse să se întrebe de ce naiba s-ar fi interesat Lady Calpurnia Hartwell de o tavernă.

Și ce naiba căuta într-o tavernă în miezul nopții? Nu-i păsa de reputația ei? De a familiei sale? De a surorii lui, pentru numele lui Dumnezeu? Îi dăduse în grijă reputația Julianei, iar ea făcea pe grozava într-o cârciumă, fără pic de rușine. Sigur urma să dea de necazuri.

Ralston se lăsă pe spate în scaun, cu paharul cu whisky în mână, și își concentra toată atenția asupra lui Callie, care înmărmuri imediat ce intră în tavernă, părând fascinată și îngrozită deopotrivă. Camera era înțesată de oameni, majoritatea în diverse stadii de beție. El alesese unul dintre cele mai reputate stabilimente din St. James. Ar fi putut s-o trimită la Haymarket sau la Cheapside, să-i dea o lecție, dar prevăzuse - corect - că locul acela avea să fie în măsură s-o uluiască îndeajuns.

Callie își strânse pelerina pe lângă corp, aruncă priviri în toată încăperea, neștiind unde să se uite ca să-și păstreze conduita calmă pe care i-o solicita educația care îi fusese dată. Un hohot de râs bărbătesc o neliniști și o făcu să se întoarcă spre un grup mare de bărbați aflați la o masă lungă, în stânga ei. Aceștia se uitau insistent la o chelneriță

care punea căni cu capac pline cu bere pe masa zgâriată din lemn de stejar, dezvăluindu-și pieptul generos clienților încântați. Callie făcu ochii mari când un bărbat extrem de îndrăzneț o prinse pe chelneriță durdulie și o trase în poală făcând-o să țipe, ca s-o pipăie cu grosolănie. Callie își feri plivirea ca să nu vadă scena următoare, care sigur urma să fie și mai scandaloasă.

Din păcate, se întoarse spre alt cuplu, în care avansurile erau reciproce. Imediat în dreapta ei, o tânără care lăsa să se vadă indecent de multă piele își trecea un deget lung peste obrazul unui gentleman aflat, neîndoielnic, în căutare de companie. Cei doi își vorbeau în șoaptă, cu buzele despărțite de câțiva centimetri și cu ochii captivi într-un schimb pasional de priviri care putea să ducă la un singur lucru... Ceva ce până și neprihănita Lady Calpurnia Hartwell putea anticipa. Cuplul nu văzu cum Callie trase repede aer în piept înainte să se avânte mai departe înăuntru, îndreptându-se spre partea din spate a tavernei, direct către o masă goală dintr-un colț slab luminat-și către el.

Dacă n-ar fi fost atât de furios din pricina gestului ei prostesc, s-ar fi amuzat.

Își croi drum prin încăperea aglomerată, încercând cu disperare să nu-i atingă din greșeală pe ceilalți clienți-o sarcină imposibilă, la câtă lume stătea între ea și refugiul oferit de masa liberă pe care o vedea. Se așeză fără să se uite la cei din jur, încercând vizibil și cu disperare să se liniștească puțin. Stătea cu spatele la el, dar gluga pelerinei din lână obișnuită îi căzu pe spate, iar el o privi cum încerca să se adune și aștepta să vină o chelneriță. Avea părul ridicat, prins într-o bonetă oribilă din dantelă, dar câteva bucle castanii scăpaseră și i se frecau de ceafă, făcându-l să se concentreze asupra gâtului ei frumos și drept, înroșit de emoție.

Un moment scurt, se întrebă cum ar fi să-i sărute pielea de acolo. Scena care avusese loc la balul Allendale mai devreme în acea seară îi confirmase suspiciunile că Lady Calpurnia Hartwell era o femeie dornică și pasională. Răspunsurile ei erau irezistibil de dezinhibate - atât de diferite de ale femeilor care îi erau de obicei partenere -, așa că nu putea să nu se întrebe cum ar fi reacționat dacă el ar fi atins-o în alte locuri, mai indecente.

Ce căuta acolo?

Putea fi descoperită în orice clipă de oricare dintre cei cu legături în societatea londoneză - doar era în St. James, pentru numele lui Dumnezeu! De parcă n-ar fi fost de ajuns, intrase în tavernă singură, fără nici o protecție;dacă ar fi fost descoperită de vreun bărbat nepotrivit, ar fi putut ajunge într-o situație gravă și neplăcută. Observă că ținea strâns un pătrat din hârtie, cu ambele mâini, de parcă ar fi fost un talisman. Putea fi o scrisoare de dragoste? Era

posibil să se întâlnească acolo cu vreun bărbat?

Dintre toate lucrurile iresponsabile pe care le făcuse ea, acela putea fi cel mai imprudent. Îndesă hârtia în buzunarul pelerinei când o chelneriță se apropie.

— Vreau un whisky, vă rog. Un whisky scoțian.

Auzise bine? Singură, la o masă întunecată dintr-o tavernă londoneză, la o oră imposibilă, tocmai comandase calmă un whisky, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume?

Femeia asta își pierduse rațiunea?

Un lucru era sigur. O judecase complet greșit pe micuța Callie Hartwell. Sigur nu era o îndrumătoare potrivită pentru Juliana. Căutase o femeie cu un caracter impecabil și, în schimb, o găsise pe Callie, care comanda calmă whisky în tavernele Londrei.

Doar că...

Doar că numai calmă nu era. Își miji ochii și o privi cu atenție. Era rigidă ca o scândură. Respirația ei, pe care o cântări după cum își ridica și își cobora umerii, era inegală și superficială. Era emoționată. Stânjenită. Și totuși, se afla aici, într-un loc despre care el i-ar fi putut spune că avea s-o facă să se simtă așa. „De ce?" Trebuia s-o întrebe. S-o confrunte. Și știa că ei n-avea să-i placă.

Chelneriță se întoarse cu băutura, și Callie plăti. Ralston observă că adăugase un bacșiș generos pentru serviciul femeii. Când chelneriță plecă, se aplecă în față s-o vadă pe Callie cum ridică paharul și adulmecă profund alcoolul din el. Nu-i putu vedea chipul, dar observă cum se trage în spate și tușește o dată puternic, scuturând din cap ca pentru a scăpa de el înainte să repete gestul. De data asta, își înăbuși o reacție evidentă, dar, din cum își plecase capul ca să bea, Ralston își dădu seama că era sceptică în privința băuturii. Nu încăpea îndoială că nu băuse un strop de whisky în viața ei. După mai multe momente de cercetare, în timpul cărora ea păruse să se întrebe dacă să bea sau nu, Ralston nu-și mai putu stăpâni curiozitatea.

— Așa pățești când comanzi whisky.

Callie aproape scăpă paharul, ceea ce-l făcu pe Ralston să se simtă puțin răzbunat. Așa îi trebuia femeiuștii ăsteia necugetate.

Se întoarse imediat spre el, cu whisky-ul mișcându-i-se violent în pahar, iar el se ridică să meargă la masa ei. Aprecie că-și reveni rapid din surpriză, îndeajuns cât să-i răspundă:

— Bănuiesc că trebuia să mă aștept să fii aici.

— Trebuie să recunoști că nu e chiar ceva obișnuit ca o lady de viță nobilă să ceară o recomandare pentru o tavernă.

— Bănuiesc că nu.

Privi înapoi spre pahar.

— Nu cred că te-aș putea convinge să te întorci la masa ta și să te prefaci că nu m-ai văzut, nu?

— Mă tem că ar fi imposibil. Nu te-aș putea lăsa singură aici. Riști să ajungi într-o situație compromițătoare.

Ea râse cu jumătate de gură.

— Mi-e greu să cred asta, milord.

El se aplecă în față, coborând vocea:

— Chiar nu poți să vezi cât ți-ar afecta reputația dacă ai fi găsită singură aici?

— Cred că ar fi mult mai puțin grav decât dacă aș fi descoperită aici cu tine.

Flutură ușor din mână, arătând spre restul tavernei. Sunt multe doamne neînsoțite aici.

Ochii lui Ralston se întunecară.

— Mă îndoiesc profund că „doamnele" astea se așteaptă să rămână neînsoțite.

Callie nu înțelese imediat ce voise el să spună și își încreți fruntea de nedumerire. Când, după câteva secunde, înțelese, privi spre femeile singure din bar, după care spre el, cu ochii mari. El încuviință din cap, ca pentru a-i confirma bănuielile.

— Dar... eu nu sunt... bolborosi ea.

— Știu.

— Niciodată n-aș...

Încuviință din cap, să-i arate că înțelegea ce-i spunea.

— Dar apare întrebarea... De ce ești aici?

Ea tăcu suficient de mult ca el să creadă că s-ar putea să nu-i răspundă la întrebare. Apoi, spuse:

— Dacă vrei să știi, am venit să beau un whisky.

Ralston ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Iartă-mă dacă nu te cred.

— E adevărat!

— Nu trebuie să fiu un detectiv de renume ca să văd că nu ești băutoare de whisky, Lady Calpurnia.

— E adevărat, repetă ea.

El oftă iritat, lăsându-se pe spate în scaun.

— Serios, spuse el, de parcă așa ceva ar fi fost de neimaginat.

— Da!

Se indignă tot mai tare.

— De ce e așa de greu de crezut?

— Păi, în primul rând, pot să te asigur că whisky-ul din casa Allendale e de zeci de ori mai bun decât poșirca pe care ți-au dat-o aici. De ce nu bei pur și simplu acolo?

— Vreau să beau aici. Cred că atmosfera de aici e... antrenantă.

— Până acum două ore, nici nu știai că locul de aici există, spuse el.

Ea tăcu. Dându-și seama că nu avea să-i răspundă, el continuă:

— În al doilea rând, pari să te împotrivești gândului de-a bea cu adevărat whisky-ul din fața ta.

Strălucirea din ochii ei deveni sfidătoare.

— Serios?

Spunând asta, luă paharul și îl ridică spre el ca și când ar fi închinat, apoi dădu pe gât o duşcă uriaşă din lichidul gălbui.

Începu imediat să tușească, își duse o mână la piept și cu cealaltă puse paharul pe masă pe bâjbâite. Mai trecură câteva momente până să-și vină în fire; când o făcu, descoperi că el nu se mișcase decât cât să-și ia o postură de superioritate îngâmfată.

Îi vorbi cu o voce seacă precum nisipul:

— Te înveți cu timpul.

— Firește, răspunse ea iritată.

Apoi adăugă:

— Cred că mi-a luat gâtul foc.

— O să dispară senzația asta.

Făcu o pauză, după care zise:

— Probabil ar fi mai bine ca data viitoare să sorbi, nu să bei lacom.

— Mulțumesc, milord, nu mă gândisem la asta, îi răspunse ea sec.

— Ce cauți aici?

Cuvintele îi erau liniștite și linguşitoare, însoțite de o curiozitate caldă în ochii albaștri.

— Ți-am spus deja. Sorbi puțin lichid din pahar și se strâmbă. El oftă din nou, fără să o scape din ochi.

— Dacă e adevărat, ești mai neglijentă decât credeam. În seara asta îți riști foarte grav reputația.

— M-am deghizat.

— Nu foarte bine.

Arătă nervoasă spre boneta dantelată.

— Nu m-a recunoscut nimeni.

— Te-am recunoscut eu.

— Tu ești altfel.

El făcu o pauză, s-o privească.

— Ai dreptate, sunt altfel. Spre deosebire de majoritatea bărbaților pe care o femeie neînsoțită i-ar întâlni într-un local ca ăsta, eu am interesul să-ți apăr onoarea.

— Mulțumesc, Lord Ralston, zise ea zeflemitor, dar n-am nevoie de protecția ta.

— Ba se pare că exact de ea ai nevoie. Sau trebuie să-ți amintesc că tu și familia ta urmează să fiți legați de sora mea? Are destule lucruri cărora să le facă față. N-are nevoie să-i strici tu reputația și șansele de succes cu o gafă cumplită.

Whisky-ul îi dădu curaj.

— Domnul meu, dacă ești atât de îngrijorat de calitatea reputației

mele, pot să-ți propun să găsești pe altcineva care să-ți îndrume pe sora ta în societate?

O privi cu ochi mijiți.

— Nu, Lady Calpurnia. Avem o înțelegere. Te vreau pe tine.

— De ce?

— Pentru că are încredere în tine și îi place compania ta. Și pentru că n-am destul timp la dispoziție s-o iau de la capăt și să găsesc pe altcineva.

Tonul lui devenise rece și dur precum oțelul. Chelnerița se întoarse, aplecându-se destul de aproape cât să-i ofere lui Ralston o vedere excelentă asupra farmecelor sale mai mult decât generoase.

— Mai dorești ceva în seara asta, milord?

— Nu în seara asta, spuse Ralston cu un zâmbet neglijent observând uluiala care o cuprinse pe Callie la auzul invitației fățișe a femeii.

— Pot să te fac să te simți bine și în alte feluri, iubire.

Callie făcu ochii cât cepele.

— Sunt sigur că poți, spuse Ralston șmecherește, scoțând o coroană și punând ușor moneda în palma chelneriței. Mulțumesc.

Callie inhala scurt, și vocea-i deveni de gheață când spuse:

— Am început să mă satur să mi se spună cum să mă port, de parcă n-aș putea să gândesc pentru mine. Mai ales de către cineva ca tine.

— Ce vrei să spui? întrebă el inocent.

— Doar nu vrei să sugerezi că nu i-ai observat... i-ai observat...

Un zâmbet jucă pe buzele lui.

— Nu i-am observat...

Callie scoase un sunet ușor de frustrare.

— Domnule, ești incorigibil.

— Așa este. Cum putem fi de acord că reputația mea nu mai poate fi reparată, îți pot propune să ne întoarcem atenția înspre a ta?

N-o așteptă să răspundă.

— Calpurnia, o să încetezi să-ți riști reputația, cel puțin până când Juliana e introdusă în înalta societate. Asta înseamnă că nu mai mergi neînsoțită în cârciumile din Londra. De fapt, nu. Nu mai mergi deloc în cârciumile din Londra. Și ar fi minunat dacă ai reuși să nu mai fugi de acasă în miez de noapte.

— Desigur, milord.

Callie se încăpățâna. Băutura îi dădea curaj.

— Și cum sugerezi să împiedic bărbații să mă acosteze inadecvat în casa mea părintească?

Întrebarea obraznică îl luă prin surprindere, și se întristă imediat.

— Ai perfectă dreptate. Te rog să-mi accepți...

— Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze, îl întrerupse Callie cu vocea tremurândă. Nu sunt copil și n-o să accept să fiu tratată ca și când nu

aș putea să-mi controlez acțiunile. Nici de către tine, nici de către altcineva. Și n-aș putea...

Se opri brusc. „Și n-aș putea să suport să aud că regreți sărutul nostru”

Firește, inima ei știa că așa era, că o înghesuise în firidă ca să-și demonstreze superioritatea, ca să mai treacă timpul sau din vreun alt motiv care n-avea nici o legătură cu romantismul. Dar, pentru prima oară în viața ei, se simțise dorită. Și nu avea să-l lase să distrugă asta cerându-și scuze.

În tăcerea care se așternu, în timp ce mintea îi gonea, Callie terminase whisky-ul. Desigur, Ralston avusese dreptate. Lichidul părea să alunece mult mai ușor după un timp. Lăsă paharul jos și privi la o picătură de whisky cum cobora încet și șerpuit pe pahar, ca să se oprească pe fundul acestuia. Îi urmări traseul cu degetul pe exteriorul paharului și așteptă ca el să vorbească.

Cum nu o făcu, ea simți brusc dorința de a pleca din locul acela care devenise prea sufocant.

— Îmi pare rău că ți-am stricat seara, milord. Cum mi-am împlinit scopul pentru care venisem, cred că o să te las în pace.

Se ridică, își trase gluga la loc și se acoperi cu pelerina. El se ridică odată cu ea, își trase pelerina peste umeri și își luă pălăria și bastonul. Ea îl privi în ochi și îi spuse:

— N-am nevoie de însoțitor.

— N-aș prea fi un gentleman dacă nu v-aș conduce acasă, milady.

Ea observă cum accentuase ultimul cuvânt, de parcă i-ar fi reamintit de poziția ei.

Refuză să se certe cu el, refuză să-l lase să-i strice și mai mult o seară care ar fi putut fi plină de posibilități-până la urmă, reușise să mai taie un lucru de pe listă. În schimb, se întoarse și începu drumul lung prin încăperea aglomerată până la ușă, dorind să iasă înaintea lui din tavernă, convinsă că, dacă reușea să ajungă prima în stradă, putea opri o trăsură, scăpând astfel de el-și de acea farsă oribilă. Dar acum părea mai puțin capabilă să evite ciocnirile cu lumea; părea să-și fi pierdut cumva echilibrul, iar gândurile îi erau ușor neclare. Era posibil să i se fi urcat la cap o cantitate atât de mică de whisky?

Ieși din tavernă în aerul rece al serii de primăvară și merse pe stradă, cu capul ridicat, să caute o trăsură. Auzi cum, în spate, Ralston îl strigă pe vizitiul său, care îl aștepta.”Excelent! Poate că până la urmă s-a hotărât să mă lase în pace”, își zise ea. Ignorând junghiul de dezamăgire provocat de acel gând, Callie coborî de pe trotuar, să caute altă trăsură oprită. În ultimul moment, își aminti de băltoaca în care călcase mai devreme și făcu un pas mai mare, să evite noroiul. Își pierdu echilibrul și simți cum se prăbușește spre caldarâm. Își întinse mâinile și se pregăti de lovitură.

O lovitură care nu mai veni.

Înainte să poată pricepe ce se întâmplase, simți cum pământul se mișcă și fu prinsă de un perete rigid de căldură. Îl auzi pe Ralston bombănind „femeie enervantă” când brațele lui o înconjurară cu putere și țipă ușor când o ridică în aer și o strânse tare la piept. La pieptul lui foarte mare și foarte ferm. Gluga pelerinei îi căzu, și se uită fix în ochii lui albaștri și furioși. Buzele îi erau la câțiva centimetri de ale ei. *Niște buze superbe*. Scutură din cap, să-și alunge gândurile prostești.

— Ai fi putut să mori, îi spuse el cu vocea încărcată de o emoție pe care ea nu o putea deslușI.

„Probabil furie”, se gândi.

— Cred că nu prea puteam să mor, spuse ea, dându-și seama în timp ce răspundea că vorbele ei nu aveau să-l înduplece.

— Puteai să cazi și să treacă o trăsură peste tine. Cred că e corect să zic că puteai să mori.

Își deschise gura, să vorbească, dar el o ridică, distrăgându-i atenția. O lăsă pe trotuar, în fața portierei deschise a trăsurii sale, fi arătă cu un deget spre interiorul slab luminat al acesteia. Singurul cuvânt pe care îl rosti nu lăsă loc pentru refuz.

— Urcă.

Luându-i mâna întinsă, se sui în trăsură și se așeză pe banchetă. Observă câteva bucle care căzuseră și îi atingeau obrazul și își ridică o mână, să verifice poziția bonetei, dar descoperi că aceasta lipsea.

— Stai!

Strigă la Ralston chiar când acesta era gata să urce și el în trăsură. Se opri și se uită întrebător la ea.

— Boneta mea. A dispărut.

Când o auzi, urcă în trăsură, se așeză lângă ea și îi făcu semn lacheului să închidă ușa în urma lui. Văzu uluită cum el își scoase mănușile și pălăria și le așeză pe locul din fața lor, după care ciocăni în acoperișul trăsurii, dându-i vizitiului semnalul de plecare.

— Nu m-ai auzit? întrebă ea.

— Te-am auzit, răspunse.

— Boneta mea... bâigui ea.

— Te-am auzit, îi repetă.

— Dar n-ai...

— Nu, n-am.

— De ce?

— Nu-i nici o pierdere. Ar trebui să te bucuri c-a dispărut. Ești prea tânără să porți ceva atât de îngrozitor.

— Îmi place, spuse ea indignată.

— Ba nu, nu-ți place.

Își întoarse privirea de la el, și se uită pe fereastră, la stradă care îi

trecea prin fața ochilor. Firește, el avea dreptate. Detesta boneta din dantelă și tot ce reprezenta ea. Până la urmă, nu arsese deja unul dintre lucrurile alea oribile? Nu-și putu reține un zâmbet slab care îi trecu peste chip. Bine. Era bucuroasă că scăpase de ea.

Nu că avea să-l lase pe Ralston să afle asta.

— Mulțumesc, spuse ea încet, iar cuvintele răsunară în liniștea din trăsură.

Cum el nu răspunse, adăugă:

— Pentru că m-ai salvat.

Ralston mormăi ceva nedeslușit. Era evident deranjat de ce făcuse ea. Foarte bine. După câteva minute de tăcere, Callie încercă din nou, sperând că discuția asta avea să-l îmbuneze.

— Abia aștept debutul Julianei, milord. Sper din tot sufletul că se va mărita din dragoste.

— Eu sper să nu facă așa ceva.

Își întoarse uluită ochii spre el.

— Poftim?

— Iubirea nu face casă bună cu familia Ralston. Nu-mi doresc ca vreunul dintre noi să aibă parte de așa ceva.

— Sigur nu poți crede așa ceva.

El răspunse realist:

— De ce nu? Mama a lăsat un șir de inimi frânte prin toată Europa, a încornorat doi soți și în timpul ăsta a părăsit și trei copii-pe care susținea că-i iubea. Și tu propui să privesc o căsătorie din dragoste ca fiind măsura succesului surorii mele în societate? Nu. O să cred că Juliana are succes dacă se mărită cu un bărbat cu caracter și bun la suflet, două calități mult mai importante decât iubirea.

Dacă ar fi fost în orice alt loc și în orice alt moment, Callie probabil ar fi lăsat discuția să se termine așa. Dar, fie de la whisky fie de la toată aventura, se răsuci pe bancheta trăsurii să se uite la el.

— Milord, vrei să spui că nu crezi în iubire?

— Iubirea e doar o scuză pentru a face lucruri fără a te gândi la consecințe, spuse el cu indiferență. N-am văzut niciodată dovezi că ar fi altceva decât o cauză de durere și de suferință. Și, în principiu, face mai mult rău decât bine.

— Trebuie să te contrazic.

— Nu mă așteptam la altceva, spuse cu sinceritate, Lasă-mă să ghicesc. Crezi că iubirea există, cu toată gloria poetică descrisă de Shakespeare, și de Marlowe, și de nefericitul Lord Byron, și de toți ceilalți.

— Nu e nevoie s-o spui cu atât dispreț.

— Iartă-mă! Flutură o mână în aer, privind-o fix în ochi în lumina slabă. Te rog, continuă. Arată-mi adevărul despre iubire.

Ea se emoționa pe dată. În ciuda detașării cu care vorbea el despre

asta, opiniile cuiva despre iubire erau destul de... ei bine... personale. Încercă o abordare savantă:

— Nu merg atât de departe încât să cred că iubirea e într-atât de desăvârșită pe cât ar vrea poeții să credem, dar cred în căsătoria din iubire. Trebuie să cred. Sunt rezultatul uneia. Și, dacă n-ar fi suficient, aș zice că seara asta a fost destul de convingătoare. Sora mea și Rivington n-aveau ochi pentru nimeni altcineva.

— Atracția nu înseamnă iubire.

— Nu cred că între ei e o simplă atracție.

Cuvintele fură urmate de tăcere, iar el o privi mult timp cu atenție, după care se aplecă, oprindu-se la câțiva centimetri de ea.

— Atracția nu e deloc ceva simplu.

— Oricum...

Se opri, fără să poată aminti ce încerca să spună. El era foarte aproape.

— Să-ți arăt cât de complicată poate fi atracția?

Cuvintele, rostite pe un ton profund și catifelat, sunau foarte tentant. Buzele lui aproape că le atingeau pe ale ei; putu să le simtă mișcarea în timp ce vorbi, abia atingând-o.

El îi așteptă răspunsul, atât de aproape de ea. Era chinuită de o nevoie insuportabilă de a-l atinge. Încercă să vorbească, dar nu-i ieși nici un cuvânt. Nu putea gândi. Pusese stăpânire pe simțurile ei, și nu avu de ales decât să anihileze mica distanță care îi despărțea.

În momentul în care buzele li se atinseră, Ralston preluă controlul, brațele lui o înconjurară și o traseră în poala lui, să ajungă mai ușor la ea. Sărutul acesta diferea mult de primul lor sărut-era mai apăsat, mai intens, mai lipsit de grijă. Sărutul acesta era o forță a naturii. Callie gemu când mâna lui îi urcă pe marginea gâtului, îi prinse bărbia și îi înclină capul, ca gurile să li se potrivească mai bine. Buzele lui le mângâiară pe ale ei, apoi își trecu limba peste ele, înainte să se tragă foarte puțin înapoi și să-i cerceteze ochii pe jumătate închiși. Un zâmbet fantomatic îi răsări pe buze.

— Atât de pasională, îi șopti în timp ce-și trecu degetele prin părul ei, împrăștiindu-i agrafele de păr și lăsându-i buclele să se reverse. Atât de dornică. Atât de dezinhibată.

Apoi îi cuprinse gura într-un sărut mistuitor, iar ea chiar se dovedi dezinhibată, răspunzându-i cu atingeri la atingeri, cu mângâieri la mângâieri. Fu prinsă într-o plasă de săruturi prelungi, lente și amețitoare, gândindu-se doar că trebuia să se apropie și mai mult de el. Îi cuprinse gâtul cu brațele, în timp ce el îi deschise pelerina și îi căută sânii cu mâinile, cuprinzându-i și ridicându-i, grei și plini. Își desprinse gura de a lui cu un geamăt când el își trecu degetele peste sfârcurile întărite sub lâna mototolită a rochiei împrumutate, lăsându-l să-și treacă buzele peste mușchii încordați ai gâtului ei, limba lui

conturând o linie de-a lungul gâtului, până la umăr. Își trecu dinții peste pielea sensibilă de acolo, făcând-o să simtă un fior de plăcere, după care umezi locul cu limba. Senzația o făcu să geamă și simți buzele lui pe umărul ei, chiar când corsajul din lână se desfăcu, iar sânii i se revărsară lui în palme.

Deschise ochii când simți eliberarea bruscă și aerul răcoros trecându-i peste pielea înfierbântată și îi zări pentru o clipă privirea mistuitoare înainte ca el să se tragă înapoi și să se uite la sânii ei dezgoliți. Pielea îi scânteia în lumina strălucitoare a străzilor pe care treceau. Când el își puse o mână pe ea, Callie nu-și mai putu lua ochii de la degetele lui, conturate peste pielea ei palidă. Imaginea era mai erotică decât și-ar fi putut imagina. Îl privi cum îi mângâie pielea netedă și își frecă un deget de sfârcul ei, încercuindu-l ușor și făcându-l să se întărească.

Senzația o făcu să-i tresalte în poală, iar el scoase un șuierat încet când coapsa ei apăsă peste mădularul întărit. Cuprinsă de un sentiment de putere feminină, repetă mișcarea, de data asta frecându-se intenționat de el. El inspiră adânc și o opri cu o strângere de fier, privind-o în ochi. Îi vorbi cu voce guturală:

— Joci un joc periculos, vicleano. Și sunt un adversar excelent.

Când îl auzi, făcu ochii mari de uimire. Fu rândul ei să geamă când el îi atinse sânul cu gura. Îi înconjură sfârcul întărit cu limba, apoi își strânse buzele în jurul lui și începu să-l sugă ușor, dezmierdând vârful cu buzele și cu dinții, până ce ea țipă și își înfipse degetele în părul lui.

El își desprinse gura de sânul ei și suflă un val de aer rece peste sfârcul întărit, atâtând-o cu dezmierdarea ușoară.

— Ralston.

Îi rostise numele aspru și stăruitor.

— Da?

— Nu te opri, îi șopti în întuneric. Te rog.

Dinții lui străluciră într-un rânjet crud. Clătină din cap, privind-o fascinat de cerere.

— Ce curajoasă. Știi exact ce vrei, deși n-ai mai avut niciodată.

— Ralston, îi spuse din nou, zvârcolindu-se în poala lui, cu o voce plină de frustrare. Te rog.

O sărută, fără să-și poată ascunde satisfacția pe care i-o provocase răspunsul ei sincer la mângâieri. Cât de mult trecuse de când nu mai fusese cu o femeie atât de dezinhibată? Putea să devină dependent de dorința și de entuziasmul ei. Se desprinse din sărutul încleștat, ca s-o răsplătească.

— Cu plăcere, milady, îi spuse, ducându-și buzele spre celălalt sân.

Callie îl strigă pe nume, iar sunetul răsună în întuneric, dându-i un fior de plăcere pe care îl simți până în rărunchi.

O voia. În trăsură. Voia să se afunde adânc în ea și să-i arate ce putea fi pasiunea.

Gândul îl ului pe loc, și își retrase gura de pe sânul ei, îndreptându-și atenția către strada pe care treceau. Privi în jur. Nu era o femeie de care să te bucuri în trăsură. Era Lady Calpurnia Hartwell, sora contelui de Allendale. Era pe jumătate dezbrăcată, și se aflau la câteva minute de casa ei. Cum de își pierduse controlul?

Începu s-o aranjeze pe Callie, îndreptându-i corsajul rochiei, în timp ce ea stătea confuză în poala lui și îl privea cu ochi mari și curioși.

— Aproape am ajuns la reședința Allendale, îi spuse.

Cuvintele o făcură pe Callie să sară din poala lui pe bancheta din față, smucindu-ți corsajul. Mănușile o împiedicau să se miște cu îndemânare, așa că și le scoase, eliberându-și mâinile pentru a-și putea lega șireturile. Se chinui să-și adune agrafele împrăștiate prin trăsură, să-și prindă părul ca înainte. O privi în timp ce făcea asta, încercând să nu se uite la sânii umflați care se apăsau de lâna tare a rochiei. Își stăpâni dorința de-a o împiedica să-și prindă părul lung și se aplecă să mai adune niște agrafe de pe jos și să i le dea.

Ea le luă, trecându-și degetele peste ale lui, eliberând și mai, mult din căldura mistuitoare care se născuse între ei.

— Mulțumesc, îi spuse încet, tulburată. Își prinse ultima șuviță rebelă și își puse mâinile în poală.

Femeia pasională pe care o descoperise dispăruse deodată, și Lady Calpurnia, cea formală și corectă, venise în locul ei. Ralston se lăsă pe spate, privind-o în timp ce trăsura se opri chiar lângă aleea care ducea spre casa Allendale.

— Nu știam sigur dacă vizitiul ar trebui să te ducă până la ușă, îi spuse. Ai de gând să intri pe ascuns?

Ea îi zâmbi ușor.

— Exact, milord.

— Ah, deci am revenit la „milord”.

Nu îi răspunse, ci își plecă timidă capul. El nu putea să vadă în întunericul din trăsură, dar știa că roșise.

— Aș vrea să te conduc până la ușă.

— Nu e nevoie.

— Totuși...

Îl întrerupse:

— Cred că este mai bine să merg singură. Dacă am fi surprinși, împreună...

Nu era nevoie să termine fraza. Aprobând din cap, Ralston deschise portiera și se dădu jos, s-o ajute să coboare pe stradă.

Rămase nemișcat, privind-o până intră în casă prin ușa întunecată din față, după care urcă la loc în trăsură și, cu o bătaie ascuțită în

plafon, îi transmise vizitiului să plece.

CAPITOLUL 8

Callie închise ușa mare din stejar a casei Allendale cât de ușor putu, după care lăsă să-i scape un oftat prelung și se sprijini de lemnul rece. Își vârî cheia la loc în buzunarul ascuns al pelerinei lui Anne și își puse o mână goală pe gâtul care îi pulsa, încercând să oprească bătaia puternică.

Holul mare din marmură de la intrare era întunecat și liniștit; balul se sfârșise de câteva ore, iar servitorii, care terminaseră de făcut curat, merseseră la culcare, lăsând-o pe Callie într-o tăcere care îi dădea șansa să se concentreze la gândurile care o copleșeau. În seara aceea plecase să aibă o aventură... și aventură avusese!

Gândul o făcu să chicotească, și-și duse o mână la gură, să înăbușe sunetul, șocată de ea însăși. Cu siguranță doamnele de vârsta ei nu chicotesc... Dar, cumva, părea un răspuns potrivit In noaptea aceea... când se furișase înapoi în casă, după o seară plină de încântare. Simți amenințarea unui alt hohot de râs și și-l înăbuși. Trebuia să urce și să se bage în pat înainte să fie descoperită. Se chinuise prea mult să păstreze secretul despre preocupările ei din acea noapte - nu-și putea permite să fie prinsă!

Furișându-se prin holul din marmură spre scara mare, Callie își croi drum în întuneric, cu mâinile întinse în față, bâjbâind după balustrada groasă din mahon. Abia păși pe prima treaptă, când o balama scârțâi în urma ei și o rază de lumină aurie de la o lumânare i se opri pe față. Întorcându-se cu un icnet spre ușa deschisă a bibliotecii, Callie văzu ochii fratelui său... Și înțelese imediat că era nervos.

— Pot să-ți explic...

— Unde mama naibii ai fost?

Tonul îi era enervat și neîncrezător deopotrivă.

Ea făcu o pauză, se opri brusc și se gândi ce șanse de scăpare avea. Nu prea multe. Dacă excludea ideea să plece din casă fără să se mai întoarcă vreodată, nu îi rămânea nici una.

Cu un zâmbet pe față, Callie șopti:

— Bănuiesc că nu m-ai crede că am fost în seră.

— Nici o șansă, răspunse sec Benedick.

— În camera de zi? Verificându-mi corespondența?

— Din nou, nu prea.

— La grădina cu portocali?

— Surioară, spuse Benedick, cu o voce încărcată de avertismente, în timp ce-și întinse brațul și deschise mai mult ușa bibliotecii, te invit să mi te alături.

Recunoscându-se înfrântă, Callie oftă și își târși picioarele spre fratele său, care nu se mișcase din loc, sprijinit de tocul ușii. Aplecându-se pe sub brațul lui, ca să intre în biblioteca încălzită, luminată de două șemineuri și de vreo zece lumânări, Callie murmură pentru sine.

— Ar fi fost de așteptat să văd toate luminile astea când am intrat.

— Da, ar fi fost de așteptat, spuse Benedick sec, închizând ușa.

Când auzi clichetul, Callie se întoarse, să-și privească fratele. Benedick nu se îmblânzi când își văzu sora în camera bine luminată.

— Doamne sfinte! Cu ce naiba ești îmbrăcată?

— Benedick, mama n-ar fi de acord să folosești limbajul ăsta în compania unei lady.

Nu reușea să-i distragă atenția.

— În primul rând, nu-s sigur că mama n-ar vorbi chiar ea așa în condițiile astea. Și, în al doilea rând, Callie, situația asta ridică vreo câteva întrebări despre statutul tău de lady. Vrei să-mi spui unde ai fost în seara asta?

— Am fost la balul de logodnă, se eschivă ea, fără a reuși să-i câștige bunăvoința fratelui mai mare.

— Mi se cam duce răbdarea. Ochii căprui pătrunzători scânteiară. După balul de logodnă. Mai exact, unde te-ai dus deghizată așa, întrebă el, arătând cu mâna spre ținuta ei. Bănuiesc că așa i-ai zice, nu? Oricum, de unde ai făcut rost de ceva atât de hidos?

— Am împrumutat-o.

— De la cine?

— Nu-ți spun.

Spintecă aerul cu o mână.

— Bănuiesc că de la Anne. Ar trebui s-o dau afară pentru că te-a încurajat să te porți așa,

— Probabil. Dar n-o s-o faci.

O avertiză cu privirea scânteietoare.

— Eu nu m-aș pune la încercare, Calpurnia. Acum, răspunsuri. Unde ai fost?

— Afară.

Benedick clipi.

— Afară.

— Da, spuse Callie, încuviințând ferm din cap. Afară.

— Unde afară, Calpurnia?

— Serios, Benedick, spuse cu cel mai semeț ton cu putință, eu nu-ți țin ție predici despre când vii și când pleci.

— Callie... îi rostise numele cu un ton plin de amenințare.

Ea oftă din nou, înțelegând că n-avea cale de scăpare.

— Oh, bine. M-am furișat. Am mers la...

Se opri. Chiar nu îi era ușor să spună.

— Ai mers la...

— Nu pot să spun, șopti ea.

Benedick miji ochii; își pierduse răbdarea.

— Încearcă.

Ea respiră adânc.

— Am mers într-o cârciumă.

— Ce ai făcut? țipă el.

— Șșșt! Benedick! O să trezești toată casa!

— Nu știu dacă n-ar trebui s-o fac.

Își coborî vocea, șoptind furios:

— Spune-mi c-am înțeles greșit. Tocmai ai zis că ai mers într-o cârciumă?

— Șșșt! Da!

— Cu cine?

— Singură!

— Singu...

Se opri, trecându-și o mână prin păr înainte să înjure.

— De ce dracu te-ai dus?

— Ca să beau ceva, firește, răspunse ea, de parcă ar fi fost perfect normal.

— Firește, repetă Benedick încet, uluit. Ai înnebunit?

— Nu cred.

— Ai fost recunoscută?

Ea tăcu, înfuriindu-l și mai tare.

— Callie, ai fost recunoscută?

— Nu de cineva important.

Benedick îngheță, sfredelind-o cu privirea intensă.

— Atunci, de cine?

Se eschivă.

— Nu e deloc important. Ajunge să spun că nu o să apară, probleme.

— Calpurnia.

— Bine. M-a văzut Ralston. Era acolo.

Benedick se lăsă să cadă într-un fotoliu tapițat cu brocart.

— Doamne sfinte!

Callie îl imită, trântindu-se în fotoliul din fața lui.

— Mă rog, n-ar prea fi trebuit să fiu surprinsă, ținând cont că el mi-a recomandat taverna de la bun început, spuse ea repede încercând să-și liniștească fratele, înainte să-și dea seama că ochii lui se făcuseră cât cepele, iar cuvintele ei făceau mai mult rău decât bine.

— Ralston ți-a recomandat o tavernă?

— Mă rog, la drept vorbind, eu i-am cerut o recomandare.

— Ah, bine. Asta schimbă totul.

— Benedick, nu e nevoie să fii sarcastic, îi spuse tăios. Nu este potrivit.

— Spre deosebire de o lady nemăritată, fiica unui conte, care îi cere unuia dintre cei mai cunoscuți libertini ai Londrei să-i recomande o tavernă. Firește, asta este însăși definiția purtării potrivite.

— Când pui problema așa, văd că ar putea să pară... problematic.

— *Ar putea* să pară?

Benedick își trecu din nou mâna prin păr.

— Ce te-a apucat? Ce naiba a fost în capul tău? Ce a fost în al *lui*?

Se opri, străfulgerat de un gând.

— Doamne sfinte, Callie! A fost necuviincios? O să-i tai capul!

— Nu! exclamă ea. Nu! Eu m-am dus la el!

— Ca să-i ceri să-ți recomande o tavernă.

— Da.

— Nu trebuia s-o facă.

— A crezut că e pentru tine.

— Pentru mine? întrebă el cu un amestec de uimire și confuzie.

— Normal. Doar nu puteam să-l întreb pentru mine, nu?

— Sigur că nu.

Benedick o privi de parcă ar fi considerat-o nebună.

— De ce naiba n-ai băut aici? De ce ți-a trebuit o tavernă?

— E simplu, spuse Callie simplu. Dacă beam aici, toată treaba n-ar mai fi semănat prea mult cu o aventură.

— O aventură.

— Da, zise ea apăsat. Și, dacă stai să te gândești puțin, a fost ideea ta.

— Ideea *mea*?

Benedick începu să se înroșească.

— Da. Nu tu m-ai încurajat acum câteva zile să experimentez viața?

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, iar Benedick se uită la sora lui cu o privire neîncrezătoare.

— Glumești!

— Deloc. Tu ai început. Absolut.

Zâmbi, destul de mulțumită de sine. Benedick își ridică ochii spre tavan, de parcă ar fi implorat divinitatea să-i dea răbdare. Sau să-i trăsnească sora. Callie nu își dădea seama care din cele două variante. Când îi vorbi, vocea lui nu lăsă loc de discuții:

— Atunci, permite-mi să-i pun punct. Categoric. M-aș bucura să-ți trăiești toate aventurile pe care le vrei. Aici. În casa asta. Sub acoperișul ăsta. Bea până nu te mai țin picioarele. Înjură ca un birjar. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-ți foc la broderii. Dar, ca frate mai mare, cap al familiei și conte, spuse el accentuând ultimul cuvânt, îți

interzic să mergi în taverne, cârciumi sau alte locuri de pierzanie.

Pufni amuzată.

— Locuri de pierzanie? E o imagine cam puritană, nu crezi? Te asigur că sunt în siguranță.

— Ai fost cu Ralston, îi spuse, de parcă ar fi fost smintită.

— S-a purtat perfect respectabil, spuse ea, înainte să-și amintească de drumul cu trăsura spre casă, care fusese oricum numai respectabil nu.

— Imaginează-ți! Sora mea și marchizul de Ralston... împreună. Și el e cel respectabil, spuse prefăcut Benedick, făcând-o pe Callie să se înroșească, dar nu din motivul pe care și-l imagina el. Gata cu tavernele!

Callie era de acord cu fratele ei. Desigur, nu îi mai trebuia o tavernă.

— Gata cu tavernele, acceptă ea.

— Dacă vrei o aventură, trăiește-o aici.

— Serios?

Se întoarse spre el, cu un zâmbet plin de speranță.

— Oh, nu. Ce mai e acum?

— Bănuiesc că nu mi-ai da o țigară de foi, nu?

Benedick izbucni în râs, nevenindu-i să creadă.

— N-ai să vezi, surioară.

— Benedick! Tocmai ai spus...

— M-am răzgândit.

— Nu am făcut destule ca să te conving că, dacă nu mă ajuți să explorez viața, o să găsesc pe altcineva dornic s-o facă?

Benedick făcu ochii mici.

— Ăsta e șantaj.

— Și asta e părerea ta.

Zâmbi larg.

— Cred că ar fi frumos ca un frate să-și ajute sora bătrână, fată mare, să aibă o aventură.

— Cred că ai așteptări mult prea mari de la o țigară cu foi.

— Atunci, nu e nici un moment mai bun decât prezentul pentru a înăbuși asemenea așteptări, nu crezi?

Făcu o pauză, privindu-l stăruitor.

— Te rog? Până acum, nici măcar n-am văzut pe cineva care să fumeze.

— Nici nu trebuia, spuse Benedick hotărât. Un gentleman nu fumează în prezența unei lady.

— Dar sunt sora ta!

— Nu contează.

— Benny... , insistă ea, folosindu-i numele de alint din copilărie. N-o să știe nimeni. Ai zis că pot să mă bucur de orice aventură atâta

timp cât rămân în casă.

O privi câteva minute fără să vorbească, până când ea se convinse că nu avea să fumeze o țigară de foi în acea seară. Chiar când era gata să se ridice și să plece, el scăpă un oftat puternic. Auzindu-l, Callie rânji cu toată gura.

Câștigase.

Bătu bucuroasă din palme.

— Excelent!

— În locul tău, nu mi-aș forța norocul, o avertiză Benedick în timp ce-și duse mâna spre buzunarul de la piept și scoase un dreptunghi subțire din argint.

Puse cutia pe masa de lângă fotoliu și întinse mâna sub ea, trăgând un sertar ascuns.

Callie se ridică icnind când apăru sertarul, aplecându-se să uite.

— N-am știut niciodată.

Benedick scoase o scrumieră mică din cristal, o cutie cu iască și un snop de chibrituri din lemn.

— Din nou, nici nu trebuia. Sunt sigur că mâine-dimineață o să regret că ți-am arătat.

Callie privi fascinată cum Benedick deschise cutia din argint și scoase două țigări de foi lungi, subțiri și maronii. Își puse una între buze, băgă un chibrit în cutia cu iască, aprinse bețișorul din lemn și ridică flacăra, stârnind un nor de fum.

— Fascinant!

Callie își coborî capul într-o parte, privind la strălucirea vârfului portocaliu al țigării de foi.

Închizând ochii atât în fața inocenței ei, cât și a comportamentului său nepotrivit. Benedick trase un fum lung din trabuc pentru a-și face curaj, după care îl scoase din gură și i-l oferi surorii sale.

Îmbătată de încântare, se întinse după el. Firește, odată ce prinse cu grijă între degete tubul aprins, nu avu habar cum să continue. Văzând privirea amuzantă a fratelui său de dincolo de coloana lungă de fum care se ridica de la capătul țigării, îl întrebă:

— Și acum?

— Nimic măreț, spuse Benedick într-o doară. Acum fumezi.

— Așa? întrebă ea, ducând cu grijă țigara spre buze și trăgând adânc.

Văzu cum Benedick făcu ochii mari când îi observă gestul iar acela fu ultimul lucru pe care îl văzu înainte să înceapă să tușească. Accese de tuse groaznice și dureroase, care o lăsară fără, putere. Simți ca prin vis cum Benedick îi luă bețișorul aprins din mână, permițându-i să se bată peste piept. Disperată să tragă în piept aer proaspăt, inspiră adânc, ceea ce o făcu să tușească și mai mult, așa că Benedick o bătu pe spate până îl opri fluturând din mână, de teamă că loviturile i-ar

putea scoate tot aerul din plămâni.

Când reuși să se concentreze din nou pe altceva decât pe nevoia de aer, își văzu fratele înălțându-se deasupra ei, tremurând. Convinsă că tremura de grijă pentru binele ei, privi în sus, să-i alunge temerile, dar văzu că, de fapt, tremura din cauza râsului pe care nu și-l putea stăpâni. Privirea ei liniștitoare deveni dintr-odată furioasă când îi observă rânjetul larg. Dinții îi străluceau albi în mijlocul feței înroșite de epuizare.

— Domnule, nu ești un gentleman.

Cuvintele îl făcură pe Benedick să nu se mai poată abține. Nu-și putea opri hohotele continue provocate de neplăcerea ei pretențioasă. Amuzamentul lui molipsitor o făcu pe Callie să vadă umorul situației, și începu să râdă și ea, ceea ce provocă încă un acces de tuse și încă un hohot de râs.

După un timp, Benedick se așeză la loc și stinse țigara lui Callie în scrumieră, în timp ce ea îl privea.

— Și așa descoperim de ce femeile nu fumează, spuse el în continuare amuzat.

— Ce obicei îngrozitor, comentă Callie. Cum faci asta?

— E de-ajuns să-ți spun că te obișnuiești cu timpul.

— Exact asta zicea Ralston despre whisky.

— Și avea dreptate, spuse Benedick.

După câteva momente întrebă:

— Deci nu ți-a plăcut nici partea asta serii, nu?

— Dimpotrivă, spuse Callie, mi-a plăcut toată seara. Poate n-o să mai beau whisky sau n-o să mai fumez țigări de foi, dar mereu o să mă bucur că *am făcut* lucrurile astea. Aventura a meritat toată dezamăgirea de după.

— Surioară, nu-mi place pofta asta a ta de aventură.

— Din nefericire, nu-ți pot promite c-o să dispară prea curând. E păcat că femeile nu pot nici măcar să încerce niște lucruri care bărbaților li se par firești. Sunteți chiar norocoși.

Deși Benedick o privea sceptic, ea continuă:

— Hai, Benedick, doar n-o să-mi spui că nu crezi că merit și eu o aventură sau două, nu? Până la urmă, tu m-ai ajutat să trăiesc cea mai recentă umilință.

— Și aș vrea să uit de asta.

— Lașule!

Își zâmbiră unul altuia.

— Mama o să-mi taie capul dacă află.

— N-o să afle, spuse Callie, și, chiar dacă ar afla, nu e ca și când ar trebui să-și facă griji. E clar că o să rămân fată bătrână. Cred că am dreptul să fiu și eu excentrică o dată sau de două ori.

Benedick izbucni în râs.

— Fumatul și băutul sunt excentricități cam ieșite din comun, Callie. Nu știu dacă înalta societate le-ar accepta, chiar dacă ești cu un picior în groapă.

Făcu o pauză, să se gândească.

— Mă cam uimește faptul că Ralston te-a încurajat, mai ales că ai fost atât de drăguță să-i îndrumi sora. Ce era în mintea lui? Trebuia să te urce în trăsură și să te aducă imediat acasă.

Callie avu înțelepciunea să nu-i spună fratelui său că Ralston chiar o urcase în trăsură și o adusese acasă. În schimb, îi zise:

— Bănuiesc că s-a gândit că îmi ajută mai mult reputația dacă stă cu mine cât forțez limitele. Măcar aveam un însoțitor.

— Nu l-aș numi chiar însoțitor, mârâi Benedick, Mai degrabă l-aș scoate din peisaj.

— Aș prefera să n-o faci. Îmi cam place, zise ea și-l privi în ochi.

— Tu nu... Nu poți...

Se aplecă în față.

— Ce înseamnă asta?

Cum nu-i răspunse, Benedick încercă din nou:

— Ralston… nu e... Callie, femeile nu-l „cam plac” pe marchizul de Ralston.

Îi răspunse cu o voce care abia se auzi:

— Nu, bănuiesc că nu.

Simțind tristețea din vocea surorii sale, Benedick răspunse cu blândețe:

— Am văzut că a dansat cu tine aseară. Îmi dau seama cum te-ai simțit, înțeleg că a jucat rolul protectorului în taverna aia stupidă în care ai mers. Dumnezeu e martor că mă bucur că te-a găsit acolo, cine știe ce puteai să pățești, dar trebuie să înțelegi - Ralston... bărbații ca Ralston...

Se opri din nou, neștiind cum să spună delicat ce gândea. Lui Callie i se făcu milă de el și îi oferi o cale de scăpare din discuția ciudată.

— Știu, Benedick. Nu sunt proastă. Bărbații ca Ralston nu sunt pentru femei ca mine.

„Poate dacă o spun de multe ori, o să încep să o cred.” Se forță să chicotească, străduindu-se să destindă atmosfera.

— Cred că Ralston ar fi o aventură mult mai mare decât aș putea să îndur.

El îi zâmbi.

— Nu doar tu. Gândește-te la bietul tău frate.

Îi întoarse zâmbetul și se ridică, sărutându-l pe obraz.

— Mulțumesc pentru țigara de foi, Benny.

Și apoi ieși din cameră, urcând treptele mari din marmură, spre dormitor, Callie se pregăti de somn, încet și pedant, refuzând să lase cuvintele lui Benedick s-o supere. Sigur că avea dreptate. Nu era pe

măsura lui Ralston; nu fusese niciodată. Dar în noaptea aceea se apropiase. Și se mulțumea și cu o singură noapte, dacă asta era tot ce putea obține.

Revăzu evenimentele serii cu ochii minții în timp ce-și despleti părul, își făcu toaleta și se schimbă în cămașa de noapte albă. Apoi, își netezi lista mototolită și se gândi la ea cu sinceritate. Rămase mai multe minute lungi la birou, nemișcată, parcurgând lista. Cu un oftat, ridică tocul și trase o linie neagră peste „Fumează țigări de foi și bea whisky".

Suflă în lumânare, trecu în pat și visă la femeia din trăsura lui Ralston - din brațele lui Ralston.

CAPITOLUL 9

Peste câteva zile, Callie sosi la reședința Ralston fix la amiază pregătită pentru o zi petrecută la cumpărături.

Cumpăratul de rochii era lucrul pe care Callie îl detesta cel mai mult.

Așa că veni cu întăriri, adică o aduse pe Mariana, care, dincolo de iubirea nefirească pentru Bond Street, era și foarte curioasă s-o cunoască pe sora mai tânără și misterioasă a lui Ralston.

— N-am mai fost la casa Ralston, șopti Mariana încântată, când se apropiau de ușă.

— Nici n-ar fi trebuit s-o faci, îi spuse Callie, strâmbând din nas. Până să vină sora lui Ralston, ăsta sigur nu era un loc pentru tinere nemăritate.

„Nici pentru o femeie nemăritată mai bătrână, dar asta nu te-a împiedicat să-l vizitezi pe marchiz."

Callie ignoră vocea firavă din cap și începu să urce treptele către Ușa principală a casei. Înainte să ajungă la ultima treaptă, ușa se deschise rapid, și în prag apăru Juliana, care ardea de nerăbdare.

— Bună, spuse ea, cu răsuflarea tăiată de încântare.

În spatele ei, cu o privire aspră, stătea Jenkins, care părea profund indignat de faptul că tânăra nu așteptase ca un servitor să deschidă ușa și să anunțe sosirea vizitatoarelor sale. Dădu să spună ceva, după care închise gura, de parcă nu ar fi știut cum să trateze o încălcare atât de gravă a bunelor maniere. Callie își stăpâni un zâmbet, convinsă că majordomul tipicar n-ar fi apreciat umorul situației.

Dar Mariana înțelese situația înaintea ei și izbucni în râs. Bătând încântată din palme, trecu pragul, îi luă călduroasă mâini - Julianei într-ale ei și îi spuse:

— Tu *trebuie* să fii domnișoara Juliana. Eu sunt Mariana, sora lui Callie.

Juliana făcu o mică plecăciune - atât cât se putea fără să-și folosească mâinile-și răspunse:

— Lady Mariana, e o onoare să te întâlnesc.

Mariana înclină din cap cu un zâmbet larg.

— Putem să renunțăm de tot la „lady"; trebuie să-mi spui Mariana. Nu vezi că o să fim prietene la cataramă?

Juliana îi răspunse zâmbetului Marianei cu unul superb.

— Atunci, și tu trebuie să-mi spui Juliana, nu?

Callie zâmbi văzând tabloul creat de cele două, cu capetele deja plecate unul spre celălalt, în semn de încredere. În spatele lor, Jenkins își înălțase ochii spre tavan. Callie nu se îndoia că majordomul ducea dorul zilelor în care la reședința Ralston nu locuia nici o femeie. I se făcu milă de el, așa că se întoarse spre fete și le spuse:

— Plecăm?

În câteva clipe, se îngrămădiră în trăsura familiei Allendale și porniră spre Bond Street, unde aveau să-și petreacă o mare parte din după-amiază. Desigur, nu era ușor să ajungă acolo, din cauza aglomerației de trăsuri și de clienți. În timp ce trăsura înainta, Juliana tăcu și-și lipi nasul de fereastră, să privească la agitația de pe străzile pe care le străbăteau:zeci de aristocrați care intrau și ieșeau din magazine;servitori care încărcau cutii și pachete în trăsuri;domni care-și ridicau pălăriile când treceau pe lângă grupuri de doamne care stăteau de vorbă. Nimic nu se compara cu Bond Street la începutul sezonului. Callie își imagina că Juliana era intimidată de experiența de a face cumpărături alături de membrii înaltei societăți. La drept vorbind, nu putea s-o condamne pentru asta.

Mariana părea să simtă emoțiile celeilalte fete și sporovăia radioasă.

— O să începem, firește, cu Madame Hebert.

Își puse mâna pe a Julianei, întinzându-se în trăsură, să-i șoptească încântată:

— Firește, e franțuzoaică și e cea mai bună croitoreasă din Londra. Toată lumea o vrea... dar e foarte pretențioasă în privința clientelei. Cu rochiile ei, o să fii atracția sezonului!

Juliana o privi pe Mariana cu ochi mari și întrebă:

— Dacă e așa pretențioasă cum zici că e, de ce m-ar accepta să-i fiu clientă? Eu n-am nici un titlu.

— Oh, o să te accepte fără discuții. În primul rând, mie îmi creează toată garderoba, așa că n-ar putea să-mi refuze o prietenă. Și, dacă asta n-ar fi de ajuns, adăugă ea prozaic, Ralston e marchiz și bogat precum Cresus. N-o să-l refuze.

— Mariana! exclamă Callie revoltată.

Mariana o privi cu seninătate pe Callie.

— Păi, ăsta e adevărul.

— Nu contează! E vulgar să vorbești despre banii marchizului.

— Prostii, Callie! Toată lumea o face între prieteni.

Mariana flutură din mână, să alunge gândul, și îi zâmbi Julianei.

— Așa e. Cred că și-a îmbrăcat acolo câteva amante.

— Mariana! exclamă Callie cu voce ascuțită.

Juliana râse, atrăgându-și o privire de avertizare din partea lui Callie.

— N-o încuraja!

Trăsura se opri, și Mariana își potrivi funda bonetei, legând-o elegant sub bărbie. Înainte să coboare din trăsură, îi făcu cu ochiul Julianei ca un drăcușor și-i repetă:

— Așa e!

Și, râzând din nou, Juliana i se alătură, și cele două intrară împreună în magazinul croitoresei.

Callie le urmă amuzată. Fusese o idee bună s-o ia pe Mari cu ea - exuberanța ei naturală se potrivea cu a Julianei -, și Callie era foarte mândră de sine pentru alegerea făcută. Ralston ar fi fost fericit să afle că sora lui se împrietenise rapid cu viitoarea ducesă de Rivington;nu încăpea îndoială că o asemenea alianță îi putea ușura Julianei debutul în societate. Firește, presupunând că nu ar descoperi că Mariana era dornică să discute despre treburile lui personale - desigur, despre toate -, fără să-i pese de discreție. Callie nu putea decât să spere că sora marchizului era mai atentă la ce vorbea.

Desigur, Mari avea dreptate. Majoritatea bărbaților din societatea londoneză aveau grijă ca amantele lor să stea în case frumoase și să fie bine îmbrăcate. Nici Ralston nu procedase altfel. Gândul îi trezi o amintire lui Callie - Ralston, în camera lui întunecată, în acea primă noapte în care începuse totul, enumerând lucrurile pe care i le dăduse amantei sale la sfârșitul relației lor. „Păstrezi casa, bijuteriile, hainele.” Imaginea o făcu să se înfioare. Desigur, nu avea de ce să fie uimită, dar... junghiul de gelozie pe care îl simțise la gândul că el cumpărase haine pentru altă femeie fusese dureros.

„Câte or fi fost?”

— Lady Calpurnia!

Cuvintele o treziră din visarea sumbră, și se întoarse, să-l vadă pe baronul Oxford, care venea din cealaltă parte a străzii. Pantalonii comozi din piele de căprioară și haina albastru-închis contrastau cu vesta purpurie care se asorta perfect cu mânerul bastonului și cu ghetele - a căror strălucire n-avea rival decât în zâmbetul lui larg și alb. Oxford se purta după ultima modă.

„Desigur, în afară de faptul că tocmai a urlat la mine din cealaltă jumătate a Londrei.”

— Lady Calpurnia, repetă el când sări de pe stradă, să i se alăture pe treptele de la Madame Hebert. Ce noroc teribil! Ca să vezi, tocmai mă gândeam să fac o vizită la reședința Allendale… Și, când colo, aici erați.

— Într-adevăr, spuse Callie, învingându-și dorința de a-l întreba pe baron ce să caute la reședința Allendale. Aici sunt!

Cum Oxford continuă să-i zâmbească fără să vorbească, ea adăugă.

— Este o zi minunată pentru cumpărături.

— Și faptul că sunteți aici o înfrumusețează și mai mult.

Callie ridică din sprâncene.

— Oh. Ei bine… Mulțumesc, milord.

— Poate vă conving să vă amânați cumpărăturile pentru o înghețată de fructe?

O urmărea?

— Oh, n-aș putea… Știți, sora mea e înăuntru.

Flutură din mână înspre magazinul croitoresei.

— Mă așteaptă.

— Sunt sigur că o să înțeleagă.

Îi oferi brațul și, cu un zâmbet larg, îi făcu cu ochiul.

Callie înlemni când îl văzu. Sigur o urmărea.

„De ce?”

— Callie!

Agitată, Callie se întoarse spre Mariana, care își scosese capul din magazin, să-și caute sora. Urmărind scena cu o privire plină de confuzie, Mari adăugă:

— Oh, bună ziua, domnule baron Oxford.

Oxford făcu o plecăciune adâncă extravagantă, îndreptând o gheată purpurie spre Mariana.

— Lady Mariana, e o plăcere, ca de obicei.

Callie își duse o mână înmănușată spre gură, să acopere zâmbetul provocat de interacțiunea ciudată. Zvâcnind din buzei Mari adăugă:

— Da. N-o să vă supărați dacă v-o fur pe sora, mea, nu?

Oxford se îndreptă și zâmbi larg.

— Deloc! Această întorsătură de situație îmi dă un motiv în plus s-o vizitez pe Lady Calpurnia la reședința Allendale.

— Ar fi minunat, milord, spuse Callie pe un ton pe care toată lumea în afară de baron l-ar fi considerat nu prea fericit.

Profitând de ocazia de a scăpa, urcă în grabă scările până la Mariana, întorcându-se să-i facă scurt cu mâna lui Oxford, înainte să-și urmeze sora în magazin.

— Nu pot să cred că te-a făcut să aștepți pe stradă! Crezi că bărbatul ăsta are ceva în cap? întrebă Mari în șoaptă.

Callie rânji.

— În afară de dinți?

Surorile râseră tare și se îndreptară spre Juliana, care intrase deja în vorbă cu Madame Hebert. După cum prevăzuse Mariana, croitoreasa înțelese rapid că era în interesul afacerii ei să creeze o garderobă întreagă pentru Juliana.

În curând, fură înconjurate de o ceată de cusătorese, dintre care câteva începuseră deja să-i ia măsurile fetei, în timp ce restul se împrăștiară pentru a aduce cupoane de țesături din toate culorile și materialele posibile. O tânără micuță, cu ochelari, se cocoță pe un scaun din apropiere, luând notițe în timp ce Mariana se alătură discuției.

— Pentru început, o să-i trebuiască măcar șase rochii de seară... șase rochii de zi, trei costume de călărie, o duzină de rochii de dimineață, cinci rochii pentru plimbare...

Făcu o pauză, ca asistenta croitoresei să poată scrie tot.

— Oh! Și trei rochii de bal... Nu, patru. Firește, trebuie să fie superbe, adăugă Mariană, uitându-se cu o privire plină de înțeles la Madame Hebert. Trebuie să facă ravagii în Londra.

Callie zâmbi când văzu scena. Făcuse cu adevărat o treabă bună luând-o pe Mariana cu ele. Juliana părea de-a dreptul uluită. Biata de ea.

Mariana se uită la Callie.

— Ce-am uitat?

Callie se întoarse spre croitoreasă și îi spuse:

— Sacouri scurte, paltonașe, pelerine și șaluri pentru fiecare ocazie, cum e necesar... Și o să-i trebuiască și lenjerie de corp pentru toate, firește. Și cămăși de noapte.

Juliana vorbi pentru prima oară:

— Nu înțeleg de ce-mi trebuie cămăși de noapte. Ale mele sunt perfect acceptabile.

— Îți trebuie pentru că fratele tău e dispus să ți le cumpere, replică sec Mariana. De ce să nu le ai?

Juliana se uită la Callie.

— E prea mult. O să stau aici doar șapte săptămâni.

Callie încuviință înțelegătoare din cap, dându-și imediat seama de disconfortul tinerei. Abia îl cunoscuse pe Ralston, iar acum comanda haine care costau o avere și pe care el avea să le plătească Callie se apropie de Juliana și își puse mâna pe brațul ei în semn de încurajare. Încet, ca nimeni să nu audă, Callie îi spuse:

— *Vrea* să facă asta pentru tine. A fost ideea lui. Știu că pare extravagant...

Văzu privirea limpede și îngrijorată a tinerei.

— Lasă-l să se simtă frate mai mare azi.

După o clipă, Juliana încuviință ușor din cap.

— *Bene*. Dar vreau ca rochiile să fie într-un stil mai... italienesc.

De unde stătea, Madame Hebert auzi și spuse zeflemitor:

— Crezi că aș lua un crin sălbatic și l-aș tăia, să pară trandafir englezesc? O să intri în înalta societate ca o stea italienească strălucitoare.

Callie nu-și putu stăpâni chicotul.

— Minunat. Alegem niște materiale?

Cuvintele le făcură pe femeile din jurul lor să se agite, să întindă metri de museline și satinuri, bumbac și crep, catifea și mătăsuri de Napoli, în toate culorile și modelele posibile.

— Care-ți plac? întrebă Callie.

Juliana își îndreptă atenția spre grămada de țesături, cu un zâmbet uluit pe chip. Mariana veni și le cuprinse cu brațele. Aplecându-se ușor, spuse:

— *Ador* crepul acela de culoarea dudei. Ți s-ar potrivi de minune cu părul.

Întorcându-se spre Callie, întrebă:

— Tu ce zici, surioară?

Callie arătă din cap spre un satin verde precum salcia și spuse:

— Dacă nu pleci de aici cu o rochie de seară din satinul ăla, o să fiu foarte dezamăgită.

Juliana râse.

— Păi, atunci așa trebuie să fac. Iar mie chiar îmi place muselina aia roz.

Madame Hebert luă cuponul și i-l dădu unei cusătorese.

— Excelentă alegere, *signorina*. Pot să vă sugerez și satinul auriu? Pentru seară, desigur.

Mariana îi strânse brațul Julianei și spuse zâmbitoare:

— E amuzant, nu?

Întrebarea o făcu pe Juliana să izbucnească în râs în timp ce încuviința din cap. Sora lui Ralston înțelese rapid cum stătea treaba și, într-o oră, alese culori și materiale pentru toate rochiile. Ea și Mariana beau ceai și vorbeau despre manșete și corsaje, în timp ce Callie se surprinse pipăind un satin albastru-deschis care îi atrăsese atenția în repetate ocazii când intrase în magazin. Pentru prima oară după foarte mult timp, Callie era atrasă de gândul de-a comanda o rochie. Pentru ea.

— Vă atrage materialul, *non*?

Cuvintele cu accent puternic ale croitoresei o smulseră pe Callie din gândurile ei.

— Ar ieși o rochie frumoasă. Pentru următorul bal. Satinul ăsta e făcut pentru valsuri.

— E superb!

Mariana apăruse lângă ea cât vorbise croitoreasa.

— Așa e! Trebuie s-o ai, adăugă Juliana.

Zâmbi și clătină din cap.

— Mulțumesc, dar nu-mi trebuie o rochie ca asta.

Madame Hebert ridică mirată din sprâncene.

— Nu mergeți la baluri?

— Oh, ba da...

Callie își căută cuvintele.

— Dar nu dansez.

— Poate nu aveți rochia potrivită, milady. Dacă-mi permiteți... dacă v-aș crea eu o rochie din materialul acela, sigur ați dansa.

Aruncând un rest de material pe masă, franțuzoaica lucră câteva clipe, încrețind și împăturind. Se dădu înapoi și o lăsă pe Callie se uite la opera ei care semăna vag cu o rochie. Era superbă.

— O să coborâm linia decolteului, ca să vă punem în valoare, și facem la fel și cu talia. Vă ascundeți printre volănașe și cute - ca multe alte englezoaice.

Madame Hebert scuipă ultimele cuvinte, de parcă ar fi avut un gust stricat.

— Aveți nevoie de design franțuzesc. Francezii apreciază formele femeii.

Callie roși când auzi cuvintele îndrăznețe ale croitoresei, dar fu totodată ademenită de ele. Privind-o în ochi pe micuța franțuzoaică, îi spuse:

— Bine. Da.

Mariana și Juliana scoaseră un țipăt ușor de încântare. Madame Hebert încuviință din cap ca o profesionistă.

— Valerie, spuse ea tăios, chemându-și asistenta, ia-i măsurile lui Lady Calpurnia. O să ia satinul albastru-deschis. O aibă nevoie și de o pelerină.

— Oh, nu cred...

Femeia nici nu se uită la Callie, ci continuă, de parcă ea nici n-ar fi intervenit:

— Satinul închis la culoare. Îl căptușim cu șinșila. Și îl scoatem din raft pe cel deschis. Țesătura îi aparține doar domnișoarei.

Auzind-o, fetele din magazin chicotiră. Callie se uită la Mariana, fără să înțeleagă. Sora sa îi șopti:

— Madame Hebert scoate materiale de la vânzare doar când croiește o rochie fără ajutorul angajatelor. Callie! Cât de frumos!

Callie înghiți în sec. În ce se băgase?

Madame Hebert se întoarse spre Callie.

— Trei săptămâni.

Încuviință din cap.

— Și ale Julianei?

— La fel. O să i le trimitem pe măsură ce sunt gata.

— Rochia de seară aurie o să-i trebuiască miercuri, la operă, spuse

Mariana.

Juliana, care pipăise nepăsătoare o muselină de culoarea lavandei ce avea să-i devină rochie de plimbare, înălță capul surprinsă.

— Callie, trebuie să meargă miercuri la operă, repetă Mariana, după care vorbi către Juliana: Vii cu noi, desigur.

Firește, Mariana avea dreptate. Miercuri era seara de deschidere la Theatre Royal, evenimentul ideal pentru introducerea Julianei în societate. Urma să fie prezentată cât mai delicat cu putință, fiind nevoie să interacționeze cu membrii înaltei societăți doar înainte și după spectacol și în pauze. Callie încuviință din cap.

— Firește, miercuri e ziua perfectă.

Într-un final, croitoreasa, care tăcuse în timpul discuției, vorbi:

— E luni, domnișoarele mele. Pot să termin rochia până miercuri, dar fetele mele vor trebui să lucreze noaptea.

Sensul era clar. Callie zâmbi. Ralston lăsase comanda pe seama ei. Și îi spusese că banii nu reprezenta o problemă.

— Fratele ei e marchizul de Ralston. Sunt sigură c-o să accepte prețul.

Madame Hebert nu insistă pe subiect, ci le spuse în grabă la două dintre fetele ei să înceapă imediat lucrul la rochie. Odată ieșite, cele trei începură un tur vijelios al magazinelor de pe Bond Street și din apropiere. Merseră întâi pe o stradă micuță și îngustă, și Juliana se opri, să se uite în vitrina unei librării. Întorcându-se spre însoțitoarele ei, le spuse:

— Vă supărați dacă intru? Aș vrea să cumpăr ceva pentru frații mei. Să le mulțumesc pentru bunătate.

— Ce idee minunată!

Nefiind genul care să evite vreodată o librărie, Callie deschise ușa cu un zâmbet larg, făcându-i Julianei loc să intre prima.

Zăngănitul unui clopoțel le întâmpină pe tinere și îl anunță pe proprietar de prezența lor. Le salută politicos din cap și se întoarse rapid la treaba lui, iar Callie și Mariana începură să răsfoiască ultimele romane apărute, lăsând-o pe Juliana să se gândească la un cadou potrivit pentru frații ei.

Tânăra nu își imaginase niciodată că era așa greu să aleagă cadoul perfect pentru Ralston și St. John-ceva care să aibă legături cu interesele lor și să fie totodată potrivit ca prim cadou primit de la sora lor ivită din senin.

După un sfert de oră de căutat, Juliana alese într-un final o carte mare cu ilustrații de la Pompei pentru Nick, sperând că era cadoul perfect datorită pasiunii lui pentru lumea antică.

Dar Ralston chiar era o provocare. Știa foarte puține despre el, în afară de faptul că noaptea târziu își petrecea multe ore la pian. Plimbându-se prin magazin, Juliana își trecea degetele peste cotoarele

volumelor groase, învelite în piele, întrebându-se care ar fi alegerea corectă pentru cel mai mare dintre frații săi.

Se opri în cele din urmă, întârziind asupra unui volum german despre Mozart, mușcându-și buza de jos în timp ce se gândea la carte.

— Pentru cineva interesat de o biografie a lui Mozart, asta e cea mai bună. Niemetschek l-a cunoscut personal pe maestru.

Juliana se întoarse spre locul din care venea vocea. La doar câțiva centimetri stătea cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Era înalt și solid, cu ochii de culoarea mierii încălzite la soare. Lumina din orele târzii ale amiezii care intra în librărie se juca în buclele lui aurii și sublinia contururile perfecte ale nasului drept și ale bărbiei puternice.

— Eu...

Se opri buimacă, încercând să-și amintească regulile de conduită într-o asemenea situație. Nu vorbise niciodată cu Callie despre conduita adecvată când un înger îți vorbește despre biografii muzicale. Sigur n-ar fi nepotrivit să-i mulțumească. Sau ar fi?

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Sper să vă placă.

— Oh, nu e pentru mine. E un cadou. Pentru fratele meu.

— Ah, atunci, sper să-i placă lui.

Se opri, și se uitară mult timp unul la altul. Tăcerea îi spori neliniștea Juliana, care spuse în cele din urmă:

— Îmi pare rău, domnule. Sunt destul de sigură că nu se cuvine să conversăm.

El îi oferi un zâmbet firav și obraznic, făcând-o să se încălzească.

— Doar destul de sigură?

— Aproape convinsă. Sunt venită de curând în Londra și nu cunosc prea bine regulile, dar parcă îmi amintesc ceva despre necesitatea de a fi prezentați.

Ochii ei albaștri scânteiară.

— Ce păcat. Ce crezi că o să se întâmple dacă o să fim descoperiți? Discutând despre cărți, într-un loc public, în miezul zilei?

Revolta din vocea lui o făcu să râdă ușor.

— Nimeni nu știe. Pământul ar putea să ne înghită cu totul din cauza unei asemenea activități periculoase.

— Ei bine, n-aș vrea să pun o lady în fața unui asemenea pericol. Așa că o să plec și sper că, într-o bună zi, o să fim prezentați cum se cuvine unul altuia.

Preț de o clipă, Juliana se gândi să o cheme pe Callie sau pe Mariana, să facă prezentările, dar era sigură că așa ceva nu se făcea. În schimb, privi în sus, spre bărbatul blond.

— Și eu sper la fel.

Atunci, el făcu o plecăciune adâncă și plecă, singurul semn al

faptului că trecuse pe acolo fiind zgomotul slab al clopoțelului de deasupra ușii librăriei, care îi anunță ieșirea.

Fără să se poată abține, Juliana se duse la fereastră și îl urmări cum mergea pe stradă.

— Juliana?

Callie vorbise de aproape.

— Ți-ai ales cărțile?

Întorcându-se cu un zâmbet, Juliana încuviință din cap.

— Da. Crezi că lui Gabriel o să-i placă o biografie despre Mozart?

Callie se uită la titlu.

— Cred că e o alegere bună.

Juliana inspiră adânc, mulțumită.

— Spune-mi, îl știi pe bărbatul acela?

Mari urmări direcția în care se uita Juliana, văzându-l pe bărbatul înalt și blond cum se depărta rapid de librărie. Strâmbând din nas, o privi din nou pe Juliana și întrebă:

— De ce?

— Fără nici un motiv, se eschivă Juliana. Îmi pare cunoscut.

Mari clătină din cap.

— Mă îndoiesc că-l cunoști. Nu cred că ar binevoi măcar să viziteze Italia, darmite *să stea de vorbă* cu cineva din Italia.

— Mari…, spuse Callie, avertizând-o.

— Dar cine e? insistă Juliana.

Callie flutură din mână într-o doară și se îndreptă spre tejghea.

— Ducele de Leighton.

— E duce? întrebă Juliana uimită.

— Da, zise Mari aprobând din cap și îndrumându-și prietena spre ieșirea din magazin. Și încă unul îngrozitor. Consideră că oricine are un titlu mai mic îi e inferior cu totul. Și asta nu-i lasă mulți oameni egali.

— Mariana! Chiar trebuie să spui toate bârfele în public?

— Oh, hai, Callie. Recunoaște că nu poți să-l suferi pe Leighton.

— Păi, sigur că nu, spuse Callie cu voce joasă. Nimeni nu poate. Dar nu încerc să anunț pe toată lumea din librărie că îmi displace.

Juliana se gândi la discuție. Nu îi păruse deloc neplăcut. Dar nici nu știa cine era ea. Sigur că, dacă ar fi aflat că era fiica unui comerciant...

— Sunt mulți ca el? Mulți care o să mă desconsidere imediat, din cauza părinților mei?

Întrebarea le făcu pe Mariana și pe Callie să se uite scurt una la alta, după care Callie flutură din mână și spuse:

— Dacă da, nu merită efortul. Sunt mulți care o să te adore. Nu te teme.

— Într-adevăr, adăugă Mari zâmbind. Și nu uita că și eu o să fiu

ducesă în curând. Și apoi... le dăm peste nas!

— N-aș vrea să fie loviți, spuse Juliana îngrijorată.

Celelalte nu înțeleseră imediat, dar apoi Callie râse, înțelegând că vorbele Marianei fuseseră traduse greșit.

— Este o expresie, Juliana. Nimeni n-o să fie lovit peste nas. Înseamnă doar că Marianei n-o să-i pese de ei.

— Ah! *Capisco*. Înțeleg. *Si*.

Râseră toate trei, și Juliana plăti cadourile pentru frații ei. După ce un servitor fu trimis să ducă pachetele la trăsură, se întoarse zâmbitoare către celelalte.

— Unde mergem acum?

Mariana zâmbi larg și anunță:

— La negustorul de mănuși, firește. O femeie nu își poate face intrarea în înalta societate fără să aibă mănuși de operă, nu?

CAPITOLUL 10

Callie stătea la marginea lojei familiei Rivington de la Theatre Royal, fără să-și poată ascunde zâmbetul mulțumit în vreme ce observa că lumea din public își îndreptase binoclurile de teatru spre domnișoara Juliana Fiori.

Dacă se lua după interesul stârnit, cu sau fără titlu, fiică a unei marchize decăzute sau nu, Juliana urma să aibă un debut remarcabil.

Opera încă nu începuse, și loja era deja plină de vizitatori, de la figuri marcante ale înaltei societăți, care veneau de ochii lumii, s-o viziteze pe ducesa văduvă-ajungând astfel să o întâlnească pe Juliana, o tânără frumoasă până la tineri din societate care erau mai puțin discreți cu privire la motivul vizitei în lojă, venind și străduindu-se să găsească o modalitate de a fi prezentați.

Seara nu putea să fi fost gândită mai bine, iar Callie își asuma succesul.

Juliana sosise la seara de deschidere în trăsura familiei Allendale, și, spre încântarea lui Callie, tânăra deborda de grație și de încredere în sine, de parcă să fie expusă judecății aristocrației londoneze era cel mai natural lucru din lume. Odată intrată, Juliana își scosese pelerina, lăsând să se vadă rochia de seară superbă din satin, care fusese livrată ireproșabil la reședința Ralston, în acea dimineață. Madame Hebert se întrecuse pe sine când crease rochia, care era tivită cu fire aurii și sigur avea să atragă invidia tuturor celorlalte femei în acea seară.

Și apoi, fusese condusă-în cea mai importantă noapte a stagiunii

teatrale din Londra-la loja personală a ducelui de Rivington, Unde era invitata personală a distinsei ducese, a viitoarei ducese și a ducelui însuși. În acea seară, loja familiei Allendale avea să rămână goală, căci contele și distinsa contesă de Allendale, alături de Callie, aveau să urmărească spectacolul din loja familiei Rivington, arătând lumii că Juliana era acceptată de două dintre cele mai influente familii din Marea Britanie.

Și, ca și când n-ar fi fost de-ajuns, sosiră și Ralston, și St. John, oferindu-le matroanelor pețitoare din înalta societate și mai multe motive de bârfă cu care să se hrănească. Gemenii erau văzuți rareori la evenimente sociale atât de ostentative, și chiar și mai rar se înfățișau împreună. Callie își îndreptă atenția spre ei, aflați pază, unul lângă altul, la câțiva metri în spatele surorii lor, cu un aer amenințător, la fel de înalți și de chipeși.

Lui Callie i se acceleră pulsul când se uită la Ralston. Era îmbrăcat impecabil, renunțase la vestele frumoase preferate de libertinii din societate în favoarea unui frac croit perfect, peste o vestă clasică albă, fără nici o cută. Lavaliera îi era perfect apretată și ghetele îi străluceau, de parcă ar fi venit pe un drum magic, nu pe străzile pline de noroi ale Londrei. Era fără cusur. Asta, până când observai încordarea umerilor lați, pumnii strânși pe lângă el, mușchiul care-i zvâcnea în obraz în vreme ce-și privea sora cum își croia drum pe scena complicată a societății din Londra. Lăsa să se înțeleagă limpede că era gata să lupte pentru a se asigura că sora lui avea să fie acceptată în acea seară.

De parcă i-ar fi simțit atenția, Ralston își întoarse capul, s-o privească. Ea inspiră scurt când privirile li se întâlniră, captivată de ochii albaștri scânteietori, cu o privire intensă și indescifrabilă. El ridică aproape imperceptibil din cap. Ea înțelese sensul implicit. „Mulțumesc."

Îi răspunse la fel.

Nu avea încredere că și-ar putea ascunde emoțiile, așa că se întoarse să privească în gol la mulțimea care se aduna în sală, nerăbdătoare să înceapă opera și să-i distragă atenția de la prezența lui în lojă.

Spectacolul ar fi trebuit să înceapă de jumătate de oră, dar, din păcate, societatea mergea rar la Theatre Royal de dragul operei... și sigur nu în seara de deschidere a stagiunii. Nu, lumea mergea la operă să vadă și să fie văzută, iar proprietarii teatrului știau cum să-și mulțumească de fiecare dată clienții.

Callie își întoarse privirea spre Juliana și se uită cu mândrie la cum vorbea elegant cu ducesa văduvă și, în văzul întregii societăți londoneze, o făcea pe bătrână să râdă. „Perfect."

— Pari foarte mândră de tine.

Fu străbătută de un fior de emoție la auzul vocii puternice și amuzate care îi vorbea atât de aproape de ureche. Dorindu-și să rămână calmă, privi în ochii albaștri ai lui Ralston și spuse:

— Așa e, milord, chiar sunt. Sora ta se descurcă nemaipomenit de bine, nu crezi?

— Ba da. Seara nu putea fi pregătită mai bine.

— A fost ideea Marianei să folosim loja familiei Rivington, mărturisi Callie. Se pare că surorile noastre s-au împrietenit repede.

— Bănuiesc că, în mare parte, datorită ție.

Callie își plecă ușor capul, aprobând în tăcere.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Își înăbuși dorința ciudată de a-și aranja părul când auzi lauda, și exact atunci gongul teatrului sună, anunțând începutul spectacolului. Vizitatorii plecară pe rând, iar Ralston îi oferi brațul lui Callie.

— Te pot conduce la locul tău, Lady Calpurnia?

Callie îi cuprinse brațul cu mâna, acceptând s-o conducă și încercând să ignore senzațiile care o străbătură când se atinseră. Era pentru prima oară când se vedeau după seara din tavernă. Din trăsură. Prima oară când se atingeau după ce fusese îmbrățișată de el.

Callie se așeză lângă Benedick, iar Ralston luă loc lângă ea. Apropierea lui o copleșea și o zăpăcea. Era împresurată de mirosul lui, o combinație de lemn de santal, lămâie și ceva puternic bărbătesc. Se stăpâni să nu se aplece spre el și să inspire adânc. Asta sigur nu ar fi fost indicat.

Căută un subiect de discuție care să-i distragă atenția de la apropierea lui.

— Îți place opera, milord?

— Nu în mod special, răspunse el pe un ton indiferent.

— Mă uimește că îmi spui asta, recunoscu ea. Credeam că îți place muzica. Până la urmă, ai un pian...

Se întrerupse imediat, uitându-se rapid în lojă, să vadă dacă discuția lor era ascultată de cineva. N-ar fi putut să-i vorbească despre pian în prezența altora.

El ridică dintr-o sprânceană când o auzi și îi spuse sec:

— Așa este, Lady Calpurnia.

Bărbatul o tachina. Nu i-ar putea face față.

— Mă rog, sigur că toată lumea are un pian în ziua de azi. Continuă fără să se uite la el și bâlbâindu-se:Am auzit că spectacolul din seara asta e unic. *Bărbierul din Sevillia* e o operă minunată, îmi place foarte mult Rossini. Și am auzit că interpreta Rosinei e extrem de talentată. Nu-mi amintesc cum o cheamă... Domnișoara... , începu ea, liniștită că purtau o discuție inofensivă.

— Kritikos. Nastasia Kritikos, îi răspunse el.

Cuvintele trecură pe lângă ea fără s-o afecteze. „Nastasia.” Și dintr-

odată înțelese.

„N-am vrut să fac să fie mai greu decât trebuie, Nastasia”

Doamne sfinte! Cântăreața de operă era *amanta* lui. Se uită spre el și-i întâlni privirea calmă și de nepătruns.

— Oh, spuse ea aproape pe neauzite, fără să poată opri sunetul.

El tăcu.

„Ce te așteptai să facă? Să le spună tuturor celor care-l pot auzi că mezzosoprana a fost amanta lui? Aceeași amantă cu care te-a confundat pe tine în seara în care te-ai dus fără pic de delicatețea în dormitorul lui?”

Nu, ajunse la concluzia că era mai bine că el nu continuase discuția. Cu obrajii înflăcărați, se aplecă în fotoliu și privi spre balustrada lojei, întrebându-se dacă ar supraviețui încercării de a se repezi peste margine pentru a fugi de acolo. „Probabil că nu”, se gândi oftând. Se întoarse și-i surprinse privirea amuzată. Se distra văzând cât era de jenată!

— Cred că e prea sus pentru a sări, îi spuse el conspirativ.

Era enervant.

Din fericire, cortina se ridică, iar ea nu mai trebui să răspundă. Își îndreptă cu înverșunare atenția spre scenă, dorindu-și să nu se mai gândească la Ralston.

Sigur, asta era imposibil, îndeosebi când opera avansa și apăru Nastasia Kritikos. Cântăreața grecoaică o juca pe Rosina, femeia frumoasă în jurul căreia se țesea toată intriga, cu dragostea la prima vedere și confuzia de identitate, iar ea era alegerea perfectă pentru rol, fiind de o frumusețe fără seamănă plină de vitalitate. Callie nu putea să nu și-o imagineze pe femeia superbă în brațele lui Ralston, nu putea să își alunge imaginea mâinilor lui întunecate peste pielea ei albă, fără cusur, nu putea să-și oprească invidia care ardea adânc înlăuntrul ei în timp ce compara calitățile remarcabile ale actriței cu propriile însușiri. De parcă frumusețea incredibilă a cântăreței n-ar fi fost de ajuns părea să aibă și cea mai frumoasă voce care se auzise vreodată pe o scenă.

Un bărbat n-avea cum să reziste acestui monument de perfecțiune feminină.

Loja familiei Rivington era plasată astfel încât cei care stăteau acolo să poată vedea spre părțile laterale ale sălii, și, de câteva ori, Callie fu sigură că Nastasia Kritikos se uita la Ralston, de parcă ar fi așteptat ca el să-i întoarcă atenția. „Oare e posibil să fi reluat legătura?” Callie închise ochii pentru a alunga acel gând, după care îi deschise și aruncă o privire spre Ralston. Trebuia să-i respecte discreția; părea concentrat doar asupra scenei.

Când începu aria Nastasiei din primul act, el-împreună cu restul publicului-fu absorbit. Callie nu putu să nu vadă ironia din cuvintele

cântecului: „Da, Lindoro va fi al meu! Am jurat! Voi reuși! Dacă vreau, pot să fiu o viperă! Pot să fac o sută de lucruri ca să obțin ce vreau”.

— Îmi cam dau seama cât de viperă poate să fie, murmură Callie în barbă când aria opri spectacolul, făcând tot teatrul să se ridice și să strige: *„Brava! Bravissima!”*

Era clar. Callie nu avea să se mai bucure vreodată de operă.

Când se termină primul act, iar cortina se lăsă, anunțând pauza spectacolului, Callie oftă, dorindu-și să fi fost oriunde altundeva și întrebându-se cât de greu i-ar fi să scape, să nu mai îndure chinul și pe durata celui de-al doilea act.

În spatele ei se auzi râsul Julianei, iar Callie înțelese că nu putea să plece. Promisese s-o prezinte tuturor pe sora lui Ralston și asta avea să facă.

Luându-și inima în dinți, se ridică, dornică să intre într-o discuție la care să nu ia parte și Ralston, și mai că se ciocni de baronul Oxford, care apăruse în lojă aproape imediat după terminarea primului act.

Cu o manichiură perfectă, craiul chipeș zâmbi spre lojă așa cum doar el putea să o facă, după care își opri privirea asupra lui Callie. Când se apropie de ea, Callie îi văzu vestonul de un verde intens, care contrasta frumos cu vesta strălucitoare din satin violaceu. Observă imediat că și ghetele și măciulia bastonului se asortau cu vesta și se întreba dacă avea ghete și bastoane în toate culorile. Ideea era așa ridicolă, că nu-și putu opri buzele să se arcuiască.

— Milord, spuse ea, ascunzându-și fața cu o reverență afectată, în timp ce el îi luă mâna și făcu o plecăciune adâncă, e o plăcere să vă văd.

— Plăcerea e doar a mea.

Cuvintele, rostite puțin prea de aproape, trimiseră un val de culoare în obrajii lui Callie, care făcu intenționat jumătate de pas în spate. El continuă:

— Mi-am permis să comand șampanie.

Se opri, arătând spre un servitor din apropiere care ținea o tavă cu cupe de șampanie.

— Pentru dumneavoastră... și pentru ceilalți din grupul dumneavoastră.

Callie își ridică ușor capul când îl auzi. Sigur îi înțelesese greșit tonul.

— Mulțumesc, milord.

Privi la servitorul care împărțea șampanie în lojă, neștiind cum să reacționeze.

— Vă este pe plac spectacolul?

— Da. M-a impresionat îndeosebi domnișoara Kritikos, este remarcabilă.

Oxford vorbise privind cu un rânjet spre scenă, ceea ce lui Callie

nu-i plăcuse deloc. El ridică un pahar cu șampanie de pe tavă și i-l întinse. Când îl luă, el își trecu un deget pe dosul palmei ei și se aplecă aproape, coborându-și vocea, să-i șoptească ușuratic:

— Firește, și pauza îmi place nespus.

De data asta, era sigură că era beat. Trebuia să fie. Callie își trase mâna din atingerea nepotrivită și se gândi să-i domolească elanul baronului. Sigur așa ar fi trebuit să facă, dar nu putea să nu simtă o oarecare plăcere pentru că, după ce suferise toată seara văzând-o pe amanta lui Ralston cum cucerise toată înalta societate, acum primea și ea puțină atenție. Se uită pieziș la Ralston, care vorbea cu fratele lui. O privi în ochi și ridică paharul cu șampanie într-un salut tăcut. Ea își întoarse capul spre Oxford și îi oferi un zâmbet luminos.

— Și mie îmi prieste pauza, milord.

— Excelent.

El bău îndelung din pahar, după care o întrebă, pronunțând ușor greoi:

— Vă place arta?

Luată puțin prin surprindere de întrebare, Callie spuse:

— Eu... Ei bine, da, milord.

Oxford își înlocui paharul gol cu unul plin și zise:

— Mi-ar plăcea să vă invit săptămâna viitoare la Expoziții Regală de Artă.

Se abținu cu greu să nu-l întrebe pe baron de ce ar face una ca asta. Își dădu seama că nu prea avea cum să mai evite invitația acestuia, așa că îi spuse:

— Ar fi minunat, milord.

— Ce-ar fi minunat?

Vorbele tărăgănate anunțară sosirea lui Ralston, Callie refuză să muște momeala. Dar Oxford păru mai mult decât dornic să-i împărtășească marchizului subiectul discuției.

— O s-o însoțesc săptămâna viitoare pe Lady Calpurnia la Expoziția Regală de Artă, spuse el, iar Callie nu putu să nu observe tonul lăudăros.

— Serios? întrebă Ralston.

„Nu trebuie să pară atât de neîncrezător."

— Da, milord. Abia aștept să văd expoziția de anul ăsta.

Își puse ușor mâna pe mâneca lui Oxford.

— O să fiu norocoasă să am un asemenea însoțitor.

— Nu la fel de norocoasă ca mine, spuse Oxford fără să-și ia privirea de la Ralston.

Callie nu apucă să se mire de felul ciudat în care vorbise, căci gongul sună, anunțând sfârșitul pauzei. Oxford făcu o plecăciune adâncă ținându-i mâna lui Callie și spuse înainte de-a îndepărta:

— O seară bună, milady. Abia aștept să vină săptămâna viitoare.

— Și eu, domnule baron Oxford, răspunse ea cu o mică reverență.

El se întoarse cu un rânjet larg spre Ralston, care rămăsese împietrit.

— Noapte bună, amice.

Ralston nu răspunse, ci îl privi crunt pe tânărul crai, care îi râse în față și își ridică bastonul în semn de salut spre marchiz înainte să iasă din lojă. Callie îl privi cum plecă, după care spuse:

— Nu trebuia să fii atât de nepoliticos cu el.

— N-are nimic în cap în afară de dinți, spuse el sec.

Ignorând faptul că spusese exact aceleași cuvinte cu doar câteva zile în urmă, Callie se prefăcu indiferentă și se așeză pe fotoliu. Când Ralston luă loc lângă ea, nu îl băgă în seamă, ci se uită doar la scenă, dorindu-și să se ridice odată cortina.

Cu coada ochiului, văzu un servitor apropiindu-se cu o tavă de argint pe care era un mesaj împăturit. Ralston luă biletul oferit mulțumindu-i din cap bărbatului și întoarse foaia sigilată în palmă trecându-și un deget pe sub ceară, s-o deschidă.

Callie nu se putu abține să nu tragă cu ochiul la foaie când el o citi. Era un mesaj scurt, pe care îl văzu doar o clipă, înainte ca el să-l împăturească. Dar Callie remarcă atât mesajul, cât și sensul său.

Vino la mine.
N.

Ralston și Nastasia încă erau amanți. Callie își înăbuși un icnet, se întoarse repede și se prefăcu absorbită complet de spectacolul care tocmai începuse.

Mintea îi lucra febril. Sigur, nu trebuia să fie surprinsă. Nu trebuia să se gândească la seara aceea-la balul de logodnă, la îmbrățișarea din trăsură. Nu trebuia să se întrebe de ce se gândise s-o sărute pe ea din moment ce încă era cu Nastasia.

Dar sigur că se întrebă.

Și sora lui? Sigur Ralston nu avea să accepte invitația. Cu atât mai puțin în seara asta. Pentru Juliana, era prima noapte în societate!

În timpul primelor două scene din al doilea act, în ea se dădu o luptă între tristețe și indignare. Când, la sfârșitul celei de-a treia scene, el se ridică și plecă brusc din lojă, indignarea avu câștig de cauză.

Nu. N-avea să-i permită să distrugă prima seară în care sora lui ieșea în lume. Nu după tot ce făcuse Juliana ca să se asigure că avea să se bucure succes. Nu după tot ce făcuse Callie ca să se asigure că avea să fie un succes. Ca să nu mai vorbească despre toți ceilalți care o ajutaseră pe sora lui.

Cum îndrăznea să riște totul? Și pentru ce?

Furia îi crescu. Se îndreptă de spate și adoptă o poziție semeață. Cineva trebuia să se gândească la Juliana.

Se întoarse spre Benedick și îi șopti:

— Cred că mi s-a urcat șampania la cap. Merg să mă odihnesc în salonul doamnelor.

Fratele ei se aplecă în față și văzu că Ralston dispăruse. Privind-o în ochi, îi spuse ușor:

— Fără aventuri, Callie.

Se forță să zâmbească.

— Fără aventuri, răspunse ea și plecă din lojă.

În timp ce se grăbea pe culoarele slab luminate ale teatrului, mintea îi gonea nebunește și se întreba dacă avea să-l găsească pe Ralston înainte ca el să-i distrugă Julianei șansele de succes. Callie ar fi putut să parieze chiar pe reședința Allendale că, în trecut, el venise de mai multe ori să se vadă cu amanta sa chiar în teatrul acela, așa că probabil știa cea mai scurtă cale către cabina domnișoarei Kritikos. Nu-și putu stăpâni țipătul ușor de dezgust provocat de acest gând.

Coti spre colonada superioară și îl văzu pe Ralston, care se îndrepta spre o scară lată și mare. Privind în jur, văzu că nu era nimeni acolo, așa că nu se putu abține și strigă în urma lui:.

— Ralston! Stai!

Bărbatul înlemni pe treapta cea mai de sus și aruncă o privire neîncrezătoare spre arcada pe sub care ea trecea grăbită, să-l prindă din urmă. Când înțelese ce urmărea, neîncrederea evidentă i te transformă în furie și făcu de îndată cale întoarsă, până ajunse față în față cu ea.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, o prinse de braț și o trase într-un coridor întunecat. Îi șopti cu vocea plină de mânie:

— Ai înnebunit?

Respirând cu greu din cauza oboselii și a iritării, își smulse brațul din prinsoare și șopti la rândul ei:

— Aș putea să te întreb același lucru, îi ignoră cuvintele.

— Ce cauți aici? Dacă ești văzută...

— Te rog, îl întrerupse ea. E un teatru public. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă aș fi văzută? Cineva mi-ar arăta unde e salonul doamnelor și aș pleca. Dar dacă tu ai fi văzut?

Se uită la ea ca la o nebună.

— Ce tot spui?

— Nu ești foarte discret, Lord Ralston, spuse ea, scuipându-i numele. Pentru cineva atât de îngrijorat de reputația surorii sale, ar fi trebuit să fii mai atent.

Îl împunse în umăr cu un deget înmănușat.

— Am văzut biletul! Știu că ai plecat să te vezi cu... cu...

— Cu cine? întrebă el.

— Cu... cu amanta ta!

Cu fiecare cuvânt, îl împungea și mai tare.

La final, îi apucă degetul și i-l împinse. Ochii lui albaștri scânteiau periculos.

— Cum *îndrăznești* să mă certi? Cum *îndrăznești* să-mi pui comportamentul la îndoială? Cine te crezi?

— Sunt femeia pe care ai ales-o să-ți introducă sora în societate N-o să te las să-i distrugi șansele pentru o noapte de...

— *Tu* n-o să mă lași pe *mine*? Nu tu flirtai fără rușine cu un crai beat, în fața tuturor?

Ea rămase cu gura căscată.

— Sigur că nu!

— Dar așa a părut, milady.

— Cum îndrăznești? îl întrebă furioasă. Cum îndrăznești să-mi vorbești despre flirtat fără rușine? Nu eu îi făceam ochi dulci unei actrițe în mijlocul spectacolului!

— Ajunge, spuse el, abia păstrându-și calmul.

— Nu. Nu cred că ajunge!

Callie insistă, incapabilă să se controleze. Șuvoiul se pornise.

— Nu eu fug să mă întâlnesc cu… ibovnica mea cea spoită... În timp ce sora mea trece prin cea mai mare provocare din viața ei! Ai idee ce-o să-i facă societatea dacă ești, descoperit... bestie?

Ultimul cuvânt fu țipat. Ochii lui se închiseră, iar chipul i se împietri. Cu pumnii strânși pe lângă corp, vorbi, iar tonul arăta că abia își stăpânea furia.

— Dacă ai terminat, Lady Calpurnia, cred că discuția a luat sfârșit. Mi se pare că ajutorul tău nu mai este necesar.

— Poftim?! întrebă ea indignată.

— E chiar simplu. Nu vreau să mai stea pe lângă tine. Ești un pericol prea mare.

— *Eu*, un risc? întrebă ea uluită. O să mă văd cu sora ta, milord! continuă ea cu vocea tremurând de furie. N-o să permit să îi fie distruse șansele. Și, mai mult, spuse, ridicând un deget spre nasul lui, nu o să-mi spună mie ce să fac un crai și un libertin notoriu - lucru încă o dată dovedit.

În clipa aia el își pierdu stăpânirea de sine. Îi prinse mâna cu care îl amenința într-a lui și o folosi ca s-o tragă cu putere spre el.

— Dacă tot sunt considerat astfel, aș putea să nu mai joc vreun rol.

Și, spunând asta, o sărută.

Se luptă cu el, se zvârcoli sub puterea sărutului, dar, oricum s-ar fi întors, el era acolo, cu brațe puternice și mușchi de oțel și cu gura fermă și de neoprit, îl lovi cu pumnii în umeri, înainte ca el s-o prindă de talie cu ambele mâini și s-o ridice de la pământ, astfel că ei nu-i mai rămase decât să se agațe de el, în timp ce o lipea de perete. Mișcarea bruscă o făcu să icnească de surpriză, iar el profită de ocazie pentru a-i lua gura în stăpânire, cuprinzându-i fața cu ambele palme și

tăindu-i răsuflarea.

Îi răspunse mișcărilor cu buzele, limba și dinții, refuzând să-l lase s-o domine. Atingere cu atingere, îl urma orice făcea. El îi înăbuși gemetele cu gura; ea se desfată cu mormăitul lui de plăcere. După mai multe clipe intense de luptă senzuală, buzele lui îmblânziră, mângâindu-le pe ale ei în timp ce-și trecea limba peste pielea moale și sensibilă a buzei de jos, încheind sărutul cu mult mai multă blândețe decât începuse.

Mângâierea o făcu pe Callie să țipe ușor, iar Ralston zâmbi când o auzi, lipindu-i în colțul gurii un ultim sărut moale. El se trase câțiva milimetri îndărăt, iar privirile li se întâlniră. În hol nu auzea nimic în afară de respirațiile lor greoaie, care le aminteau amândurora de intensitatea certei de dinaintea sărutului.

El ridică o sprânceană - un semn tăcut de victorie. Expresia lui arogantă îi stârni din nou furia.

— Nu sunt una dintre femeile tale, cu care te poți purta grosolan în public, zise ea, luând o poziție semeață. Ai face bine să ții minte asta.

— Iartă-mă, spuse el batjocoritor, dar nu părea să te deranjeze prea tare rolul.

Nu se mai putu stăpâni. Mâna îi zbură pe negândite, direct spre obrazul lui. Chiar în timp ce mâna ei porni să-l pălmuiască se îngrozi de propriul gest, dar nu putu să se stăpânească. Când el îi prinse mâna într-o strânsoare ca de menghină, la câțiva centimetri de obraz, ea icni surprinsă, văzându-i privirea și recunoscând imediat furia din ea.

Depășise limita. Doamne sfinte! Încercase să-l lovească. Ce o apucase? Se zbătu să-și elibereze mâna, dar el nu-i dădu drumul.

— Îmi... Îmi pare rău.

El își miji ochii, dar tăcu în continuare.

— N-ar fi trebuit să...

— Dar ai făcut-o.

Ea rămase tăcută preț de câteva clipe.

— Dar n-am vrut.

El clătină din cap și, dându-i drumul la mână, își aranjă haina.

— Nu poți împăca și capra, și varza, Lady Calpurnia. Dacă ai de gând să începi să te porți fără să-ți pese de consecințe îți recomand să îți asumi faptele. Ai vrut să mă lovești. Măcar ai curajul s-o recunoști. Se opri, așteptând ca ea să răspundă. Cum nu o făcu, clătină din cap. Uimitor. Nu te credeam lașă.

Cuvintele o făcură să roșească de furie.

— Stai departe de mine, îi spuse ea cu vocea tremurând de emoție, înainte să se întoarcă și să plece spre foaierul luminat și spre loja lui Rivington.

Ralston o privi cum se îndepărta, fără ca expresia să-i trădeze vreun gând.

CAPITOLUL 11

— Știam c-o să vii.

Cuvintele, rostite cu o senzualitate moale, erau pline de o aroganță feminină care îl înfurie imediat pe Ralston. Rămasă într-o postură relaxată într-un fotoliu tapițat cu creton în cabina Nastasiei Kritikos, refuzând s-o lase să-i observe iritarea! Stătuse destul în jurul femeii ca să știe că o bucura mult capacitatea de a-l provoca.

Ralston îi aruncă o privire pe sub pleoapele grele de oboseală în timp ce ea trecu la măsuța de toaletă și începu să-și desfacă părul într-un ritual pe care el îl mai urmărise de zeci de ori. Se uită la ea: sânii, umflați de efortul celor aproape trei ore neîntrerupte de cântat, culoarea puternică din obraji ce arăta că era încântată de performanță; ochii luminoși care dădeau de înțeles că abia aștepta următoarea parte a serii, pe care era convinsă că avea să și-o petreacă în brațele lui. Mai văzuse această combinație de emoție exaltată la frumoasa cântăreață - mereu îl făcuse să simtă o încântare incredibilă.

Dar în seara asta era de neclintit.

Se gândise să nu-i răspundă la bilet, să rămână în lojă până la finalul spectacolului și să plece cu familia, așa cum plănuise. Dar, în definitiv, biletul era o dovadă a faptului că soprana nu putea fi discretă. Avea de gând să-i explice mai clar noua lor relație.

Se gândea că ar fi trebuit să știe că ea n-avea să dispară așa ușor, ar fi trebuit să vadă că mândria n-avea să-i permită asta. Măcar atât îi era clar.

— Am venit să-ți spun că biletul din seara asta o să fie ultimul.

— Nu prea cred, toarse ea când cea din urmă cosiță neagră ca abanosul îi căzu peste umeri, într-un nor de mătase. Vezi tu, a mers.

— Data viitoare n-o să meargă.

Privirea albastră rece arăta că vorbele îi erau adevărate. Nastasia se uită la imaginea lui reflectată în oglindă cât timp o cameristă tăcută scoase costumul complicat pe care îl purtase cântăreața.

— Ralston, dacă n-ai venit pentru mine în seara asta, de ce ești aici? Tu urăști opera, dragul meu. Dar în seara asta nu ți-ai luat ochii de la scenă.

Deși se declara artistă, Nastasia era mereu foarte atentă la public. Îi admirase adesea capacitatea de a-și aminti așezarea exactă în teatru a unor membri ai înaltei societăți-avea un ochi de femeie indiscretă, care vedea cine la cine se uitase cu binoclul de teatru, cine ieșise din

sală la mijlocul spectacolului și cu cine și ce evenimente și drame se petrecuseră în care lojă și când. Nu era uimit că îl observase și că-i trimisese biletul.

Frumoasa grecoaică își trase pe ea un halat roșu și o expedie scurt pe servitoare. Când rămaseră singuri, se întoarse spre Ralston, cu ochii întunecați aruncând săgeți pe sub genele fardate generos și cu buzele țuguiate și înroșite.

„Ibovnica mea cea spoită..."

Cuvintele lui Callie îi veniră pe neașteptate în minte lui Ralston în timp ce se uita cum Nastasia venea spre el, foarte sigură de puterea farmecelor ei feminine și foarte calculată în mișcări. El mîji ochii când ea își schimbă poziția și își arcui gâtul ca să lase să i se vadă curbura claviculei, zonă care fusese adesea slăbiciunea lui. Dar nu simți decât dispreț, gândindu-se că Nastasia era ca o copie din ipsos a uneia dintre statuile lui Nick - fermecătoare, dar lipsită de substanța care transformă farmecul în frumusețe adevărată.

Când se opri în fața lui, aplecându-se ca să-și dezvăluie pieptul generos cu o mișcare menită să-l stârnească dincolo de limite, el se uită în ochii ei reci și încrezători și îi vorbi cu cuvinte seci:

— Apreciez efortul, Nastasia, dar nu mai sunt interesat.

Un zâmbet batjocoritor trecu peste chipul sopranei. Se întinse să-i atingă obrazul cu degete pricepute; el reuși să nu se clintească.

— Dragul meu, îmi place jocul ăsta de-a șoarecele și pisica, dar trebuie să recunoști că nu ai complicat prea tare lucrurile. Până la urmă, tu ești în cabina *mea*.

— Găsește-ți pe altcineva, Nastasia.

— Nu vreau pe altcineva, murmură ea, desfăcând cordonul halatului și aplecându-se în față, să-i deschidă calea spre sânii abia cuprinși de corsetul prea strâmt pe care îl purta. Vocea i se transformă într-o șoaptă fierbinte. Pe tine te vreau.

Se uită neimpresionat la ochii ei cu sclipiri metalice.

— Atunci, se pare că am ajuns într-un impas. Din păcate, eu nu te mai vreau.

Ochii ei scânteiară de furie, atât de fulgerător, încât el își dădu seama că fusese pregătită pentru refuzul lui. Ea plecă fulgerător de lângă fotoliu, țâșnind spre măsuța de toaletă, cu mătasea roșie fluturând în urma ei cu o furie dramatică. Ralston își dădu ochii peste cap înainte ca ea să se întoarcă și să-l fixeze cu o privire mistuitoare.

— E din cauza ei, nu?

Fata din loja familiei Rivington.

— Fata aia e sora mea, Nastasia, răspunse el cu vocea de gheață. Și n-o să te las să-i distrugi apariția în înalta societate.

— Crezi că nu ți-aș recunoaște sora, Ralston? Am recunoscut-o imediat, cu părul negru și ochi superbi. O frumusețe, la fel ca tine. Nu,

eu vorbesc despre fata aia bătrână. Femeia care stătea lângă tine. Aia cu părul banal, și ochii banali, și fața banală. Sigur e foarte bogată, Ralston, pentru că n-ai putea s-o vrei pentru nimic altceva, încheie ea cu un zâmbet încrezut.

Refuză să muște momeala și îi vorbi tărăgănat:

— Ești geloasă, Nastasia?

— Sigur că nu, pufni ea. Nu se compară cu mine.

Callie îi apăru pe neașteptate în minte, cu vorbele înflăcărate, privirea furioasă și emoția exaltată. Callie, care n-ar fi putut să se poarte calculat și rece nici dacă ar fi luat lecții zece ani. Callie, care, pentru numele lui Dumnezeu, îl urmărise într-un teatru public, fără să-i pese deloc de ce ar crede lumea, doar ca să-l certe fără cruțare. Callie, care era atât de vie, de schimbătoare și de imprevizibilă, atât de diferită de Nastasia cea rece și de neatins.

Un colț al gurii i se ridică într-un surâs prefăcut.

— Ai dreptate. Nu vă puteți compara.

Ea făcu ochii mari când înțelese.

— Nu poți să vorbești serios, spuse cu un râset firav. Te-ai uita la... șoarecele ăla?

— Șoarecele ăla e o lady, Nastasia, răspunse el. Sora unui conte. Va trebui să vorbești despre ea cu respect.

Ea își țuguie buzele într-un zâmbet prefăcut.

— Sigur că da, milord. Voiam, de fapt, să te întreb dacă vrei ca acea lady să te încălzească în pat... când poți să mă ai pe mine? Când poți să ai asta?

Își arătă cu mâna trupul atrăgător.

— Cred că trebuie să îți explic mai clar aranjamentul ăsta, spuse el cu voce mai domoală. Așa că o s-o fac. S-a terminat. O să încetezi să mai încerci să mă cauți.

— M-ai lăsa cu inima frântă? întrebă ea bosumflată.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt sigur că inima ta n-o să rămână frântă prea mult timp.

Se uită îndelung în ochii lui de nepătruns-istoria bogată ca amantă a aristocraților îi spunea că îl pierduse pe Ralston. El văzu că înțelese și observă că deja își calcula următorul pas. Putea să se războiască cu el, dar știa că societatea avea să-i ia mereu partea unui marchiz bogat când la mijloc era o actriță străină.

Zâmbi.

— Am inima rezistentă, Ralston.

El încuviință ușor din cap, acceptându-i predarea.

— Știi, desigur, că o fată ca ea nu are habar despre lumea în care trăim noi doi.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că o să vrea iubire, Ralston. Asta vor mereu fetele ca ea.

— Nastasia, nu mă interesează prea tare în ce povești crede fata aceea. Pentru mine, nu e decât o însoțitoare pentru sora mea.

— Poate, spuse cu grijă Nastasia. Dar tu ce ești pentru ea?

Cum el nu răspunse, ea își strâmbă gura într-un zâmbet prefăcut.

— Uiți că eu am cel mai bun loc din teatru.

Ralston se ridică din fotoliu, își îndreptă lavaliera și își netezi mânecile, după care își luă pălăria, mănușile și pardesiul de pe scaunul pe care le aruncase când intrase în cabină. Scoase bilețelul Nastasiei și îl puse pe măsuța de toaletă, înainte să se întoarcă spre cântăreață. Făcu o plecăciune adâncă și plecă.

Și făcu toate astea fără să scoată o vorbă.

CAPITOLUL 12

— Cum îndrăznește să mă facă lașă?

Callie măsura cu pasul podeaua dormitorului, palidă din cauza evenimentelor din acea seară. Ajunsese acasă de o oră dar nu se opri nici măcar pentru a o lăsa pe Anne s-o ajute să se dezbrace.

Camerista se mulțumi să se așeze la capătul patului lui Calliei privindu-și stăpâna cu mergea încoace și încolo prin cameră, de parcă s-ar fi uitat la un meci de tenis.

— Nu-mi dau seama, mai ales că ai încercat să-l lovești într-un teatru public, răspunse Anne sec.

Callie nu gustă gluma lui Anne, ci se agăță de vorbele cameristei, ridicând mâinile în aer de frustrare, și spuse:

— Exact! Nu e nimic laș în asta!

— Dar nici comportament de lady nu e.

— Da, mă rog, nu asta este ideea, spuse Callie. Ideea e că Gabriel St. John, marchiz de Ralston, m-a acostat într-un teatru public în timp ce se ducea să își întâlnească ibovnica și, cumva a reușit să dea vina pe *mine*. Bătu din picior. Cum *îndrăznește* să mă facă lașă?

Anne nu se putu abține să nu zâmbească.

— La drept vorbind, pare că tu l-ai provocat.

Callie se opri din mers, întorcându-se spre cameristă fără să-i vină să creadă.

— Pentru cineva care, acum câteva zile, își făcea griji că-mi distrug reputația dacă mă furișez să merg într-o tavernă, te cm grăbești să-i iei partea lui Ralston! Ar trebui să mă aperi pe mine!

— Și o s-o fac până la capăt, Callie. Dar te-ai hotărât să ai parte de aventură, și trebuie să recunoști că Ralston pare să-ți dea exact ce

căutai.

— Sigur nu voiam să mă înghesuie și să mă sărute în public!

Anne ridică dintr-o sprânceană, cu un gest de neîncredere.

— Să înțeleg că nu ți-a plăcut?

— Nu!

— Nici un pic?

— Deloc!

— Îhâm.

Răspunsul cameristei era plin de neîncredere.

— Nu mi-a plăcut!

— Mi-ai mai zis.

Anne se ridică, o întoarse pe Callie spre măsuța de toaletă și începu să desfacă șirul lung de nasturi de la spatele rochiei.

Tăcură îndelung vreme de câteva minute, după care Callie vorbi din nou:

— Bine, poate mi-a plăcut puțin.

— Ah, doar puțin.

Callie oftă și se întoarse, deși Anne încă se străduia să-i desfacă rochia. Camerista se așeză la loc pe pat, și Callie începu să măsoare din nou podeaua cu pașii.

— Bine. Nu doar puțin. Mi-a plăcut enorm, cum mi-a plăcut de fiecare dată când m-a sărutat. Înainte să continue, văzu privirea mirată a cameristei. Da, au mai fost și alte dăți. Și de ce nu mi-ar fi plăcut? E clar că bărbatul ăsta e expert la sărutat.

— Clar.

Callie își întoarse capul, să privească spre cameristă.

— Este! Anne, n-ai fost sărutată așa niciodată.

— Trebuie să te cred pe cuvânt.

Callie încuviință din cap serioasă.

— Da. Ralston e tot ce-ți poți imagina că poate să fie... Trece deodată la cuvinte atrăgătoare și la priviri obraznice, după care te ia în brațe, și nici nu-ți dai seama cum s-a întâmplat totul...

Se opri visătoare, privind în sus la tavan și strângându-și rochia în brațe. Anne se ridică, gândindu-se să profite de ocazia ca s-o ajute pe Callie să se dezbrace de tot, dar, până să facă un pas dinspre pat, privirea lui Callie deveni iritată, nu visătoare, și începu din nou:

— Și apoi, șmecherul se retrage și se uită la tine cu o satisfacție îngâmfată de bădăran! Și, când încerci să te aperi...

— Lovindu-l?

— Și, când încerci să te aperi, repetă Callie, știi ce face?

— Te face lașă? întrebă Anne prefăcută.

— Te face lașă! Chiar e enervant!

— Așa se pare, spuse Anne, încercând din nou să se ocupe da nasturii lui Callie.

De data asta, Callie o lăsă să-și facă treaba și rămase nemișcată în timp ce rochia i se deschise și și-o dădu deoparte. Apoi Anne trecu la legăturile corsetului, iar Callie oftă când veșmântul strâmt se desfăcu. Odată cu legăturile rigide ale corsetului, se eliberă și puțin din furia lui Callie.

Stând îmbrăcată doar cu cămașa, își cuprinse mijlocul cu brațele și respiră adânc. Anne o duse să se așeze la măsuța de toaletă și începu să pieptene părul brunet și lung. Senzația era foarte plăcută, și Callie oftă, cu ochii închiși.

— Sigur, mi-a plăcut sărutul, murmură ea după o vreme.

— Așa se pare, zise Anne scurt.

— Aș vrea să nu fiu atât de înnebunită după Ralston.

— Mereu ai fost înnebunită după Ralston.

— Da, dar acum sunt mult mai aproape de el. E altfel.

— De ce?

— Înainte, mai degrabă visam cu ochii deschiși la Ralston. Acum chiar sunt lângă el. Chiar vorbesc cu el. Chiar îl descopăr pe adevăratul Ralston. Nu mai e o ființă inventată de mine. Este chiar el, în carne și oase și... acum nu pot să nu mă întreb...

Tăcu, nedorind să spună ce gândea. „Cum ar fi dacă ar fi al meu?”

Nu fu nevoie să spună cu glas tare cuvintele; Anne le auzi oricum. Când Callie își deschise ochii și văzu privirea lui Anne în oglindă, înțelese pe dată răspunsul lui Anne. „Ralston nu este pentru tine, Callie.”

— Știu, Anne, spuse Callie încet, și pentru a-și reaminti, și pentru a-și asigura confidenta.

Firește că nu știa. Nu mai știa. Cu câteva săptămâni în urmă, Callie ar fi râs la ideea că Gabriel St. John i-ar fi știut măcar numele... darămite să vrea să poarte o conversație cu ea. Și acum... Acum o sărutase în trăsură și pe holurile întunecate... și îi amintea de ce fusese înnebunită de el de la bun început.

În seara aceea, se ducea s-o vadă pe cântăreața de operă - Callie era sigură de asta. Și era clar că nu putea să se compare cu frumoasa grecoaică. Nu putea să nu fie atras de ea. Se uită în oglindă, trecându-și defectele în revistă: părul atât de banal și de neinteresant; ochii prea mari; fața rotundă, atât de diferită de fețele în formă de inimă ale frumuseților din înalta societate; gura prea mare, departe de arcul perfect pe care ar fi trebuit să-l descrie. Cu fiecare trăsătură, se gândea la femeile cu care Ralston avusese de-a face până atunci, la toate Elenele din Troia, cu chipuri care îi făceau pe bărbați să se oprească brusc.

O lăsase și se dusese la amantă, care sigur îl primise cu brațele deschise. Ce femeie întreagă la cap n-ar fi făcut-o?

Și Callie se întorsese acasă, în patul rece și gol... Și acum visa la

ceva ce îi era inaccesibil.

Îi dădură lacrimile, și Callie încercă să și le șteargă înainte ca Anne să le vadă, dar în curând începură să curgă prea repede, una după alta, și nu-și mai putu ascunde tristețea. Își trase nasul, atrăgând atenția cameristei, care, privind-o, se opri din pieptănat și se lăsă pe vine, lângă stăpâna ei.

Callie o lăsă pe bătrână să o ia în brațe, își puse capul pe umărul acesteia și își lăsă lacrimile să curgă. Plânse cu hohote în lâna aspră a rochiei cameristei, dând frâu liber tristeții care o măcinase ani de zile. Vreme de un deceniu, la fiecare dintre balurile la care participase, la nunțile tuturor prietenelor, la petrecerea în cinstea Marianei - un deceniu în care devenise din ce în ce mai neatrăgătoare -, își ascunsese durerea, refuzând să-și lase regretele să umbrească fericirea altora.

Dar acum, când Ralston făcea prăpăd în sufletul ei și îi amintise de tot ce își dorise vreodată și nu avea să obțină niciodată, era prea mult. Nu se mai putea abține.

Plânse îndelung minute în șir, iar Anne îngână cuvinte liniștitoare, în timp ce o mângâia pe spate. Când termină, nemaigăsind puterea de-a continua să plângă, Callie se ridică, se trase de lângă Anne și îi oferi acesteia un zâmbet înlăcrimat, de mulțumire rușinată.

— Nu știu ce m-a apucat.

— Oh, draga mea Callie, spuse Anne cu vocea pe care o folosea când Callie era o fetiță și plângea din pricina vreunei nedreptăți, o să apară și cavalerul tău pe cal alb.

Callie ridică un colț al gurii într-un zâmbet strâmb. Anne îi spusese cuvintele astea de nenumărate ori de-a lungul ultimelor două decenii.

— Iartă-mă, Anne, dar nu sunt atât de sigură că o să apară.

— O să apară, insistă Anne hotărâtă. Chiar când o să te aștepți mai puțin.

— Am cam obosit să aștept, mărturisi Callie și râse cu jumătate de gură. Probabil de-asta mi-am și îndreptat atenția spre un cavaler atât de întunecat.

Anne îi cuprinse obrazul lui Callie în palmă și îi zâmbi.

— Cred că prefer să te văd tăind lucruri de pe lista aia stupidă a ta decât să stai în preajma lui Ralston. Dacă aș fi în locul tău, m-aș ține departe de el.

— Ușor de spus, greu de făcut, comentă Callie.

Bărbatul acela avea ceva groaznic de atrăgător - părea să nu conteze că o înfuria. Dimpotrivă, aroganța îl făcea să fie și mai atrăgător. Oftă.

— Probabil ai dreptate. Probabil ar trebui să stau departe de Ralston și să mă concentrez din nou asupra listei mele.

Ridică foaia de pe măsuța de toaletă, unde o lăsase mai devreme.

— Bineînțeles, se pare că am cam rămas fără misiuni ușoare.

Anne mormăi a neîncredere, înainte să-i spună sec:

— Sigur, că a bea într-o tavernă e o treabă foarte simplă. Ce a rămas?

— Scrimă, să asist la un duel, să trag cu pistolul, să pariez într-un club de gentlemeni și să călăresc bărbătește, spuse ea, lăsând deoparte restul lucrurilor - lucrurile pe care se jena să i le spună chiar și celei mai apropiate confidente.

— Hmm. Asta chiar e o provocare.

— Chiar așa, zise Callie distrasă, mușcându-și buza de jos și uitându-se la foaie.

— Dar un lucru e sigur, spuse Anne.

— Ce anume?

— Orice ai alege să faci în continuare dintre lucrurile trecute pe listă, nimeni nu te poate numi lașă pentru că-l faci.

Auzind-o, Callie o privi pe Anne în ochi, și, după o clipă de tăcere uimită, râseră amândouă.

— Au!

Callie se prinse tare de stâlpul baldachinului când Anne smuci de bucata de pânză cu care îi înfășură bustul lui Callie.

— Cred că ai putea să fii puțin mai blândă, Anne.

— Probabil, spuse camerista, trecând țesătura pe sub brațele lui Callie și netezindu-i-o pe sâni, dar nu mă simt prea blândă acum.

Callie privi în jos la pieptul care i se micșora rapid și zâmbi.

— Bine, dar aș aprecia să lași sentimentele astea deoparte, ca să mă ajuți.

Anne răspunse cu un mormăit de neplăcere și trase tare de pânză. În timp ce lucra, clătina din cap.

— Să-ți legi sânii și să te îmbraci ca un bărbat... Cred că ai înnebunit.

— Prostii! Doar încerc ceva nou.

— Ceva ce ar face-o pe maică-ta să aibă o criză de isterie dacă ar afla.

Callie își întoarse brusc capul către cameristă.

— Dar n-o să afle.

— Doar nu crezi că i-aș spune eu? replică Anne indignată. M-ar da afară până să-mi termin cuvintele!

— Nu și dacă i-ar trece între timp criza de isterie, comentă Callie.

Era după-amiaza târziu, iar Callie și Anne se închiseseră în dormitorul lui Callie, făcând pregătirile necesare pentru a trece la următorul lucru de pe listă - scrima.

Callie se gândise la un plan complicat pentru a intra în clubul de scrimă al lui Benedick, deghizată ca un tânăr crai, proaspăt absolvent de facultate, în căutarea unui sport nou. Se pregătise îngroșându-și

vocea și crease o poveste despre trecutul personajului ei, Sir Marcus Breton, un baronet din Lake District. O pusese pe Anne să șterpelească niște haine mai vechi din garderoba lui Benedick, inclusiv un costum de scrimă, care era obligatoriu, și cele două își petrecuseră o săptămână ca să modifice hainele astfel încât să-i vină lui Callie.

Avea deja pe ea o pereche proaspăt croită de pantaloni bărbătești, care, trebuia s-o recunoască, erau uimitor de comozi deși se simțea foarte indecent îmbrăcată cu ei. De la genunchi purta ciorapi groși și o pereche de ghete pe care le obținuseși mituind un grăjdar.

În timp ce stomacul i se frământa de emoție, iar Anne o înfășura în bandaje, Callie refuza să se gândească la umilința deplină pe care ar fi trăit-o dacă ar fi fost descoperită îmbrăcată ca un bărbat într-unul dintre cele mai masculine stabilimente londoneze. Mersese prea departe ca să dea acum înapoi.

Inspirând adânc în timp ce Anne îi îndoi capătul materialul lui sub braț, Callie luă lista de pe pat și o puse între legăturile de pânză și piele, nedorind să plece din casă pentru misiunea asta fără talisman. Apoi, luă o cămașă bufantă din pânză și și-o trecu peste cap, băgând-o sub betelia pantalonilor. Întorcându-se spre Anne, întrebă:

— Ei bine? Îți dai seama că sunt o lady?

Anne ridică dintr-o sprânceană când auzi întrebarea, iar Callie adăugă:

— Bine. Îți dai seama că sunt *femeie*?

— Da.

— Anne!

Callie se duse repede la oglindă.

— Serios?

— Să terminăm cu transformarea și vedem apoi cum stăm, spuse camerista, cu simț practic.

— Corect.

Callie își înălță capul, ca Anne să-i lege o lavalieră în unul dintre cele mai elaborate noduri acum la modă. Apoi, își puse o vestă bej și luă pe ea un veston verde-închis, după care se așeză la măsuța de toaletă și o lăsă pe Anne să-i ascundă părul.

— E păcat că n-o să fii cu mine la întoarcere, Anne. Cum o să țin minte totul?

— Oh, o să ții minte. Va trebui.

Callie înghiți, privind-o pe cameristă cum îi puse o pălărie pe cap și îi băgă răbdătoare buclele sub ea.

— Nu o scoți până nu-ți pui masca de scrimă.

— N-o scot, crede-mă.

Callie mișcă din cap de probă, să verifice stabilitatea pălăriei.

— O să stea?

Anne dădu să răspundă, când se auzi o ciocănitură, și ușa camerei

se deschise.

— Callie? Mama zice că te simți rău. Pot să...

Întrebarea Marianei se termină cu un țipăt când îl văzu pe bărbatul care stătea în dormitorul surorii sale.

Țipătul le puse în mișcare pe Callie și pe Anne, căci ambele se repeziră dinspre măsuța de toaletă către Mariana. Anne închise cu putere ușa camerei, așezându-se cu spatele la ea și întinzându-și brațele, să n-o lase pe Mari să iasă. Callie se duse spre sora ei, care scutură din cap ca o nebună văzând-o pe Callie îmbrăcată cu haine bărbătești din cap și până în picioare.

— Șșșșt! Mariana! O să vină toată casa aici!

Mari înălță capul când își auzi sora, iar Callie așteptă ca ea să înțeleagă.

— Ce faci îmbrăcată așa? întrebă tânăra.

— E cam complicat, răspunse Callie cu ambiguitate.

— Doamne sfinte! continuă Mari, cu ochii mari. E incredibil! Când am intrat, chiar am crezut că ești bărbat!

— Am observat! Cred că măcar pentru asta aș putea să fiu recunoscătoare!

Callie își îndreptă atenția spre Anne.

— E cineva afară?

Anne clătină din cap.

— Cred că e prea târziu să fie multă lume la etaj.

Mari nu-și putu stăpâni curiozitatea.

— Callie, de ce ești îmbrăcată ca un bărbat?

— Eu... Eu...

Callie se uită spre Anne, cerându-i ajutorul. Camerista își încrucișa sfidătoare brațele și își ridică sprâncenele, lăsând-o pe Callie fără ajutor.

— Mari, îți spun, dar *trebuie* să ții secretul.

— Sigur!

Ochii lui Mari se luminară de încântare.

— Iubesc secretele!

Se aruncă pe pat și îi făcu un semn lui Callie.

— Întoarce-te să-ți văd toată deghizarea!

Callie făcu întocmai.

— Uimitor! Ce ți-ai făcut la...

Mari arătă spre pieptul lui Callie.

— I-am legat.

Mari se întoarse spre Anne.

— Ai făcut o treabă excelentă!

Camerista înclină din cap, mulțumind pentru laudă.

Mari îi zâmbi luminos lui Callie.

— Haide, continuă.

Inspirând adânc, Callie începu:

— Acum câteva săptămâni, am făcut o listă cu lucrurile pe care le-aș face dacă aș avea curajul să-mi risc reputația.

Mariana rămase cu gura căscată, și Callie descoperi că asta fusese cea mai grea parte a poveștii - odată rostită, restul păru ușor de spus. Trecând peste vizita acasă la Ralston, îi spuse surorii sale despre ieșirea la Dog and Dove.

— Cum a fost?

— La tavernă?

Când Mari încuviință nerăbdătoare din cap, Callie spuse:

— Fascinant.

— Și whisky-ul?

— Îngrozitor. Dar nu la fel de îngrozitor ca țigara de foi.

— *Țigara de foi*?

Mari rămase din nou cu gura căscată. Callie roși.

— După ce am fost la tavernă, am venit acasă și am fumat o țigară de foi cu Benedick.

— Benedick te-a lăsat să fumezi o țigară? întrebă Mari, nevenindu-i să creadă.

— Șșșt! Da, dar nu poți să-i spui că știi.

— Oh, n-o să-i spun.

Mari făcu o pauză, și un rânjet de drăcușor îi răsări pe chip.

— Cel puțin nu deocamdată, nu până nu o să am nevoie de ceva de la el.

— Și, continuă Callie, am decis că azi este momentul să trec la următorul lucru de pe listă.

— Și anume?

— Scrima.

Mariana clipi, fermecată de cuvintele lui Callie.

— Scrimă!

O măsură pe Callie de sus până jos.

— Nu poți să porți aia la scrimă.

— Am un costum de scrimă croit pentru mine. O să mă îmbrac cu el în club. După ce intru cu bine.

— Te-ai gândit la tot, spuse Mariana cu mândrie.

— Sper, zise Callie emoționată. Chiar crezi că pot să mă dau drept bărbat?

Mari bătu de două ori din palme de încântare.

— Oh, da! Sunt sora ta, și până și pe mine m-ai păcălit!

Se aplecă în față.

— Callie, lasă-mă să vin cu tine!

Anne și Callie se uitară agitate una la alta.

— Ce? Nu!

Callie o privi îngrozită pe sora ei.

— Pot să fur niște haine de la un servitor. Putem să mergem împreună!

— În nici un caz! Gândește-te la reputația ta!

— Asta nu pare să te împiedice pe tine!

— Mari, spuse Callie încet, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Eu sunt fată bătrână. Tu o să te măriți cu un *duce* peste o lună. Nu cred că înalta societate ar accepta o ducesă cu reputația distrusă.

Mari își lăsă capul într-o parte, gândindu-se o clipă la cuvintele lui Callie, înainte să scape un oftat din rărunchi.

— Bine, Dar măcar lasă-mă să te ajut să mergi până la o trăsură.

Callie zâmbi.

— Asta se poate, surioară.

— Excelent!

Mari o privi în ochi pe Anne.

— Îți dai seama că, dacă nu te întorci până la cină, o să trebuiască să-l trimitem pe Benedick să te caute.

Callie se albi gândindu-se la asta.

— N-ați face voi asta.

— Ba da, am face-o, spuse Mari, întorcându-se spre cameristă să-i obțină confirmarea. Nu, Anne?

Anne încuviință din cap cu înverșunare.

— Desigur! N-am putea să ignorăm faptul că nu te-ai întors. Dacă pățești ceva?

— Ce-aș putea să pățesc la un club de scrimă?

— Poți să fii străpunsă cu sabia, își dădu Mariana cu părerea.

Callie își privi exasperată sora.

— O să fac scrimă într-o sală de antrenament. Cu un sac de nisip.

I se părea sau Mariana chiar era dezamăgită?

— O să mă întorc până la cină.

— Dacă nu te întorci, începu Mari...

— Mă întorc. Callie își așeză haina.

— Acum, ajută-mă să ies din casa asta. Trebuie să merg la scrimă.

Mari bătu din nou din palme, nerăbdătoare ca aventura lui Callie să înceapă. Sări din pat și o trase pe Callie spre ea.

— Sunt foarte mândră de tine, surioară. Abia aștept să te întorci cu povești despre floretă.

Făcu un pas în spate și luă poziția *en garde*, după care chicoti.

— Oh, Callie! Să fiu în locul tău, spuse ea visătoare.

Callie clătină din cap când își auzi sora, înainte să ia mănușile și un baston de la Anne.

„Da, să fii în locul meu. O fată bătrână cu o dorință arzătoare proaspăt descoperită de a-și distruge reputația."

Dar se părea că Mariana n-o mai considera supusă.

Asta era o schimbare.

CAPITOLUL 13

Callie inspiră adânc, ca să prindă curaj, în timp ce trăsura se opri în fața clubului sportiv al lui Benedick. După ce așteptă câteva momente ca vizitiul să-i deschidă portiera trăsurii și s-o ajute să coboare, își dădu seama că n-ar face asta pentru un bărbat și coborî cu greu, aterizând deloc ceremonios pe drumul cu pietriș.

Ținându-și capul plecat, de teamă să nu fie recunoscută, Callie se uită la domnii care treceau pe lângă ea pe stradă. Îl recunoscu pe contele de Sunderland care venea direct spre ea și își întoarse capul și închise ochii, sigură că el avea să o recunoască. Când trecu fără să o bage în seamă, răsuflă ușurată și abia atunci își dădu seama că își ținuse respirația. Se apropie de ușa clubului, amintindu-și să fluture bastonul ca și când ar fi fost o prelungire a brațului, nu un lucru greoi care trebuia cărat. Ușa se deschise, lăsând să se vadă un servitor care stătea de-o parte a intrării, însăși întruchiparea indiferenței. Deghizarea funcționa!

Intrând în hol, mulțumi în gând pentru că acesta era gol, cu excepția administratorului clubului, care veni imediat spre ea.

— Domnule? Pot să vă ajut cumva?

Acum venea greul. Își drese glasul, încercând să răspundă cu vocea joasă pentru care se pregătise.

— Da. „Nu mai e cale de întoarcere.” Sunt Sir Marcus Breton, din Borrowdale. Mai nou, din Cambridge. Am venit de curând în oraș și caut un club sportiv.

— Da, domnule.

Administratorul părea a-l aștepta să continue.

— Îmi place floreta, zise el de-a dreptul, neștiind ce altceva ar fi putut să spună.

— Avem cel mai bun echipament pentru scrimă din oraș, domnule.

— Am auzit asta de la prieteni.

Fiindcă administratorul se uită cu o curiozitate politicoasă, Callie înțelese că trebuia să continue.

— Ca Allendale.

Numele lui Benedick îi deschise porțile. Administratorul își plecă binevoitor capul și spuse:

— Desigur, orice prieten al contelui e bine-venit la noi. Vreți să vizitați o sală de antrenament și să ne testați echipamentul?

„Slavă Domnului!” Callie acceptă pe dată oferta.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Administratorul își plecă ușor capul și, făcându-i semn cu mâna, o îndrumă spre ușa din mahon de pe o latură a holului. De cealaltă parte a ușii era un coridor lung și îngust, cu camere de ambele părți, fiecare numerotată.

— Astea sunt săli de antrenament, spuse administratorul, înainte să cotească și să arate spre o ușă mare. Asta e camera de socializare a clubului. După ce îmbrăcați ținuta de scrimă, puteți aștepta aici un alt membru, cu care să vă antrenați.

Callie făcu ochii mari la gândul de a intra într-o cameră plină cu bărbați, dintre care unii ar fi putut s-o recunoască. Alungându-și neliniștea, încercă să răspundă cu calm:

— Și dacă nu vreau un partener? Aveți săli cu saci de nisip pentru antrenament?

Administratorul se uită întrebător spre ea, după care îi răspunse:

— Da, domnule. Puteți folosi sala numărul șaisprezece. După ce terminați antrenamentul de unul singur, dacă vă hotărâți că vreți să exersați cu un partener, folosiți clopoțelul de lângă ușă, și o să ne facă plăcere să găsim un sportiv care să vi se alăture.

Se opri lângă alt rând de uși și deschise una de la o cabină micuță, privată.

— Vă las aici, să vă puneți costumul de scrimă.

Arătă spre geanta mică pe care o ținea în mână.

— Văd că nu v-ați adus floreta. Avem florete pentru antrenament în fiecare sală.

Știa că uitase ceva.

— Mulțumesc.

Celălalt își plecă ușor capul.

— Bucurați-vă de antrenament.

Ea se dădu deoparte, așteptându-l să treacă, după care intră în cabină și închise bine ușa. Lăsă să-i scape un oftat adânc. Simțise drumul până aici ca pe o partidă de scrimă. Făcându-și curaj, Callie începu să se îmbrace, deschise geanta din pânză pe care i-o pregătise Anne și scoase echipamentul de scrimă. După ce întinse costumul, trecu prin procesul greu de a schimba un rând de haine complet străine de ea cu o altă ținută, la fel de bizară.

După ce își trase ciorapii și pantalonii speciali de scrimă, își puse stângace plastronul, menit să-i protejeze suplimentar jumătatea de corp de pe partea brațului cu care ținea spada. Callie se chinui să-și încheie singură cămașa cu un singur braț, dar văzu că, din cauza mobilității reduse provocate de legăturile de peste sâni și a lipsei de experiență, nu reușea nicicum.

Se opri, sprijinindu-se de peretele cabinei și respirând adânc, dar apoi își dădu seama de ceva. Făcea scrimă într-o sală de antrenament; nu urma să aibă un adversar. De ce să poarte haina incomodă?

Puse plastronul deoparte și se îndreptă spre jacheta strâmtă din pânză care să-i acopere toată partea de sus a corpului. Callie se uită chiorâș la jachetă și la breteaua ciudată care lega părțile din față și din spate, strâns, între picioare. Respiră adânc și ignoră valul de stânjeneală pe care îl simți la gândul că avea să poarte o ținută ce-i expunea în asemenea măsură silueta, își trecu breteaua printre picioare și își trase jacheta, încheindu-i cu grijă nasturii, până la gulerul înalt.

Apoi își luă masca. Când își trecu peste cap apărătoarea cu plasă, avu grijă ca fiecare fir de păr să fie băgat înăuntru. Zâmbi în coconul întunecat. Nu pusese scrima pe listă pentru că era un sport care făcea ușoară deghizarea, dar acum se bucura că putea să meargă așa printre bărbații care erau membri ai clubului, fără să se teamă că o să fie descoperită. La final veneau mănușile, care acopereau ultimele zone mici de piele - una lungă, cu armură, ca lama să nu poată despica mâneca, și alta mai mică, dar care îi ascundea mâinile albe și delicate.

— Excelent, șopti ea, și cuvintele răsunară în jurul ei, în spațiul din masca de scrimă.

Respirând adânc și cu inima bătându-i cu putere, ieși din cabină și se întoarse în holul gol, îndreptându-se spre sala de antrenament cu numărul șaisprezece.

Deschise ușa sălii și intră grăbită, înainte să vadă că sacul de nisip dintr-o parte a camerei era folosit. Legănându-se înainte și înapoi, sacul îi bloca vederea spre scrimerul care tocmai dăduse o lovitură puternică sacului suspendat.

Trăgându-și răsuflarea, Callie se întoarse pentru a ieși cât mai repede din sală, înainte să fie văzută.

— Mă întrebam când o să-mi găsească un partener, spuse el sec.

Cuvintele o făcură să înlemnească.

Scrimerul continuă:

— Văd că ești deja pregătit. Perfect.

Callie se întoarse încet în direcția din care se auzea vocea cu ochii închiși, sperând că instinctele o înșelau. Sperând să nu fie cine credea că era. Forțându-se să deschidă ochii, își blestemă norocul.

În fața sa, cu un costum identic cu al ei, frumos ca întotdeauna, stătea Ralston. Callie încercă să simtă din nou furia de la ultima lor întâlnire, dar fu distrasă de costumul alb pe care îl purta - și care-i dezvăluia trupul remarcabil. Părea un olimpian de demult, zvelt, cu mușchii încordați și cu un trup perfect. Se simți cuprinsă de fierbințeală în timp ce îi măsură cu privirea liniile perfecte ale picioarelor, până în spate, la curbura posteriorului.

Înghiți în sec, apăsându-și pieptul cu o mână înmănușată. Ce era în mintea ei? În viața ei nu se mai holbase la fundul unui bărbat!

Trebuia să iasă din sala aceea.

Privi nemișcată cum el se îndrepta spre marginea camerei să-și pună masca și să-și potrivească armura mănușii de la brațul cu care ținea sabia. Privind spre ea, îi făcu semn spre salteaua care avea dimensiunile standard pentru scrimă.

— Începem?

Privea în gol către saltea, în timp ce mintea îi urla să fugă. Din păcate, picioarele ei refuzau să se supună.

— Domnule, spuse Ralston, de parcă ar fi vorbit cu un copil, e vreo problemă?

Auzindu-l, își întoarse privirea spre el, fără să-i poată vedea chipul sau ochii prin masca aceea cu plasă. Asta îi amintea că și ea se afla în aceeași situație - nu putea s-o recunoască. „Asta e șansa ta! Să te duelezi cu adevărat!”

Scutură din cap, să-și alunge din minte gândul nebunesc. Ralston înțelese altfel mișcarea.

— Minunat. Atunci, să începem.

Se îndreptă spre colțul îndepărtat al saltelei, s-o aștepte, în timp ce ea merse spre rastelul cu florete din colțul sălii și încercă greutatea mai multora, prefăcându-se că se străduiește să aleagă una. Se folosi însă de acest răstimp ca să-și alunge emoțiile. „Nu poate să mă vadă. Acum, pentru el, sunt doar un bărbat oarecare.”

Firește, el sigur *nu* era un bărbat oarecare pentru ea... dar faptul că nu putea fi văzută îi dădu curaj, și mintea i se chinui să-și amintească tot ce putea despre scrimă - chestiuni învățate în mare parte urmărindu-l pe Benedick în tinerețe, când îi plăcea să se fălească.

Asta fusese o greșeală teribilă.

Merse spre zona de antrenament, întorcându-se spre Ralston, care își luă poziția clasică de scrimă, cu brațul stâng ridicat, brațul drept întins, floreta ținută perfect nemișcată, stabilă în priza lui fermă. Avea mușchii încordați cu putere, piciorul stâng întins superb înapoi, iar piciorul drept flexat într-un unghi perfect drept.

Făcu spre ea un semn cu capul și îi spuse:

— *En garde.*

Inspirând adânc, Callie îi copie poziția, în vreme ce sângele îi năvălea în cap. Și bărbații beți se duelau cu săbii. Cât de greu putea să fie?

„De cele mai multe ori, unul dintre bărbații aceia e omorât.”

Alungă gândul și așteptă ca el să facă prima mișcare.

O făcu, fandând spre ea și avântându-se cu floreta spre bustul ei. Înghițindu-și un țipăt de teamă, Callie lăsă groaza să preia controlul și despică aerul cu floreta, să-i blocheze lovitura. Sunetul de oțel peste oțel se auzi puternic între ei.

Ralston se retrase imediat, în fața evidentei lipse de îndemânare a ei. Când vorbi, cuvintele răsunară sec, cu amuzament, din spatele

măștii întunecate, cu plasă.

— Văd că nu ești cine știe ce spadasin.

Callie își drese glasul, îngroșându-și vocea, și vorbi încet:

— Sunt începător, milord.

— Îndrăznesc să spun că e puțin zis.

Auzindu-l, Callie luă din nou poziția de luptă. Ralston îi urmă cererea, spunându-i:

— Când te atacă adversarul, încearcă să nu ataci cu toată forța. Nu-i arăta cât de departe poți să mergi. Mai bine urcă treptat până la adevărata luptă.

Callie încuviință din cap, și Ralston veni spre ea, de data asta mai blând. O lăsă să pareze de câteva ori, înainte s-o scoată de pe saltea. Când ajunse cu ambele picioare pe podeaua din lemn a sălii de antrenament, el își încheie atacul, întorcându-se să-și reia locul pe saltea și să aștepte ca ea să i se alăture. Repetară de câteva ori exercițiul, Ralston învățând-o lucruri de bază despre luptă și dându-i mereu îndeajuns de multă încredere ca ea să-i evite atacurile mai în forță și cu mai multă hotărâre.

— Mult mai bine, spuse el încurajator, după a patra încercare iar Callie simți un val de căldură când îi auzi lauda. De data asta vino tu spre mine.

„Să-l atac pe Ralston?" Ideea o făcu pe Callie să clatine din cap.

— Oh... eu... , se eschivă ea.

El râse.

— Te asigur, tinere domn, că pot face față.

Exercițiul acela era mai mult decât își dorise. Dar nu putea să se oprească acum, nu? Expiră adânc înainte să ia poziția de-acum cunoscută și să fandeze spre el cu un strigăt puternic.

— Ha!

Îi devie cu iscusință lama, fără vreun efort, dar forța lui o făcu să cadă în genunchi. Pufni amuzat de lipsa ei de eleganță, stârnind în ea un val de iritare. Când ea ajunse la sol, el se aplecă oferindu-se s-o ajute să se ridice la loc. Privindu-i mâna înmănușată, clătină din cap, refuzându-i ajutorul, dornică să-l mai atace o dată.

Încercă din nou, de data asta atacându-l puternic de câteva ori înainte ca el să treacă la atac și s-o scoată din nou de pe saltea. Frustrată de iscusința lui - chiar trebuia să facă *totul* atât de bine? -, fandă spre el, dându-i peste lamă cu floreta și făcând-o să alunece. Mișcarea se termină când lama ascuțită a armei lui alunecă de-a lungul jachetei ei, tăind bumbacul rigid și zgâriindu-i partea de sus a brațului.

Ea scăpă floreta și-și prinse brațul, usturimea rănii făcând-o să se clatine înapoi, ușor dezechilibrată, și să aterizeze dureros pe spate.

— Ah! exclamă ea tare, uitând de deghizare, și își îndreptă atenția

spre tăietura din costum, concentrându-se la rană.

— Ce naiba?

Callie observă confuzia din vocea lui Ralston și privi alarmată în sus. Îl văzu venind către ea, scoțându-și cu o mână masca și aruncând-o spre marginea sălii, lovitura puternică a metalului pe lemn răsunând amenințător.

Se dădu înapoi spre saltea, destul de stângace, pentru că-și folosea o singură mână, iar el își scoase mănușile și o privi de sus, cu ochii mijiți.

Încercând disperată să-i distragă atenția, își îngroșă vocea și îi spuse:

— E doar o zgârietură, milord. O să... o să fiu bine.

Ralston ridică din sprâncene când o auzi și înjură puternic. Își dădu seama din vocea lui că o recunoscuse-se vedea în privirea cruntă pe care i-o arunca. Acum era deasupra ei, dominând-o. Se aplecă și întinse o mână puternică spre apărătoarea măștii ei. Îngrozită că urma să fie descoperită, încercă să-l oprească. Strădaniile ei se dovediră inutile. Cu o mișcare fluidă, îi ridică masca de pe față, lăsându-i părul să i se reverse peste umeri.

Făcu ochii mari când o recunoscu și scăpă masca pe podea. Ochii albaștri scânteiară întunecați, aproape bleumarin de furie.

— Eu... , începu ea nesigură.

— Nu vorbi.

Îi reteză cuvintele poruncitor, îngenunche lângă ea și îi luă brațul în palme. Cercetă rana cu blândețe, respirând aspru. Ea simți cum mâinile care îi verificau cu grijă pielea brațului tremurau de o furie abia stăpânită. Îi rupse mâneca jachetei, și sunetul materialului sfâșiat o făcu să tresară. Apoi, căută în buzunar și scoase o batistă din pânză, perfect împăturită, pe care o folosi ca să curețe și apoi să lege rana. Îl privi cum lucra, țintuită de mișcările lui îndemânatice. Trase aer în piept când el legă bandajul strâns, apoi o privi în ochi ridicând dintr-o sprânceană, provocând-o să se plângă de felul în care o ajuta.

Aerul dintre ei devenea apăsător, iar asta o enerva cumplit.

— Eu...

— De ce nu porți plastron?

Întrebarea fu rostită incredibil de calm. Nu era una dintre numeroasele replici pe care și le imaginase ea. Îi privi chipul, atât de apropiat de al ei, și îi spuse:

— Poftim?

— Un plastron. E o piesă din costumul de scrimă care protejează brațul cu care ții sabia. Exact împotriva unei răni ca asta.

Îi vorbise de parcă i-ar fi citit dintr-un manual de scrimă.

— Știu ce e un plastron, bombăni ea.

— Da? Și atunci, de ce nu porți unul?

Întrebarea fu rostită cu un sentiment pe care ea nu îl putea recunoaște, dar care nu-i plăcu.

— Eu... N-am crezut că o să am nevoie de unul.

— Dintre toate tâmpeniile pe care le puteai face... explodă el. Puteai să mori!

— E doar o rană superficială, strigă ea.

— Ce naiba știi tu despre răni superficiale? Dacă atacam cu toată forța?

— *Tu* nu trebuia să fii aici!

Cuvintele îi scăpară înainte să le poată opri. Se priviră ochi în ochi, albastru contra căprui, iar Ralston scutură din cap, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea.

— *Eu*? Eu nu trebuia să fiu aici? întrebă el cu voce tremurândă. Ultima oară când am verificat, ăsta era clubul meu sportiv. Un club sportiv pentru bărbați! Unde *bărbații* fac scrimă! Ultima oară când am verificat, erai femeie! Și femeile nu fac scrimă!

— Toate astea sunt adevărate, replică ea.

— Ce naiba cauți aici? Ce naiba e în mintea ta?

Callie pufni cu afectare, de parcă n-ar fi stat în fund într-o sală de scrimă, îmbrăcată cu haine bărbătești, și nu s-ar fi aflat într-o situație care, dacă intuia corect, avea s-o distrugă.

— Aș prefera să nu folosești limbajul ăsta cu mine.

— Tu ai prefera? Ei bine, eu aș prefera să stai naibii departe de clubul meu de scrimă! Și, că tot veni vorba, departe de tavernele mele și de dormitorul meu! Dar se pare că nici unul dintre noi n-o să aibă parte de ce își dorește!

Se opri, uluit.

— Femeie, pentru numele lui Dumnezeu, *încerci* să îți distrugi reputația cu orice chip?

Cuvintele făcură să țâșnească lacrimi din ochii lui Callie, transformându-i în fântâni din mahon.

— Nu, șopti ea, cu voce pierită.

Își feri privirea, dorindu-și dintr-odată cu disperare să fie oriunde numai acolo nu, nu lângă el, pe cale să plângă. Când îi văzu lacrimile, Ralston înjură aprig în barbă. Nu intenționase s-o supere. Da, voise s-o sperie ca să termine cu prostiile ei afurisite, dar nu s-o facă să plângă.

— Și atunci? întrebă el cu mai multă blândețe.

Cum ea nu răspunse, el insistă, strigând-o pe un ton liniștitor:

— Callie.

Se uită din nou la el și clătină din cap.

Inspirând adânc, îi spuse:

— Nu înțelegi.

Ochii lui albaștri se uitară într-ai ei, și se așeză alături de ea, ca să stea față în față și să-i sprijine brațul rănit cu genunchiul.

— Explică-mi, îi ceru el cu fermitate.

— E destul de bine, să știi, spuse Callie cu lejeritate, sperând ca tonul ei să-i facă vorbele să pară neimportante. Doar că... chiar și în momentul ăsta, când reputația mea e pe cale de-a fi distrusă, când trebuie să fac față furiei tale, și temerilor mele, și durerii provocate de rană - nu că n-ai fi legat-o minunat, milord...

El înclină din cap, în semn de mulțumire pentru laudă.

— Cu toate astea, continuă ea, trăiesc una dintre cele mai frumoase zile din viața mea.

Citi confuzia în ochii lui și încercă să-i explice.

— Vezi tu, azi *trăiesc*.

— Trăiești?

— Da. Douăzeci și opt de ani am făcut ce se așteptau toți cei din jurul meu să fac... Am fost ce se așteptau toți ceilalți să fiu. Și e oribil să fii întruchiparea viziunii altora despre tine.

Făcu o pauză, după care spuse:

— Ai avut dreptate. Sunt o lașă.

Privirea lui se îmblânzi când auzi afirmația plină de patos.

— Sunt un dobitoc. Nu trebuia să fi spus asta.

— Nu ești un...

Se opri, incapabilă să rostească acel cuvânt cu voce tare.

— Nu sunt sigur că-s de acord. Continuă!

— Nu sunt soție, sau mamă, sau stâlp al înaltei societăți.

Își flutură brațul teafăr de parcă viața pe care o descria era chiar dincolo, de sală.

— Sunt invizibilă. Și atunci, de ce să nu *încetez* să fiu o fată bătrână atât de lașă și să *încep* să încerc să fac toate lucrurile la care am visat mereu? De ce să nu merg în taverne, și să beau whisky, și să fac scrimă? Mărturisesc că lucrurile astea au fost mult mai interesante decât toate ceaiurile, și balurile, și dantelele îngrozitoare cu care mi-am ocupat până acum timpul.

Îl privi din nou în ochi.

— Are noimă ce spun?

— Da, zise el și încuviință cu seriozitate din cap. Încerci s-o găsești pe Callie.

Ea făcu ochii mari.

— Da! Undeva pe drum, am pierdut-o pe Callie. Poate n-am avut-o niciodată. Dar azi am găsit-o aici.

El zâmbi prefăcut.

— Callie e scrimeră?

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Callie e multe lucruri, milord. Am găsit-o și în tavernă.

— Ah, spuse el cu înțeles. Deci Callie e o libertină.

— Nu prea cred, răspunse ea îmbujorată.

Se lăsă tăcerea, și el privi la valul rozaliu din obrajii ei. Îi luă brațul rănit în mână, sărutându-i ușor dosul palmei. Ea inspiră profund când îi simți buzele pe piele, atât de calde și de moi, iar privirea ei se îndreptă spre ochii lui, care se fixaseră asupra ei. O privi în ochi, și ea simți șocul unei fierbințeli lichide când limba lui îi încercui încheietura degetelor.

El îi văzu surprinderea și îi zâmbi, apoi îi întoarse palma în sus și îi dezmierdă cu buzele și cu limba locul moale și sensibil din mijloc. Respirația ei se înteți, iar ea închise ochii, pradă senzației, incapabilă să urmărească mișcarea plină de erotism a gurii lui de-a lungul pielii ei.

Își luă buzele de pe mâna ei, și, când ea deschise din nou ochii văzu că o urmărea cu un zâmbet obraznic pe buze. Întinzându-se, îi mângâie obrazul cu un deget, făcând-o să tremure. Când îi vorbi, vocea lui era profundă și dulce, trimițându-i fiori pe șira spinării:

— Deocamdată n-aș renunța la partea asta din ea, Împărăteaso.

Își ținu răsuflarea când auzi alintul ce îi aduse o amintire încețoșată, de undeva din trecutul îndepărtat. El îi alungă imaginea folosindu-se de prezentul intens, prinzându-i bărbia și apropiindu-i chipul de al lui.

— Uiți că am întâlnit-o de câteva ori pe acea femeie... În trăsură...

Buzele lui stăruiau deasupra buzelor ei, făcând-o să tremure de dorință.

— Și în holul unui teatru...

Ea încercă să reducă distanța dintre ei, dar el se trase ușor îndărăt ca să o întărâte.

— Și în dormitor. De fapt, adăugă el, transformând cuvintele într-o mângâiere ce trecu peste pielea sensibilă a buzelor ei, îmi place latura ei libertină.

Apoi își lipi buzele de ale ei, iar ea fu pierdută. Era copleșită de moliciunea gurii lui, de moliciunea mângâierii - foarte diferită de sărutările pe care le împărtășiseră până atunci. Sărutul o mistui, o făcu să uite de sine, de locul în care se aflau, de tot în afară de apăsarea minunată a buzelor lui peste ale ei. Degetul lui mare îi mângâie bărbia în timp ce gura lui o devora pe a ei, stârnindu-i valuri succesive de plăcere.

Senzația o făcu să geamă, și el profită de clipa când ea își depărta buzele ca să-i pună stăpânire pe gură cu sărutări profunde și tulburătoare, care o amețiră. Se întinse spre el, ancora ei într-o mare de senzualitate, îi cuprinse gâtul cu brațele și își trecu degetele prin părul lui des și moale. El scoase un sunet profund și satisfăcut când o simți înfășurată în jurul lui și îi dezmierdă obrazul și ceafa cu sărutări moi și umede, care o făcură să simtă explozii de plăcere.

Gâtul înalt al jachetei de scrimă îi stătea în cale, așa că desfăcu

iscusit nasturii în timp ce-i mângâia pielea sensibilă a gâtului, continuând pe măsură ce gulerul dezvăluia tot mai multă piele. Când termină de descheiat jacheta, se trase din îmbrățișare pentru a da deoparte și haina. Privirea lui cu pleoapele grele căzu peste sânii ei legați, care se ridicau și se lăsau, ascunși în spatele pânzei strânse cu care îi legase în acea după-amiază.

Clătină din cap când văzu bucata de pânză, după care o privi din nou în ochi.

— Asta, spuse el, trecându-și ușor mâinile peste pânză, este o deghizare.

Observând dorința din ochii ei, buzele deschise pasional și obrajii îmbujorați, Ralston îi copleși buzele cu încă un sărut lacom, după care își puse mâinile pe pânză, să-i caute capătul, îl găsi, îl scoase și începu să desfacă pânza. Callie privi cum ochii lui urmau cu nerăbdare mișcările mâinii lor. Observă că respira aspru, văzu albastrul-închis al ochilor lui și înțelese că era acolo, în brațele lui Ralston. În brațele singurului bărbat pe care îl dorise vreodată. Singurul bărbat la care visase vreodată. Și acum, când îi dezgolea trupul, știa, cu o certitudine de nezdruncinat, că și sufletul îi era al lui. Nu avea să înceteze niciodată să-l dorească.

În timp ce cuvintele îi trecură prin minte, icni de la senzația minunată pe care o simți când ultimele legături fură date deoparte, eliberându-i sânii din strânsoare. Ochii lui se întunecară și mai mult, iar ea se privi, observând dungile roșii adânci care-i străbăteau pielea albă. Încercă să se acopere, jenată de propria goliciune. El îi prinse palmele într-ale lui.

— Nu, spuse, cu vocea profundă și seducătoare. Te-ai purtai foarte urât cu frumusețile astea. Eu le-am salvat, acum sunt ale mele.

Auzindu-l, Callie simți cum o căldură mistuitoare îi cuprinse corpul, în timp ce el îi lăsă mâinile și începu s-o mângâie. Palmele lui calde și puternice îi cuprinseră și-i frământară trupul neted făcând-o să geamă de plăcere în timp ce-i dezmierda și-i mângâia pielea înfierbântată. Își puse buzele peste urmele roșii lăsate de pânză și își trecu limba peste pielea extrem de sensibilă, sărutându-i sânii ușor, cu blândețe.

Continuă așa minute îndelungate, evitând intenționat sfârcurile întărite, lăsându-le răgaz să se întărească și mai mult, să devină și mai sensibile cu fiecare mângâiere a degetelor și a limbii lui. Callie începu să se zvârcolească sub atingerea lui, îndreptându-i mângâierile spre zonele unde și le dorea cu disperare.

El îi observă mișcările și își înălță capul pentru a-i întâlni privirea.

— Ce este, Împărăteaso? întrebă el, cuvintele fiind o mângâiere în sine, respirația lui frângându-se pe trupul ei chinuit de dorință. Mă vrei aici?

Își trecu un deget peste un sfârc întărit, iar ea scoase un mic țipăt, copleșită de explozia de senzații stârnită de atingerea ușoară ca un fulg. El trecu la celălalt sfârc, repetând mângâierea.

— Sau aici?

— Da... , gâfâi ea.

El zâmbi răutăcios la auzul sunetului.

— Nu trebuie decât să ceri.

Și apoi își puse buzele pe vârful întărit, iar ea crezu că are să se înece în marea de plăcere. El mângâie pielea sensibilă cu limba lui aspră, iar ea îi prinse capul cu ambele mâini, în vreme ce el sugea ușor, trimițând un val de căldură lichidă în toată ființa ei. Senzația, atât de străină și de minunată, o mistuia, în vreme ce el își îndreptă atenția spre celălalt sân, repetând mângâierile, cu mai multă fermitate de data asta. Îi tachina sfârcul cu dinții, apoi îl mângâie cu limba și cu buzele, iar ea țipă, nerăbdătoare să-i se ofere ceva ce nu putea numi.

El păru să-i intuiască nevoia, căci îi atinse ușor cu o mână interiorul coapsei, îndreptându-se încet spre miezul ei. Îl cuprinse în palmă, trimițându-i un fior de plăcere prin tot trupul, făcând-o să conștientizeze prezența materialului care împiedica accesul la acel loc unde ea dorea cu atâta disperare atingerea lui. Se zvârcoli încercând să se apropie mai mult de el, iar el își ridică din nou capul, întâlnindu-i privirea.

O sărută cu patimă, lăsând-o fără suflare, apoi spuse:

— Zi-mi ce vrei, frumoasa mea.

— Vreau...

Se opri, în mintea ei năvălind prea multe cuvinte odată. „Vreau să mă mângâi. Vreau să mă iubești. Vreau să-mi arăți viața care mi-a lipsit.” Clătină nesigură din cap. El zâmbi apăsându-și ferm mâna, urmărind valul de plăcere care o cuprinse.

— Incredibil, șopti el cu buzele lipite de gâtul ei. Atât de sensibili. Continuă...

— Vreau...

Suspină când el își lipi din nou buzele de sfârcul întărit al unui sân.

— Vreau... te vreau, rosti ea, și, în acel moment, cuvintele acestea, atât de banale comparativ cu senzațiile răscolitoare care îi inundaseră trupul, părură suficiente.

Degetele o mângâiară ferm și cu iscusință, iar ea icni.

— Mă vrei aici, Împărăteaso?

Ea închise ochii rușinată, mușcându-și buza inferioară.

— Aici mă dorești?

Ea încuviință din cap.

— Da.

— Sărmana, dulcea mea iubită.

Cuvintele lui erau foc lichid turnat în urechea ei. Îi scoase un braț

din mâneca hainei și îi dădu la o parte breteaua, ajungând astfel la nasturii pantalonilor. Strecurându-și mâna caldă sub material, o făcu să scoată un alt suspin când îi atinse sexul moale. Desfăcându-i pliurile alunecoase, un deget pătrunse în fierbințeala trupului ei.

— Aici?

Ea icni și își înclești mâna de brațul lui. El scoase un geamăt surd în vreme ce urmărea încercarea ei de a înțelege senzațiile care îi cuprinseseră corpul. Când vorbi, vocea lui era aspră din pricina propriilor senzații:

— Cred că vrei mai mult de-atât.

Degetele lui începură să se miște cu abilitate, în vreme ce își lipea gura de sfârcul întărit al unui sân. Callie își pierdu capacitatea de a gândi. El îi mângâie carnea care pulsa, depărtându-și și mai mult picioarele, pentru a avea acces la căldura umedă. Un deget dădu ocol însuși miezului ei, iar ea se agăță de el, nesigură de senzațiile care i se zvârcoleau în trup. Mișcarea mâinilor ei ferme, cunoscătoare - în tandem perfect cu mângâierea excitantă a gurii lui - o purtă mai departe, tot mai departe, spre un abis pe care nu-l putea identifica. Plăcerea o străpunse când el găsi locul moale, umed, unde lumea părea să se sfârșească, iar ea țipă când el o mângâie acolo, purtând-o tot mai sus și mai sus.

Ea se încordă în vreme ce valuri de plăcere o inundară în ritmul mișcărilor lui, iar el simți schimbarea din ea. Dădu drumul sânului, punând stăpânire pe gura ei, întărâtând-o cu limba și cu dinții, îmbătând-o cu sărutarea lui înainte de a se retrage și a-i întâlni privirea, observând confuzia și pasiunea care se amestecau în ochii ei. Își strecură un deget adânc în ea, iar ea icni, tensiunea acumulată adânc în ea amenințând să izbucnească. El își lipi buzele de urechea ei și șopti:

— Dă-ți drumul, iubita mea...

Auzindu-i cuvintele, se răsuci spre el, văzând înțelegerea profundă din ochii lui în vreme ce degetului din ea i se alătură un al doilea, pătrunzând-o ritmic, în timp ce el dădea ocol miezului ei mai repede, mai ferm, de parcă știa unde anume dorea mai amarnic atingerea lui. Țipă când fu năpădită de un val de senzații - așa cum nu mai simțise nicicând.

— O să te prind când vei cădea.

Cuvintele, lichide de atâta pasiune, reprezentară pierzania ei. El îi susținu privirea, în vreme ce ea plonja în gol, agățându-se de el.

Ea vibră la atingerea lui, zvârcolindu-se lipită de el, implorând mai mult chiar în clipa în care el îi dădea. Degetele lui se mișcau în ea, știind exact cum s-o atingă, unde s-o mângâie, când să se îndoaie. Și, după ce îi smulse ultima mișcare vibrantă, îi înăbuși cu buzele lui ferme ultimul țipăt, și o prinse, mâinile lui aducând-o înapoi în

siguranța brațelor sale, înapoi pe pământ.

O ținu până când își veni în fire, buzele lui sărutându-i tâmpla, mâinile lui mângâindu-i cu blândețe spatele, și brațele, și picioarele. Când respirația îi reveni la normal, Callie lăsă mâinile să-i cadă din jurul gâtului lui, odihnindu-și brațele îndurerate pe trupul lui. Ralston șuieră când mâna ei poposi în poala lui și i-o îndepărtă grăbit. Când văzu că îi mutase mâna din locul în care voia să-l atingă, Callie deveni pe dată nesigură. Ralston îi simți numaidecât nesiguranța.

Depunând un sărut cald pe mâna ei acum încleștată, îi întâlni privirea rănită și spuse:

— Iubito, este extrem de dificil să privești o manifestare a pasiunii atât de captivantă fără să fii mișcat.

Îngrijorarea ei se transformă în confuzie, iar el îi apăsă mâna pe partea exterioară a pantalonilor lui, lăsând-o să-i simtă mădularul dur. Ea înțelese și, cu toate că roși, nu-și retrase mâna de pe căldura trupului lui. În schimb, apăsă încet, savurând geamătul slab pe care el îl scoase drept răspuns și felul în care îi ținu mâna lipită de corpul lui.

— Pot...

Își înghiți nodul din gât, apoi încercă din nou:

— Pot... să fac ceva?

Unul dintre colțurile gurii lui se ridică într-un zâmbet îndurerat înainte de a o trage spre el și a o săruta din nou, fără să se oprească înainte ca ea să se agațe iarăși de el, cu răsuflarea tăiată de excitare.

— Împărăteaso, cu toate că nu-mi doresc nimic mai mult decât ca tu să faci ceva, cred că deja ai făcut prea multe, având în vedere faptul că ar fi putut să intre în orice clipă cineva.

Cuvintele o smulseră din reverie de parcă ar fi fost stropită cu apă rece. Atenția îi zbură spre ușa descuiată - de parcă s-ar fi așteptat ca un alt scrimer să facă aceeași greșeală pe care o făcuse și să dea peste ei.

— O!

Ea sări brusc în picioare, tresărind când durerea îi străbătu brațul, vârându-și mâna liberă în mâneca hainei distruse, se îndepărtă de el și se îndreptă grăbită spre colțul îndepărtat al sălii închizând lungul șir de nasturi ai veșmântului ei. „Ce-a fost, în mintea mea?”

Nimic, desigur, nu-i stătuse mintea decât la el.

— Se pare că ai uitat un element esențial al deghizării tale.

Ea se răsuci la auzul cuvintelor rostite tărăgănat și îl văzu îndreptându-se agale spre ea, trecându-și printre degete materialul care îi strânsese sânii, în vreme ce i-l întinse, șopti:

— Văzându-ți minunații sâni lăsați liberi, nimeni nu va crede că ești bărbat. Sincer vorbind, nimeni n-ar trebui să creadă văzându-ți minunatele...

— Mulțumesc, rosti ea cu fermitate, retezându-i cuvintele ignorând

valul de căldură care îi invada obrajii și luându-i din mână materialul.

— Vei avea nevoie de ajutorul meu, iubito.

„Nu!” Nu-i putea îngădui un gest atât de intim. Trebuia pur și simplu să își asume riscul de a fi descoperită - haina lui Benedick îi oferea totuși o oarecare acoperire. Involuntar, își coborî privirea, parcă pentru a verifica dacă decolteul era evident.

Era destul de evident.

Ralston păru să-i citească gândurile și îi luă materialul din mână.

— Ai fi descoperită în câteva secunde, împărăteaso. Mai bine lasă-mă să te ajut.

În privirea lui se zări o sclipire răutăcioasă.

— Îți promit că voi fi un gentleman desăvârșit.

Ea nu-și putu stăpâni chicotul stârnit de cuvintele lui, care păreau atât de ridicole. Pe chipul lui se ivi un rânjet larg, și, după un moment de gândire, ea cedă. Își scoase încă o dată haina, se întoarse jenată cu spatele la el și apăsă pe sâni un capăt al materialului. Așteptă ca el să înceapă să-l înfășoare, însă el nu se clinti. După un minut îndelung, aruncă o privire peste umăr și îl văzu, la doar câțiva centimetri distanță, uitându-se la ea. Îl privi întrebătoare.

— Întoarce-te!

Ea avu nevoie de câteva clipe să priceapă ce dorise el să spună. Voia să se răsucească ea, în loc s-o înfășoare el. Făcu întocmai, înțelegând aproape imediat cât de seducătoare era acea situație. Ceva din gesturile lui, din modul în care ochii lui albaștri o priveau în vreme ce ea se întorcea spre el o făcu să se simtă ispititoare - Salomeea lui. El n-o atinse cât timp ea se răsuci, dansând doar pentru el; în schimb, îi îngădui să aleagă viteza și forța cu care să fie legată. Când ajunse la capătul materialului, nimeri drept în brațele lui.

Susținând-i privirea, Ralston îndesă capătul țesăturii dedesubt înainte de a-i cuprinde chipul cu o mână și de a-l ridica pentru un alt sărut. Acesta fu blând și dulce, mângâindu-i dureros de lent buzele, făcând inima să-i bubuie și mintea să i se tulbure. Cu cealaltă mână, îi mângâie delicat un sân aplatizat, atâtând pielea protejată, până când ea simți nevoia să desfacă din nou pânza.

— Sărmanii, scumpii de ei, murmură el exprimându-și adorația cu mâinile și cu gura, făcând să-i crească temperatura și să fie asaltată de un alt val de pasiune.

Chiar în clipa în care ea își zicea că, dacă el continua, ea nu avea să mai fie în stare să se țină pe picioare, el se opri, se aplecă pentru a ridica haina de scrimă, trăgând-o încet pe brațul bandajat îmbrăcând-o și încheindu-i cu abilitate nasturii în vreme ce ea privea, emoțiile împiedicând-o să reacționeze... util.

După ce termină, el se îndreptă spre echipamentul de scrimă pe care îl abandonaseră mai devreme. Ea îl privi cum se opri lângă saltea

și ridică hârtia care căzuse nevăzută când el îi îndepărtase materialul. O recunoscu imediat și se repezi rostind:

— Stai! Nu!

El se opri tocmai când era pe cale să despăturească hârtia și o privi, curiozitatea citindu-se în ochii lui albaștri. Ea își puse o mână pe a lui, apucând hârtia și încercând să o tragă dintre degetele lui, dar strânsoarea lui deveni și mai puternică.

— De ce nu? întrebă el cu voce catifelată.

— Este a mea.

— Se pare că ai pierdut-o.

— N-aș fi pierdut-o dacă tu nu ți-ai fi luat libertatea de a-mi desface...

Se opri, nedorind să termine propoziția. El ridică dintr-o sprânceană.

— Da, ei bine, cu siguranță n-o să-mi cer scuze pentru asta.

Ea își îndreptă umerii, încercând să adopte cea mai regală atitudine de care era în stare.

— Nu contează, îmi aparține.

Cu o mișcare iute din încheietură, Ralston se asigură că hârtia, nu mai era în mâna ei - încă o dată, se afla în deplina posesie a listei ei.

Când el dădu iarăși s-o despăturească, ea își simți inima în gât.

— Te rog, Gabriel! Nu.

Poate fiindcă i se adresase pe numele de botez sau poate datorită tonului ei rugător, Ralston se opri, o privi în ochi și întrebă:

— Ce este, Callie?

Ea clătină din cap, își feri privirea de la el și se bâlbâi:

— Nu-i nimic... E o prostie... E ceva personal.

— Spune-mi ce este și n-o să mă uit.

Ochii ei îi căutară pe ai lui.

— Asta contravine motivului pentru care nu vreau să te uiți la ea, nu-i așa? zise ea iritată.

El rămase tăcut, răsucind în mâini hârtia șifonată. Ea suspină nervoasă.

— Foarte bine. E o listă.

Întinse o mână, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să-i pună hârtia în palmă și cu asta, basta. Privirea lui deveni întrebătoare.

— Ce fel de listă?

— O listă *personală*, spuse ea, încercând să dea glasului tonul disprețuitor al unei lady, sperând ca astfel să-i aducă aminte că nu se comporta ca un gentleman și să renunțe la această bătălie.

— O listă de cumpărături personală? O listă cu cărți nepotrivite pe care ți-ar plăcea să le citești? O listă cu bărbați?

Ea se înroși la acest gând, iar el se opri cu ochii măriți.

— Dumnezeule, Callie, este o listă cu bărbați?

Iritată, ea bătu din picior.

— Dumnezeule mare, nu! Chiar nu este relevant ce conține lista, Ralston. Relevant e că îmi aparține.

— Nu e răspunsul bun, Împărăteaso, rosti el și dădu să despăturească hârtia.

— Stai!

Își puse din nou mâna pe a lui. Nu putea îndura ideea ca el să-i afle dorințele secrete. Refuzând să-i întâlnească privirea, spuse:

— Dacă vrei să știi, e o listă de... activități... pe care aș vrea să le încerc.

— Poftim?

— Activități. În general, activități pe care bărbații le pot face, iar femeile nu, de teama pierderii reputației. M-am decis că, având în vedere că sunt prea puțini cei care dau doi bani pe reputația mea, n-am nici un motiv să lâncezesc tot restul zilelor mele, brodând alături de surorile mele întru celibat. M-am săturat să fiu considerată supusă.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Împărăteaso, ai putea fi considerată în multe feluri, dar eu nu te-aș eticheta niciodată supusă.

„Ce încântător din partea lui să spună asta!"

Ea își înghiți nodul din gât și prinse cu degetele marginea hârtiei.

El îi urmări degetele aflate atât de aproape de ale lui în vreme ce se gândea la cuvintele ei.

— Deci aceasta este o listă cu acțiunile pe care Lady Calpurnia consideră că trebuie să le îndeplinească pentru ca viața să merite trăită.

Ea recunoscu pe dată cuvintele din conversația avută mai devreme. Poate că, dacă el le-ar fi rostit înainte de clipele de intimitate de pe dușumeaua sălii de antrenament, ar fi fost de acord cu ele. Acele câteva momente prețioase petrecute în brațele lui Ralston schimbaseră însă totul. În acea îmbrățișare, Callie *chiar* simțise că trăiește. Experimentase, în sfârșit, ceea ce visase din clipa în care îl întâlnise pe Ralston, cu un deceniu - cu un secol - în urmă. Iar acum, a bea whisky nu însemna nimic prin comparație -fie că era sau nu într-o tavernă. Firește, nu putea să-i spună asta.

— Lista îmi aparține. Aș aprecia dacă mi-ai da-o înapoi nedesfăcută. Aș zice că această conversație e deja îndeajuns de stânjenitoare.

El nici nu răspunse, nici nu dădu drumul hârtiei, silind-o să se uite în ochii lui. Probabil că văzuse adevărul în privirea ei, căci își cedă prada. Ea împături hârtia și o băgă rapid în buzunarul hainei. El îi urmări mișcările înainte de a spune:

— Bănuiesc că a face scrimă apare pe lista asta?

Ea încuviință din cap.

— Și paharul de whisky? încuviință din nou.

— Și mai ce?

„Sărutatul.”

— Jocurile de noroc.

— Dumnezeule mare! Și mai ce?

— Să fumez trabuc.

El pufni.

— Ei bine, asta va fi mai dificil. Nici măcar eu nu te-aș lăsa să fumezi un trabuc. Iar moralitatea mea e în cel mai bun caz îndoielnică.

Cuvintele lui atât de îngâmfate o scoaseră din sărite.

— De fapt, domnule, deja am tăiat asta de pe listă.

— Cum? Cine ți-a dat un trabuc?

— Benedick.

— Dintre toate lucrurile iresponsabile...

Ralston se opri amuzat.

— O să-i tai capul.

— Asta a zis el când a auzit că mi-ai dat whisky.

El râse scurt.

— Da, îmi imaginez că a spus asta. Deci el știe de existența acestei liste ridicole?

— De fapt, nu. Doar camerista mea știe.

Făcu o pauză.

— Și, ei bine... acum, știi și tu.

— Mă întreb ce va zice fratele tău când va afla că te-am rănit la clubul lui de scrimă.

Întrebarea, rostită pe un ton foarte calm, o făcu să-și ridice repede ochii spre el.

— N-o să-i spui! exclamă ea incredulă.

— O, nu știu, zise el ridicându-i mănușile și oferindu-i-le.

Ea luă mănușile cu un gest reflex, dar le lăsă să-i atârne fără a le băga în seamă.

— Nu poți să-i spui!

— De ce?

— Gândește-te la...

Se opri, alegând-și cuvintele.

Gândește-te la ce-ar zice asta despre tine!

El zâmbi și își puse cu gesturi studiate propriile mănuși.

— Ar zice că sunt un crai și un libertin. Și cred că am stabilit deja acest adevăr.

Cuvintele fură rostite pe un ton care sublinia adevărul lor, iar urechile lui Callie se aprinseră când își dădu seama că așa îl numise ea, furioasă, la teatru, cu câteva seri în temă.

— Ca să nu mai vorbim despre faptul că trebuie să ieși din club

fără a fi descoperită de *alți* bărbați, care ar fi mai mult decât încântați să-l delecteze pe fratele tău - și pe mulți alții - cu povestea indiscreției tale. Se poate să fi sosit aici într-un moment liniștit al zilei, Împărăteaso, dar acum e trecut de ora ceaiului. Coridoarele forfotesc de bărbați nerăbdători să-și facă antrenamentul de după-amiază, înainte de a se întoarce acasă, la cină și la petrecerile serii.

Ea nu se gândise la asta. Se concentrase asupra modalității de a intra în clubul de scrimă și nu se gândise că ieșirea de aici avea să reprezinte o provocare la fel de mare - poate chiar mai mare. Acum, că el îi atrăsese atenția asupra prezenței lor, ea auzi râsetele masculine și conversațiile răgușite ale altor membri ai clubului care treceau, neștiutori, pe lângă ușă. Fu cuprinsă de un val de stânjeneală la gândul că oricare dintre acești bărbați ar fi putut intra cu câteva minute în urmă, prinzându-i în mijlocul unei acțiuni extrem de nepotrivite.

— Desigur, aș fi încântat să păstrez tăcerea - cuvintele lui îi întrerupseră șirul gândurilor - și să te ajut să scapi din această situație dificilă în care pari să te afli. Pentru un anumit preț.

Sprâncenele ei se împreunară brusc, iar ea îl privi precaută.

— Ce preț?

El îi ridică masca de jos și i-o dădu.

— O să-ți protejez reputația astăzi dacă îmi dai voie s-o fac până când vei bifa toate lucrurile de pe listă.

Ea încremeni.

— A, rosti el vesel, văd că ai priceput ce-am vrut să zic. Da. Dacă descopăr că ai făcut vreun lucru de pe listă fără ca eu să te însoțesc, îi voi spune fratelui tău totul.

Ea rămase tăcută preț de câteva clipe, asaltată de un amalgam de sentimente.

— Ăsta-i șantaj!

— Un cuvânt detestabil. Dar, dacă trebuie să categorisești astfel gestul meu, fie. Te asigur că așa e cel mai bine. E evident că ai nevoie de un însoțitor, și, pentru binele ambelor noastre familii îmi ofer serviciile.

— Nu poți să...

— Ba se pare că pot, rosti el simplu. Acum, poți fie să-ți pui masca și să mă lași să te scot din club, fie să ți-o pui și să-ți încerci șansele pe cont propriu. Ce alegi?

Ea îl privi în ochi câteva clipe îndelungate. Oricât de mult și-ar fi dorit să-l lase acolo, cu expresia lui îngâmfată pe chip, și să scape singură din încurcătura în care se afla, știa că, foarte probabil, el reprezenta cea mai rapidă și mai ușoară modalitate de a ieși.

Callie își puse masca, îngăduindu-și un răgaz în vreme ce își îndesa părul sub glugă, ferindu-și privirea de a lui. Când termină i se adresă,

cuvintele fiindu-i estompate de plasa de sârmă:

— S-ar părea că nu prea am de ales.

El zâmbi răutăcios, transmițându-i o undă de exaltare prin tot corpul.

— Minunat!

CAPITOLUL 14

— Nu! Nu! *Non!* Domnișoară Juliana, o adevărată lady trebuie să fie plină de delicatețe atunci când dansează! Vă uitați prea des în ochii mei!

În vreme ce maestrul de dans vorbea, ofensa lui fiind limpede ca lumina zilei, Callie se întoarse spre ferestrele uriașe, din tavan până la podea, care dădeau spre impresionantele grădini ale reședinței Ralston, și își ascunse zâmbetul. Micuțul și efeminatul francez era profesorul pe care Juliana îl plăcea cel mai puțin, în ciuda faptului că era unul dintre cei mai buni profesori de dans din Anglia; cei doi aveau opinii extrem de diferite asupra importanței dansului în viața unei tinere femei, iar Callie avea ciudata impresie că domnișoarei Fiori îi plăcea să-l enerveze.

— Îmi cer scuze monsieur Latuffe, rosti Juliana în tonul ei nedeslușindu-se nici măcar o urmă de remușcare. Încercam doar să fiu sigură că știu unde vă aflați, ca să nu vă calc pe picioare.

Maestrul de dans făcu ochii mari.

— Domnișoară Juliana! Tinerele doamne nici măcar n-au voie să vorbească despre *călcatul pe picioare*. Dacă un asemenea lucru oribil s-ar întâmpla, vă asigur că partenerul nu va observa. Pentru că, doamnelor, atunci când dansați, trebuie să fiți *ușoare ca aerul*.

Râsul Julianei izbucni plin de neîncredere, provocându-i lui Latuffe o criză de isterie. Callie își acoperi gura cu mâna pentru a opri revărsarea propriului hohot de râs - care i-ar fi distrus astfel imaginea de observator imparțial.

Callie privise desfășurarea lecției de pe un divan aflat în capătul îndepărtat al sălii de bal, de aproape o oră, dar, pe măsură ce Juliana și monsieur Latuffe trecuseră de la pașii unor dansuri populare la un cadril, iar acum, un menuet, amândoi ajunseseră la capătul răbdării, și Callie se simțea incapabilă să-și ascundă amuzamentul provocat de ciorovăiala lor. Afișând ceea ce spera a fi o expresie neutră, se întoarse din nou cu fața la Juliana și Latuffe.

Fluturându-și brațele, francezul străbătea grăbit podeaua goală,

îndreptându-se spre instrumentul la care pianistul angajat pentru lecțiile de după-amiază stătea foarte nedumerit. Ducându-și o mână la inimă și punând-o pe cealaltă pe marginea pianului, Latuffe inspiră de câteva ori adânc, pentru a se calma, între timp boscorodind ceva în franceză. Un colț al gurii lui Callie se arcui, căci era aproape sigură că îl auzise luând în deșert numele insulei Marii Britanii, al italiencelor și al cadrilului. Trebui să recunoască faptul că simțise o oarecare uimire în privința ultimei trimiteri - Juliana trebuie că era o adevărată încercare pentru el, dacă era gata să abandoneze credința în dans.

Apropiindu-se de Juliana, Callie întâlni ochii albaștri ai tinerei femei, care imediat fură dați cu exasperare peste cap. Cu un zâmbet larg, Callie șopti:

— Mai ai doar 20 de minute. Încearcă să rabzi.

Juliana vorbi printre dinții încleștați:

— Sper că îți dai seama că fac asta pentru tine.

Callie strânse brațul fetei și rosti:

— Fapt pentru care îți voi fi pe veci recunoscătoare.

Juliana chicoti în vreme ce maestrul de dans se întoarse brusc.

— Nici o problemă, zise el pe un ton ferm. O să trecem la vals. Cu siguranță, chiar și o tânără ca dumneavoastră trebuie să respecte valsul.

Ochii Julianei se lărgiră. Se uită la Callie și șopti:

— O tânără ca mine?!

Fu rândul lui Callie să chicotească când francezul o surprinse pe Juliana, luând-o în brațe și purtând-o prin sala de bal cu o energie care îi contrazicea statura măruntă. Callie îi zâmbi cu simpatie pianistului, evident ușurat, și privi cum perechea se rotea în ritmul muzicii. În vreme ce dansau, Latuffe își continua litania de indicații - Juliana era aspru dojenită, într-o succesiune rapidă pentru că strângea mâna prea tare, era prea rigidă și avea o privire prea sălbatică în ochi. Callie avea impresia destul de clară că privirea sălbatică avea să fie ultima problemă de îndată ce tânăra avea să scape din strânsoarea maestrului de dans.

Callie nu-și putu reține un zâmbet larg, mai ales când Juliana își privi instructorul drept în ochi și îl calcă intenționat. „Mă aștept ca asta să contrazică teoria că tinerele doamne sunt ușoare ca aerul atunci când dansează”.

— Eu sunt de vină, sau sora mea îi cere exorbitant de scumpului ei profesor de dans să merite fiecare bănuț?

Cuvintele rostite foarte aproape de ea o luară prin surprindere pe Callie, făcând-o să se răsucească pentru a-l descoperi pe Nicholas St. John stând alături, atenția lui amuzată fiind îndreptată spre Juliana.

Callie ignoră izbucnirea de emoție din pieptul ei, nedorind să-și clarifice dacă era dezamăgire ori ușurare faptul că St. John era *acela*

care își făcuse apariția în acea după-amiază. În schimb, îi adresă lui Nick un zâmbet strălucitor și spuse:

— Cred că, dacă i s-ar da ocazia, surorii dumitale i-ar plăcea să-i tragă o mamă de bătaie lui monsieur Latuffe.

Nick privi în tăcere un moment îndelungat, timp în care Juliana și maestrul ei de dans aveau un schimb de cuvinte aprins legat de cât de cuviincios era ca tinerele doamne să le zâmbească altor gentlemeni - chiar dacă erau frații lor - în vreme ce valsau. Întorcându-se din nou spre Callie, Nick zise:

— Da, ei bine, nu sunt tocmai sigur că aș împiedica-o.

Callie râse.

— Între noi fie vorba, sunt cam tentată să-i dau frâu liber.

— Răzbunare pentru lecțiile cu foștii maeștri de dans?

— Asta... și suprema plăcere oferită de circul care aproape sigur va urma.

Nick ridică din sprânceană.

— Vai, Lady Calpurnia. Mărturisesc că nu te-aș fi bănuit de un asemenea simț al umorului.

— Nu. Nu. *Non*!

Explozia de negații din capătul îndepărtat al sălii de bal întrerupse amabilitățile schimbate între Nick și Callie, cei doi privindu-se amuzați când maestrul de dans izbucni:

— *Gentlemanul* este cel care o conduce pe tânăra lady. Eu sunt gentlemanul. *Dumneavoastră* mă urmați! Sunteți doar o frunză în vânt!

Analogia stârni o avalanșă de italiană iritată. Deși Callie nu înțelegea toate cuvintele, semnificația vorbelor Julianei era inconfundabilă.

Nick îi rânji lui Callie.

— Nu-mi imaginez că femeilor le pică bine să fie comparate cu niște frunze.

— Cu siguranță nu italiencelor, din câte se pare.

Cuvintele ei îl făcură să scoată un hohot de râs care atrase privirile furioase ale celuilalt cuplu. Dregându-și vocea, Nick se răsuci spre Callie și, întinzând o mână, spuse:

— Să le arătăm cum se face?

Uluită, Callie își coborî privirea spre mâna întinsă.

— Milord?

— Haide, Lady Calpurnia, șopti el tachinând-o, doar n-o să-mi zici că te temi să nu-ți critice Latuffe prestația.

Callie își îndreptă umerii, prefăcându-se ofensată.

— Firește că nu.

— Ei bine?

Ea își puse mâna într-a lui.

— Excelent.

Și, cu o fluturare a mânii spre pianistul care începu alt vals cei doi se avântară prin sala de bal scăldată în razele soarelui Callie cu capul întors pentru a urmări disputa dintre Juliana și Latuffe.

— Lady Calpurnia, rosti Nick în cele din urmă, dacă n-aș avea atâta încredere în mine însumi, m-aș simți ofensat de lipsa dumitale de interes.

La auzul acestor cuvinte, Callie își îndreptă din nou atenția spre Nick și râse văzându-i sclipirea din ochi.

— Îmi cer iertare, milord. Doar mă pregătesc să intervin dacă aceia doi ajung la lovituri.

— Nu te teme. Voi fi primul care să sară în ajutorul lui Latuffe dacă sora mea cedează în fața sentimentelor cu care se luptă într-un mod atât de evident.

Arătă cu capul spre Juliana, iar Callie privi în acea direcție și văzu că sora lui părea extrem de enervată.

— Ar fi păcat ca Italia și Franța să intre în război atât de curând după înfrângerea lui Napoleon, rosti Callie cu prefăcută îngrijorare.

Nick rânji.

— O să fac tot posibilul pentru a menține pacea universală.

— Minunat, spuse Callie cu falsă seriozitate. Dar înțelegi că asta ar putea însemna să faci dumneata pe maestrul de dans?

Nick se prefăcu a reflecta la această propunere.

— Crezi că pianistul ar mai veni?

Amuzată de joc, Callie își înclină capul și se prefăcu a-l studia pe tânărul slab care cânta la pian.

— Probabil că nu, milord. Dar ce noroc că fratele dumitale e un virtuoz.

Scăpă cuvintele înainte de a se gândi la implicațiile lor. Spre lauda lui Nick, acesta nu greși nici un pas al valsului lor, dar o fixă în schimb cu o privire curioasă și o întrebă încet:

— Și de unde știi că fratele meu cântă, milady?

Callie dădu înapoi, disperată să scape din acea conversație.

— Este... un lucru... bine cunoscut, nu-i așa?

Încercă să-i adreseze o privire inocentă, curioasă. Un colț al gurii lui Nick se arcui de amuzament.

— Nu, nu-i așa. Efortul dumitale ar fi fost însă convingător dacă eu n-aș fi fost fratele lui geamăn.

Se opri, urmărind cum sentimentul de înfrângere se așternu pe chipul ei.

— Când l-ai auzit cântând?

Gura lui Callie se deschise, apoi se închise.

— Sau ar trebui să întreb unde l-ai auzit cântând?

Oare o tachina? Fusese prinsă, dar nu avea de gând să se dea bătută fără a lupta. Întâlnind din nou privirea lui Nick, rosti:

— Nicăieri.

El se aplecă spre ea și spuse:

— Mincinoaso.

— Milord, protestă ea, te asigur că Lord Ralston nu...

— Nu e nevoie să-l aperi, zise Nick pe un ton impasibil. Uiți că îmi cunosc bine fratele.

— Dar noi nu...

Callie se opri simțind că o dau de gol obrajii care se îmbujorau.

Nick își ridică o sprânceană.

— Chiar așa.

Callie își îndreptă privirea spre lavaliera lui Nick, încercând și distragă atenția cu nodul țesăturii. El îi îngădui să rămână tăcută câteva clipe, apoi izbucni într-un hohot de râs.

— Nu te teme, milady, secretul dumitale e în siguranță, deși mărturisesc că simt o urmă de gelozie. La urma urmelor, e bine știut că eu sunt mult mai chipeș decât St. John.

Ea nu-și putu stăpâni râsul când el o răsuci repede, aproape smulgând-o de pe picioare și înseninând clipa. Privindu-l în ochii sclipind de un amuzament copilăresc, Callie surâse, iar ochii ei se opriră pentru scurt timp pe cicatricea lui, înainte de a se controla privind în altă parte.

— Nu-i așa că e un lucru oribil de privit?

Callie se uită din nou la el, examinându-l fățiș.

— Deloc. E adevărat că te surprinde, dar le-am auzit pe multe femei spunând că îți sporește frumusețea.

El făcu o grimasă teatrală auzindu-i cuvintele.

— Romanțează. Nu sunt un pirat care trebuie reformat.

— Nu? Păcat. Am auzit că ți-ai petrecut un deceniu navigând pe Mediterana, jefuind vase și răpind oameni nevinovați.

— Adevărul e mult mai puțin incitant.

Ea îi aruncă o privire prefăcut oripilată.

— Nu-mi spune. Prefer versiunea mea.

Râseră amândoi, iar Callie se miră că se putea simți atât de în largul ei cu Nicholas St. John, în vreme ce imaginea lui în oglindă avea o putere atât de mare asupra sentimentelor ei.

Nu trecuse decât o săptămână de când îl văzuse ultima dată pe Ralston - când o scosese din clubul de scrimă și o urcase în trăsura lui, ducând-o înapoi la reședința Allendale. Fusese la familia Ralston de câteva ori în ultimele opt zile, atât pentru a supraveghea lecțiile Julianei, cât și împreună cu Mariana, ca să ia ceaiul cu tânăra și, de fiecare dată, sperase să găsească o scuză pentru a-l vedea pe Ralston; sperase că el ar putea s-o caute. Pentru că, desigur, având o casă plină de servitori și o soră cu o activitate socială intensă, probabil că știa când Callie se afla în casă.

De două ori, se gândise să se scuze și să meargă să stea de vorbă cu el; se gândise la zeci de moduri de a organiza o întâlnire între ei doi, de la a intra întâmplător în camera lui de lucru, la inventarea de motive pentru care trebuiau să discute despre sora lui. Din păcate, intrarea Julianei în societate părea să decurgă lin - avea să fie gata pentru primul bal, într-o săptămână iar Callie nu găsise curajul să intre în biroul lui Ralston.

Era ironic, având în vedere că, prima dată când venise în reședința Ralston, intrase cu îndrăzneală în dormitorul lui. Dar atunci fusese altfel. Fusese ceva legat de listă. Acum era cu totul diferit.

Se gândi să se folosească de listă pentru a ajunge la Ralston - la urma urmelor, promisese că nu va încerca să bifeze altceva de pe listă decât în prezența lui, iar ea chiar era tentată să încerce altceva. Dar, sincer vorbind, să se folosească de listă pentru a-l vedea i se părea cam patetic. O făcea să se simtă ca un cățeluș de companie - alergând nerăbdător după stăpânul lui. Nu. Adevărul era că nu voia *să trebuiască* să-l caute. Voia ca întâlnirea lor de la clubul de scrimă - care schimbase totul pentru ea -, ei bine, voia să fi schimbat ceva și pentru el. Voia ca el să vină la ea. Cerea prea mult?

— Ei bine... iată un tablou idilic.

Muzica se opri când cuvintele seci răsunară din cealaltă parte a sălii de bal, iar Callie își ținu răsuflarea când obiectul reveriei ei îi aruncă o privire plictisită.

„Dumnezeule! Eu l-am invocat”

Clătină din cap pentru a alunga gândul prostesc și dădu imediat să se desprindă de Nick, însă descoperi că el nu voia să-i dea drumul din îmbrățișare. Când îl privi confuză, el îi făcu cu ochiul și se aplecă prea aproape de ea pentru a-i șopti:

— Nu arăta ce cărți ai în mână. Noi dansam doar.

Făcu ochii mari în vreme ce Nick îi dădu încet drumul, făcu o plecăciune adâncă, oarecum exagerată, și, cu un gest teatral, îi sărută mâna. Privirea lui Callie se îndreptă spre Ralston, care se sprijinea relaxat de tocul ușii, urmărindu-i cu o privire indescifrabilă. Se simți imediat stânjenită - după care indignarea o cuprinse. Nick avea dreptate, desigur. Ei doar dansaseră. „Atunci, de ce mă simt ca copil neascultător care a fost prins făcând o trăsnaie?”

— Domnule Ralston! exclamă Latuffe grăbindu-se să traverse încăperea pentru a se apropia de marchiz. Este o onoare să cinstiți cu prezența lecțiile domnișoarei Juliana!

— Într-adevăr.

Cuvântul se rostogoli leneș de pe buzele lui Ralston, în vreme ce privirea nu se îndepărtă nici o clipă de la Nick și de la Callie.

— Într-adevăr! *Oui!* repetă nerăbdător maestrul de dans urmărind privirea marchizului. Lord Nicholas și Lady Calpurnia ne-au fost de

mare ajutor, ușurând această lecție dificilă.

— Asta făceau ei? Ușurau... lecția?

Tonul sec a lui Ralston fu ca o lovitură. Callie își ținu respirația și îl simți pe Nick încordându-se lângă ea.

— O, da! rosti maestrul de dans. Vedeți, sora domniei voastre nu e cel mai maleabil elev, iar dumnealor...

— Aceasta este cumva o *critică*?

Juliana îl întrerupse, obraznică, din celălalt capăt al sălii, făcând-o pe Callie să se întoarcă surprinsă de impetuozitatea tinerei, moment în care Juliana adăugă:

— *Dumneavoastră* v-ar plăcea să fiți numit „maleabil”?

— Iată ce încerc să spun! *Précisément!*

Mâinile lui Latuffe fluturară cu disperare.

— Cum se poate ca o tânără doamnă să li se adreseze profesorilor ei cu o asemenea lipsă de respect?

Sprâncenele Julianei se uniră brusc.

— Poate că, dacă erați mai mult profesor și mai puțin un *idiota,* ați fi *meritat* mai mult respect din partea mea!

Întreaga încăpere încremeni din pricina izbucnirii Julianei. Înainte să apuce cineva să spună ceva, monsieur Latuffe se răsuci pe călcâie pentru a se uita în ochii lui Ralston. Vorbi, vocea crescându-i în intensitate cu fiecare cuvânt:

— Acesta este motivul pentru care mi-am făcut un obicei din a nu-mi lua elevi *de rând*. Lipsa ei de bună creștere este alarmant de evidentă!

Își scoase batista din buzunar și își șterse fruntea cu un gest dramatic.

Tăcerea din sală era palpabilă. Un mușchi zvâcni pe obrazul lui Ralston, înainte ca acesta să vorbească, furia oțelindu-i vocea:

— Ieși din casa mea!

Francezul își întoarse ochii surprinși spre Ralston.

— Cu siguranță nu puteți fi supărat *pe mine*, milord.

— Este reconfortant să aud că îți cunoști poziția vizavi de mine, Latuffe, rosti Ralston pe un ton glacial. Nu permit să se vorbească despre sora mea într-un mod atât de nerespectuos. Ești concediat!

Latuffe bolborosi câteva cuvinte de neînțeles înainte de a se repezi afară din încăpere, urmat de pianistul supus.

Cei patru care rămaseră în sală urmăriră în tăcere ieșirea lui Latuffe, după care Juliana bătu veselă din palme.

— I-ați văzut fața?

Fac pariu că nimeni nu i-a mai spus vreodată așa ceva.

— Excelentă treabă, Gabriel!

— Juliana... începu Callie, dar se opri când Ralston ridică o mână pentru a-i cere să tacă.

— Juliana. Părăsește această cameră.

Fata făcu ochii mari.

— Doar nu vrei să zici că... N-am vrut să...

— N-ai vrut să-l alungi pe cel mai bun maestru de dans din toată Londra?

Juliana se încruntă.

— Nu-i posibil ca el să fie așa ceva.

— Te asigur că este.

— Ăsta-i un adevăr trist pentru Londra.

Buzele lui Nick se arcuiră în vreme ce ale lui Ralston deveniră o linie subțire.

— O să înveți să-ți ții gândurile pentru tine, fiindcă altfel n-o să fii niciodată pregătită să intri în societate.

Ochii Julianei se întunecară, semnalând faptul că avea o voință la fel de puternică precum a fratelui ei.

— Atunci, pot să-ți sugerez să-mi dai voie să mă întorc în Italia? Te asigur că voi fi mult mai puțin incomodă de-acolo.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar ne-am înțeles să fie opt săptămâni. Îmi mai datorezi alte cinci.

— Patru săptămâni și cinci zile, îl corectă ea țâfnoasă.

— Aș vrea să fie mai puține. Ieși din această cameră. Nu te întoarce până nu te hotărăști să te porți ca o lady, după cum am fost asigurat că ești.

Cu ochii aruncând flăcări, Juliana îl privi pe fratele ei mai mare câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie și ieși ca o vijelie.

Callie o privi îndepărtându-se, apoi își îndreptă privirea acuzatoare spre Ralston. El se uită la ea cu răceală, provocând-o să protesteze față de măsurile luate de el. Cu o clătinare imperceptibilă din cap pentru a-și exprima dezamăgirea, Callie o urmă pe fată în adâncurile reședinței Ralston.

El o privi plecând, înainte de a se uita la Nick.

— Aș vrea să beau ceva.

Callie o găsi pe Juliana în dormitorul ei, smulgându-și rochiile din șifonier. Văzând grămada de mătase și satin care creștea la picioarele tinerei și pe camerista care privea nedumerită dintr-un colț al camerei, Callie își netezi fustele și se așeză pe marginal patului, așteptând ca Juliana să-i remarce sosirea.

După câteva minute lungi punctate doar de gâfâitul Julianei și de câte o propoziție murmurată din când în când, în cuvinte italienești rostite cu dezgust, aceasta, cu mâinile în șolduri se răsuci spre Callie. Ochii Julianei erau sălbatici de frustrare, iar chipul, înroșit de efort și de furie. Trase adânc aer în piept apoi anunță:

— Plec!

Sprâncenele lui Callie se ridicară de surprindere.

— Poftim?

— Plec. Nu mai pot să rămân aici. Nici măcar un minut!

Se îndepărtă și deschise un mare cufăr de lemn, revărsând între timp o litanie în italiană din care Callie înțelese cuvintele „frate”, „bou” și „anghinare”.

— Juliana... rosti Callie precaută, nu crezi că... te pripești puțin?

Capul Julianei răsări deasupra capacului de la cufăr.

— Ce vorbești acolo? Nu sunt deloc priponită.

Înăbușindu-și zâmbetul stârnit de faptul că fata înțelese greșit, Callie rosti:

— Nu priponită. *Pripită*. Impulsivă. Nesăbuită.

Juliana își înclină capul, gândindu-se la cuvântul cel nou înainte de a nega.

— Absolut deloc! Mă așteptam să-și dea seama mai repede că mă urăște.

Începu să-și îndese rochiile în cufăr, camerista ei privind-o cu ochii mari pe Callie, îngrozită de tratamentul abominabil la care erau supuse veșmintele.

Callie ar fi râs dacă situația n-ar fi fost atât de tensionată.

— Nu te urăște.

Juliana își înălță capul, neîncrederea ei fiind evidentă.

— Nu? Nu l-ai văzut cum s-a uitat la mine? Nu l-ai auzit spunând că ar vrea să plec mai repede?

Callie nu-și putu reține un mic zâmbet stârnit de revolta tinerei - revoltă care spori și mai mult când aceasta văzu amuzamentul prietenei sale.

— Găsești asta amuzant? întrebă ea pe un ton acuzator.

— Deloc... ei bine... puțin, recunoscu Callie grăbindu-se să continue când văzu că Juliana se înroșește: Uite ce e... tu niciodată n-ai avut un frate mai mare.

— Nu... și se pare că acum am unul căruia prea puțin îi pasă de acest rol.

— Prostii. Te adoră. Amândoi te adoră.

— Ha! Aici, greșești! Nu sunt decât o dezamăgire pentru ei.

Se întoarse spre șifonier și începu să scoată pantofii din adâncurile acestuia, vocea auzindu-se înăbușită când vorbi:

— Sunt un om de rând... o italiancă... o catolică.

Aruncă pantofii în spate în timp ce rosti aceste cuvinte.

— Te asigur că lui Ralston nu-i pasă de nimic din toate astea.

— Ha!

Respirând anevoie, Juliana se răsuci spre Callie.

— Poate că nu. Dar te asigur că îi pasă categoric de faptul că sunt fiica mamei lui... o femeie pe care o disprețuiește!

Callie clătină din cap.

— Nu pot să cred că te-ar învinovăți pentru...

— Pentru tine e ușor să spui asta, Callie. Tu nu ai avut o mamă ca a noastră!

Callie rămase tăcută în vreme ce Juliana începu să îndese pantofii în cufăr.

— Mama noastră a fost o femeie cumplită. Rece și total fascinată de ea însăși. Îmi amintesc că mereu avea la ea *uno specchio* - o oglindă -, pentru a-și admira tot timpul chipul.

Încetini ritmul vorbelor pe măsură ce se cufunda în amintiri.

— Detesta să fie atinsă. Se temea mereu să nu i se șifoneze sau să nu i se păteze fustele.

Vocea Julianei coborî mult când adăugă:

— „Copiii au mâinile murdare", obișnuia ea să spună. „Când vei fi mai mare, vei înțelege." Clătină din cap. Dar nu înțeleg. Ce fel de femeie n-ar vrea ca fiica ei s-o atingă? Nu și-ar dori fiii? De ce ne-a părăsit pe toți?

Își coborî privirea spre cufărul care dădea pe dinafară de mătase și satin. Pantofi și lenjerie.

— Visam să am frați - pe care să-i pot atinge. Care să-mi dea voie să fac mizerie. Care să se joace cu mine. Și care să mă protejeze. *Una famiglia*.

Un mic surâs îi traversă chipul.

— Și s-a dovedit că aveam. Ea mi i-a dăruit.

— Ăsta-i un lucru foarte bun pe care l-a făcut pentru tine.

Callie se apropie și îngenunche lângă Juliana, petrecându-și un braț în jurul fetei.

— Și acum eu am stricat totul.

Callie clătină din cap.

— Se mai întâmplă ca oamenii să se certe. Îți promit că nu vrea să pleci.

Juliana își ridică privirea spre Callie, ochii ei albaștri fiind atât de asemănători cu ai lui Ralston.

— Aș putea să-i iubesc.

Callie zâmbi.

— Bine. Așa și trebuie.

— Dar dacă locul meu nu e aici? Nu le semăn deloc. Și dacă locul meu nu e totuși nicăieri în altă parte?

Callie o ținu pe fată în brațe, în vreme ce Juliana se gândi la acele întrebări - ale căror răspunsuri aveau să-i hotărască viitorul.

Iar în lungile momente în care statură împreună, Callie își dădu seama că numai Ralston o putea face pe Juliana să vadă că locul ei de drept era aici.

Trebuia să-l găsească.

CAPITOLUL 15

— Juliana nu merita dojana ta.

Ralston, aflat lângă marea fereastră care dădea spre grădinile din spate ale reședinței Ralston, se răsuci și întâlni privirea albastră a fratelui său geamăn.

— L-a făcut idiot pe maestrul ei de dans.

— Sincer să fiu, n-a greșit prea tare.

Nick traversă camera de lucru și îi oferi lui Ralston un pahar cu scotch, pe care acesta îl acceptă bucuros. Cei doi rămaseră tăcuți la fereastră, urmărind razele soarelui jucându-se printre frunze, aruncând umbre pestrițe peste grădina verde luxuriantă. După câteva clipe, Ralston se uită la Nick.

— Îi iei apărarea?

— Deloc. Dar reacția ta a fost exagerată. Este mult mai delicată decât pare.

Ralston luă o înghițitură mare de scotch.

— Având în vedere privirea ucigătoare pe care mi-a aruncat-o, nu sunt atât de sigur că are ceva delicat în ea.

— N-ai vrea să-mi spui ce te-a enervat?

— Nu, rosti Ralston.

Nick plecă de lângă fereastră și se îndreptă spre un fotoliu mare aflat lângă șemineu. După ce se așeză, sorbi din băutură și așteptă. Privirea pe care Ralston i-o aruncă peste umăr fratelui său l-ar fi făcut pe un bărbat mai slab de înger să iasă fugind din cameră. În schimb, Nick se tolăni în fotoliu și spuse:

— Se pare că, după ce ne-ai văzut valsând pe mine și pe Lady Calpurnia, ți-ai ieșit brusc din fire.

— E cam exagerat ce spui.

— Nu cred că este, Gabriel. L-ai îngrozit pe pianist, l-ai concediat pe instructorul de dans și ai făcut-o pe sora ta să-și ia zborul din cameră, ca să nu mai vorbim de insinuarea că nu m-am purtat ca un gentleman.

— Vrei să spui că nu flirtai necuviincios cu acea lady? rosti Ralston pe un ton aproape arțăgos.

— Dacă am flirtat? Da. Necuviincios? Nu.

Ralston privi din nou grădina. Firește că Nick nu flirtase necuviincios.

Pe măsură ce se maturizaseră, cei doi gemeni o luaseră pe căi total

diferite pentru a evada de sub influența mamei lor, care distrusese cu multă minuțiozitate reputația familiei Ralston. În vreme ce Gabriel fusese încântat să trăiască după moralitatea îndoielnică a înaltei societăți în privința relațiilor cu femeile, Nick o evitase cu totul, petrecând aproape un deceniu pe continent, cufundat cu totul în pasiunea lui pentru antichități. Firește, fratele lui avusese și el parte de numeroase femei, dar Ralston nu știa ca Nick să se fi atașat suficient de vreuna în public, astfel încât să stârnească fie și cea mai mică bârfă. Rezultatul? Femeile îi vânau pe ambii frați, dar din motive total diferite. Ralston era un binecunoscut libertin; Nick era gentlemanul perfect.

— De fapt, am vorbit despre tine, adăugă Nick, atrăgând o privire surprinsă din partea fratelui său.

Mai tânărul St. John profită de ocazie pentru a îndrepta lucrurile în direcția dorită.

— Spune-mi ceva. De unde știe Lady Calpurnia că tu cânți?

Urmă o pauză în vreme ce Ralston reflectă la întrebare.

— Cânt la ce?

— La pian, rosti Nick de parcă ar fi vorbit cu un copil.

— Nu știu.

Nick oftă adânc.

— Poate tu vrei să eviți asta, dar e evident, Gabriel. Singurul mod de a ști că tu cânți... că ești un virtuoz, după cum s-a exprimat... este că te-a văzut cântând. Și nu cred că eu te-am văzut vreodată cântând în afara dormitorului tău. Nu este tocmai un obicei cu care un marchiz să se laude pretutindeni.

Se opri, așteptând ca fratele lui să vorbească. Fiindcă Ralston nu zise nimic, Nick continuă:

— Deci, ți-ai făcut-o metresă.

— Nu!

Răspunsul lui Ralston fu scurt și virulent. Se răsuci spre fratele lui, cu mușchii încordați de o violență abia stăpânită.

— Nu este metresa mea. Și îl voi provoca la duel pe următorul bărbat care mai face o asemenea speculație. Indiferent cine este acela.

Amenințarea era clară. Fu rândul lui Nick să fie surprins. Clipi.

— Bine. M-am lămurit. Mărturisesc că sunt fericit să aud asta. Sperasem că nu-și va ceda onoarea atât de ușor.

Când Ralston nu răspunse, încruntându-se în schimb la fratele lui, Nick continuă:

— Înțelegi, desigur, că nu e genul de femeie cu care tu te încurci de obicei.

— Nu m-am încurcat cu ea.

— Nu, firește că nu.

Nick flutură o mână și rosti precaut:

— E destul de neobișnuit din partea ta să te repezi la mine de două ori în aceeași zi din pricina unei femei.

— Încerc să-i mențin reputația intactă. Pentru că este neîndoios legată de a Julianei. Nu putem risca să-și găsească vreo bârfă drum spre ușa noastră, zise Ralston încercând să-l abată pe Nick de la subiect.

— Înainte, nu prea îți păsa de reputația nimănui, rosti Nick cu grijă.

— Înainte, nu aveam o soră.

Nick ridică neîncrezător din sprânceană.

— Nu cred deloc că e vorba de Juliana. Cred că este vorba de Lady Calpurnia. Și cred că riști mai mult decât reputația ei.

— Nu trebuie să crezi că e necesar să-i aperi reputația față de mine, Nick. Ai văzut ce privire mi-a aruncat înainte de a se duce după Juliana. N-aș fi surprins să fi fost ultima dată când am văzut-o pe Lady Calpurnia Hartwell.

— Și ai fi fericit cu o astfel de turnură a evenimentelor?

— Desigur.

— Atunci, ar fi în regulă să-i fac curte?

Cuvintele fură pentru Ralston ca o lovitură fizică. Se încordă, îngustându-și ochii când văzu privirea amuzată și atotcunoscătoare a fratelui său.

— Văd că n-ar fi în regulă. Interesant.

— Mergi prea departe, Nick.

— Probabil. Dar cineva trebuie să-ți amintească adevărul.

— Care-i acela?

— Calpurnia Hartwell nu este genul tău de femeie, Gabriel.

— Și ce gen de femeie este?

— Genul care vrea iubire.

— Iubire, scuipă Ralston cuvântul. Callie știe că nu e cazul să creadă în povești cu zâne. Nu ajungi la vârsta ei fără să pricepi că iubirea este o scorneală pentru netoți.

— Așadar, Callie? întrebă Nick.

— Ai noroc că nu-ți trag o mamă de bătaie acum, mârâi Ralston.

— Hm, replică Nick evaziv.

Susținu câteva clipe privirea fratelui său, după care se ridică și se îndreptă spre ușă. Ajuns acolo, se răsuci spre el.

— Spune-mi un lucru. Adevărul de data aceasta Vrei să pui mâna pe ea?

„Da.”

— Nu, pufni Ralston. De ce naiba aș dori o asemenea creatură banală, și-o mironosiță?

„Nu atât de banală, nu chiar mironosiță”. Ralston alungă gândul.

— M-ai văzut vreodată să fiu atras de o femeie ca ea? Am nevoie de

ea pentru Juliana. Asta-i tot. Nu-i vina mea că fata mă consideră atrăgător.

Nick dădu din cap la auzul acestor cuvinte, apoi deschise ușa care fusese întredeschisă, dând-o la iveală pe Callie, care se afla, acolo, cu ochii mari și chipul palid. Dacă Ralston n-ar fi fost în stare să-și controleze reacțiile atât de bine, ar fi înjurat violent.

Era evident că ea îl auzise.

După ce toate gândurile legate de Juliana îi dispărură din minte, Callie se uită de la un frate la celălalt și deschise gura pentru a vorbi, simțind că trebuia să spună ceva.

Firește, nu era nimic de zis. Ralston spusese suficient.

Trase adânc aer în piept, cuvintele părând să răsune în jurul ei. „De ce naiba aș dori o asemenea creatură banală, și-o mironosiță?" Bine. Măcar acum știa adevărul. Cu siguranță, trebuia să existe o anumită consolare în asta.

Deloc deocamdată, desigur, dar... cu siguranță, la un moment dat... cândva, în viitor... cuvintele lui dureau ca o lovitură fizică. Iar apoi, simți furia învolburându-se în jurul ei ca o furtuni aprigă, bine-venită. Și nu-și dori nimic altceva decât să-l lovească și ea pe acest individ arogant, care nu părea deloc a fi un gentleman.

— Ei bine, rosti ea pe un ton sarcastic în vreme ce intra pe ușă pentru a-l înfrunta pe Gabriel, pari a avea o părere exagerat de bună despre dumneata, milord.

Două sprâncene negre ca tușul se ridicară la auzul cuvintelor ei și, fără ca ea să-și ia privirea de la marchiz, îl auzi pe Nick tușind surprins și zicând:

— Cred că mă duc s-o caut pe Juliana. Poate că sora mea e într-o stare de spirit mai bună decât fratele meu.

Făcu o plecăciune adâncă deși Callie îl ignoră, apoi părăsi încăperea închizând încet ușa în urma lui. Sunetul ușii închise o puse pe Callie în mișcare.

— Cum îndrăznești?

Gabriel se apropie de ea.

— N-am vrut să...

Ea ridică o mână pentru a-i reteza cuvintele.

— Ai stricat lecția de dans a surorii tale, ca să nu mai vorbim de restul după-amiezii.

El se opri, surprins de schimbarea subiectului.

— Mai degrabă ea a făcut-o, nu crezi?

— Nu, cred că tu i-ai stricat-o. Și ei, și nouă.

Își îndreptă umerii.

— Și ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai aminti că, din moment ce ai nevoie de mine pentru Juliana, ar fi bine să te ții departe de lecțiile

noastre înainte de a se mai alege praful de vreuna dintre ele.

El clipi la auzul cuvintelor aspre, apoi spuse cu răceală:

— Părea că te distrai.

Ea își ridică sfidătoare bărbia.

— De fapt, chiar mă distram. Păcat că după-amiaza s-a terminat atât de brusc.

Îl privi de sus, vreme de câteva clipe, înainte de a se răsuci pe călcâie pentru a ieși din cameră. Degetele abia îi atinseseră mânerul ușii când se întoarse iarăși spre el.

— Îi datorezi scuze surorii dumitale.

El pufni.

— Pentru ce?

— Este tânără și singură, și îngrozită că te va dezamăgi, Lord Ralston. Poți să spui orice vrei despre mine, dar încearcă să nu uiți că ea este delicată. Și are nevoie de dumneata.

— Nu sunt un monstru.

Ea zâmbi fără ca el să vadă.

— Nu. Firește că nu.

El avu impresia clară că ea nu era convinsă de aceste cuvinte.

Apoi, ea se răsuci din nou spre ușă, dând să iasă, dar el vorbi, cuvintele lui zburând prin încăpere:

— Este și el unul dintre lucrurile de pe lista ta?

— Poftim?

— Nicholas, Callie. Este și el pe lista ta? „Numărul trei: să pun mâna pe St. John?”

Callie făcu ochii mari.

— Crezi că l-am pus pe fratele tău pe listă?

— Exact asta cred.

Ochii lui licăriră de un sentiment abia reținut, pe care ea nu-l putu identifica.

— L-ai pus?

Nu se putu abține să nu izbucnească în râs la auzul ridicolei întrebări.

— Nu, Ralston, nu l-am pus. Te asigur că, dacă pe lista mea s-ar fi aflat cucerirea cuiva, acela n-ar fi fost fratele tău.

— Cine ar fi fost?

„În ciuda oricărei rațiuni, ai fi tu, netotule.”

— Am încheiat această conversație, Callie dădu să se răsucească iarăși spre ușă.

Apoi, într-o clipită, el fu lângă ea, înșfăcându-i ferm mâna, întorcând-o pe Callie spre el. Căldura pielii lui fu ca un șoc ce o străfulgeră, dar se luptă să-l ignore.

— Eu n-am încheiat.

— Lord Ralston, rosti Callie cu ochii scânteind de furie dezlănțuită,

pari să trăiești cu impresia greșită că eu sunt la cheremul capriciilor dumitale. Dă-mi voie să te lămuresc cum stau lucrurile. Cu siguranță ești obișnuit să le poruncești servitorilor și familiei după bunul-plac. Însă eu nu fac parte din nici una din aceste categorii. Și, cu toate că oi fi eu banală, mironosiță și bleagă, m-am săturat să-mi poruncești ce să fac. Plec!

El se legănă pe călcâie la vederea mâniei ei.

— N-am zis niciodată că ești bleagă. N-ai nimic pasiv în tine.

Cu o smucitură, ea își desprinse mâna din strânsoarea lui. Își ridică privirea furioasă spre el și, timp de o secundă, el crezu că avea să-l lovească. Când ea se răsuci pe călcâie și întinse mâna spre mâner, el își propti o palmă de mahonul rece, împiedicând-o să iasă.

— N-oi fi tu servitoarea mea și nici nu faci parte din familie, dar, Calpurnia, noi doi avem o înțelegere.

Ea îngheță la auzul cuvintelor, privirea rămânându-i ațintit asupra mâinii lui.

— Eu mi-am ținut partea de învoială.

— Comportamentul Julianei din după-amiaza aceasta spune altceva.

— O, te rog, pufni Callie. Amândoi știm că e pregătită.

— Nici vorbă să știu așa ceva. Eu voi judeca dacă e pregătită sau nu.

— N-au existat asemenea stipulări atunci când am discutat această înțelegere.

— Și nici *n-au fost* explicit respinse. Așa că le fac acum. Ai căpătat ce ai cerut. Sau ai uitat?

Acele cuvinte îi trimiseră un fior pe șira spinării. El se afla în spatele ei, iar ea simți pe gâtul gol sărutarea caldă a respirației lui stârnindu-i un val de fierbințeală în trup.

— N-am uitat.

Cuvintele ieșiră spontan, iar ea închise ochii. El puse o mână pe brațul ei și, fără să o strângă de fapt deloc, o întoarse cu fața spre el. Când el îi întâlni privirea, furia din ochii ei dispăruse, fiind înlocuită de ceva mult mai complex.

— Nici eu. Și nu pentru că n-am încercat.

Înainte ca ea să apuce să reflecteze la semnificația cuvintelor lui, el își lipi gura de a ei, împiedicând-o să se mai gândească la orice.

— Am încercat să uit acel sărut... și drumul cu trăsura... și clubul de scrimă... dar se pare că ți-ai găsit un loc stabil... în amintirea mea.

În vreme ce vorbea printre sărutări lungi, pătimașe, care îi răvășeau simțurile, o conduse pe Callie prin camera de lucru, spre un fotoliu mare aflat lângă șemineu. Îngenunchind în fața ei, îi cuprinse obrazul cu mâna lui caldă, puternică și o privi mistuitor în ochi. Clătinându-și capul de parcă n-ar fi priceput prea bine ce se întâmpla cu el, o sărută

din nou, mârâind înfundat. Mâinile ei își croiră drum prin părul negru și des, în vreme ce el îi prinse între dinți buza inferioară, mușcând și gustând până când ea crezu că avea să piară din pricina intensității senzațiilor. Gemu, iar el răsplăti acel sunet sărutând-o și mai pătimaș, dându-i tot ce-și dorise ea.

El curmă sărutul când una din mâinile lui își croi drum pe sub jupoane, mângâindu-i interiorul pulpei. O lipi de el, trecându-și buzele peste obrazul ei până la bucla urechii, gustând, și mușcând, și lingând în timp ce-i vorbea, cuvintele scandaloase fiind mai mult senzație decât sunet.

— O piele atât de catifelată… spuse el în vreme ce degetele mângâiau interiorul coapselor ei, făcând-o să înnebunească de dorință pe când fierbințeala trupurilor lipite devenea din ce în ce mai mare. Mă întrebam cum se simte aici...

Își schimbă poziția pentru a ajunge mai bine mai sus, atât de aproape de locul unde ea îl dorea cel mai mult.

— Acum, că știu... o să fiu copleșit de gândul cum aș simți această piele catifelată și minunată lipită de a mea...

Depuse un sărut blând, lung, pe gâtul ei, în vreme ce mâna lui urca tot mai sus, mai aproape de miezul ființei ei. Trecându-și mâinile peste pieptul și umerii lui, nerăbdătoare să-l simtă, Callie suspină, zvârcolindu-se lipită de el, disperată să-i simtă mâinile în acel loc secret, întunecat, pe care abia de curând ajunsese să-l înțeleagă. El zâmbi cu buzele lipite de gâtul ei, retrăgându-se intenționat, coborându-și ușor degetele pe picioarele ei. Se îndepărtă de ea. Iar ea deschise ochii.

— Nu plec nicăieri, împărăteaso, rosti el cu un zâmbet răutăcios. Vreau doar să te văd mai bine.

Înainte ca ea să priceapă pe deplin semnificația cuvintelor lui și să se lupte să se ridice, el îi ridicase și mai sus fustele.

— Nu... spuse ea jenată numai la ideea că el ar putea dori să vadă un loc atât de intim.

El se întinse, punându-și o mână pe gâtul el și trăgând-o mai aproape, pentru a o săruta cu patimă. Când ea se sprijini din nou lipsită de vlagă, de el, o eliberă din îmbrățișare și rosti:

— O, ba da, împărăteaso.

Îi ridică fustele sus pe picioare și iarăși îi despărți cu blândețe coapsele, trecându-și mâinile puternice, cunoscătoare, peste pielea de-acolo.

— Atât de fină și de catifelată, murmură el depunând sărutări blânde, umede în spatele unui genunchi, și deschizându-și o cale caldă și amăgitoare în sus pe picior, păcălind-o să se deschidă încă o dată. Callie închise ochii pentru a alunga viziunea lui păcătuind cu ea, dar nu-l putu refuza atunci când el îi ceru s-o facă - era complet sub

controlul lui, victimă a atacului său pasional.

Ajungând între coapsele ei, se dădu îndărăt, minunându-se de buclele întunecate și strălucitoare care îi străjuiau miezul. Când, își coborî încet degetele prin părul moale, ea se simți străbătută de un șoc. Ochii i se deschiseră și îi întâlniră pe ai lui, care aveau pleoapele grele. El vorbi, iar vocea lui se scurse prin ea în vreme ce degetele lui se jucau la intrarea în trupul ei.

— Mi-am imaginat acest moment, noaptea târziu, în intimitatea dormitorului meu. M-am gândit la tine în felul ăsta, deschisă pentru mine... cu totul a mea.

Cuvintele lui fură ca un foc lichid ce goni prin tot corpul ei.

— Mi-am imaginat cum te atingeam așa... deschizându-te, mângâindu-te...

În timp ce vorbea, gesturile lui reflectară cuvintele, despărțindu-i pliurile delicate, mângâindu-i umezeala caldă. Ea icni simțind atingerea, ridicându-și buzele spre el, rugându-l în tăcere să-i dea mai mult. Cu vârful degetului, el dădu ocol miezului fierbinte și o urmări în vreme ce șocul acelei senzații o străbătea precum focul lichid. Ea se apropie din nou de el, dar, de data aceasta, el își desprinse mâinile de trupul ei... de locul unde lumea părea să înceapă și să se sfârșească, iar ea țipă dezaprobatoare. Vreme de o clipă, se gândi că așa se va încheia, dar el își lipi cu blândețe buzele de locul unde coapsa i se întâlnea cu pântecul. Când își înălță capul, spuse:

— Tu te atingi, iubito?

Își trecu degetul prin fierbințeala umedă a trupului ei. Callie închise strâns ochii la auzul întrebării... Nu putea vorbi... nu-i putea răspunde... nu-i putea întâlni privirea întunecată de pasiune stăpânită. Însă el nu avea de gând s-o lase să scape.

— Împărăteaso, o dezmierdă el, rostindu-i porecla în vreme ce un deget se juca la intrarea în ea. Răspunde-mi. O faci?

Cuvintele erau o șoaptă ușoară, un sunet desfrânat și păcătos la care ea nu putea răspunde. La care nu putea să *nu* răspundă.

Dădu din cap prinzându-și buza cu dinții într-un mic scâncet, roșeața invadându-i grăbită obrajii, un amestec de pasiune și rușine în vreme ce dinții lui albi scânteiară, iar degetele își reluară mângâierea insuportabilă.

— Aici?

Cuvântul fu urma unui sunet mângâind pielea sensibilă a coapselor pe când el vârî un deget adânc în ea și își puse degetul mare pe locul strâmt care o făcea să ia foc.

— Te atingi aici?

Ea icni:

— Da!

Un al doilea deget se alătură primului, frecând-o chiar în inimă,

trimițându-i valuri de plăcere prin corpul care nu se mai afla sub stăpânirea ei. Ci sub a lui. Așa cum ea știuse întotdeauna că va fi.

— La ce te gândești când te atingi aici?

Rosti cuvintele cu gura lipită de pielea ei, în timp ce coborî spre locul unde mâinile lui îi răpiseră capacitatea de a gândi. Își mușcă buza - nu-i putea spune, nu putea răspunde.

El depuse un sărut blând pe pântecul rotunjit, ridicându-și privirea spre ea.

— Împărăteaso...

Tonul lui era ispititor, făcând-o să-și dorească să-i spună orice - totul.

Degetele lui pătrunseră mai adânc, împingându-se, mângâind-o, degetul lui dând ocol micului cerc de foc care îi făcea sângele să gonească prin vene. Se arcui spre el, dorindu-și mai mult când degetele lui se retraseră. Desfăcându-și picioarele mai larg, scânci când nu-i mai simți atingerea, după care icni când el suflă în părul moale care îi acoperea miezul fierbinte, alungându-i din cap orice gând coerent.

— Iubito... rosti el pe un ton leneș și, dacă n-ar fi deslușit respirația lui precipitată, ar fi crezut că el era cu totul nepăsător față de ceea ce se petrecea.

Degetele lui mari despărțiră din nou pliurile miezului ei și, vreme de o clipă, ea se luptă, jenată de gestul lui, torturată de interesul lui pe când el își ridică privirea pe trupul ei și o întâlni pe a ei - în pătrunzătorii lui ochi albaștri citindu-se o promisiune pe care ea n-o pricepu pe deplin, dar pe care dorea cu disperare ca el s-o respecte.

— Callie...

Respirația lui îi atinse miezul, fierbinte și sensibil.

— Eu...

Cuvintele îi scăpară în vreme ce el sufla cu fermitate spre ea - un curent rece care tachina exact locul unde părea să i se concentreze plăcerea. Icni. O ucidea.

— La cine te gândești?

Ea nu mai putu suporta.

— La tine.

Cuvântul se sfârși cu un țipăt când gura lui o răsplăti pentru sinceritate. Senzația gurii lui lipite de ea o răscoli pe Callie. Mâinile ei se încleștară în părul lui în vreme ce limba lui o mângâia, scăldând pielea moale și umedă din interiorul pliurilor, gustându-i căldura jilavă cu mici mișcări circulare care amenințau să-i taie respirația și s-o înnebunească de-a binelea. Suspină de plăcerea pe care el i-o oferea, săltându-se pentru a se lipi de el, cerând cu îndrăzneală mai mult, deși un val de rușine o invada.

Când limba lui găsi mugurele umflat și dureros din miezul ei și îi

dădu roată, trimițându-i un val de plăcere prin tot trupul, Callie îi strigă numele și se agăță de umerii lui în încercări simultane și contradictorii de a se îndepărta de el și de a se ridica spre el. Drept răspuns, el o apucă ferm de șolduri, ținând-o nemișcată, pe când buzele lui se strânseră pe locul ei secret și sorbiră, aducând-o pe culmile plăcerii cu gura lui experimentată.

— Nu...

Callie gâfâi clătinând din cap împotriva puternicelor sentimente care o invadau.

— Gabriel... oprește-te...

El o ignoră, intensificând mișcările, ridicând o mână pentru a vârî un deget abil adânc în ea, ca să provoace și mai multă ploaie dulce din ea. Iar apoi, ca și cum ar fi știut exact ce-i trebuie trupului ei, începu să se miște mai repede, degetele și gura lui fiind la un unison perfect, alungând orice gând, aducând un val de pasiune și de plăcere nețărmurite. Apoi, chiar când ea crezu că nu mai poate suporta, valul ajunse la apogeu, iar Callie se sfărâmă, incapabilă să facă altceva decât să cedeze senzațiilor, strigându-i numele în timp ce lumea se prăbușea în jurul ei.

Gura lui se îmblânzi lipită de ea, degetele lui alinând-o în vreme ce ea devenea conștientă de camera din jur, de faptul că era zi. El își înălță capul și o privi cu atenție pe când ea deschise ochii și îi întâlni privirea plină de pasiune și de satisfacție, și de ceva ce ea nu putu identifica. Întinzându-se spre ea, puse stăpânire pe gura ei cu o intensitate sumbră, pe care ea nu o recunoscu - simți sărutul mai mult ca pe o arsură cu fierul înroșit decât ca pe o mângâiere.

Îndepărtându-se, el rosti cu voce aspră:

— Mă vrei.

Cuvintele străpunseră ceața senzațiilor care o copleșiseră iar ea încremeni pe dată. Cu o claritate perfectă, ea recunoscu sensul cuvintelor lui. Nu pasiunea îl determinase să facă dragoste cu ea în camera lui de lucru, în plină zi, ci mai degrabă nevoia de a dovedi ce poate - ea nu era altceva decât un premiu de câștigat.

El n-o dorea... firește că n-o dorea. Era banală și mironosiță.

Gândul o străbătu ca un curent dureros, iar Callie îl împinse cu toată forța, dezechilibrându-l, brusc disperată să scape de gura lui și de mâinile lui, și de căldura lui. Se ridică, își aranja haotic fustele în vreme ce trecu pe lângă el și se grăbi spre ușă îndepărtându-se.

— Callie... rosti el ridicându-se și urmând-o.

Ea se răsuci când își auzi numele și, surprinsă să-l vadă atât de aproape, întinse o mână de parcă ar fi putut să-l împiedice să se apropie și mai mult. Ca și cum l-ar fi putut împiedica să intre și mai mult în inima ei. *De parcă n-ar fi fost prea târziu pentru asta.*

Cu părul ciufulit, cu eșarfa desfăcută, cu vesta descheiată Ralston

arăta din cap până în picioare precum tabloul unui dezmăț. În acel moment nu putea exista nici o îndoială că Gabriel St. John, marchiz de Ralston, era un desfrânat notoriu. Cu siguranță avusese interludii asemănătoare cu nenumărate alte femei - probabil pentru a-și dovedi același lucru. Callie clatină dezamăgită din cap. Era atât de evident că ea nu însemna nimic pentru el. *Cum de nu-și dăduse seama de asta?!*

„Pentru că n-ai vrut să vezi. Tu ești Selena. Blestemată să iubești un muritor care doarme somnul etern." Închise ochii la acest gând, dorindu-și ca lacrimile să nu-i curgă. Cel puțin nu înainte de a ieși din cameră. Din casa lui. El își ridică o sprânceană arogantă, respirația lui aspră răsunând în jurul lor.

— Negi asta?

Durerea izbucni, iar ea nu o mai putu ascunde. Când vorbi, vocea i se auzi șoptit.

— Nu neg asta. Mereu ai fost tu.

Ea îi urmări reacția la auzul cuvintelor, îl urmări pricepând adevărul lor. Apoi, spuse:

— Îmi doresc să fi fost altcineva.

Astea fiind zise, se răsuci și - la naiba cu mândria! - o luă la fugă.

Încremenit, el o urmări îndepărtându-se. Când auzi ușa de la intrarea în casă închizându-se în urma ei, înjură aprig, sunetul pătimaș răsunând în toată încăperea.

Mult mai târziu, Ralston se așeză la pian, dorindu-și ca acel instrument să-și îndeplinească sarcina pe care o avusese întreaga lui viață - să-l facă să uite. Cântă cu vigoare, cu o forță care scoase sunete năvalnice din instrument. Notele curgeau repezi și furioase, degetele zburându-i pe clape în vreme ce el închise ochii și așteptă ca muzica să i-o alunge pe Callie din minte. „Mereu ai fost tu."

Muzica îl învălui, întunecată și otrăvită, biciuindu-i simțurile în timp ce zăbovea pe clapele din registrul inferior, revărsându-și sentimentele în cântec. Muzica, dureroasă și lirică, îl pedepsea, amintindu-i iarăși și iarăși de expresia de pe chipul lui Callie, atât de rănită, atât de îndurerată înainte de a fugi din casă. Înainte de a fugi de el.

„Îmi doresc să fi fost altcineva."

Înjură, iar sunetul fu înghițit de pian. Cu toate astea, răspunsul ei rece - pe care îl meritase cu vârf și îndesat - îl lăsase mistuit de dorința de a o poseda. De a-și pune pecetea pe trupul ei.

El o împinsese spre limitele cunoașterii sinelui ei, a trupului ei, a sentimentelor ei. Știuse ce face, simțise că mergea prea departe. Dar nu s-ar fi putut opri nici dacă ar fi vrut. Fusese la fel de prins ca și ea în vâltoarea momentului. Și dacă ar fi intrat însuși regele în odaie, lui Ralston i-ar fi fost foarte greu să oprească.

Acest adevăr îl șocă, iar degetele i se opriră pe clapele pianului. Clătină din cap de parcă ar fi putut să o alunge din minte. Ce era cu această femeie? Această femeie banală, modestă, pe care înainte, n-o băgase niciodată în seamă. „Acum, nimic la ea nu mai e banal sau modest."

Iar el se ura pentru că o descrisese astfel.

Nu... Lady Calpurnia Hartwell se făcea remarcată într-un mod spectaculos - ceva cu totul nou și complet diferit de orice femeie pe care o cunoscuse înaintea ei. Și îmbătătoarea combinație dintre curiozitatea ei inocentă și feminitatea ei fusese cea care îl determinase să se poarte în felul acela.

O dorea. Visceral. Așa cum nu dorise nici o altă femeie înainte de ea.

Firește, n-o putea avea.

Nick avusese dreptate. Callie voia iubire. Ralston știuse asta de la bun început - ea nu-și ascunsese încrederea în puterea sentimentelor, credința de neclintit. Se opri din cântat, întrebându-se cum ar fi să creadă cu atâta forță în puterea dragostei de a face bine. De a aduce fericire.

Clătină din cap și se aplecă adânc peste clapele pianului Nu văzuse niciodată această latură a dragostei. Văzuse doar durerea provocată, durerea care îți zdrobea sufletul când iubirea îți era luată. În minte îi veni amintirea tatălui său declarându-și iubirea nepieritoare pentru soția lui. O soție care își lăsase baltă îndatoririle de soție și de mamă și plecase fără să se uite îndărăt. De două ori.

Cam asta era dragostea nepieritoare.

Înjură cu poftă. Poate că nu era de acord cu părerea lui Callie despre iubire, dar asta nu însemna că avea dreptul să fie atât de lipsit de scrupule față de ea. Nu nega plăcerea pe care o simțise în brațele ei în acea după-amiază, dar recunoștea că purtarea lui fusese inacceptabilă. Ea merita ceva infinit mai bun.

Își va cere scuze. Chiar dacă nu-și regreta absolut deloc gestul.

Continuă să cânte, notele crescând încet ca tonalitate, mai contemplative, reflectând starea de spirit a stăpânului lor.

Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie la ușă, iar Ralston se opri din cântat, răsucindu-se pe bancheta pianului pentru a privi spre ușă. Vreme de o fracțiune de secundă, se întrebă dacă nu era posibil să se fi întors Callie, dacă nu cumva ea era, așteptând permisiunea lui pentru a intra.

— Intră!

Ușa se deschise, iar el o văzu pe femeia a cărei siluetă se contura în prag, luminată de lămpile strălucitoare de pe coridorul din spatele ei. Sora lui.

Părea invadat de femei care meritau scuzele lui.

— Juliana, intră.

Se ridică și luă o cutie cu iască pentru a aprinde repede un sfeșnic aflat în apropiere, făcându-i semn spre un fotoliu aflat lângă șemineul mare din încăpere.

— N-am băgat de seamă că s-a întunecat atât de tare.

— E destul de târziu, rosti Juliana încet, așezându-se și așteptând ca el să aprindă alte câteva lumânări și să se așeze în fața ei.

Când deschise gura pentru a vorbi, el îi tăie elanul ridicând o mână.

— Te rog, dă-mi voie să-mi cer scuze.

Ochii ei se lărgiră în vreme ce el adăugă:

— N-ar fi trebuit să-mi ies din fire.

Un zâmbet trecu peste chipul ei.

— Se pare că ieșitul din fire este un alt lucru pe care îl avem în comun, frate.

Un colț al gurii lui se arcui.

— Așa se pare.

Juliana suspină și se relaxă în fotoliu.

— Am venit să *fare la pace*.

Gabriel își întinse picioarele și se lăsă pe spate, zâmbind la auzul surorii lui vorbind în italiană.

— Mi-ar plăcea foarte mult să ne împăcăm.

Ea îi întinse un pachet măricel, înfășurat în hârtie maro.

— În Italia, avem o expresie când facem un dar după o ceartă - este o ramură de măslin.

El acceptă pachetul.

— La fel e și în Anglia.

Ea rânji.

— E plăcut să știi că unele lucruri nu se schimbă.

— Aș zice că ai avut parte de suficiente schimbări în ultima vreme.

Ea își plecă ușor capul.

— După cum spui.

Privirea ei poposi pe pachet.

— Nu ești curios să vezi darul?

Gabriel își coborî privirea spre pachetul înfășurat și legat cu grijă pentru a-i proteja cât mai bine conținutul, descoperind că era foarte curios. Cât de mult trecuse de când primise ultima oară un dar? Un cadou de la cineva care nu aștepta nimic în schimb. Privindu-și sora, remarcă nerăbdarea de pe chipul ei - speranța evidentă că el se va bucura de ceea ce se afla în pachetul simplu, învelit în hârtie maro.

Da. Era foarte curios. Rupse hârtia și sfoara care lega pachetul și le îndepărtă. Răsucind cartea în mâini, aprecie faptul că se gândise la el.

— De unde ai știut că am o pasiune pentru Mozart?

Ea zâmbi.

— Am și eu un dormitor în casa asta. Nu a fost greu să-ți recunosc compozitorul preferat.

El își trecu respectuos degetele peste coperta din piele.

— O să încep s-o citesc în seara asta.

Îi întâlni privirea serioasă.

— Mulțumesc, Juliana.

Ea îi zâmbi timid.

— Cu drag. Mă bucur că îți place.

— Îmi place. Foarte mult.

El se minună de faptul că această fată care trecuse prin atâtea, care se pomenise livrată ca un colet la ușa unui străin aflat la două țări distanță, se gândise să-i cumpere un cadou.

— Eu n-am nici un cadou pentru tine.

Ea râse.

— Sigur că n-ai. De ce-ai avea?

Fiindcă el nu păru capabil să găsească un răspuns potrivit, ea adăugă:

— Suntem o familie. Așa se procedează într-o familie, nu?

El rămase gânditor câteva clipe.

— De fapt, habar n-am dacă așa se procedează într-o familie. A trecut mult timp de când n-am mai avut pe nimeni în afară de Nick.

Juliana se gândi la cuvintele lui.

— Adevărat. Foarte bine. Luăm acum decizia că așa se procedează într-o familie? Cel puțin, în familia noastră?

— Pare o idee grozavă.

Juliana bătu repede din palme și zâmbi larg.

— Excelent!

Adăugă pe un ton lejer:

— Știi, milord, că mi-am dorit mereu un frate care să mă răsfețe?

El râse văzându-i inocența prefăcută.

— Serios? Îți pot sugera să discuți despre această dorință anume cu Nick?

Făcu ochii mari la auzul remarcii lui, după care izbucni în râs.

— Cred că e o idee minunată!

Coborându-și vocea la nivelul unei șoapte conspirative, rosti:

— Crezi că va fi foarte extravagant?

— Cu siguranță, se poate spera.

— Sigur că pot spera!

Câteva minute îndelungate, rămaseră într-o tăcere amicală, Juliana urmărindu-l pe Gabriel răsfoind cartea. În cele din urmă, el își ridică privirea și spuse:

— Când ți-ai găsit timp să cumperi asta?

Juliana își flutură mâna și zise:

— Cu câteva săptămâni în urmă, eu, Callie și Mariana eram pe

Bond Street și am descoperit o librărie acolo - acea carte era foarte recomandată -, iar Callie a considerat că ar fi un cadou excelent pentru tine.

El încremeni când ea pomeni de Callie.

— Serios?

Juliana dădu din cap,

— Consider că dă sfaturi excelente.

Văzându-l că își schimbă poziția în fotoliu și nu spune nimic, ochii ei se îngustară intuitivi, iar ea rosti:

— Pari vinovat, frate.

Gabriel își feri privirea, ațintindu-și ochii asupra sfeșnicului pe care îl pusese în apropiere, ceva mai devreme.

— Am făcut o treabă excelentă mai devreme, reușind s-o pun pe fugă. Îmi imaginez că este destul de... vexată din cauza mea, în acest moment.

— A, rosti ea pe un ton cunoscător și zeflemitor. Vrei să spui că monsieur Latuffe n-a fost singurul *idiota* de aici, în această după-amiază.

Un colț al gurii lui Ralston se arcui de amărăciune.

— Nu. Se pare că nu.

Se relaxă în fotoliu.

— Știi, nu cred că mi-a vorbit vreodată cineva în felul ăsta.

Un zâmbet apăru pe chipul fetei.

— De multă vreme aveai nevoie de o soră, milord.

El se gândi la cuvintele ei.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

— Callie e diferită de alte femei, zise Juliana depășind cu totul limitele. Este mereu extrem de dornică să facă tot ce trebuie pentru a îndrepta un lucru.

Prin fața ochilor lui trecu o viziune: Callie stând în pragul ușii de la camera sa de lucru, atât de evident rănită de cuvintele auzite din întâmplare, dar, cu toate astea, preocupată s-o apere pe Juliana în fața lui - să-i spună exact unde întrecuse limitele comportamentului frățesc. De parcă mândria ei ar fi fost cumva mai puțin importantă decât fericirea Julianei. Când își îndreptă din nou atenția spre sora lui, o văzu aruncându-i o privire înțelegătoare.

— Văd că și tu ai observat asta.

— Da. Este cu adevărat remarcabilă.

— Poate că ar trebui să-ți ceri scuze pentru...

Își flutură o mână, căutând cuvântul.

— Idioțenia mea?

Ea surâse.

— Dacă vrei.

El își schimbă poziția în fotoliu, punându-și un picior peste celălalt

și rămaseră din nou tăcuți, fiecare pierdut în gândurile sale. În cele din urmă, Gabriel vorbi:

— Îți place arta?

Ea își înălță curioasă privirea.

— Îmi place.

— Mi-ar plăcea foarte mult să te duc la Expoziția Regală de Artă.

Arătă spre cartea lui.

— Ca să-ți mulțumesc pentru darul făcut.

— Nu trebuie să-mi mulțumești pentru cadou. Îți amintesc că așa se procedează într-o familie.

El înclină din cap.

— Atunci, aș vrea ca familia noastră să meargă la Expoziția Regală de Artă.

— A, bine atunci. Dacă ai de gând să faci o regulă din asta cred că nu am de ales și trebuie să-ți accept invitația.

El râse.

— Câtă mărinimie din partea ta.

— Și eu cred la fel.

Zâmbind, Gabriel se aplecă în față.

— Să știi, Juliana, cred că și tu aveai nevoie de un frate.

Juliana își aplecă din nou capul, cu un gest pe care el începea să-l considere înduioșător.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

CAPITOLUL 16

Callie coborî din trăsura familiei Rivington în fața reședinței Somerset și se răsuci pentru a o vedea pe Mariana zâmbind, în vreme ce sora ei cobora la rându-i din trăsură. Cele două surori fură imediat înconjurate de mulțimi de oameni, toți dând din coate pentru ajunge la intrarea la Expoziția Regală de Artă, unul dintre cele mai apreciate evenimente ale sezonului.

O urmări pe Mariana privindu-l drăgăstos pe Rivington și luându-l de braț, îngăduindu-i ducelui s-o conducă pe treptele largi de marmură spre intrarea în reședința Somerset, unde expoziția era deja în plină desfășurare. Callie își stăpâni un mic suspin la vederea adorației evidente dintre cei doi.

— Milady?

Callie tresări la auzul cuvântului și se întoarse spre propriul însoțitor, baronul Oxford.

— Mergem?

Callie afișă un zâmbet strălucitor și acceptă brațul oferit.

— Sigur că da, milord.

Îi urmară pe Mariana și pe Rivington spre intrarea largă în galerie, refuzând să îngăduie ca purtarea ciudată a lui Oxford să tulbure evenimentele după-amiezii. Expoziția Regală fusese mereu una dintre activitățile favorite ale lui Callie în timpul sezonului deoarece le oferea londonezilor posibilitatea să admire operele celor mai de seamă artiști contemporani. Callie iubea arta și își făcuse un scop din a nu rata nici o expoziție.

— Am auzit că s-ar putea să vedem astăzi cele mai recente gravuri ale lui Blake, domnule, rosti ea în vreme ce urca treptele.

Oxford îi aruncă o privire stranie înainte de a întreba neîncrezător:

— N-ați venit de fapt să vedeți operele de artă, nu-i așa?

Confuzia lui Callie fu vădită.

— Ba evident că da. Îmi place extrem de mult arta de calitate. Dumneavoastră nu vă place?

— Îmi place la fel de mult ca oricui un tablou drăguț, spuse Oxford. Dar nimeni nu vine cu adevărat la o expoziție privată pentru a vedea arta, Lady Calpurnia. E vorba despre a dovedi că ești capabil să obții un bilet.

Callie își plecă privirea, pentru ca baronul să nu o vadă dându-și ochii peste cap.

— O, da. Ei bine, și asta-i o ispravă impresionantă.

— Ați mai fost aici? întrebă Oxford, fanfaronada deslușindu-i-se deja în voce.

Callie se eschivă nesigură dacă să spună sau nu adevărul. Nu era nevoie s-o facă.

Mariana, care, împreună cu Rivington, îi așteptase pe Callie și pe Oxford să-i ajungă din urmă, interveni și răspunse în locul ei:

— Tatăl nostru a fost curator la Academia Regală, domnule baron Oxford. Aceasta este una dintre cele mai frumoase zile din an pentru Callie.

— Adevărat? N-aș fi crezut că sunteți atât de... academică.

Cuvântul păru străin pe limba lui.

— O, Callie e genială când vine vorba de artă. Ar trebui s-o auziți vorbind despre Renaștere.

Mariana îi adresă un zâmbet strălucitor baronului, înainte de a continua:

— Nu vă supărați dacă v-o răpesc pe scumpa mea soră, nu-i așa? Zăresc un Pearce pe care am tot tânjit să-l vedem.

Astea fiind spuse, Mariana o înșfăcă pe Callie de braț și o trase, prin îmbulzeala de oameni, departe de însoțitorii lor.

— Of! E insuportabil! Ce Dumnezeu ți-a venit să-i accepți invitația?

— El mi-a făcut o invitație, Mari. În caz că n-ai observat, nu sunt în măsură să le refuz.

Făcu o pauză.

— Și, în afară de asta, nu-i chiar atât de rău.

— E un imbecil. Și un bețiv, spuse Mariana cu sinceritate înainte de a-i zâmbi larg vicontesei Longwell, care își înclină capul drept răspuns, când trecură pe lângă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ești dispusă să te îmbraci în haine bărbătești și să te furișezi în clubul de scrimă al lui Benedick, dar nu-l refuzi pe *Oxford*?

— Șșșt!

Callie privi în jur, pentru a se asigura că nimeni n-o auzise pe Mariana.

— Ai înnebunit de vorbești despre asta aici? Fapt este că am acceptat invitația lui Oxford. Iar acum suntem nepoliticoase.

— Pfui! Rivington o să-l distreze.

Mariana era neatentă, ridicându-se pe vârfurile picioarelor și întinzându-și gâtul pentru a privi pe deasupra mulțimii.

— N-o vezi pe Juliana, nu?

Callie încremeni.

— Juliana Fiori?

Mariana îi aruncă lui Callie o privire ciudată.

— Da, Calpurnia. Juliana Fiori. Pe care altă Juliana aș căuta-o?

— N-am știut că va fi aici.

— Hm, făcu Mariana privind în jur. Se pare că Ralston s-a oferit s-o aducă. I-am promis că n-o să vedem *Ierusalimul* lui Blake fără ea.

Callie deschise gura pentru a vorbi, neștiind sigur ce să spună, sigură doar că trebuia să părăsească expoziția înainte de a da peste Ralston. Nu putea fi în aceeași încăpere cu el. Nu conta că jumătate din Londra se afla acolo. Callie simți că o cuprinde panica.

— Ah... iată-le pe doamnele pe care le căutam.

Callie și Mariana se răsuciră spre Oxford și Rivington. Oxford prinse privirea lui Callie și îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Ne-ați părăsit, dar ne pricepem foarte bine să dăm de urma prăzii.

— Chiar așa se pare, milord.

După-amiaza devenea din ce în ce mai stranie. Ar fi trebuit să rămână acasă. Măcar atât lucru era limpede.

— Lady Calpurnia, îmi dați voie să vă însoțesc pentru a vedea tablouri din galeria nordică?

— Eu...

Vreme de o fracțiune de secundă, Callie se gândi să refuze, dar apoi își dădu seama că o după-amiază în compania lui Oxford ar fi fost mult mai puțin ciudată decât o după amiază petrecută evitându-l pe Ralston.

— Mi-ar face foarte mare plăcere, domnule.

— Minunat.

Îi oferi brațul lui Callie. Ea îl luă și porniră să străbată galeria principală, îndreptându-se spre ieșirea nordică. În vreme ce mergeau, el spuse:

— Va trebui să-i căutăm pe artiștii renascentiști, nu-i așa?

Ea își mușcă limba, abținându-se să-i explice că, fiind o expoziție cu artă contemporană, renascentiștii nu erau reprezentați la acest eveniment. Preferă în schimb să-i zâmbească în tăcere și îi îngădui baronului s-o conducă mai departe. Când ajunseră în ceva mai puțin aglomerata galerie nordică, Oxford îi adresă un zâmbi strălucitor și, cu un gest larg, rosti:

— Ce părere aveți?

Callie îi zâmbi baronului și spuse politicoasă:

— Este o expoziție excelentă anul acesta, domnule. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați însoțit.

El se aplecă mai aproape de ea.

— Haideți, Lady Calpurnia. Cu siguranță, aveți de zis mai multe de-atât.

Arătând spre un portret mare, întrebă:

— Ce părere aveți despre ăsta?

Callie studie tabloul, o asemănare destul de îngăduitoare cu regele, înainte de a spune:

— Cred că regele George trebuie să fie încântat de acest tablou.

Oxford râse.

— O exprimare foarte diplomatică.

Callie râse și ea, cercetându-l pe baron. Cu siguranță, era un dandy și destul de fad, dar părea să aibă un umor de calitate și un aspect nu chiar neplăcut. Fu surprinsă să descopere că se simțea destul de bine în compania lui. Oxford se aplecă pentru a vorbi mai aproape de urechea ei.

— Sperasem că vom avea șansa să ne despărțim de sora dumneavoastră și de Rivington.

Sprâncenele ei se ridicară brusc la auzul acestor cuvinte.

— Milord?

— Știu, rosti el interpretându-i greșit reticența. Este greu de crezut că așa ceva e aievea.

Își trecu discret un deget în lungul brațului ei, iar zâmbetul i se lărgi și mai tare când se aplecă încă o dată.

— Dar chiar e aievea, Lady Calpurnia.

— Domnule baron Oxford, spuse ea repede, privind în jur pentru a găsi ceva care să-i distragă, salvându-i astfel de stânjeneală pe amândoi. Am crezut că mergem să căutăm tablouri renascentiste. Nu le văd aici.

— Poate că ar trebui să le căutăm într-un loc mai liniștit, mai izolat, zise el cu voce coborâtă.

„Oare se simte miros de whisky în respirația lui?”

Callie se eschivă.

— Mă întreb dacă nu sunt totuși în galeria principală.

El făcu o pauză, gândindu-se la cuvintele ei.

— Înțeleg. Vă preocupă faptul că am putea fi văzuți.

Ea se agăță de cuvintele lui.

— Într-adevăr. Exact asta mă preocupă.

El rânji înțelegător, lăsând să i se vadă dinții albi.

— Desigur. Haideți să ne întoarcem în galeria principală și să ne uităm mai bine.

„Cine s-ar fi gândit că Oxford o să fie atât de înțelegător?”

Callie fu atât de surprinsă de schimbarea lui de atitudine, încât nu se putu abține să nu-i adreseze un zâmbet strălucitor, își croiră drum înapoi spre galeria principală și intrară în mulțimea de oameni aflată acolo. Odată intrați în îmbulzeală, Callie nu mai reuși să nu se lipească de Oxford, iar după scurt timp îi simți mâinile coborându-i în partea de jos a rochiei, cu un gest teribil de familiar. Smucindu-se pentru a se desprinde de el, Callie se răsuci spre Oxford, cu mâna la gât, și spuse:

— Mi-e gâtul uscat. Mă întreb dacă nu mi-ați putea aduce o limonadă, în vreme ce eu o s-o caut pe sora mea.

Ochii lui Oxford se îngustară privind-o într-un mod despre care ea nu putu decât să presupună că se dorea a fi preocupat, apoi zise:

— Desigur.

— O, mulțumesc, milord, rosti ea încercând să se poarte cu cochetărie.

Îl privi în timp ce se întoarse și dispăru în mulțime, în vreme ce ea trase adânc aer în piept și îl expiră încet. Toată această după-amiază fusese o greșeală.

— Văd că l-ai făcut pe Oxford să-ți mănânce din palmă.

Rostite foarte aproape de urechea ei, cuvintele impasibile o făcură să tresară și încremeni recunoscând imediat cine le spusese. Impunându-și să rămână calmă, se răsuci spre el.

— Lord Ralston. Ce surpriză, zise ea pe un ton complet diferit de sensul cuvintelor.

Brusc, se simți foarte obosită. Obosită să se ciorovăiască iarăși cu Ralston, obosită să-l păcălească pe Oxford, obosită să se afle printre cei mai frumoși oameni din Londra. Voia să se ducă acasă.

— Lady Calpurnia, rosti Ralston făcând o scurtă plecăciune sperasem că vei fi aici.

Cuvintele și implicația lor cum că ar fi căutat-o ar fi entuziasmat-o cu câteva luni în urmă. Totuși, astăzi, nu-și dorea decât să se

răsucească pe călcâie și să fugă de el. Faptul că îi întâlni ochii albaștri nu făcu decât să-i aducă aminte de rușinea și durerea pe care i le pricinuise cu ocazia ultimei lor întâlniri. Inima ei se strânse la gândul de a avea o altă conversație cu el, știind că ea abia dacă era puțin mai mult decât un pion într-un joc pe care nu-l înțelegea. Nu-și putu găsi amabilitatea.

— Sunt sigură că e întru totul adevărat și că știai că voi fi aici. Erai acolo când Oxford m-a invitat.

— Eram.

Își înclină capul ca și cum ar fi lăsat-o să câștige un punct în jocul lor verbal.

— Cu toate astea, sperasem că te voi vedea în această după-amiază. Dar mărturisesc că am fost mâhnit să te văd zâmbindu-i lui Oxford de parcă ar fi fost singurul bărbat de-aici.

Ea refuză să-i ofere plăcerea de a ști adevărul.

— Baronul a fost extrem de serviabil.

— Serviabil, repetă Ralston cuvântul. Sună de parcă ar fi o slugă, nu-i așa?

Ea nu-și ascunse exasperarea.

— Dorești ceva, milord?

— E o întrebare care mă pune pe gânduri, rosti el enigmatic înainte de a adăuga: Aș vrea să stau de vorbă cu tine.

Brusc, Oxford păru cel mai puțin primejdios dintre două rele.

— Acum nu este un moment ideal. Altădată, poate? Am venit aici însoțită de cineva.

Se răsuci demonstrativ, nerăbdătoare să plece rapid.

— Se pare că însoțitorul te-a lăsat pe cont propriu, rosti Ralston nemulțumit. Nu te pot lăsa să te descurci singură în această îmbulzeală. N-ar fi deloc frumos din partea unui gentleman.

Se simți cuprinsă de frustrare. „De ce nu mă lasă pur și simplu în pace?” Callie își miji ochii.

— Da, ei bine, cu siguranță nu vrei să pari a nu fi gentleman.

Ușoara subliniere a cuvântului îl încărca de semnificații.

— Nu-ți face griji, milord. Sunt sigură că baronul se va întoarce cât de curând.

— Prin această mulțime? N-aș paria prea mulți bani pe asta, spuse el pe un ton impasibil.

Bărbatul o exaspera la culme. Callie dădu să scape de el, însă descoperi că era incapabilă să treacă prin îmbulzeala din jur. Bătu nervoasă din picior, apoi se răsuci din nou spre el.

— Ai făcut asta intenționat, rosti ea iritată.

— Crezi că eu am pus la cale această aglomerație pentru a te prinde în capcană?

— Nu m-aș mira.

— Îmi judeci greșit puterea asupra înaltei societăți, împărăteaso.

Ea roși la auzul poreclei, atât de intime, apoi șopti:

— Nu-mi mai spune așa.

El o luă de braț și o duse în galeria vestică. Ea protestă pentru scurt timp că o forța să-l urmeze, înainte să-și dea seama că, dacă s-ar elibera din strânsoarea lui, probabil că aveau să fie observați și limbile aveau să se dezlege.

Odată ajunși în galeria laterală, el în dădu drumul brațului, dar o conduse în capătul opus al încăperii, printre pâlcurile de oameni care se uitau la tablourile ce acopereau fiecare centimetru pătrat de perete, până la un paravan mare ce izola o parte din camera enormă.

— Unde mă duci? șopti ea, privind înghesuiala de oameni din centrul lor - nici unul părând să nu remarce în vreun fel răpirea ei.

O împinse în spatele paravanului, urmând-o în alcovul liniștit, așa că erau singuri din nou. Callie se simți încă o dată răvășită emoții, atât surescitare, cât și teamă. Totuși, enormul paravan de mahon era așezat cu vreo doi metri mai departe de peretele cu vedere înspre vest, pentru a nu lăsa lumina soarelui să bată în tablouri și să nu se mai vadă bine. Paravanul ajungea foarte sus deasupra capetelor lor, creând o baie de lumină strălucitoare și înăbușind zgomotul din expoziție.

„Un loc perfect pentru o întâlnire amoroasă.” Callie alungă acest gând și își mobiliză furia și durerea pe care le simțise în zilele scurse de la ultima ei întrevedere cu Ralston. Nu putea să-l lase s-o domine. Nu aici.

— Ai înnebunit? îi șopti ea, iritată.

— N-a văzut nimeni, zise Ralston.

— De unde știi?

— Pentru că știu.

Întinse o mână s-o atingă pe față. Ea se feri.

— Nu mă atinge.

Emoția îi scânteie în ochi la gestul ei, apoi dispăru înainte ca ea s-o poată defini.

— N-aș face niciodată ceva să-ți distrug reputația, Callie.

Cuvintele lui erau sincere.

— Iartă-mă, milord, dar se pare că tot ce faci în preajma mea e un risc pentru reputația mea, izbucni ea, dorindu-și cu disperare să-l lovească, să simtă durerea pe care o simțise ea în zilele de când îl văzuse ultima dată.

Un colț al gurii lui se arcui.

— Am meritat asta.

Ea îi întâlni privirea cu îndrăzneală.

— Ți-am spus în după-amiaza aceea în sala ta de bal, milord că am terminat cu interludiile astea. Și cu tine. Mi-ai interpretat cât se poate de greșit interesul. Acum, dacă vrei să mă scuzi, baronul Oxford

probabil că mă caută.

— Nu poți fi serioasă în privința lui Oxford.

Ea îl ignoră, încercând să treacă de el și să scape pe lângă paravan în camera de alături. El o apucă de mână pe când trecea, și atingerea lui o opri. Nu o ținea suficient de strâns, așa că se smulse din mâna lui, dar căldura mănușii lui pe pielea ei o făcu să se uite înapoi la el, silind-o să-i întâlnească privirea.

În acea clipă, singurul lucru pe care îl dorea era ca ea să stea cu el. Să îl ierte. Sosise cu Juliana, gata să o găsească pe Callie și să-și ceară iertare pentru purtarea lui de bădăran - gata să facă orice ca să aline durerea evidentă pe care o provocase. Și o zărise aproape imediat, radiind în fața lui Oxford, distrându-se bine cu siguranță, pe când perechea se întorcea din nou în galerie. Priveliștea îl înfuriase - Callie atât de frumoasă și fericită, Oxford așa sclivisit și tâmp.

Nu-i zâmbise niciodată atât de sincer lui Ralston. Și dacă ar face-o, el nu ar reacționa deloc ca Oxford, care plecase ca prostul de lângă ea. Nu. Dacă s-ar uita vreodată la el așa, ar lua-o în brațe și ar săruta-o ca un nebun. La naiba cu Expoziția de Artă Regală!

La naiba, ar fi vrut s-o sărute și atunci cu patimă, deși, bineînțeles, nu-i zâmbea.

Avea să găsească un mod de a repara răul făcut. Dar mai întâi, trebuia să-l elimine pe Oxford din ecuație. Pariul prostesc pe care îl făcuse cu baronul cel ridicol era chiar așa - stupid. Ralston înțelegea acum că nu făcuse decât să-l ia în balon pe Oxford ca să-și dovedească abilitatea de a o câștiga pe Callie; nu avea să renunțe să se țină după fată. Mai ales nu la o mie de lire care trebuiau să-i intre în buzunar.

— Nu te atașa de Oxford, spuse Ralston.

— De ce nu?

Vorbele ei îl tachinau.

— E un căutător de aur cu inteligența unui țap.

— Sigur că e așa, zise ea pur și simplu, de parcă el ar fi spus că cerul e albastru.

Ralston se încruntă.

— Atunci, de ce ai venit aici cu el?

— Pentru că m-a invitat.

Răspunsul ei, atât de evident, îl frustra. Își trecu o mână prin păr înainte să-i atragă atenția:

— Asta n-ar trebui să fie de-ajuns, Callie. Pentru numele lui Dumnezeu!

Ea zâmbi atunci vag, cu tristețe.

— Ai dreptate. N-ar trebui să fie de-ajuns.

El simți o apăsare ciudată în piept la auzul cuvintelor ei și, în acel moment, luă decizia. Oxford nu putea s-o aibă. Nu va permite așa ceva.

Privirile li se întâlniră preț de câteva clipe, înainte ca ea să-și tragă mâna dintr-a lui, iar el descoperi că nu putea să o lase să plece. Degetele lui îi strânseră mâna, neclintite. Iar ea se uită mirată la el.

— Lasă-mă să te duc undeva, îi zise el.

— Unde, milord?

— Unde ai vrea să mergi? Sunt sigur că o să-mi dai aceeași șansă ca și lui Oxford.

— Nu e o competiție.

Spusese cuvintele liniștită, dar el simți un sens ascuns în ele, pe care nu-l înțelegea pe deplin. Alungă repede gândul, repetând:

— Lasă-mă să te duc undeva. Tu alegi locul. Iar la teatru. La un picnic cu Mariana și Rivington. O afurisită de plimbare călare.

Ea se gândi o clipă.

— Nu vreau să mă însoțești în nici unul dintre locurile astea.

— De ce nu?

— Vreau să încep o nouă viață. Nimic banal. Nimic din ce-ar alege o mironosiță.

El simți vorbele ei ca pe o lovitură, recunoscând cuvintele dureroase ca fiind ale lui. La naiba! Ce putea spune ca să îndrepte lucrurile? Își mai trecu o dată mâna prin părul negru, aranjându-și câteva bucle răvășite. Deodată, conversația i se păru una dintre cele mai importante pe care le avusese vreodată.

— Bine, Callie, îmi pare rău. Dă-mi o șansă să-ți dovedesc că nu sunt un bădăran și un imbecil.

— Nu cred că ești un imbecil.

— Văd că nu negi celălalt epitet, zise el, zâmbind pieziș. Orice vrei.

Ea suspină frustrată, uitându-se oriunde, numai la el nu. Ochii i se opriră pe mâinile lui împreunate înainte să-i întâlnească iar privirea.

— Orice?

El își mijji ochii și înțelese brusc.

— Te gândești la afurisita aia de listă a ta, nu-i așa?

— Păi, mi-ai cerut să nu mai trec altceva pe listă dacă nu sunt în compania ta.

— Da, așa e.

— L-aș putea întreba oricând pe Oxford...

Ea se întrerupse intenționat, reușind să scoată de la el un hohot de râs neconvingător.

— Înveți să te joci cu mine de minune, cochetă ce ești. Bine. Trebuie să mai completăm o rubrică pe lista ta. Care să fie?

Ea se gândi un moment, mușcându-și buza de jos. Mișcarea ei îi distrase lui Ralston atenția de la conversație pentru o clipă, căci se gândi să o sărute pentru a-i opri ticul nervos. Pentru un moment, se lăsă în voia amintirii evocate de dulceața gurii ei, de moliciunea buzelor, de abandonul sălbatic cu care îl întâmpinase de fiecare dată.

Simți cum se întărește la acel gând și lipseau câteva secunde până să-i captureze gura din nou, când buzele ei formară câteva cuvinte.

— Jocuri de noroc.

El ridică din sprâncene și scutură din cap de parcă ar fi alungat acele vorbe. Doar nu spusese „jocuri de noroc", nu-i așa? Ea încuviință cu nerăbdare.

— Da. Jocuri de noroc. Într-un club pentru domni.

El râse.

— Nu poți vorbi serios.

— Dar asta fac, milord.

— Tocmai mi-ai cerut să te duc pe furiș la clubul Brooks, Callie. Cred că am cam trecut de momentul în care să ai nevoie de o primire de gală.

Ea îi zâmbi ușor.

— Foarte bine, Gabriel. Aș vrea să mă duci la jocuri de noroc. La clubul tău.

— Nici o femeie n-a trecut vreodată de zidul de apărare de la *Brooks*, Callie...

Ea îl întrerupse pe un ton impasibil:

— Îmi vine greu să cred.

— Foarte bine, nici o doamnă nu a trecut vreodată de zidurile de apărare ale clubului. Voi fi dat afară din rândul membrilor dacă suntem descoperiți.

Scutură din cap cu înverșunare, apoi continuă:

— Te pot convinge să iei parte la un joc de douăzeci și unu la reședința Ralston, în loc de asta? Vom juca pe bani. Te asigur că experiența va fi exact la fel.

— Nu cred că ar fi deloc la fel, speculă Callie. Parte din atracție o constituie clubul în sine.

— Pentru ce? întrebă el, sincer consternat.

Ea făcu o pauză, schimbând tactica.

— Te-ai întrebat vreodată ce fac femeile în spatele ușilor închise la ceaiuri și după cină? Despre ce vorbim, cum trăim fără voi?

— Nu.

— Sigur că nu. Pentru că viețile noastre sunt la vedere. Poate suntem singure într-o cameră, izolate de bărbați, dar voi dețineți casele în care ne adunăm, voi ați fost în odăile în care ne închidem. Există întotdeauna posibilitatea să intrați, așa că ne apucăm de broderie sau de bârfă relaxată și nu ne îngăduim niciodată să spunem sau să facem ceva indecent, de teamă că ne puteți auzi sau vedea. Pentru voi e altfel, insistă ea, devenind mai înflăcărată pe măsură ce vorbea. Bărbații au aceste locuri tainice... cârciumi, cluburi sportive și cluburi pentru domni. Și acolo puteți face, puteți simți și experimenta orice vreți. Departe de ochii iscoditori ai femeilor.

— Întocmai, zise el, de aceea nu te pot duce la *Brooks*.

— De ce să fiți voi singurii care să vă bucurați de atâta libertate? De ce crezi că am făcut lista asta? Vreau să simt și eu acest gen de libertate. Vreau să văd locul ăsta secret - acest sanctuar unde bărbații se pot desfășura.

El nu-i răspunse, căci nu era prea sigur cum să se poarte cu această străină cu voință puternică.

— Callie, spuse Ralston, calm, ferm, încercând să aducă rațiunea în discuție, dacă ai fi prinsă, ar fi sfârșitul pentru tine. Una e să joci jocuri de noroc. Dar... la *Brooks*?

— Se teme marele marchiz de Ralston de ce s-a putea întâmpla dacă își asumă un asemenea risc? Același bărbat care a compromis odată o prințesă prusacă în Hyde Park?

El clipi nedumerit.

— N-am făcut așa ceva.

Callie nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ah, descoperim în sfârșit o legendă fără temei.

El își miji ochii la ea, care se înălță pe vârfuri și, cu toată mândria unei regine, spuse:

— N-am nevoie de tine, să știi. Pot să mă strecor și singură la Brooks - folosind o scrisoare de invitație de la Benedick.

Gabriel o privi neîncrezător.

— N-o s-o scrie niciodată.

— Nu are nevoie, zise ea pe un ton pragmatic, m-am strecurat în clubul lui de scrimă fără permis de intrare.

— Și ai avut nevoie *de mine* să te scot de acolo! zise el, un pic mai tare decât ar fi trebuit într-un loc atât de tainic.

— Vrei să spui că n-o să mă iei?

— Într-adevăr.

— Păcat. Așteptam cu nerăbdare să mă însoțești.

El scutură din cap, mut de uimire.

— Nu poți să faci asta.

— De ce? Pentru că sunt femeie?

— Nu! Pentru că ești nebună! Vei fi prinsă!

— Am fost deja prinsă.

— Eu te-am prins! De două ori!

— Așa cum am spus înainte, își bătu ea joc, tu ești altfel.

— Cum sunt altfel?

Exasperarea lui era evidentă.

— Păi, se pare că ești complicele meu la crimă.

Apoi surâse - un zâmbet radios, foarte asemănător cu acela pe care o văzuse dăruindu-i-l lui Oxford mai devreme.

El își pierdu încrâncenarea la auzul vorbelor ei, simțind întreaga forță a plăcerii ei ca pe o lovitură, și îl năpădi un val de mândrie...

mândrie că el era cel la care apela cu atâta emoție, mândrie că el era singurul căruia îi cerea s-o însoțească într-o asemenea aventură.

Și în acel moment scăldat în lumina soarelui, cu întreaga Londră la mică distanță de ascunzătoarea lor, fu impresionat de frumusețea ei - ochii căprui strălucitori și părul cu reflexe arămii, și buzele mari și ademenitoare, de ajuns cât să-i cadă la picioare orice bărbat. Era într-adevăr extraordinară.

Această revelație îi tăie respirația, atât de adevărată era.

— Doamne, ce frumoasă ești!

Ochii ei se măriră de la șoc în timp ce își căuta cuvintele, apoi se îngustară bănuitori.

— Nu încerca să mă descurajezi cu asemenea complimente.

— Nici nu visez să fac așa ceva.

— Pentru că voi face asta. Voi juca jocuri de noroc. Nu mă voi lăsa distrasă de la scopul meu.

— Sigur că nu.

— Firește că, dacă îmi spui că sunt... că sunt...

— Frumoasă.

— Da. Asta. Nu mă va împiedica.

— Nici n-am vrut.

— Nu sunt o proastă, știi doar.

Făcu un pas spre ea.

— Știu. Te voi lua de acolo.

— Chiar dacă n-o să mă iei...

Se opri.

— Poftim?

— Am zis că te voi lua.

— O, bine atunci.

— Da, m-am gândit că e destul de mărinimos din partea mea.

El ridică un deget și trase o buclă rătăcită în spatele uneia din urechile ei.

— Nu sunt frumoasă, izbucni ea.

Unul din colțurile gurii lui se arcui.

— Uite, acum, spuse el încet, privindu-i fața cu atenție de parcă ar fi vrut să și-o întipărească în minte pe această nouă Callie pe care tocmai o descoperise. Va trebui să nu fiu de acord.

Și apoi îi acoperi buzele cu ale lui, iar ea fu zăpăcită de mângâierile și vorbele lui, ambele la fel de îmbătătoare. Acest sărut era diferit de toate celelalte pe care și le dăduseră înainte - mai blând, mai cercetător, de parcă amândoi descopereau ceva cu totul nou. Era un concert de buze catifelate. Gabriel își ridică fața și o așteptă să deschidă ochii; când o făcu, fu din nou șocat de frumusețea ei. Îi cercetă chipul, vrând să vadă dacă se întorsese din locul senzual unde o purtase sărutul.

— Ai spus că sunt banală.

El scutură încet din cap, minunându-se de profunzimea emoției din ochii ei căprui.

— Nu e nimic banal la tine.

Și apoi o sărută din nou. Gura ei era ospățul lui. Îi sorbea buzele, le savura gustul, moliciunea. Ea își petrecu brațele în jurul gâtului său, trecându-și degetele prin buclele negre. Mângâierea îi trimise un fior de plăcere prin corp. El mânca din ea, mușcându-i ușor buzele înainte să umezească ușor cu limba pielea lor chinuită. Când se trase de lângă ea și îi întâlni privirea încă o dată, gâfâiau amândoi, iar Gabriel își dorea să fi fost oriunde, dar nu aici, cu sute de londonezi atât de aproape de ei.

Trebuia să se oprească. Era pe cale să facă exact ce hotărâse să nu facă. Nu se jurase că nu o va mai compromite? Îi datora mai mult. Lucruri mai bune.

Îi apăru în fața ochilor imaginea lui Callie goală, întinsă în fața lui într-o baie de lumină, dar alungă repede din minte acea viziune. Nu era momentul să se lase în voia fanteziilor care aveau să-l stârnească mai mult decât era deja - excitația lui era jenant de vizibilă prin pantaloni. Ridicând mâinile, i le desfăcu pe ale lui Callie din jurul gâtului său, îi sărută degetele, apoi îi întâlni din nou privirea.

— Îți datorez scuze.

Ea se încruntă.

— Poftim?

El o sărută ușor pe frunte, netezindu-i cutele de acolo, apoi o strânse cu putere în brațe și continuă:

— Scuze. Pentru tot. Pentru după-amiaza de la reședința Ralston, pentru clubul de scrimă, Doamne, Dumnezeule, Callie, chiar și pentru după-amiaza asta. M-am purtat groaznic cu tine, aproape te-am compromis de fiecare dată. Și... trebuie să-mi cer iertare.

Callie clipi spre el nedumerită, învăluită de razele soarelui ce îi făceau pielea de un roz minunat. Când văzu că ea nu îi răspunde, el spuse:

— Aș vrea să îndrept totul față de tine. Cred că aș putea începe prin a te duce la *Brooks*.

O umbră trecătoare se ivi pe fața lui Callie - de parcă ar fi fost dezamăgită - și apoi dispăru.

Ralston stărui:

— O să te duc diseară.

— Diseară?

— Dacă nu ți-ai propus cumva să-ți petreci seara cu Oxford, spuse el cu răceală în glas.

— Nu, dar urma să merg la balul familiei Cavendish. Va trebui să contramandez.

Ea îi evită privirea.

— Ar fi perfect. Dacă mergem când e balul în toi, ne va fi mult mai ușor.

— Ce să port? întrebă ea încet.

Își aminti fugitiv de Callie în haine bărbătești, purtând doar pantaloni strâmți, cu sânii lipiți de pieptul lui și pielea roșie de plăcere. Simțind că-l strâng pantalonii, se foi stânjenit, apoi spuse:

— Presupun că va trebui să porți haine de bărbat. Ai ceva potrivit pentru club? Sau vei purta costumul tău elegant?

Ea roși la tachinarea lui și apoi scutură din cap.

— Nu. Am ceva mai potrivit.

Sigur că avea. El se abținu s-o întrebe când avusese ocazia să poarte ceva mai potrivit. „Asta e o idee îngrozitoare."

Cu toate acestea, îi dăduse cuvântul lui. Era mai bine s-o însoțească el decât altcineva. Mai bine el, decât Oxford. Gândul că ea s-ar fi fâțâit pe-acolo în haine bărbătești împreună, cu Oxford era de-ajuns pentru a-i veni cheful să-i tragă un pumn în față baronului.

Dornic să scape de viziunea lui Callie cu Oxford, Ralston se duse la marginea paravanului, de unde aruncă o privire rapidă prin încăperea de dincolo, ca să se asigure că nu vor fi văzuți întorcându-se din ascunzătoarea lor. Când fu sigur că nu-i va vedea nimeni, o conduse cu îndemânare din spatele paravanului în camera principală, mergând într-un ritm ce încerca să pară nepăsător când străbătură galeria.

— Ne vedem la reședința Allendale la douăsprezece și jumătate? întrebă el, fără să o privească, dar vorbind într-o șoaptă destul de tare ca să-l poată auzi numai ea.

Callie dădu din cap.

— E o oră perfectă. Îndeajuns de târziu pentru ca toată lumea să fie la bal și destul de devreme ca să nu întâlnim pe nimeni întorcându-se acasă.

Se uită în sus, surprinsă.

— Ești foarte bun la asta.

El înclină din cap, de parcă accepta un compliment.

— Nu e prima oară că pun la cale o escapadă clandestină.

Ea își feri privirea.

— Nu, nu-mi imaginam că ar fi, spuse ea încetișor, înainte să se oprească în fața unui tablou mare, cu un spaniel King Charles. Trase aer adânc în piept și continuă:

— Intrarea din spate.

El înclină ușor din cap.

— M-am împăcat cu Juliana.

Nu știa de ce simțise nevoia să-i spună, dar o făcuse.

Pe fața ei se citi surprinderea, dar expresia dispăru atât de repede, că el nici nu putu să fie sigur că o zărise.

— Mă bucur să aud asta. E o fată bună. Și cred că a ajuns să țină mult la tine.

Cuvintele ei îl stânjeniră, deși nu înțelegea de ce. Callie păru să observe.

— Mă bucur să aud asta, repetă ea.

El dădu o dată din cap.

— Ce crezi despre pânza asta? întrebă el, indicând tabloul de alături.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— Cred că e o pictură enormă cu un câine.

El se uită ostentativ la tablou și dădu din cap cu seriozitate.

— O observație pătrunzătoare.

Ea râse puțin, după care el continuă:

— Artele vizuale nu au fost niciodată specialitatea mea. Prefer să mă consider un cunoscător în ale muzicii. Așa cum știi.

Ultimele cuvinte le rosti în șoaptă, lângă urechea ei. Erau menite s-o tulbure, să-i amintească de seara petrecută în dormitorul lui... de primul lor sărut. Strategia funcționa și Ralston nu putu opri fiorul de încântare ce-l străbătu când îi auzi răsuflarea întretăiată.

— Cred că e mai bine să mă întorc la sora mea, zise Callie cu vocea ușor tremurătoare.

— Te conduc.

— Nu! spuse ea, puțin mai tare decât intenționase.

Făcu o pauză și, apoi continuă:

— Cred că trebuie să mă duc singură.

Pentru o clipă, el se gândi să stăruie - s-o oblige să-i accepte compania. Dar recunoștea o bătălie câștigată când o vedea.

— Într-adevăr, zise el, aplecându-se adânc peste mâna ei, apoi adăugând încetișor: Atunci, pe diseară?

Ea îi întâlni privirea și o susținu mai mult timp, înainte să încline ușor din cap.

— Pe diseară.

Și apoi plecă și dispăru în mulțime.

CAPITOLUL 17

Pe la nouă seara, Callie măsura odaia cu pasul și număra orele până avea să poată coborî pe furiș scările pentru a-și începe următoarea aventură. Era foarte agitată de când scăpase de Ralston în acea după-amiază. Între flecăreala constantă a lui Oxford și avansurile lui ciudate, și Mariana și Rivington care se sorbeau din ochi, restul expoziției i se păruse interminabilă așa că nu se bucurase nici măcar că văzuse *Ierusalimul.*

Bineînțeles, să stea acasă era și mai puțin distractiv decât să se afle la Academia Regală. Se retrăsese în camera ei imediat după întoarcere, plângându-se că o durea capul, asigurându-se că mama ei îi va îngădui să nu mai participe la balul familiei Cavendish. Acum măsura cu pasul odaia mică, captivitatea tăcută aducând-o în pragul disperării.

Se întoarse spre ceasul din colțul camerei, vrând să vadă din nou cât arăta. Nouă și zece. Oftă, trântindu-se pe bancheta de sub bovindou, cu vedere spre grădinile din spatele reședinței Allendale. Măcar dacă nu i-ar fi spus Ralston așa, pe șleau, că momentele de care avuseseră parte - care o făcuseră să se simtă plină de viață și de încântare - fuseseră o greșeală.

Își dorise să se deschidă pământul și s-o înghită cu totul când el pusese capăt sărutului și se scuzase imediat. Deși era purtarea care s-ar fi așteptat de la un gentleman, nu-i stătea în caracter lui Ralston să-și ceară scuze dacă nu ar fi regretat sincer felul în care se comportase. Callie nu putea decât să presupună că îi părea rău că se încurcase cu ea - la urma urmei, o femeie necăsătorită naivă nu era partenera ideală pentru un libertin notoriu.

Dar îi spusese că e frumoasă. Oftă din nou, vârându-și picioarele sub ea și revăzând momentul în minte. Fusese la fel de minunat cum și-l imaginase - minunatul, chipeșul Ralston, bărbatul după care suspina de peste zece ani, o remarcase în sfârșit. Și nu numai că o remarcase, îi spusese că e frumoasă.

Și apoi el se repezise să-și ceară scuze. Pentru tot. Ea ar fi preferat să nu-i acorde nici o atenție, decât *să regrete* timpul petrecut împreună.

Callie se ridică și o porni spre oglinda dintr-un colț al camerei. Față în față cu imaginea ei reflectată, se studie cu atenție - păr prea castaniu, ochi prea căprui, înălțime prea mică, gura prea plină, înzestrată cu sâni prea mari și șolduri prea late, ceea ce nu era la

modă.

Nu era de mirare că se scuzase. Suspină, dorindu-și să poată alunga amintirea cuvintelor serioase ale lui Ralston, atât de sincere și de amabile că îi venea să scuipe.

Sau să plângă.

Trase adânc aer în piept, oprindu-și lacrimile ce amenințau să-i inunde ochii. Nu avea să plângă în noaptea care urma să devină cea mai captivantă din viața ei, cel puțin așa spera. Captivantă nu datorită lui Ralston... ci mai ales datorită ei.

„Și un pic datorită lui Ralston."

Foarte bine. Și foarte puțin datorită lui Ralston. Dar în principal, datorită ei.

Se gândi o clipă, încercând să ghicească dacă jocurile de noroc de la *Brooks* reprezentau atracție cea mai mare. Îi era imposibil să hotărască. Era nevoită să aștepte până când avea să simtă pe pielea ei. Ceea ce avea să se întâmple... Se uită iar la ceas. Nouă și douăsprezece. Oare se stricase ceasul? Nu era posibil să fi trecut doar două minute de când se uitase ultima dată. Urmări arătătoarele pe cadran, așteptând ca minutarul să ajungă la treisprezece minute după ora fixă. Așteptarea nu se mai sfârșea. Da, era categoric stricat.

Callie se răsuci pe călcâie și o luă înspre ușă, intenționând să se strecoare pe hol și să vadă acolo cât era ceasul. Era sigur aproape de unsprezece. Va trebui să se îmbrace repede, să nu întârzie la întâlnirea cu Ralston. Trebuia să sune după Anne.

Abia făcuse un pas spre ușă, când aceasta se deschise și Mariana dădu buzna înăuntru, închizând-o imediat după ea. Femeia stătea în picioare, cu mâinile în șolduri și respirația întretăiată - de parcă ar fi fugit kilometri întregi ca să ajungă acolo. După ce aruncă o privire rapidă la patul făcut cu grijă și nedesfăcut, Mari o străfulgera pe Callie cu o căutătură triumfătoare și spuse:

— Știam eu!

Cuvintele fuseseră rostite de parcă tocmai inventase roata sau realizase vreo altă mare descoperire. Callie făcu ochii mari.

— Ce știai?

Mariana își arătă sora cu degetul, scăpărând scântei din ochii acuzatori.

— Știam eu că nu ești bolnavă!

Își coborî tonul până ajunse o șoaptă.

— Ai să mai treci ceva pe listă!

Callie rămase încremenită câteva minute lungi, apoi se întoarse cu spatele și își duse o mână la cap. Se îndreptă spre pat.

— De ce naiba crezi asta? Tocmai mă dădusem jos din pat să sun după unul dintre leacurile bucătăresei.

Îi aruncă repede o privire Marianei, care o privea neîncrezătoare.

— Leacurile bucătăresei? întrebă ea. Nici dacă ai fi pe patul de moarte, nu cred că ai lua unul dintre leacurile bucătăresei.

Mari o luă la fugă spre pat și sări în el, de parcă ar fi purtat o cămașă de noapte, și nu o superbă rochie de bal din mătase.

— Ce e în seara asta? Curse de cai? Box? Tutun de prizat?

Callie se întinse în pat și își puse o pernă peste față.

— Știu! Un bordel!

Șocată, Callie își trase perna de pe față.

— Mari! Imaginația ta a luat-o razna. Sigur că nu mă duc la un bordel.

Mari făcu o grimasă, dezamăgită.

— O, păcat!

Callie își măsură sora cu o privire piezișă.

— Da, sunt sigură că nu. Oricum, n-o să vizitez nici o casă cu faimă proastă astă-seară.

— Dar poate în altă seară, nu?

Callie scutură din cap.

— E extraordinar că peste câteva luni o să fii ducesă.

Mari râse strengărește și ridică din umeri într-un mod cu totul nedemn de o lady.

— Întocmai! Voi fi ducesă! Cine o să mă mai critice? Adică, în afară de mama.

Callie întâlni zâmbetul surorii ei.

— N-o să întârzii la bal?

— Nu vreau să merg. Vreau să vin cu tine.

— Nu mă duc nicăieri.

— Știi că minciuna este un păcat, spuse Mariana, foarte serioasă.

— Bine. Mă duc undeva, dar nu poți să vii și tu. Dacă ne văităm că suntem bolnave amândouă, mama va ști că e ceva la mijloc.

Mariana bătu din palme cu nerăbdare.

— Unde te duci?

— Cât e ceasul?

Mari își miji ochii.

— Callie, nu schimba subiectul!

— Nu schimb subiectul! Doar că nu vreau să întârzii.

— E nouă și douăzeci.

Callie oftă și se trânti din nou pe pat.

— Seara asta e *interminabilă*!

— Callie! insistă Mariana pe un ton tăios. Unde te duci?

Callie întâlni privirea nerăbdătoare a surorii ei.

— Dacă mai vine vreodată ora douăsprezece și jumătate, mă duc la jocuri de noroc.

Mari icni.

— Nu!

Callie rânji.

— Da!

— Te duci la un tripou?

— Nu... m-am gândit că e mai ușor să fiu prinsă acolo. Mă duc la *Brooks*.

Mariana încremeni.

— *Brooks*... clubul pentru domni?

Callie încuviință din cap, înroșindu-se.

— Crezi că va fi mai greu să fii prinsă la *Brooks* decât într-un tripou?

Mariana scutură din cap de uimire.

— Ești nebună.

— Nu sunt!

— Cum de te duci... O, Doamne! Callie! Femeile nu au voie la *Brooks*! Dacă ai fi prinsă...

— Nu voi fi.

— De unde știi?

Callie se opri din vorbit, neștiind ce să spună. Mariana stărui.

— Callie.

— Mă duce Ralston.

Mariana clipi de două ori. Callie așteptă ca sora ei să înțeleagă înțelesul cuvintelor.

— *Marchizul* de Ralston?

— Chiar el.

— Te duci cu Ralston?

Dacă vorbele n-ar fi fost atât de enervante, Callie ar fi râs de chițăitul Marianei. În schimb, își făcu de lucru cu tivul păturii și dădu din cap aprobator.

— Știam eu! strigă Mari, triumfătoare. Am știut de prima dată când ai valsat! La balul logodnei mele!

— Mari! Ssst! Te va auzi toată casa! îi șopti Callie, disperată.

— Vei fi compromisă dacă ești prinsă acolo, o anunță Mariana de parcă ideea nu-i trecuse prin cap și lui Callie.

Callie dădu iar din cap în tăcerea așternută.

— Bine, atunci. Va trebui să fim amândouă foarte atente să nu fii prinsă.

Callie prinse curaj când o auzi pe Mariana rostind cuvântul „amândouă” pe când stăruia.

— Se pare că ești foarte pricepută să te strecori afară din casă... dar cum ai de gând să te strecori înăuntru la întoarcere?

— M-am gândit să mă întorc la fel - pe ușa din spate și apoi pe scara de serviciu.

Mariana scutură din cap.

— N-o să meargă. Pragul de sus al ușii de la scările astea scârțâie

groaznic și mama va auzi.

Callie se gândi ce opțiuni avea.

— Va trebui să ung balamalele.

Mari aprobă din cap.

— Și ai grijă la a treia treaptă de sus. Scârțâie.

Callie își miji ochii la sora ei.

— De unde știi asta?

— Am avut nevoie de scările astea o dată sau de două ori.

Callie se uită cu ochi mari la sora ei.

— Mariana!

— E cam târziu *pentru tine* să fii scandalizată. Cel puțin eu *sunt logodită* cu Rivington! o tachină Mariana. Te vezi cu *Ralston* la un rendez-vous noaptea târziu! Doamne sfinte! Promite că-mi povestești totul!

— Nu e un rendez-vous, protestă Callie. Doar mă ajută. Suntem... prieteni.

— Prietenii nu riscă reputația prietenilor lor, Calpurnia.

Mariana coborî tonul.

— Tu și el ați...

Dădu din mână și vocea îi pieri.

— Am ce? pretinse Callie că nu înțelege.

Mariana își miji ochii la sora ei mai mare.

— Callie, știi foarte bine ce întreb.

Callie își feri privirea.

— Te asigur că nu.

Mariana țipă de încântare.

— Ba da! Știi! Și *ai*... Bătu din palme. Ce minunat!

— Nu e minunat.

Mariana făcu o grimasă.

— Vai! Ce păcat! El arată de parcă ar fi...

— Mari! i-o tăie Callie. Nu asta am vrut să spun.

— Așa că e minunat!

Callie oftă.

— Cam așa.

Mari zâmbi larg și răutăcios.

— Vreau să aud totul despre asta.

— Ei bine, chiar nu trebuie. Și conversația asta este cu totul nepotrivită.

Mari flutură o mână, parcă să alunge afirmația pretențioasă a lui Callie.

— Știi că, dacă sunteți prinși împreună, va trebui să vă căsătoriți. Închipuie-ți ce scandal va fi!

Callie închise strâns ochii - era ușor de imaginat scandalul.

— Nu mă voi lăsa prinsă.

— MARIANA!!!!

Callie scăpă de conversația jenantă când se auzi de jos strigătul strident al contesei văduve de Allendale. Mariana își dădu ochii peste cap și spuse:

— Pe cinstea mea, dar tare mai țipă femeia asta! Ar trebui să vezi ce poartă, Callie. Catifea. Catifea galbenă ca un canar. Și un turban asortat. Arată ca o banană cu blană.

Callie tresări, văzând imaginea caraghioasă cu ochii minții.

— Asta face parte din farmecul ei.

— E o minune că Rivington m-a cerut de nevastă.

Callie zâmbi larg la comentariul sec.

— Distrează-te.

Mari o îmbrățișă rapid pe Callie.

— *Tu* ești cea care se va distra! Mă voi gândi la tine toată noaptea! Mâine vreau să aud totul! Promite-mi!

— Promit.

Mariana se ridică, își netezi fustele și sări puțin de încântare în direcția lui Callie, înainte să-și ia rămas-bun. Callie o conduse spre ușă, lipindu-și urechea de lemn să audă cum ieșea familia din casă, apoi dădu fuga la fereastră să audă zgomotul de copite și roți ce indica plecarea tuturor la bal. Când nu mai auzi trăsura se întoarse de la fereastră și o sună pe Anne.

Avea multe de făcut până la venirea lui Ralston.

Cu zece minute înainte să-și întâlnească însoțitorul, Callie se furișă prin grădinile întunecate ale familiei Allendale, spre poarta din zidul îndepărtat. Trăgând zăvorul, deschise poarta observând balamalele ce scârțâiau. „Fir-ar," făcu ea, iritată. Oare trebuiau unse toate balamalele de pe această proprietate?

Totuși, mulțumită Marianei, Callie se așteptase să aibă nevoie de uleiul de care Michael îi făcuse rost mai devreme în acea seară - fără să întrebe pentru ce-i trebuia, Dumnezeu să-l binecuvânteze! - și venise pregătită. Ridicând bidonul într-o mână unse din abundență balamaua cu lichidul întunecat, mișcând ușa pentru a împrăștia lubrifiantul, iar scârțâitul să înceteze. Când își termină treaba la balamaua de sus, se concentră pe cea de jos. Era atât de ocupată, că nu-l auzi pe Ralston apropiindu-se.

— Iată un domn cu multe talente, spuse el pe un ton implacabil, și ea tresări, surprinsă la auzul cuvintelor lui.

Privind în sus din locul unde stătea ghemuită, zâmbi înainte să adauge cu grijă niște picături de ulei pe balama și să miște ușa. El își scoase mănușile și se ghemui lângă ea, luând bidonul de ulei și continuându-și ideea:

— Dintre toate ieșirile clandestine pe care le-am făcut în viața mea, zic că asta e prima în care ung balamale care scârțâie.

Ea zâmbi, auzind tonul lui relaxat.

— Nu puteam să-mi asum riscul de a fi prinsă de cei din familia mea, în caz că mă întorc acasă înaintea lor.

El încuviință din cap, mișcarea fiind abia perceptibilă în beznă.

— Inteligentă măsură de siguranță.

Terminându-și treaba, puse deoparte uleiul și își scoase din buzunar batista, apoi se șterse pe mâini și i-o întinse și ei să facă la fel. Se ridică în picioare și o ajută și pe Callie să facă întocmai. Se trase un pas înapoi să cerceteze cum era deghizată. Nu vedea prea bine, însă își dădu seama că, de această dată, purta haine de seară în alb și negru, foarte potrivite pentru *Brooks*. Cizmele ei străluceau în lumina lunii, pantalonii negri și haina la fel punându-i în evidență cămașa albă, scrobită și vesta, precum și o lavalieră elegantă, rigidă. Anne devenea foarte pricepută să-și îmbrace stăpâna în haine bărbătești. În completarea ținutei, părul lui Callie fusese vârât sub un joben negru. Ridicându-și bastonul ornamentat, ea întrebă foarte încet:

— E bine, milord? Ce părere ai?

— Cred că, deși ești atât de mică, ai să treci cu bine. Presupunând că luminile de la *Brooks* sunt asemănătoare cu cele de aici, din grădină, în toiul nopții.

El strânse din buze în timp ce o studia, apoi scutură din cap.

— Un bărbat trebuie să fie prost să nu-și dea seama că ești femeie. O să fie un dezastru.

Punându-și din nou mănușile, Ralston porni să străbată distanța scurtă până la trăsura lui. Ea fu de acord, precizând:

— Tu n-ai observat că eram femeie la clubul de scrimă.

El mormăi ceva neclar.

— Socotesc că oamenii văd ce *se așteaptă* să vadă, milord, nu ce este într-adevăr.

El deschise ușa trăsurii și o ajută să urce în interiorul întunecat. Când se sui pe banchetă, făcându-i loc și lui, Callie putea să jure că îl auzise spunând: „Asta a fost o idee îngrozitoare”, înainte să vină lângă ea, să închidă ușa după el și să bată în acoperiș ca să-l anunțe pe vizitiu că poate pleca.

Merseră în tăcere, Callie încercând să ignore ce gândea Ralston acum despre intrarea ei pe furiș în clubul său. Ajunsese atât de departe... cu siguranță nu avea să se întoarcă din drum. Aleea nu era departe și, când se opri trăsura, Callie se dădu mai în față pe locul ei ca să privească pe fereastră, în speranța că va vedea mai bine ce era acolo. Pe când își lipea fața de geam, Ralston scoase de undeva un palton gros și i-l dădu.

— Uite. Pune-l pe tine.

— Dar eu...

— Nu e negociabil, i-o tăie el cu asprime. E calitatea mea de

membru în joc dacă ești prinsă.

— Ca să nu mai vorbim de reputația mea, zise ea încet.

El o privi cu fermitate.

— Da. Păi, astă-seară sunt mai îngrijorat în privința clubului meu. Pune pe tine paltonul; trage-ți gulerul în sus; ține capul în jos. Stai aproape de mine. Nu te uita în ochii nimănui. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai folosi vocea asta ridicolă, care crezi că sună ca a unui bărbat.

— Dar eu...

— Nu, Callie. Am promis că te duc la jocuri de noroc la *Brooke*. Dar n-am promis s-o fac așa cum vrei tu.

Ea oftă.

— Foarte bine.

El deschise ușa și sări din trăsură, pășind apăsat spre ușa clubului, fără să o mai privească. Ea se uită la el o clipă, surprinsă că își ignora atât de ușor instinctele de gentleman - lăsând-o să coboare singură din trăsură.

Așa și făcu, trântind ușa după ea. Ușa trăsurii se închise cu un zgomot prea puternic, atrăgându-i atenția lui Ralston și altor câțiva oameni aflați pe stradă. Și mai multe capete se întoarseră în direcția ei, iar pașii curajoși ai lui Callie șovăiră. Întâlni ochii albaștri, strălucitori ai lui Ralston și văzu cum ridică o sprânceană, suficient pentru a-i citi gândurile. „Ai terminat?" Își înclină capul, ascunzându-și fața în gulerul amplu al paltonului, și o porni spre el.

Când ajunse la câțiva pași, el intră în club, lăsând ușa deschisă destul de larg, pentru ca ea să-l ajungă din urmă și să-l urmeze înăuntru.

Primul gând al lui Callie când trecu pragul fu că *Brooks* era nemaipomenit. Nu știuse la ce să se aștepte, dar în nici un caz la asta. Holul de marmură de la intrare se fălea cu averea și poziția socială a membrilor clubului - peste tot erau muchii aurite și decorațiuni frumoase.

I se tăie respirația când văzu spațiul aranjat ca în cel mai elegante case din Londra, în culori masculine intense și mobile din lemn exotic. Și *peste tot* erau bărbați. Stăteau în mici grupuri în hol și discutau, salutându-l pe Ralston cu înclinări rapide din cap când trecu prin ușa cea mare și o duse pe Callie pe un coridor lung, către spatele clădirii. Încercând să fie discretă, ea se uită pe furiș în camerele deschise, unele mari și plăcut luminate, unde mai mulți bărbați jucau biliard sau cărți și discutau, iar altele, mici și intime, ce adăposteau câțiva domni care beau vin de Porto și fumau.

Callie încetinea în dreptul fiecărei uși, catalogând activitățile și pe cei prezenți înăuntru, dornică să cunoască fiecare colțișor din acest loc misterios, fascinant. Pe când Ralston o ducea mai departe în acel

labirint de coridoare, numărul de uși deschise se micșoră și holul deveni mai întunecos și mai liniștit. Când treceau pe lângă o cameră, Callie observă că ușa era întredeschisă și încăperea era primitoare și aurie de la lumina lumânărilor. Auzi dinăuntru un râs clar feminin și încremeni în mers, nereușind să se abțină să nu arunce o privire mai îndeaproape.

Uitându-se prin crăpătura ușii, ochii lui Callie se măriră când văzu scena din cameră. Erau trei bărbați înăuntru, fiecare purtând o mască de domino și stând în fotoliile mari de piele aranjate în cerc. Bărbații, deși așezați comod în fotolii, era hipnotizați de o femeie care stătea în centrul cercului, înaltă și planturoasă, cu părul revărsându-i-se pe spate într-o coamă abundentă de bucle negre ca abanosul. Era uluitoare: pomeți înalți, piele frumoasă, ochi perfecți dați cu kohl, buze roșii, pline, arcuite într-un zâmbet viclean, atotcunoscător. Callie era hipnotizată de femeie - exact cum păreau și bărbații din cameră - căci era, în mod evident, o curtezană.

Purta o rochie care nu era făcută să fie îmbrăcată în public - o croială îndrăzneață din mătase ca safirul, cu un corsaj foarte strâmt, ce părea mai mult un corset decât o rochie. Sânii aproape se revărsară din corsaj când se aplecă mai jos, peste unul dintre bărbați. Callie își ținu respirația când el întinse mâna și îi atinse ușor un sân, cu ochii fixați pe formele pline ale femeii. Ea râse profund când o mângâie, punându-și cu îndrăzneală mâna peste a lui și îndemnându-l s-o atingă mai hotărât. El făcu așa cum fusese îndrumat, iar unul din ceilalți bărbați luă tivul rochiei și începu să-l ridice, dezgolind picioarele lungi ale curtezanei și, în cele din urmă, fundul ei rotund. Callie icni încet când acela mângâie fesele femeii.

Icnetul se prefăcu într-un țipăt scurt când Ralston o prinse de braț și o trase din locul unde încremenise. El mormăi aproape de urechea ei:

— Uite de ce cluburile pentru bărbați nu sunt pentru femei.

— Se pare că această cameră este pentru femei, i-o întoarse ea cu țâfnă.

El nu răspunse, ducând-o în schimb în următoarea cameră cu ușa deschisă, înainte să închidă și să încuie ușa după ei. Când auzi zăvorul pocnind amenințător în tăcere, se răsuci cu fața la Ralston, care se încrunta la ea din poziția lui - lipit de ușa închisă.

— Nu m-am exprimat destul de clar? Trebuia să stai lângă mine și să nu te uiți la nimeni.

— Nu m-am uitat!

— Vrei să spui că nu te uitai chiar acum într-o cameră plină cu oameni?

— Eu nu i-aș spune plină, zise Callie cu ambiguitate.

Își miji ochii la aceste cuvinte.

— Nu e ca și cum m-ar fi văzut și ei!

— Ar fi putut!

— Erau cam ocupați, preciza ea. Poate îmi explici și mie ceva!

Privirea îi deveni obosită.

— Poate.

— Cum se face că o singură femeie este... de-ajuns... pentru trei bărbați?

Ralston își ridică ochii în tavan și păru că se înecă. După o clipă, se uită iar la ea.

— Nu știu.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Trebuie să fie o curtezană foarte talentată.

El își trecu o mână prin păr înainte să spună cu voce gâtuită.

— Callie.

Ea continuă, cu inocență:

— Ei bine, asta era. Nu-i așa?

— Da.

— Ce fascinant!

Ea zâmbi radios.

— Știi, n-am întâlnit niciodată o curtezană.

— Puteam să bănuiesc.

— Arăta exact așa cum imaginam că trebuie să fie toate! Păi... era chiar mai frumoasă.

Ochii lui Ralston dădură roată prin cameră, de parcă ar fi căutat un loc pe unde să iasă mai repede de acolo.

— Callie. N-ai prefera mai mult să joci decât să vorbești despre curtezane?

Ea înclină capul, gândindu-se la întrebare.

— Chiar nu știu... Ambele chestii merită să pierd ceva timp, nu crezi?

— Nu, spuse el, râzând mirat. Nu cred.

Ignorându-l, începu să cerceteze încăperea în care se aflau. Era decorată cu frize grecești ce zugrăveau zei și zeițe în felurite scene, și mobilată cu o masă mare pentru jocul de cărți și o serie de scaune din lemn sculptat. Într-o parte a încăperii, în fața unui șemineu unde ardea focul, era o zonă de odihnă, cu două fotolii foarte comode și un divan lung. Pereții care nu se mândreau cu statui de marmură erau în schimb plini cu rafturi de cărți. Era o odaie confortabilă, cu totul masculină. Ea se întoarse din nou spre Ralston.

— Nu se vor enerva alții dacă ocupăm camera asta?

Ralston își scoase mănușile și pălăria, pe care le puse pe o măsuță de lângă ușă.

— Mă îndoiesc. Până la ora asta, bărbații care își petrec nopțile aici sunt deja ocupați cu orice... chestii vor să facă în seara asta.

— Chestii, repetă ea pe un ton sec, făcând întocmai cu pălăria și mânușile ei, apoi își scoase paltonul și îl atârnă într-un cuier din apropiere.

Cu fața la el, îi observă privirea iscoditoare.

— Nu mai ești supărat pe mine, așa-i? Am ajuns aici fără probleme. Nimeni de acolo nu știe că sunt aici.

Trecu ceva timp până el îi examina cu atenție ținuta. Scutură din cap.

— Mi se pare imposibil să cred că nici un bărbat din tot clubul n-a observat că nu ești bărbat mai mult decât ești o girafă.

Unul din colțurile gurii ei se arcui.

— Cred c-ar fi observat dacă eram girafă. De ce spui asta? Nu crezi că sunt bine deghizată?

Se uită în jos la ea, deodată nesigură.

— Știu că am o... siluetă diferită, dar cred că am ascuns-o... ei bine, cât am putut.

Când vorbi, vocea lui era joasă și sumbră.

— Callie, un om ar trebui să fie orb să nu-ți remarce silueta în hainele astea. Nici un bărbat pe care l-am cunoscut nu avea atât de frumoasă...

— Ajunge, milord, i-o tăie ea, năzuroasă, de parcă nu s-ar fi aflat în mijlocul clubului *Brooks,* împreună cu unul dintre libertinii notorii din Londra, purtând haine bărbătești. Se face târziu. Aș vrea acum să învăț cum se joacă, dacă nu te deranjează.

El îi zâmbi superior și îi trase un scaun, indicându-i astfel că trebuie să stea la masă. Ea se așeză pe scaunul oferit, perfect conștientă de apropierea lui. Când luă loc și el la masă, în fața ei, ridică pachetul de cărți aflat acolo și îi spuse:

— Cred că ar trebui să începem cu douăzeci și unu.

Pe urmă, îi explică regulile jocului - ajutând-o pe Callie să înțeleagă strategia necesară pentru a se asigura că acele cărți din mâna ei sunt evaluate cât mai aproape posibil de douăzeci și unu fără să depășească acest număr. Jucară câteva partide. Ralston o lăsă să câștige la început, dar la al treilea și al patrulea joc, o bătu măr. La a cincea partidă, ea fu încântată că ajunsese la douăzeci când el decartă și îi arătă douăzeci și unu. Frustrată că pierdut din nou, Callie izbucni:

— Ai trișat!

El o privi cu ochii mari, prefăcându-se ultragiat.

— Poftim? Dacă ai fi bărbat, te-aș provoca la duel pentru acuzația asta.

— Și te asigur, milord, că aș merge înainte victorioasă în numele adevărului, al umilinței și al dreptății.

El râse pe înfundate, amestecând cărțile.

— Îmi citezi din Biblie?

— Într-adevăr, spuse ea cu afectare, fiind imaginea evlaviei.

— În timp ce joci cărți.

— Ce loc e mai bun să încerc să îndrept pe unul ca tine? zise ea, cu un licăr amuzat în ochi.

Își zâmbiră înainte ca el să împartă cărțile, iar ea continuă:

— Totuși, ar fi un noroc să mă provoci la duel. Mi-ar plăcea să particip la unul.

El încremeni pentru o clipă, apoi scutură din cap în semn de predare.

— Sigur că așa ai face. Mai e ceva pe lista asta care să nu mă șocheze?

Ea verifică nepăsătoare cărțile, apoi spuse:

— O, cu siguranță că nu.

— Păi, având în vedere că rolul meu este acum să te ajut la completarea listei, trebuie să te întreb... cum ți se pare asta. Te amuză?

Ea strâmbă din nas când se gândi la întrebare.

— Clubul e remarcabil. Sunt sigură că n-aș fi avut parte niciodată de o astfel de experiență dacă nu erai tu, milord.

— Gabriel, o întrerupse el.

— Gabriel, se corectă ea. Dar tot o să spun că nu știu ce este atât de atrăgător la jocul de cărți. În mod sigur, este o distracție, dar tot nu înțeleg cum se întâmplă că atâția datornici ajung în temniță.

El se rezemă în scaun și o studie cu atenție.

— Nu înțelegi, frumoaso, pentru că tu nu riști nimic.

— Să risc?

— Chiar așa, spuse el. Atracția meselor de joc e sporită atât de plăcerea de a câștiga, cât și de teama de a pierde.

Ea se gândi la cuvintele lui înainte să încline din cap, dusă pe gânduri.

— Vom juca pe bani atunci?

El dădu din cap aprobator în direcția ei.

— Dacă vrei.

Ea se răzgândi.

— Ție nu-ți pasă dacă pierzi bani.

— Nu prea.

— Atunci pentru tine nu e un risc.

— Nu contează dacă pentru mine nu există risc. E noaptea ta. Numai tu trebuie să simți emoția riscului. Eu nu sunt decât partenerul tău dibaci.

Ea nu-și putu stăpâni zâmbetul ce i se ivi pe buze la auzul acelei descrieri banale.

— O, nu, Gabriel! zise ea și rămase încremenită de modul în care îi folosise numele de botez. Dacă e să jucăm o partidă ca lumea, aș vrea

să simți și tu că poți pierde.

Ochii lui albaștri scânteiară din cealaltă parte a mesei.

— Spune-mi care sunt termenii tăi.

Ea se simți surescitată.

— E-n regulă, pentru fiecare partidă pe care o câștig eu trebuie să răspunzi la o întrebare. Sincer.

Sprâncenele lui se încruntară.

— Ce fel de întrebări?

— De ce? îl tachină ea. Ți-e teamă de ce vei pierde în fața mea?

El se aplecă în față.

— Bine, împărăteaso. Dar pentru fiecare partidă câștigată *de mine*, tu va trebui să-mi acorzi o favoare... pe care o aleg eu.

— Ce fel de favoare?

— De ce? repetă el. Ți-e frică?

„Da." Ea îi întâlni privirea și o susținu cu fermitate.

— Sigur că nu.

— Excelent, zise el, împărțind repede cărțile. Atunci să facem jocul interesant, nu?

Pe neașteptate, jocul de cărți i se păru lui Callie o distracție pasionantă. La fiecare rând de cărți, i se tăia respirația când căuta moduri de a-l bate pe Ralston. Și la prima partidă, reuși... deși se tot întreba cum o lăsase el să facă asta.

Nu că i-ar fi păsat. Își voia răspunsul. Se rezemă de spătar și urmări câteva momente cum degetele lui lungi, grațioase strângeau cărțile de pe masă, le făceau teanc, apoi le amestecau cu indolență în timp ce ea abia aștepta să-i pună întrebarea. Îi întâlni privirea.

— Vorbește-mi despre curtezane.

El râse puțin, scuturând din cap.

— Am fost de acord să răspund la întrebări. Asta nu este o întrebare.

Ea își dădu ochii peste cap,

— Bine atunci. Aici vin deseori curtezane?

— Da.

Când văzu ca el nu mai adaugă nimic, ea stărui.

— Și se întreține adesea cu grupuri de bărbați?

— Callie, zise el pe un ton pragmatic, unde vrei să ajungi?

Ea strâmbă din nas.

— Mă tot chinui să înțeleg cum era femeia aia - și anume... ce aveau de gând să facă... vreau să spun...

El zâmbi pieziș și o așteptă să termine.

— O... știi la ce mă refer.

— Te asigur că nu.

— Erau acolo trei bărbați și numai ea!

— Așa era?

— Ești un nesuferit! Mi-ai zis că o să-mi răspunzi la întrebări!

— Dacă ai pune o întrebare, iubire, te asigur că aș răspunde.

— Se așteptau de la ea... făcu o pauză, căutând cuvântul.

— Să ofere plăcere? o ajută el, prietenește.

— Să-i distreze. Pe toți trei?

El începu să împartă din nou cărțile.

— Da.

— Cum?

El își ridică privirea la Callie și rânji ca un lup.

— Chiar vrei să-ți răspund la asta?

Ea făcu ochii mari.

— Hm... nu.

El râse atunci, deschis și cu mult zgomot, cum nu-l mai auzise niciodată, iar ea se miră cât îl schimba acel râs. Fața i se însenină imediat, ochii îi străluciră mai tare, postura îi deveni mai relaxată. Nu se putu opri să nu-i zâmbească și ea, chiar dacă îl dojeni:

— Te bucuri să mă vezi jenată.

— Chiar așa, împărăteaso.

Ea roși.

— N-ar trebui să-mi spui așa.

— De ce nu? Ți s-a dat numele unei împărătese, nu-i așa?

Ea închise ochii și mimă cum se cutremură.

— Prefer să nu mi se mai amintească numele acela oribil.

— Ar trebui să-l accepți cu plăcere, zise el, sincer. Ești una dintre puținele femei pe care le-am întâlnit, și care se pot ridica la înălțimea unui asemenea nume.

— Ai mai spus asta și înainte, zise ea.

El se uită la ea, ușor curios.

— Serios?

Ea îi întâlni privirea și regretă imediat că adusese vorba de acea amintire veche de zece ani, atât de neînsemnată pentru el - atât de importantă pentru ea. Vorbi repede, dorind să pună capăt acelui subiect:

— Da. Nu-mi amintesc când. Jucăm?

El își miji ochii, apoi dădu din cap aprobator. Fu așa tulburată la următoarea partidă, încât el o câștigă ușor, douăzeci la douăzeci și opt de puncte ale ei.

— Trebuia să rămâi cu nouăsprezece, îi spuse el, indiferent.

— De ce? Tot n-aș fi câștigat, zise ea, ursuză.

— De ce, Lady Calpurnia... ? întrebă el, iar ea fu sigură că îi folosise numele ca s-o provoace. Cred că te doare când pierzi.

— Nimănui nu-i place să piardă, milord.

— Hmm. Și totuși, se pare c-ai pierdut.

Ea oftă.

— Continuă. Ce vrei?

El o privi cu atenție, așteptând să se uite la el.

— Desfă-ți părul.

Ea se încruntă.

— De ce?

— Pentru că am câștigat eu. Ai fost de acord cu termenii mei.

Ea se gândi un pic la cuvintele lui, apoi își ridică mâinile și scoase acele care îi țineau părul în coc.

Când i se revărsă pe umerii moale, în bucle castanii, îi spuse:

— Cred că arăt anapoda, îmbrăcată în haine bărbătești și cu tot părul ăsta.

El o fixase cu privirea în tot timpul cât își desfăcea buclele din spelci și agrafe.

— Te asigur că „anapoda” nu e cuvântul pe care l-aș folosi eu.

Vorbele lui, rostite cu vocea răgușită pe care ajunsese s-o adore, îi accelerară pulsul. Își drese glasul.

— Continuăm?

El împărți din nou cărțile. Ea câștigă. Încercând să pară calmă și stăpână pe ea, Callie întrebă:

— Ai o amantă?

El încremeni o clipă în timp ce strângea cărțile, iar ea regretă imediat că pusese acea întrebare. Nu voia să știe dacă el avea sau nu o amantă. *Sau voia?*

— Nu.

— O!

Nu știa ce se așteptase să spună el, dar cu siguranță nu asta.

— Nu mă crezi?

— Te cred. Adică, nu cred că ai fi aici cu mine dacă ai putea fi în altă parte cu cineva ca...

Se opri din vorbit, dându-și seama că vorbele ar putea fi greșit înțelese.

— Nu că aș crede că ești aici... cu mine...

El o privi, fără ca expresia lui să dezvăluie vreunul dintre gândurile ce-i treceau prin minte.

— Tot aș fi aici cu tine.

— Serios? strigă ea.

— Da. Tu ești altfel. Revigorantă.

— O! Bine. Mulțumesc.

— Amantele pot fi uneori dificile.

— Nu-mi închipui că-ți plac femeile dificile, zise ea, calmă.

— Nu, încuviință el.

Puse cărțile pe masă.

— De ce te interesează atât de mult amantele și curtezanele?

„Nu amantele. Amantele tale.” Ea ridică din umeri.

— Sunt fascinante pentru femeile care nu sunt atât de libere.

— Cu greu le-aș putea numi libere.

— Dar sunt! Pot să se poarte cum vor, cu oricine le place! Nu sunt deloc ca femeile din înalta societate. Noi trebuie să stăm liniștite, pe când bărbații se distrează și își fac de cap. Cred că a sosit timpul ca și femeile să-și facă un pic de cap. Iar acele femei o fac.

— Ai o viziune peste măsură de romanțată despre ce pot sau nu pot să facă femeile acelea. Sunt legate de bărbații care le devin protectori. Depind de ei în toate. Bani, mâncare, îmbrăcăminte.

— Și ce e diferit la mine? Depind de Benedick pentru toate lucrurile astea.

Lui în mod clar nu-i plăcea comparația.

— E altfel. El e fratele tău.

Ea scutură din cap.

— N-ai dreptate. E aproape același lucru. Doar că femeile ca aceea din încăpere își aleg singure bărbații.

Tonul lui deveni serios.

— Nu știi principalul lucru despre femeia din camera aia Callie. Nu e deloc liberă, ci dimpotrivă. Te asigur. Îți sugerez să încetezi să-ți faci o imagine romantică despre ea, căci ai să intri în bucluc.

Indiferent că era rezultatul aventurii din acea seară sau al ciondănelii cu Ralston, gura lui Callie părea să nu țină seama câtuși de puțin de instinctul de autoconservare.

— De ce? întrebă ea. Mărturisesc că mă cam intrigă întreaga idee. N-aș refuza neapărat o propunere de a deveni amanta cuiva.

Vorbele ei îl uluiră, așa că tăcu, iar Callie nu-și putu ascunde un zâmbet îngâmfat și victorios care îi înflori pe față când îi observă uimirea. Sprâncenele lui se îmbinară când ea se întinse peste masă să ia cărțile și începu să le împartă. O apucă de mână oprindu-i mișcarea și atrăgându-i privirea cu a lui, în care se citea o emoție pe care ea nu știa unde s-o încadreze, dar știa că nu era de bine.

— Nu vorbești serios.

Tonul lui nu admitea un refuz.

— Eu...

Simți primejdia și spuse adevărul.

— Sigur că nu.

— E și asta pe listă?

— Ce? Nu!

Șocul ei era destul de autentic cât să-l convingă.

— Ești prea valoroasă să faci pe amanta vreunui dandy din înalta societate, Callie. Nu e un rol strălucit. Nici romantic. Femeile astea trăiesc în colivii aurite. Tu ar trebui să fii pusă pe un piedestal.

Ea pufni batjocoritor. Căldura atingerii lui era prea mult pentru ea. Prea aproape de ce dorea cu adevărat... de ce își dorise toată viața.

— Nu, mulțumesc. Aș prefera să nu fiu atinsă cu mănuși din piele de căprioară și să primesc scuze.

Își trase mâna de sub a lui.

— Scuze?

Ea închise ochii preț de o clipă, adunându-și curajul.

— Da. Scuze. Ca aceea pe care ai spus-o așa frumos azi-dimineață. Dacă eram altă persoană... cântăreața ta de operă... femeia din camera de pe hol... ți-ai fi cerut scuze?

El păru nedumerit.

— Nu... dar nu ești nici una din acele femei. Meriți mai mult.

— Mai mult, repetă ea, frustrată. Tocmai despre asta vorbeam! Tu și restul societății credeți că e mai bine pentru mine să stau pe un piedestal de pedanterie și bunăcuviință - ceea ce ar fi foarte bine, dacă după zece ani pe acest piedestal, nu aș fi rămas nemăritată. Poate și tinere necăsătorite asemenea surorii tale ar trebui să fie acolo. Dar eu?

Vocea îi ajunse o șoaptă când se uită la cărțile din mâinile ei.

— N-o să am niciodată șansa să-mi trăiesc viața acolo sus. Tot ce există acolo sus sunt praf și scuze nedorite. Aceeași colivie ca a ei - o indică pe femeia din încăperea alăturată - doar cu o poleială diferită.

El se uită cu atenție la ea, nemișcat, în timp ce rostea acele vorbe. Când nu-i răspunse, ea își ridică privirea la el, dar nu putu să-i descifreze expresia. „Oare ce gândea?”

— Împarte cărțile.

Ea făcu întocmai și jucară următoarea partidă în tăcere, dar era clar că el nu mai juca un joc inofensiv de douăzeci și unu. Ea știu din expresia lui aspră că avea să câștige, iar inima îi bătea nebunește în piept la acest gând - ce avea el să facă după izbucnirea ei?

Când câștigă jocul, azvârli cărțile în mijlocul mesei. Tăcut, se ridică, se duse la bufet și turnă două pahare de scotch. Se întoarse și îi oferi unul. Ea îl luă și sorbi lichidul chihlimbariu, mirată că nu scuipa și nu tușea, așa cum făcuse la cârciumă. De fapt, alcoolul doar o ajută să se încălzească mai mult, cât aștepta ca Gabriel să spună care era următoarea lui favoare.

Întorcându-se cu spatele la ea, el se duse la unul din fotoliile cele comode de lângă șemineu și se trânti în el, relaxat. Ea îl urmări cum se uita lung la foc, întrebându-se la ce se gândea. Se gândea oare s-o ducă acasă? Spusese cu siguranță destule, cât să-l stânjenească și pe el, și pe ea însăși. Ar fi trebuit să-și ceară scuze?

— Vino aici.

Cuvintele lui străbătură camera, chiar dacă el nu-și luase ochii de la flăcările săltărețe.

— De ce?

— Pentru că vreau eu.

Cu un ceas în urmă, Callie ar fi râs de porunca imperioasă dar,

dintr-un motiv inexplicabil, în momentul de față, ordinul o atrăgea. Se ridică și se duse la el, oprindu-se la mică distanță de brațul lui, în timp ce zgomotul propriului puls părea să umple încăperea. Așteptarea era ca o tortură. Și apoi el se întoarse spre ea, cu o privire poruncitoare în ochii albaștri, strălucitori, și spuse:

— Stai jos.

Nu era ceea ce se așteptase ea. Se îndreptă poticnit spre celălalt fotoliu, dar se opri când îl auzi adăugând:

— Nu acolo, împărăteaso. Aici.

Se întoarse la el, cu nedumerire și uimire în ochi.

— Unde?

El întinse o mână.

— Aici.

Cuvântul răsună prin odaie. *Voia să stea în poala lui?* Ea scutură din cap.

— N-aș putea.

— Ai vrut să încerci rolul, frumoaso, zise el, pe un ton cald și ispititor. Vino. Stai cu mine.

Ea știa și fără să i-o spună el că aceea era șansa ei să cunoască totul. *Cu Ralston.*

Se mută să stea chiar în fața lui și îi întâlni privirea. Nu spuse nimic; nici nu trebuia. Peste câteva secunde el o trase în poala lui și îi pecetlui buzele cu ale lui.

Nu mai era cale de întoarcere.

Ea se lăsă în voia aventurii. Și a lui.

CAPITOLUL 18

Sărutul fu mai încrâncenat, mai puternic, mai înflăcărat decât oricare altul de dinainte, iar Callie simți că Ralston îi oferea experiența pe care și-o dorea. Ideea o încânta - acest bărbat pe care îl dorise ani întregi, avea să îi arate locul ademenitor și periculos pe care voia neapărat să îl cunoască.

Limba lui îi mângâia buza de jos pe când mâinile îi umblau peste tot, descheind nasturii de la jiletca pe care o purta și dându-i-o jos de pe umeri și apoi de pe brațe, înainte să-i scoată cămașa din pantaloni. Îi atinse cu mâinile lui calde și puternice pielea deasupra pantalonilor și profită de ocazie să-i exploreze gura. Căuta și mângâia, trimițându-i fiori de plăcere pe când mâna lui urca spre sâni. Ea era copleșită de amestecul de senzații adus de gura lui nărăvașă și de degetele experte, și nu putea face nimic. Doar să aștepte să o atingă unde voia... cum

voia.

El se trase înapoi brusc când ajunse cu mâna la cordonul de pânză și înjură - cu ochii scăpărând.

— Nu-i mai lega, îi zise el cu răsuflarea aspră la fel ca a ei.

O apucă de ceafă cu palma liberă și o săgeta cu privirea lui albastră și fermă.

— Niciodată.

Vorbi pe un ton amenințător și posesiv, iar ea scutură din cap, asigurându-l că îi va respecta dorințele.

— N-o s-o fac.

Îi susținu privirea preț de câteva clipe, de parcă voia să afle dacă ea rostise adevărul. Mulțumit, o mai sărută o dată lung și amețitor, ridicându-i cămașa din in și dezlipindu-și buzele de ale ei doar cât să-i tragă veșmântul peste cap. Continuă apoi să o sărute aruncând cămașa deoparte, care pluti prin aer neobservată pe când el o atingea din nou, căutând și găsind cordonul. Când fu sigură că avea de gând să-l dezlege, el desfăcu larg mâinile și întrerupse sărutul. Mâinile lui calde și ferme, aerul răcoros de pe buzele ei, coapsele tari de sub ea și sunetul respirației lor fuseseră suficiente să-i zăpăcească simțurile lui Callie, și îi luă o clipă să deschidă ochii.

Când o făcu, privirile li se întâlniră. I se tăie respirația citind pasiunea din privirea lui - pe care abia și-o putea ține în frâu. Simți cum pieptul i se ridică și coboară în timp ce vorbea.

— Să te eliberez, frumoaso?

Cuvintele o făcură pe Callie să se topească de dorință. Își aminti de discuția lor anterioară și recunoscu înțelesul ascuns. Deschise gura, iar el îi urmări mișcarea. De parcă nu putea rezista, se aplecă și îi mușcă buza de jos umezită, înainte să se retragă și să reformuleze întrebarea, cu un deget urmărind ușor pielea strânsă de deasupra cordonului de in.

— Să te eliberez din colivie?

Cuvintele, încărcate de o promisiune senzuală, o înmuiară. Îi oferea toate aventurile și emoțiile pe care și le dorise - lucrurile pe care nu le putea trece pe o listă, pe care nu le putea recunoaște față de ea însăși, chiar și în cele mai intime momente. Cum putea refuza?

Dădu din cap în semn că da. Aceea fu confirmarea de care avea el nevoie. Desfăcu încet cordonul lung de in și îi dădu la o parte mâinile când ea se întinse să îl ajute.

— Nu, o opri el, iar în vocea lui se simțea promisiunea și posesivitatea, ești darul meu. Eu am să te desfac.

Și o făcu, eliberându-i sânii până când se revărsară în mâinile lui și îi atinse cu gura carnea dornică, aducându-i alinare, așa cum o făcuse ultima oară când fuseseră în aceeași situație. Îi dezmierdă pielea roșie, plină de cute din cauza pânzei întinse. Mâinile i se mișcau singure, iar

degetele i se înfipseră în părul lui negru și moale ca să îl țină mai aproape de ea pe când și ea își dădu capul pe spate, greutatea părului ei amestecându-se cu amețeala pe care i-o provocă încercând să-i fure puterea.

El tot încerca să o țină locului pe când își apăsa gura de a ei - smulgându-i un suspin pe când îi gusta cu blândețe un sfârc întărit, inundând-o cu valuri de plăcere. Nu se simțise niciodată atât de minunat, atât de femeie, atât de vie. Și totul datorită lui. Uită de acest gând pe când el se concentra asupra celuilalt sân, ridicând-o de parcă n-ar fi cântărit nimic și punând-o astfel încât să-i stea în poală, pentru a avea acces mai ușor la toate minunățiile ei. Pe când o mișca, legăturile îi căzură în dreptul taliei iar lista, eliberată din ascunzătoare, ateriză în poala lui atingându-l pe antebraț. Surprins de senzația stranie, se uită la hârtia împăturită dintre ei și o ridică, oferindu-i-o ei. Ea o luă, minunându-se de senzația care prindea viață acolo unde degetele li se atingeau. Îi susținu privirea și aruncă hârtia într-o parte - fără să-i pese unde ajungea.

El o strânse mai aproape de el. Mâinile lui erau pretutindeni, mângâindu-i posteriorul, picioarele, sânii, ridicându-i părul greu ca să-i descopere gâtul pe care gura lui umedă și caldă să-l dezmierde. Urcă pe gât ca să-i mângâie lobul moale de la o ureche, apoi revărsă o ploaie de sărutări peste claviculă și pe urmă ajunse din nou la sfârcurile întărite. Îi venera sânii, gustând și lingând sfârcurile pe când și ea începu să exploreze cu mâinile, croindu-și drum pe sub gulerul hainei, peste umerii lui lați și apoi coborând spre mușchii sculptați de pe piept.

Începu să-i desfacă nasturii de la jiletcă, trăgând de ei, neștiind prea bine cum să continue. El dădu drumul unui sân cu sfârcul trandafiriu și îi întâlni cu îndrăzneală privirea.

— Ia ce vrei, împărăteaso.

De când o apucaseră pe calea senzualității, o încurajase să facă abstracție de piedicile întâlnite, să fie cutezătoare și să ia inițiativa cu convingere. La fel și în noaptea asta. Cuvintele îi dădeau curaj. Își mișcă neîndemânatic degetele pe rândul de nasturi, descheindu-i jiletca și scoțând la iveală cămașa subțire din pânză. Se opri, nesigură. Își mușca buza de jos, gândindu-se ce să facă în continuare.

El se uită cu ochii mijiți la ea, refuzând să decidă pentru ea, însă nu se putu stăpâni să nu îi prindă ceafa și să îi acopere din nou buzele umflate de dorință, lingând și adorând până când începură să gâfâie amândoi. Se trase înapoi și se lăsă în fotoliu, ținându-i mâinile pe piept și uitându-se la Callie cum încerca să-și revină în simțiri.

— Ce-o să faci cu mine acum?

Ea își înclină capul, emoționată, înainte să zică:

— Aș vrea să porți mai puține haine.

El zâmbi la auzul vorbelor ei cuviincioase - atât de nepotrivite în acel moment. Îi răspunse grav, făcând-o să se înfioare de plăcere.

— Sigur că n-aș putea să refuz o lady.

Își scoase haina și jiletca, ridicând-o un pic ca să poată face asta. Mișcarea o obligă să se lipească de el și gemu când îi simți miezul fierbinte atingându-l. Scăpat de cele două piese vestimentare, se lăsă din nou jos, apucând-o cu putere de coapse, nedorind să pună capăt senzației de a o avea lipită de el. Se împinse în ea și o văzu oftând de plăcere simțind presiunea în acel loc unde îl voia mai mult și mai mult.

Îi susținu privirea și o ridică iarăși, iar un val de pasiune o copleși din nou.

— Asta îți dorești, frumoasa mea?

Întrebarea fu rostită cu respirația întretăiată, iar ea observă că și pe el îl afectase acea mișcare. Drept răspuns, zâmbi cutezător și se lipi de el cu o mișcare fermă și circulară. Mâinile lui se mișcară instantaneu spre șoldurile ei ca să o țină strâns lângă el. Privirea i se îngustă, iar ea se simți puternică în fața pasiunii lui.

Clătină din cap cutezătoare, nedorind să-l slăbească din priviri.

— Și mai puține haine.

El zâmbi din nou, se ridică în capul oaselor, dezlipindu-și spatele de spătar înainte să scoată marginea cămășii din betelia pantalonilor. Își scoase cămașa peste cap și o aruncă în direcția în care ajunsese și a ei mai devreme.

Se uită la ea cum îl privește și îi atinse cu degetele sfârcurile necăjind carnea înroșită.

— Acum ce mai dorești, împărăteaso?

Înghiți în sec când îl văzu - maiestuos, încordat, musculos și *masculin* - era prima oară când vedea un bărbat fără cămașă iar gura i se uscă brusc. Făcu un efort să-i întâlnească privirea și îl întrebă:

— Pot... să te ating?

El râse ușor la auzul cuvintelor.

— Te rog.

Ea se uită apoi la pieptul lui și îl atinse, atingându-l și mișcându-și degetele pe părțile laterale ale bustului, jucându-se delicat cu pieptul lui. Își trecu un deget peste un sfârc, făcând ochii mari când îl văzu încreștindu-se, iar ritmul respirației i se înteți. Repetă mișcarea, iar el gemu. Ea ridică privirea, îngrijorată la auzul sunetului.

— Te-am rănit?

— Nu.

Cuvântul fu rostit în timp ce expiră cu un sunet aspru. Ca să o dovedească, o sărută îndrăzneț și adânc. Repetă și el gestul, trecându-și degetul peste vârful încreștit al unuia din sânii ei, până când ea gemu de frustrare. El vorbi cu buzele aproape lipite de ale ei.

— Te doare?

Ea scutură din cap, trăgând aer în piept și tremurând.

— Nu.

Îl mângâie din nou.

— Dar simt ceva dureros. Ceva minunat.

El încuviință din cap.

— Așa e. Așa se întâmplă.

Se uită cum trasa cu degetul mare cercuri lente, apoi se apropie și își lipi gura de pieptul lui. Îi simțea bătăile inimii pe când plimba buzele pe pielea caldă, și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă... gura i-ar găsi sfârcul și i-ar scălda carnea întărită.

El șuieră, înfigându-și degetele în părul ei pe când Callie îi zgândărea sfârcul cu mișcări calde și generoase ale limbii. O lăsă să exploreze cu mâinile și gura până când nu mai suportă, trăgând-o în cele din urmă spre el ca să o sărute cu pasiune. Îi devoră gura până când își pierdu orice gând coerent, până când nu îi mai rămăsese în brațe decât esența feminității ei. Ca și când ar fi știut momentul în care ea trecuse pe tărâmul plăcerii pure, o ridică în brațe în acel moment și, fără să rupă sărutarea, o așeză pe divanul lung.

Callie se întinse, iar el o urmă, trupul lui reușind să-i înfierbânte fiecare bucățică de piele.

— Te vreau goală, împărăteaso!

Cuvintele îi încălziră urechea pe când îi luă lobul între dinți și o făcu să se înfioare.

— Lasă-mă să te ador.

Nu-i putea rezista, nu putea rezista cuvintelor la care se gândise de ani întregi. În schimb, îi luă una din mâini și i-o duse încrezătoare spre nasturii de la pantaloni. Mișcarea îi dădu permisiunea de care avea nevoie și, în câteva clipe, îi dădu jos cizmele și pantalonii, iar Callie rămase goală în fața lui, toată doar pentru el.

Ralston se opri și o sorbi din priviri, mângâindu-i trupul voluptuos, modelându-se după pielea ei - roșie de pasiune și rușine deopotrivă. Încercă să se acopere, dar el nu o lăsă, îndepărtându-i mâinile în joacă pe când o sorbea din priviri. Renunță să-și mai ascundă sânii, dar nu se putea abține să nu-și acopere cârlionții cafenii din cel mai intim loc.

Îi luă mâna și o înlocui cu a lui. O sărută apăsat, apoi se trase înapoi cât să poată vorbi.

— Te-ai rușinat, frumoasa mea?

Când ea încuviință, o apăsă cu putere cu podul palmei, bucurându-se de intensa satisfacție pe care o simți când ea oftă de plăcere în dreptul gurii lui.

— Nu trebuie... lasă-mă să te acopăr.

La auzul cuvintelor, Callie izbucni în râs mirată, la fel și el, până când își strecură un deget fierbinte între pliurile ei umede și îi prefăcu

râsul într-un geamăt de plăcere pe când găsi intrarea și mângâie cu putere carnea din miezul ei.

— Ești atât de frumoasă, iubirea mea.

Callie închise ochii, căci amestecul de mângâieri erotice și vorbe de alint la care jinduise era prea mult pentru ea. El îi captură din nou gura.

— N-am simțit niciodată atâta pasiune. Și atâta dăruire. Îmi doresc să te leg și să fac ce-mi poftește inima.

În mintea ei se formă o imagine cu ea legată și fără apărare în fața mângâierilor lui cuceritoare. Deschise ochii surprinsă și îi întâlni privirea amuzată. El îi citi gândurile și continuă:

— Împărăteaso, într-o zi o să-ți arăt câtă plăcere poate să-ți aducă un asemenea interludiu... dar în seara asta...

Degetul lui îi mângâia carnea umflată și dornică, căutând și găsind mugurele tare al plăcerii. Ea se arcui, primindu-i atingerea iar el continuă:

— În seara asta vreau să mă atingi și tu.

Trasă cercuri mici cu degetul, ceea ce o făcu pe Callie să geamă frustrată în timp ce umezeala ei i se scurgea în palmă. Își așeză buzele peste ale ei și șopti:

— Atât de umedă...

Mai introduse un deget adânc, întinzând-o în timp ce trupul i se încleșta în jurul lui.

— Atât de strâmtă.

Vorbea pe buzele ei despărțite și umede, în timp ce ea se lipea de el.

— Atât de frumoasă.

O împingea din ce în ce mai aproape de culmea prăpastiei, atingând-o peste tot cu mâinile și gura. Era pianul lui, iar trupul și mintea ei erau clapele pe care le atingea cu mâini calde și vorbe desfrânate. Se concentra pe mâna lui, pe degetele lui în ea care o aduceau pe culmile extazului, pe mângâierea minunată a degetului mare care înconjura locul de unde părea să i se scurgă toată energia. Se mișca spre el, cerând mai mult și strigându-i numele.

Și apoi el ajunse între picioarele ei, desfăcându-le larg. O ținu în jos și își puse gura pe locul care avea nevoie disperată de atingerea lui. Limba lui o biciuia și o gusta într-un ritm aproape insuportabil - forța mângâierii îi tăia respirația, făcând-o să uite de gânduri și orice altceva în afară de ceea ce simțea. Își lăsă mâinile să alunece spre capul lui, apucându-l cu sălbăticie de păr pe când el îi mângâia miezul umflat și plin de dorință cu degetele, limba și buzele până când crezu că avea să moară dacă el avea să se oprească vreodată. Simțea un val de plăcere din ce în ce mai mare pe când mângâierile lui creșteau în intensitate, până când Callie își pierdu mințile. Își ridică șoldurile

când simți valul de plăcere ajungând la apogeu și spărgându-se peste ea în timp ce ea striga și se ținea de el - stânca din mijlocul lumii care se cutremura.

Mângâierile lui deveniră mai blânde și el o aduse în prezent, dezmierdându-i carnea înainte să ridice capul și să se uite la ea. I se tăie respirația când îi întâlni privirea, care ardea de dorință și intuiție feminină. Întinse o mână rugătoare spre el și îi spuse:

— Vino aici.

Cuvintele îl înfiorară de plăcere și nu se putu abține să nu se întindă lângă ea din nou. Ea își trecu mâinile peste mijlocul lui, ajungând la pantalonii unde vedea că materialul stătea foarte întins. Își trecu un deget peste toată lungimea și se bucură de respirația lui întretăiată. Cu un zâmbet născut din puterea feminină, îl mângâie din nou, dar mai ferm, iar el o apucă de mână, oprind mișcarea. Îi întâlni privirea și îi spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Împărăteaso, un bărbat nu are resurse nelimitate de voință. Dacă mă atingi așa, nu-ți garantez că voi fi în stare să mă abțin.

Callie își eliberă mâna din strânsoare și îi atinse marginea feței, trăgându-l într-o altă sărutare. De această dată ea controla mângâierea. Acum limba ei îi mângâia gura caldă, buzele ei îi atingeau buza fermă și plină de jos. După ce puse capăt mângâierii, își duse mâna jos la nasturii pantalonilor. Susținându-i privirea, se strădui cu degete tremurătoare să-i descheie, își duse mâna înăuntru, găsind mădularul care pulsa și îl apucă cu fermitate în mâna ei dornică. Ochii lui se întunecară pe când Callie vorbi, tremuratul din voce fiind singurul indiciu că era emoționată.

— Ce s-ar întâmpla dacă te-aș atinge așa?

Callie își ținu respirația, în timp ce Ralston reflectă. Rămase cu totul nemișcat mai mult timp, și Callie se întrebă dacă nu-și calculase complet greșit acțiunile.

Apoi el făcu o mișcare. Îi luă gura în stăpânire cu un geamăt adânc din gâtlej. Îi prinse mâna într-a lui, întâlnindu-i privirea. Era ceva în nerăbdarea și inocența ei - în pasiunea care îi scăpăra în ochi chiar și când dăruia o plăcere atât de minunată - care îl ucidea. În timp ce se uita în ochii ei căprui, catifelați, își dădu seama că nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea. Era plină da contradicții, toată numai inocență pasională, pedanterie aventuroasă și explorare sfioasă. Combinația îmbătătoare era suficientă să-l fascineze și pe cel mai încrâncenat dintre cinici - și el era cât se poate de fascinat.

O dorea. La nebunie. Alungă acest gând. Merita ceva mai bun. O dată în viața lui avea să fie gentleman. Închise ochii, să nu o mai vadă goală, cu picioarele desfăcute pentru el, primitoare și mai liberă în pasiunea ei decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Ar fi trebuit să primească o medalie pentru ce urma să facă.

Îi luă mâna de pe el, depunând un sărut cald, umed în palma ei, și vorbi, incapabil să-și oprească mâinile să n-o mai mângâie dornic să-i simtă pielea moale, catifelată.

— Cred că trebuie să te duc acasă.

Ochii ei scânteiară - singurul semn că îl auzise. Văzu îndoiala apărându-i în ochi și nu-și dori nimic mai mult decât să o tragă înspre el și să-i spună exact ce voia să facă, nu ce se gândea că trebuia să facă.

— Dar nu vreau să merg acasă. Ai zis că o să mă eliberezi din colivie. Acum nu mai vrei?

Întrebarea era ironică și seducătoare, chemarea unei sirene care se lipea de el - mișcarea neîndemânatică accelerându-i pulsul.

O sărută din nou, incapabil să nu guste din dulceața pe care i-o oferea. Când își luă buzele de pe gura ei, ea oftă.

— Te rog, Gabriel... arată-mi cum poate să fie. Lasă-mă să gust. Doar o dată.

Cuvintele, atât de cinstite și de sincere, îi pătrunseră în inimă și își dădu seama că fusese condamnat de la început. Nu putea s-o refuze.

Își scoase pantalonii și se urcă deasupra ei, între picioarele ei, lăsându-i carnea dulce să-l atingă. O sărută pe gât, îi mângâie sânii, necăjindu-i sfârcurile până se întăriră și tânjiră după gura lui. Își puse încă o dată buzele pe mugurii trandafirii, smulgând de la ea țipete de plăcere. Mâinile ei îi prinseră umerii, mângâind carnea caldă, amintindu-i de plăcerea pe care o găsea mereu în brațele ei dornice. Iar acea plăcere avea să fie în curând de o sută de ori mai mare.

Se apăsă pe cârlionții moi din miezul ei, simțind căldura și umezeala ce îl așteptau acolo, așa că îi trebui toată stăpânirea de care era în stare să nu se cufunde adânc în ea, până nu mai rămânea nimic din el afară. În loc de asta, se mișcă ușor deasupra ei, smulgându-i câte un suspin de fiecare dată. Ea se ridică, lipită de el, căutând ceva ce nu putea numi, iar el se îndepărtă de ea, întâlnindu-i privirea încărcată de pasiune, și îi zâmbi răutăcios și ironic.

— Ce dorești, frumoaso?

Ea se ridică din nou, lipindu-se mai mult de el, iar el se trase iar înapoi. Își miji ochii spre el.

— Știi ce-mi doresc.

El îi luă între dinți buza de jos ușor umflată și o supse ușor înainte să-și miște hotărât șoldurile pe ale ei, dăruindu-i exact ce căuta.

— Asta e, împărăteaso?

Ea icni și încuviință din cap pe când el repeta mișcarea făcând-o să-și umezească mai tare pliurile umflate. Fu rândul lui să geamă.

— O, Doamne, Callie... ești așa dulce.

Se înfipse din nou, vârful lui frecând miezul plăcerii ei.

Ea își ținu o clipă respirația, savurând senzația.

— Vreau... începu să vorbească, apoi se opri, nesigură.

— Spune-mi, iubito.

Îi linse cu limba lui aspră locul dintre obraz și gât, unde pielea era atât de catifelată, și cu o mână îi dezmierdă sfârcul întărit, mișcându-se pe ea într-un ritm care avea în mod sigur să-i înnebunească pe amândoi.

— Nu... nu știu ce vreau.

Ea își trecu palmele pe spatele lui ridicându-se iar să se lipească de el, smulgându-i un oftat adânc.

— Mă simt așa...

El ridică ușor capul ca să o studieze pe când căuta cuvântul...

— Goală.

O răsplăti pentru vorbele ei, atât de firești și de pline de dorință, sărutând-o pasional, vârându-și limba adânc în gura ei. Apoi se mișcă încetișor, potrivindu-și mâna între ei, iar cu vârful unui deget mângâie intrarea în miezul ei.

— Aici, iubire? îi șopti la ureche, mai mult ca o mângâiere decât un sunet. Aici te simți goală?

Își împinse degetul adânc în ea în timp ce ea îi rostea numele oftând.

— Mă vrei aici?

Ea își mușcă buza și dădu din cap.

— Spune, împărăteaso. Spune-mi.

Un al doilea deget i se alătură primului, întinzând. Umblând.

— Te doresc.

— Unde?

Degetele se înfigeau împreună, arătându-i care era răspunsul.

— Gabriel...

Cuvântul era totodată rugăminte și protest. El zâmbi cu gura lipită de gâtul ei.

— Unde, frumoaso?

O omora.

— În mine.

Degetele lui ieșiră, iar ea își ridică șoldurile, exprimând astfel protestul față de retragerea lui. El depuse multe sărutări dulci, catifelate sus pe clavicula ei și se așeză între coapsele ei desfăcute, înlocuind degetele experimentate cu mădularul lui tare - ezitând la intrarea în ea. Îi luă fața în mâini, nevrând ca ea să se ascundă de el în acest moment intim suprem.

Ei i se tăie respirația când el se împinse în ea, întinzând, deschizând. El se opri - cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată - iar vârful lui umflat rămase în fierbințeala ei umedă, catifelată. Urmări senzațiile ce se oglindeau în ochii căprui.

— Te doare?

Ea închise strâns ochii și scutură din cap.

— Nu, șopti. Da. Se simte... Vreau...

Îi întâlni privirea.

— Vreau mai mult. Vreau tot. Te doresc. Te rog.

Emoția pură din privirea și vorbele ei era suficientă să-l facă să uite de el, dar nu voia să strice asta, primul ei contact cu pasiunea. Se opri puțin, gustându-i sfârcurile și revenind cu mâna la esența feminității din miezul ei. Trasă încet un cerc acolo și urmări cum îi strălucea ochii de plăcere la acea mângâiere.

— Callie... șopti el. O să-ți fac rău. Nu pot evita asta.

— Știu, rosti ea cu respirația întretăiată. Nu-mi pasă.

Atunci el o sărută, mișcând încet limba și căutând, mângâind pielea moale, de parcă aveau tot timpul de pe lume.

— Mie îmi pasă, șopti el, mișcându-și mai repede degetul mare, făcându-i șoldurile să se ridice spre el într-un ritm care îi înflăcără pe amândoi. Dar am să mă revanșez față de tine.

Strânse din dinți în timp ce se mișca încet, pătrunzând mai adânc, centimetru cu centimetru la fiecare împingere, apoi retrăgându-se cu totul, dându-i timp să se adapteze. Iar apoi, când ea se zvârcolea de plăcere, el se retrase și se înfipse în întregime, carnea lui tare întinzându-i membrana nestrăpunsă până acum. Ea trase adânc aer în piept când o străbătu durerea, iar el se opri deasupra ei, cu mușchii brațelor, ai umerilor și ai gâtului încordați.

— Îmi pare rău, șopti el, acoperindu-i fața cu o ploaie de sărutări.

Ea schiță un zâmbet și îi întâlni privirea.

— Nu, nu... nu e rău.

Își aplecă fața, de parcă se gândea la senzațiile din trupul ei.

— Gata?

El râse încordat la întrebarea ei inocentă.

— Nu e nici pe departe gata.

— O!

Ea se mișcă spre el și fu rândul lui să icnească.

— O... asta-i chiar...

Ea se mișcă din nou și el îi opri șoldurile cu o mână fermă căci nu mai putea să mai aibă încredere în sine dacă ea continua să-și unduiască șoldurile.

— Într-adevăr, zise el, mângâindu-i leneș sfârcul unui sân. Asta e. Aproape.

Se retrase aproape cu totul și se înfipse din nou, cu o mișcare lungă, blândă, care alungă orice durere rămasă acolo și aprinse o scânteie de plăcere.

— O... da.

— Da? o tachină el, repetând mișcarea.

De această dată, ea îi întâmpină intrarea cu propria mișcare și oftă.

— Da, încuviință ea.

— Exact așa mă gândeam și eu, zise el și începu să se miște ritmic, cu mângâieri adânci, blânde, menite să-i înnebunească pe amândoi.

După câteva momente de asemenea mângâieri pasionate Callie începu să se miște sub el, mișcându-și șoldurile pentru a crește presiunea împingerilor lui.

Ralston își schimbă poziția ca să satisfacă dorința trupului ei și se împinse în ea cu mai multă forță și viteză. Își încleșta dinții când simți plăcerea dăruită de trupul ei, atât de strâmtă și de fierbinte în jurul lui. Callie începu să țipe, mici strigăte de plăcere care-l înnebuneau - atât de autentică și de sinceră era pasiunea ei. Niciodată în viața lui nu-și dorise atât de mult să-și găsească eliberarea; niciodată nu dorise cu atâta disperare să continue, să-i ofere partenerei sale ce merita.

— Gabriel, îl imploră ea. Am nevoie...

— Știu, rosti el la urechea ei. Știu de ce ai nevoie. Ia-ți.

— Nu pot...

— Ba da, poți.

Apoi își puse încă o dată degetul pe miezul ei, apăsând și mângâind în timp ce se împlânta adânc și repede, iar această combinație de senzații se dovedi prea mult pentru ea. Tensiunea ce se acumulase încet amenința să scape de sub control, să mistuie totul în calea ei, până și rațiunea și sănătatea ei mentală. Îi strigă numele și se arcui, speriată de ce urma să se întâmple și în același timp refuzând să se ascundă.

El îi susținu privirea sălbatică.

— Uită-te la mine, împărăteaso. Vreau să văd neapărat cum îți găsești împlinirea. Vreau să văd cum ajungi pe culme odată cu mine.

— Nu pot... nu... știu... cum.

Ea își legăna capul dintr-o parte în alta, scoțând cuvintele și gâfâind totodată.

— O să descoperim împreună.

Și așa se întâmplă. Tensiunea puternică din ea își găsi eliberarea, iar Callie se încleștă spasmodic de trupul lui, mușchii ei prinzându-l într-o închisoare perfectă, storcându-l de vlagă într-un ritm plăcut, insuportabil. Îi strigă numele, îi zgârie umerii cu unghiile, iar el o privi cum se destindea.

Și atunci, doar atunci, după ce ea atinse extazul, își găsi și el eliberarea, icnind și urmând-o pe culmi, cu o forță pe care nu o mai simțise niciodată. Se prăbuși peste ea, pieptul tresăltându-i la unison cu al ei pe când încerca să-și recapete suflarea.

Rămase așa mai mult timp, până când respirația îi reveni la normal și găsi puterea să se ridice pe coate și să o privească. Văzându-i pielea umedă de plăcere, zâmbetul satisfăcut și ochii cu pleoape grele, Ralston fu impresionat.

Nu mai simțise niciodată așa ceva... Nu mai fusese niciodată cu o femeie atât de sinceră și de liberă... Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva atât de dispus să dea și să primească și să îmbrățișeze pasiunea cu o voință atât de puternică. *Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea.* Se uită lung la trupul ei, gol și frumos, învăluit de lumina aurie, pâlpâitoare a focului. Era încolăcită de el în orice mod imaginabil și nu se putea gândi la altceva decât s-o posede din nou. Imediat. Desigur, încă o durea...

Acest gând fu ca un duș rece.

Doamne, fusese virgină.

Ce fusese în capul lui? Fecioarele meritau mai mult, pentru numele lui Dumnezeu. Deși nu mai fusese niciodată într-o asemenea situație, era sigur că meritau poezie și trandafiri, sau măcar un pat ca lumea. Nu un divan într-un club pentru domni.

O, Doamne! Fusese virgină, și el o tratase ca pe o femeie oarecare...

Scutură din cap la acest gând, nefiind dispus nici măcar să-și termine fraza în minte. Îl mistuia disprețul de sine când se gândea la ce făcuse. Ea avusese încredere în el. Și el profitase de ea. La *Brooks*, pentru numele lui Dumnezeu! Ce făcuse?

Se albi ca varul la față. Ea observă.

— Ai pățit ceva?

Cuvintele ei îl readuseră cu picioarele pe pământ și îi fu greu să se uite în ochii ei. În schimb, o sărută cu blândețe pe umăr și se ridică în capul oaselor, ignorând sentimentul pierderii care îl chinuia când se dezlipi de trupul ei cald.

Începu să se îmbrace, observând că, după ce îl urmări un timp, Callie se mișcă să facă același lucru. Încercă să nu se uite la ea, dar nu mai rezistă tentației când ea se întoarse cu spatele la el și își puse pantalonii. Murea de nerăbdare s-o atingă, s-o strângă la pieptul lui și, încă o dată, să-i simtă moliciunea primindu-i trupul tare și dur. Alungând reveria, începu să-și strângă nodul lavalierei în timp ce ea își trăgea cămașa, renunțând să-și acopere sânii cu pânza de in.

Callie se întoarse să-și caute vesta și îi întâlni în treacăt privirea. El îi observă imediat tristețea din ochi. Regreta deja ce făcuseră. Aplecându-se, el ridică de pe jos materialul pe care ea îl ignorase, înfășurându-l pe degete

— N-ai nevoie de ăsta?

— Nu, zise ea încetișor. Paltonul tău e suficient de larg să mă ascundă...

Se opri înainte să adauge:

— Asta, și în plus, am promis să n-o mai fac.

Cuvintele, împreună cu forța erotică pe care o avuseseră mai devreme în acea seară, răsunară între ei, amintindu-i lui Ralston de purtarea lui de neiertat. Ea se îndepărtă de el când spuse:

— Așa ai făcut.

El rulă materialul și-l vârî în vestă înainte să se aplece să ia paltonul de pe podea. Atunci observă pătratul de hârtie de dedesubt - lista din cauza căreia o porniseră în acea cursă nebună.

Se îndreptă de spate, deschizând gura să-i ofere hârtia, dar nu spuse nimic când își dădu seama că ea rămânea departe de el, cu spatele drept, umerii la fel, de parcă era gata de luptă în timp ce își înfigea acele în păr, refăcându-și coafura de dinainte.

Din nu se știe ce motiv, el nu voia să pomenească de lista ei prostească. În schimb, vârî hârtia mototolită în buzunar și așteptă ca ea să-și întoarcă iar fața la el.

Așa și făcu după câteva minute, iar el fu șocat de emoția din ochii ei umezi de lacrimi.

Confruntat cu tristețea ei, se simți ca un măgar și jumătate. Înghițindu-și nodul din gât, încercă să găsească ceva potrivit de spus. Vedea că femeia se aștepta să spună el ceva care să-l dezvinovățească... vorbele care ar opri lacrimile care amenințau să reverse.

Voia să-i spună ceva care s-o aline. Poate că nu era în stare să repare răul făcut cu nesăbuință, purtarea lui grosolană, dar de-acum putea să se comporte ca un gentleman. Așa că spuse ce își imagină că ar zice un gentleman într-o asemenea situație, lucru pe care era sigur că vor să-l audă femeile într-o astfel de situație. Lucrul care era sigur că îi va opri lacrimile.

— Te rog, iartă-mi purtarea. Bineînțeles că ne vom căsători.

Așteptă câteva momente ca ea să-i priceapă cuvintele, timp în care Callie făcu ochii mari de surpriză, apoi îi miji, de parcă mintea lui ar fi fost buimacă. Așteptă să-și dea și ea seama că făcuse ce trebuia să facă un gentleman. Așteptă să o vadă mulțumită - chiar recunoscătoare - pentru cererea lui în căsătorie. Așteptă să spună ceva - orice. Așteptă cât ea își îmbrăcă paltonul, apoi își luă mănușile și își puse pălăria pe cap.

Și, când termină de înfofolit și se întoarse cu fața la el, vorbind în cele din urmă, fu de parcă el n-ar fi spus nimic.

— Îți mulțumesc pentru seara asta foarte edificatoare, milord. Te-ar deranja foarte mult să mă duci acasă?

Bine. Cel puțin nu izbucnise în plâns.

CAPITOLUL 19

— Ce bărbat arogant... pompos... îngrozitor! murmură Callie ca pentru sine, smulgând cărți de pe rafturile bibliotecii de la conacul Allendale și aruncându-le peste teancul care creștea la picioarele sale. „Bineînțeles, ne vom căsători”? Nu m-aș mărita cu el... nici dacă ar fi... ultimul bărbat... din Londra!

Suflându-și o șuviță rebelă din ochi, își șterse mâinile pline de praf de rochia din lână gri pe care o purta și studie rezultatul eforturilor sale de până atunci. Biblioteca era într-o dezordine cruntă. Erau cărți peste tot - pe mese, pe scaune și în teancuri tot mai dezordonate pe podea.

După ce Ralston nu scosese nici un cuvânt pe drumul spre casă cu câteva ore în urmă, Callie se furișase înăuntru și se trântise în pat. Ar fi vrut să se ascundă sub așternuturi și să nu mai iasă niciodată de-acolo, dar și să meargă, direct la conacul Ralston, să-l trezească pe stăpân și să-i spună explicit ce crede despre oferta lui generoasă și cavalerească.

La început încercase prima variantă, preț de câteva ore... amintindu-și iar și iar ce se întâmplase mai devreme - trecând de la lacrimi la furie pentru că seara ei cea remarcabilă fusese distrusă. Ralston îi arătase cât de uluitoare putea fi pasiunea, Callie simțise pentru prima oară un soi de extaz, dar apoi Ralston n-avusese altceva mai bun de făcut decât să-i strice tot cheful. Iar lui Callie i se amintise la doar câteva clipe de la revelația nemaipomenită că nu era menită să simtă nici un fel de pasiune.

Nu, în loc să spună oricare dintre lucrurile minunate care s-ar fi cuvenit la acel moment - „Ești cea mai uimitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată” sau „Cum să mai trăiesc fără tine acum că am descoperit paradisul în brațele tale?” sau „Te iubesc Callie, mai mult decât am visat vreodată” sau chiar „Mai încercăm o dată?” - Ralston eșuase lamentabil cerându-și scuze.

Și, mai rău, vorbind de căsătorie.

Nu că greșise întru totul vorbind despre asta. Callie ar fi fost chiar bucuroasă să-l audă cerând-o de nevastă, undeva între „Ești cea mai uimitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată” și „Cum să mai trăiesc fără tine, acum că am descoperit paradisul în brațele tale?” Ar fi fost atât de frumos să o privească în ochi, plin de devotament, și să-i spună: „Callie, fă-mă cel mai fericit, mai norocos și mai satisfăcut bărbat din lume. Mărită-te cu mine”.

Dacă i-ar fi spus asta - sau, se gândi Callie, simțindu-se generoasă, orice altă variațiune pe aceeași temă - ea s-ar fi prăbușit fericită în brațele lui și i-ar fi permis să o sărute neîntrerupt până acasă. Iar acum ar fi în pat, visându-și viața lungă și fericită ca marchiza de Ralston.

În schimb, trecuse de ora nouă, în dimineața care urmase după

ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai minunată noapte din viața ei - inclusiv toate serile viitoare iar Callie își făcea de lucru ordonând cărțile din bibliotecă.

Încuviință scurt în fața scenei și spuse:

— E un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Cel puțin nu izbucnise în plâns.

Callie strănută. Mai întâi se cuvenea să șteargă praful.

Se îndreptă cu pași grăbiți spre ușă și o smuci, intenționând să ceară unuia dintre servitori un pămătuf de praf, dar le descoperi pe Mariana și pe Anne care, cu capetele plecate, șopteau ceva împreună cu o servitoare pe hol.

Toate trei își ridicară privirea când ușa bibliotecii se deschise. Callie observă că servitoarea rămase cu gura căscată văzând-o și îi spuse pe un ton impasibil:

— Îmi trebuie un pămătuf de praf.

Fata îi aruncă o privire pierdută, de parcă n-ar fi înțeles deloc ce i se cerea.

— Ca să șterg praful, încercă din nou Callie. Praful de pe cărți. Din bibliotecă.

Servitoarea rămase pironită locului. Callie oftă.

— Vreau să șterg praful din bibliotecă astăzi... crezi că este posibil?

Întrebarea o făcu pe servitoare să o rupă la fugă în căutarea obiectului pe care stăpâna i-l ceruse. Callie le aruncă o privire severă Marianei și lui Anne. Cel puțin aveau bunul-simț să nu comenteze.

— Vai de mine, spuse Mariana, se pare că e mai rău decât am crezut.

Callie își miji ochii, punându-și toate cuvintele aspre în acea privire, apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse în bibliotecă, unde începu să așeze cărțile în ordine alfabetică. Așezată pe podea, observă că Anne și Mariana o urmaseră înăuntru. Anne rămăsese lângă ușă, iar Mariana se așezase cu grijă pe brațul unui scaun.

Amândouă o urmăreau în tăcere. Se scurseră așa câteva minute, timp în care Callie începu să strângă cărți din teancurile din jur. În cele din urmă, Mariana sparse tăcerea, întrebând:

— La ce literă ai ajuns?

Callie își ridică privirea din mormanele de cărți și spuse, firește:

— A.

Mari se aplecă să studieze un teanc de cărți de la picioarele ei. Alese una, zâmbi mulțumită și spuse:

— Alighieri, *Infernul*.

Callie se întoarse înapoi la cărțile ei.

— E Dante. Trebuie pusă la D.

— Serios? întrebă Mariana, strâmbând din nas. Cât de ciudat. Numele lui de familie începe cu A.

— Numele de familie al lui Michelangelo începe cu B și tot îl punem la M.

— Hmm, spuse Mariana, prefăcându-se interesată de conversație. Ăștia sunt italienii...

Apoi se opri o clipă, fiindcă servitoarea bătu la ușă și intră cu pămătuful pe care îl ceruse Callie. După ce fata plecă și închise ușa în urma ei, Mari continuă absentă:

— Mă întreb dacă Juliana ar intra la J sau la F.

Callie se încordă o clipă auzind numele surorii lui Ralston apoi își văzu de treabă.

— Nu știu. J, probabil.

— Păcat că nu e oficial o St. John, spuse Anne. Dintotdeauna mi-a plăcut S.

— De acord, încuviință Mariana.

Callie își întoarse capul spre Mariana.

— Ce vreți să spuneți?

— Ce s-a întâmplat ieri-noapte?

Callie era atentă la raftul pe care așeza cărți.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse ea.

— Nu?

— Nu.

— Atunci de ce reorganizezi biblioteca? întrebă Mariana.

— De ce nu? întrebă Callie, ridicând din umeri. N-am nimic de făcut azi.

— Nimic mai bun decât să reorganizezi biblioteca.

Oare cât i-ar fi luat să-și sugrume sora?

— Nu faci asta decât atunci când ai nevoie de ceva care să-ți distragă atenția.

Și pe servitoarea ei.

Mariana se ridică în picioare și se rezemă de raftul unde Callie își aranja cărțile.

— Ții minte că mi-ai promis că-mi vei spune totul?

— N-am ce să-ți spun, insistă Callie, ridicând iarăși din umeri.

Cineva bătu la ușă chiar atunci. Toate trei doamnele se întoarseră spre valet, care făcea tot posibilul să ignore dezordinea din bibliotecă, de obicei impecabilă.

Valetul intră și închise ferm ușa în urma lui, de parcă ar fi încercat să le apere de ceva din hol.

— Milady, a venit Lord Ralston. Vă cere o audiență.

Mariana și Anne se priviră cu ochi mari, apoi Mariana se întoarse să-i arunce lui Callie o privire satisfăcută și spuse:

— Chiar așa?

Callie își dădu ochii peste cap, apoi îi spuse valetului:

— Mulțumesc, Davis. Poți să-i spui marchizului că nu sunt acasă.

Dacă vrea, poate să vină mai târziu - poate voi fi acasă și voi putea să-l primesc.

— Desigur, milady.

Valetul se înclină scurt și ieși.

Callie închise ochii și trase adânc aer în piept, tremurat încercând să se liniștească. Mariana și Anne stăteau una lângă alta când îi deschise din nou, privind-o insistent.

— Nimic de spus, hmm? spuse Anne.

— Nu, spuse Callie, făcând un efort ca vocea să nu-i tremure.

— Ești o mincinoasă deplorabilă, spuse calm Mariana. Sper doar că Davis e puțin mai bun decât tine.

Cuvintele rămaseră în aer. Ușa se deschise din nou și bătrânul valet își făcu din nou apariția.

— Doamnelor, spuse el, înclinându-se.

— A plecat? întrebă Callie.

— Ah. Nu, milady. Spune că va aștepta să vă întoarceți.

— Chiar așa? întrebă mirată Mariana.

Davis încuviință o dată spre cea mai tânără dintre surorile Hartwell.

— Chiar așa, milady.

— Se pare că lucrurile iau o întorsătură aventuroasă, zâmbi larg Mari spre Callie.

— Of, taci din gură.

Callie se întoarse spre Davis.

— Davis, va trebui să-i spui clar că nu am de gând să-l primesc. E prea devreme pentru o vizită.

— I-am spus deja, milady. Din păcate, marchizul pare să fie destul de... insistent.

Callie pufni frustrată.

— Da. Are obiceiul să fie așa. Va trebui să insiști.

— Milady... imploră valetul.

— Davis, spuse Callie, începând să-și piardă răbdarea. Se spune că ești unul dintre cei mai buni majordomi din Londra.

Davis se zbârli - atât cât o putea face un majordom fără să-și piardă întru totul aerul grav.

— Din Anglia, milady.

— Da. Ei, bine. Crezi că poți să... majordomești ceva... în dimineața asta?

Anne pufni amuzată, iar Davis se strâmbă. Mariana îl privi binevoitoare pe valet și spuse:

— Nu vrea să te insulte, Davis.

Valetul pufni, răspunzând cu o expresie impenetrabilă:

— Desigur că nu.

Apoi se înclină mai adânc ca niciodată și plecă din nou.

— Voi fi pedepsită pentru asta, nu-i așa? oftă Callie, întorcându-se la cărțile ei dintre rafturi.

— Cu siguranță. De-acum înainte va trebui să mănânci vită prea prăjită o lună întreagă, spuse Anne, abia stăpânindu-și amuzamentul.

Mari studie un teanc de cărți cu o nonșalanță evidentă, apoi întrebă:

— Crezi că Lord Ralston se va lăsa convins?

— N-aș paria pe asta.

Inima lui Callie începu să bată nebunește auzind cuvintele rostite pe un ton impasibil de undeva din cameră. Întoarse privirea spre interlocutor, dar rafturile îi blocau vederea. O descoperi în schimb pe servitoare, care rămăsese pironită locului, cu ochii mari ca două farfurii, holbându-se în direcția ușii.

Mariana își întoarse privirea spre Callie în tăcerea care se lăsase. Ignorându-i privirea imploratoare, sora mai mică zâmbi fermecător, așa cum i se cuvenea îngerului din Allendale, și spuse pe un ton dulce:

— Callie, se pare că ai un vizitator.

Callie își miji ochii. Nu exista lucru mai rău pe lume decât să ai o soră. O văzu pe Mari sărind de la locul ei și netezindu-și fustele, apoi întorcându-se spre ușă... și spre Ralston.

— E o zi frumoasă, spuse ea.

— Într-adevăr, Lady Mariana, se auzi vocea lui Ralston, parcă de nicăieri.

Callie bătu din picior, iritată. Chiar trebuia să fie atât de calm?

— Cred că voi ieși la plimbare prin grădină, spuse Mariana pe un ton de conversație obișnuită.

— O idee genială.

— Da. Mă gândeam eu. Mă scuzați. Anne?

Callie își văzu sora făcând o mică reverență, apoi ieșind din cameră. Anne cea trădătoare o urmă. Callie rămase exact unde era, sperând că Ralston avea să plece. Un gentleman n-ar fi încolțit-o niciodată în locul strâmt dintre rafturi, iar ieri-noapte, Ralston făcuse tot posibilul să demonstreze că este un gentleman.

Se făcu liniște. Callie aranja cărți în continuare, străduindu-se să-l ignore pe Ralston. „Adams, Aristotel, Arnold."

Auzi pașii care se apropiau și îl văzu cu coada ochiului oprindu-se la capătul raftului, privind-o. Da, putea pur și simplu să se prefacă că Ralston nu era acolo.

Cum putea să stea atât de liniștit? Aveai nevoie de răbdarea unui sfânt ca să-l suporți. „Augustin."

Callie ajunse la capătul răbdărilor. Fără să-și ridice privirea de la raftul la care lucra și de la cărțile aliniate la milimetru, spuse pe un ton plat:

— Nu primesc vizite.

— Interesant, murmură Ralston. Pentru că se pare că m-ai primit oricum.

— Ba nu. Ai dat buzna în biblioteca mea fără să fii invitat.

— Deci e o bibliotecă? spuse ironic Ralston. Nu mi-am dat seama, pentru că nu văd nici o carte pe rafturi.

Callie îi aruncă o privire exasperată.

— Reorganizez cărțile.

— Da, mi-am dat seama.

— Motiv pentru care nu primesc vizite.

Callie accentuă ultimele cuvinte, sperând că Ralston avea să-și dea seama cât de nepoliticos era și să plece.

— Cred că am trecut deja de asta, nu-i așa?

Deci lui Ralston nu-i păsa că e nepoliticos, din câte se pare. Bine, atunci. Nici lui Callie n-avea să-i pese.

— Așadar, ce vrei, Lord Ralston? întrebă ea pe un ton glacial.

Se întoarse spre el. O greșeală. Ralston era la fel de bine pus la punct ca întotdeauna - păr bine aranjat, piele aurie, lavalieră impecabilă și o sprânceană ridicată cu suficient de multă grație cât să o facă să se simtă de parcă ea s-ar fi născut și ar fi crescut într-un grajd. Își dădu imediat seama că purta rochia cea mai gri, mai neatrăgătoare și, fără îndoială, cea mai pătată dintre toate și că arăta fără îndoială murdară și nedormită.

Ralston era un bărbat enervant. Chiar așa.

— Mi-ar plăcea să continuăm discuția de ieri-noapte.

Callie nu răspunse, ci se aplecă să ia câteva cărți de pe podea. Ralston o privi nemișcat, de parcă și-ar fi cântărit cu atenție următoarele cuvinte. Callie așteptă, aranjând încet cărțile pe raftul lor. Își dorea ca Ralston să nu-i mai spună nimic. Spera că lordul va renunța și va pleca acasă.

Dar Ralston se apropie de ea și o înghesui în spațiul întunecos.

— Callie, nici nu știu cum să-mi cer scuze, șopti el, iar vocea lui era sinceră.

Callie închise ochii auzindu-l, mângâind marginea unei cărți cu vârful degetelor. Vedea literele de pe copertă, mari și aurii, dar nu le putea citi. Respiră adânc și încercă să se lupte cu valul de sentimente care amenința să o copleșească. Clătină din cap cu putere, refuzând să-l privească - neavând încredere că ar fi putut să-l privească.

— Nu-ți cere scuze, te rog, șopti ea. Nu e nevoie.

— Bineînțeles că e nevoie. M-am purtat execrabil, spuse Ralston, tăind aerul cu o mână. Dar ce contează acum este să rectific situația fără întârziere.

Era limpede ce voia să spună cu asta. Callie clătină imediat din cap și spuse încet:

— Nu.

— Pardon? întrebă Ralston, evident surprins.

Callie își drese glasul, dorindu-și ca vocea ei să fie mai puternică de data asta.

— Nu. Nu există nici o eroare și deci nici nu ai ce să rectifici.

Ralston râse scurt, nevenindu-i să creadă.

— Doar nu vorbești serios.

Callie își îndreptă umerii și trecu pe lângă el, apoi merse până în mijlocul bibliotecii, unde era lumină. Își șterse mâinile de poalele rochiei și începu să aranjeze ostentativ un teanc de cărți de pe o măsuță din apropiere. Nu citea titlurile și nu înțelegea numele autorilor.

— Vorbesc serios, milord. Chiar dacă ai impresia că ai comis cine știe ce crimă, te asigur că nu te faci vinovat de nimic.

Lordul își trecu o mână prin păr, privind-o iritat.

— Callie. Te-am compromis. Întru totul. Iar acum vreau să mă revanșez. Ne vom căsători.

Callie înghiți un nod. Refuza să-l privească - nu avea atâta încredere în ea.

— Nu, milord. Nu ne vom căsători. (Erau poate cele mai grele cuvinte pe care le spusese vreodată.) Deși apreciez oferta, adăugă ea politicos.

— De ce nu? întrebă Ralston, cu totul neimpresionat.

— Milord?

— De ce nu vrei să te măriți cu mine?

— Ei bine, întâi de toate, nu m-ai întrebat. Mi-ai spus.

Ralston privi spre tavan, de parcă s-ar fi rugat cerului să-i dea răbdare.

— În regulă. Vrei să fii soția mea?

Cuvintele o făcură pe Callie să se înfioare, deși era un fior trist. Indiferent dacă îi forțase mâna sau nu, faptul că marchizul de Ralston o ceruse în căsătorie era unul din cele mai minunate momente din viața ei. „În fruntea listei.”

— Nu. Dar îți mulțumesc foarte mult pentru cerere.

— Ești atât de nesăbui...

Ralston își luă seama.

— Deci vrei să îngenunchez?

— Nu!

Callie n-ar fi suportat să-l vadă în genunchi, cerând-o de soție. Ar fi fost o glumă mult prea crudă a universului.

— Care naiba e problema?

„Problema e că nu mă vrei cu adevărat.”

— Pur și simplu nu văd motivul pentru care ne-am căsători.

— Nu vezi motivul, repetă Ralston, spunând cuvintele ca pentru sine. Dă-mi voie să cred că îți pot da unul sau două motive foarte

bune.

În sfârșit, Callie îl privi în ochi. Încrederea lui absolută o tulbura.

— Doar n-ai încercat să te căsătorești cu toate femeile pe care le-ai compromis. De ce ai începe cu mine?

Ralston făcu ochi mari auzindu-i vorbele îndrăznețe, dar mirarea i se transformă repede în iritare.

— Hai să tranșăm problema o dată pentru totdeauna. Mă crezi mult mai promiscuu decât am fost vreodată, este limpide. Să știi că, indiferent ce crezi tu, într-adevăr le-am cerut în căsătorie pe toate fetele virgine pe care le-am deflorat. Adică pe una singură.

Callie se înroși auzindu-i vorbele atât de sincere și își întoarse privirea, mușcându-și buza de jos. Era limpede că situația îl supăra și că îi părea rău. Dar, dincolo de orice, Ralston n-ar fi putut fi mai supărat decât era ea însăși. Callie avusese parte de o seară glorioasă în brațele singurului bărbat pe care și-l dorise vreodată, iar Ralston o ceruse apoi imediat de nevastă... din cauza unui simț al datoriei pe care tocmai atunci își găsise să-l descopere... fără pic de romantism.

Iar acum se aștepta ca ea să-i cadă recunoscătoare în brațe fiindcă marchizul de Ralston era atât de generos, nu-i așa? Nu, mulțumesc. Callie prefera să-și trăiască tot restul vieții cu amintirea acelei nopți și să fie fericită cu asta.

Spera.

— Milord, apreciez intențiile tale onorabile...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Callie, nu-mi mai spune „milord”, o întrerupse iritat Ralston. Îți dai seama că s-ar putea să fii însărcinată.

Callie își duse imediat o mână la talie, înăbușindu-și dorul care îl simțea la gândul de a-i naște un copil lui Lord Ralston. Nu se gândise la asta, dar oare chiar era posibil?

— Mă îndoiesc foarte mult de asta.

— Și totuși e o posibilitate. Nu vreau ca fiul sau fiica mea să fie un bastard.

— Nici eu, spuse Callie, cu ochii scânteind. Dar nu crezi că avem o discuție prematură? Riscul e foarte mic.

— Orice risc este suficient. Vreau să te măriți cu mine. Îți voi oferi tot ce ți-ai dorit vreodată.

„Nu mă vei iubi niciodată. Nu ești în stare. Sunt prea banală, prea plictisitoare. Meriți ceva mai bun.”

Callie auzi cuvintele în minte, dar nu spuse nimic cu glas tare doar clătină din cap.

— Dacă nu vrei să fii rezonabilă, oftă frustrat Ralston, atunci n-am de ales și va trebui să vorbesc cu Benedick.

— N-ai îndrăzni, icni Callie.

— E limpede că mă confunzi cu altcineva. Mă voi căsători cu tine

chiar dacă trebuie să-l conving pe fratele tău să mi te dea cu forța.

— Benedick nu m-ar obliga niciodată să mă mărit cu tine, protestă Callie.

— Se pare că vom descoperi amândoi dacă o va face sau nu.

Rămaseră față în față, cu ochii scânteind, câteva clipe. Apoi, vocea lui Ralston se îmblânzi:

— Ar fi chiar atât de rău? întrebă el.

Callie simți un val de emoții în piept și nu reuși să răspundă imediat. Desigur că n-ar fi fost ceva rău să se mărite cu Ralston. Ar fi fost chiar minunat. Îl plăcea de ani întregi, îl urmărea cu drag de pe marginea ringului de dans, îi căuta numele prin ziare de fiecare dată. De zece ani încoace, de când doamnele din înalta societate începuseră să speculeze cine va fi următoarea marchiză de Ralston, Callie se imaginase în secret alături de dragul ei marchiz.

Dar în toți acești ani, Callie își imaginase că se vor căsători din dragoste. Visase că într-o bună zi marchizul o va descoperi într-o sală de bal, sau într-un magazin de pe Bond Street, sau la o serată, și că se va îndrăgosti nebunește de ea. Își imaginase că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Dar n-aveau cum să trăiască fericiți dacă se căsătoreau din regret pentru o singură greșeală.

La vârsta și cu poziția ei, Callie știa că cea mai bună șansă de a se mărita era să accepte o căsnicie fără iubire, dar să se mărite astfel cu Ralston era pur și simplu prea mult.

Tânjise mult prea mult după el ca să-l accepte fără să o iubească.

Revenindu-și, spuse:

— Bineînțeles că n-ar fi ceva rău. Sunt sigură că ai fi un soț foarte bun. Dar nu îmi caut un soț.

— Dă-mi voie să nu te cred, pufni Ralston. Toate femeile nemăritate din Londra își caută un soț.

Se opri, căzând pe gânduri.

— E din cauza mea?

— Nu.

„De fapt, ești chiar perfect” Dar Ralston intenționa să insiste până afla motivul. Callie ridică slab din umeri,

— Pur și simplu nu cred că ne-am potrivi.

— Nu crezi că ne-am potrivi, repetă marchizul, aruncându-i o privire goală.

— Nu.

Callie îl privi în ochi.

— Nu cred.

— De ce naiba nu?

— Ei bine, nu sunt neapărat genul de femeie pe care îl preferi tu.

Ralston ezită auzind-o, apoi își ridică privirea spre tavan, rugându-

se din nou să aibă răbdare.

— Deci, ce gen de femeie prefer eu?

Callie oftă încet, nervoasă acum. Chiar trebuia să insiste până într-atât?

— Chiar ai de gând să mă obligi să-ți spun?

— Da, Callie. Fiindcă îți spun sincer că nu înțeleg.

Callie îl ura în acea clipă. Îl ura pe cât de mult îl adora. Flutură iritată din mână:

— Frumoasă, Sofisticată. Experimentată. Eu nu sunt așa. Sunt opusul tău și nu semăn deloc cu femeile de care te-ai înconjurat. Prefer să citesc în loc să merg la baluri, urăsc înalta societate și nu am pic de experiență în dragoste, motiv pentru care te-am vizitat la miezul nopții ca să am parte de primul meu sărut. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă mărit cu cineva care va regreta căsnicia noastră din clipa în care ne rostim jurămintele.

Callie vorbea repede, plină de furie, și îl ura fiindcă o obligase să-și mărturisească nesiguranța. Își încheie diatriba murmurând:

— Și mulțumesc că m-ai făcut să-ți spun toate astea.

Ralston clipi în tăcere, gândindu-se la ceea ce tocmai auzise. Apoi spuse simplu:

— Nu voi regreta asta.

Cuvintele lui o aduseră la capătul răbdării. Destul. Nu mai voia să-i vadă blândețea, nici pasiunea. Nu mai voia să-și simtă inima bătându-i nebunește. Nu mai trebuia să se pedepsească singură forțându-se să-i accepte compania. Nu mai era cazul să încerce să se convingă singură, așa cum făcea de câteva săptămâni încoace, că avea vreo șansă cu Ralston.

— Chiar așa? La fel cum nu regreți nici ce-ai făcut în camera ta de lucru? Și nici ce s-a întâmplat ieri-seară?

Callie clătină din cap cu tristețe.

— Te-ai grăbit să-ți ceri scuze de fiecare dată Ralston, așa că e limpede că nu te-ai căsători cu mine niciodată de bunăvoie.

— Te înșeli.

Callie îi aruncă o privire plină de emoție.

— Nu mă înșel. Și n-am de gând să te forțez să regreți toată viața că ți-ai legat destinul de o femeie atât de... plictisitoare și neinteresantă... ca mine.

Ignoră felul în care Ralston se crispă auzindu-i descrierea - deși spusese și el același lucru în acea după-amiază.

— N-aș suporta asta. Așa că, mulțumesc frumos, dar nu mă voi mărita cu tine.

„Te iubesc de prea multă vreme. Și prea mult."

— Callie. N-ar fi trebuit să spun niciodată...

Callie își ridică mâinile ca să-l oprească.

— Ajunge. Te rog.

Ralston o privi lung, iar Callie îi simți frustrarea. În cele din urmă spuse, pe un ton ferm, necruțător:

— Discuția asta nu s-a încheiat.

Callie îi întâlni privirea albastră, hotărâtă, și răspunse:

— Ba da.

Ralston se răsuci pe călcâie și ieși cu pași furioși.

Callie așteptă până când auzi ușa de la intrare trântindu-se apoi își permise în sfârșit să plângă.

CAPITOLUL 20

Ralston merse direct la clubul Brooks, ceea ce se dovedi o greșeală. Nu era suficient de grav că-l refuzase și îl făcuse să se simtă ca un netrebnic. Callie îi stricase și plăcerea de a sta la clubul Complet.

În doar douăsprezece ore, acest loc care ar fi trebuit să fie un sanctuar al bărbaților, un loc unde fiecare se putea odihni departe de tulburările lumii de afară, devenise un memento de mahon și marmură care îi amintea irezistibil de Calpurnia Hartwell. Stând în holul imens, înconjurat de conversațiile molcome ale altor bărbați, Ralston nu se putea gândi decât la ea: Callie, deghizată în bărbat, furișându-se pe holurile întunecate ale clubului; Callie, privind prin ușile deschise ca să simtă pentru prima - și, spera el, singura oară - că se afla la un club al bărbaților; Callie, zâmbindu-i pe deasupra mesei lor de joc; Callie, goală, cu pielea trandafirie, încălzită de focul pasiunii lor.

Privind calea umbrită pe care o urmaseră în noaptea trecută, Ralston simți dorința păcătoasă de a se întoarce în camera de joc unde își petrecuseră seara. Pentru o clipă se gândi să ceară să-i fie adusă niște cafea acolo și să se tortureze cu amintirile nopții trecute și cu toate lucrurile pe care le spusese și le făcuse greșit. Se răzgândi imediat însă, fiindcă nu voia să înnebunească.

Fusese șocat să o audă refuzându-i propunerea. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un marchiz tânăr, elegant și bogat să ceară o domnișoară în căsătorie. Era și mai rar, desigur, ca acea domnișoară să refuze. Oare de câți ani le evita pe mamele dornice să-și mărite fiicele și pe debutantele care se luptau cu disperare să devină marchiza de Ralston? Iar acum, când poziția devenise în sfârșit disponibilă, femeia căreia îi fusese oferită îl refuzase.

Dacă își închipuia că putea pur și simplu să-l refuze și să încheie lucrurile așa după noaptea trecută, Callie se înșela amarnic.

Frustrat, Ralston își scoase pardesiul și i-l aruncă unui servitor, dar nu înainte să-i simtă parfumul lui Callie pe materialul aspru - o combinație de migdale, levănțică și... Callie. Gândul îl făcu să se încrunte și simți un pic de plăcere sadică văzându-l pe servitor că se îndepărtează în fugă înainte să devină ținta nervilor lui Ralston.

Plăcerea fu însă imediat înlocuită de un nou val de indignare. „Care naiba e problema ei?” Nu-i venea să creadă că fusese refuzat. Doar nu credea într-adevăr că nu se potriveau. Callie fusese virgină, ce-i drept, dar nu se putea să nu fi simțit că tot ceea ce se întâmplase noaptea

trecută - și până atunci, desigur - era ceva neobișnuit. Căsnicia lor n-ar fi suferit în dormitor, asta era sigur. Iar dacă pasiunea nu era suficientă, se potriveau și ca inteligență, ca umor și ca maturitate. Pe lângă toate astea, Callie era chiar drăguță. Era moale acolo unde trebuia să fie moale. Ralston își lăsă gândurile să-i rătăcească... un bărbat s-ar fi putut pierde ani întregi în formele ei generoase.

Da, Lady Calpurnia Hartwell urma să fie marchiza desăvârșită pentru el.

Dacă și-ar fi putut da și ea seama de asta.

Ralston își trecu degetele prin păr. Dacă se căsătoreau, Callie urma să obțină titlul, averea, pământurile și pe unul dintre cel mai râvniți burlaci din Anglia. Ce naiba mai voia femeia asta?

„O căsnicie din dragoste."

Gândul îl luă pe nepregătite. Callie îi mărturisise acum ceva vreme credința ei în căsniciile din dragoste. Iar el pufnise și îi demonstrase că atracția era cel puțin la fel de intensă ca și iubirea în care credea cu atâta tărie. Doar nu îl refuzase fiindcă aștepta pe cineva care să o iubească. Ralston clătină din cap, furios la gândul că fata era pregătită să-și riște reputația și viitorul respingându-i oferta doar fiindcă refuza să renunțe la fanteziile ei copilărești.

Ideea era scandaloasă. Nu mai voia să se gândească la asta.

Trecu în anticamera spațioasă care se deschidea din hol, unde oricine putea găsi imediat ceva cu care să-și distragă atenția. Căuta o dezbatere politică în care să se afunde, dar găsi camera aproape goală, în afară de trei bărbați care jucau cărți: Oxford și încă doi. Arătau atât de jalnic, încât el își dădu imediat seama că jucaseră toată noaptea.

Dezgustat la gândul că Oxford era atât de iresponsabil, și fără să-l intereseze discuțiile din grupul lui, Ralston vru să iasă la fel de repede și de discret cum intrase, dar, înainte să poată evada jucătorii îl descoperiră.

— Ralston, prietene. Vino să joci cu noi, strigă jovial Oxford.

Ralston se opri, gândindu-se cum ar fi putut refuza invitația dar baronul adăugă:

— Acum e momentul să câștigi, Ralston, fiindcă în curând buzunarele tale vor fi goale.

Insinuarea atrase sunete amuzate din jurul mesei, iar Ralston se întoarse spre Oxford.

Apropiindu-se de masă, expresia lordului se înăspri. Oxford avea obrajii înroșiți și cearcăne adânci în jurul ochilor; se vedea limpede că băuse. Ralston vorbi impasibil, arătând spre potul din fața însoțitorilor baronului:

— Se pare că nu buzunarele mele sunt în pericol de a se goli astăzi, Oxford.

Oxford se încruntă la Ralston, apoi își aminti de ce îl chemase să se

apropie.

— Da, ei bine, voi avea destui bani pe care să-i joc în curând...

Se opri o clipă, înghițind un nod din cauza indigestiei.

— Vezi tu, am de gând să mă logodesc săptămâna asta.

Ralston ignoră premoniția copleșitoare care îl cuprinse și spuse, încercând să pară nonșalant:

— Cu cine?

Oxford arătă cu un deget lung și albicios spre Ralston și spuse triumfător:

— Cu Calpurnia Hartwell, desigur! Deci ai face bine să uiți de acele... se clătină puțin în scaun... o mie de lire.

Cuvintele îl făcură pe Ralston să se înfierbânte. Apoi simți o dorință copleșitoare să-l pocnească pe Oxford în față. Reuși să se stăpânească cu un efort și spuse calm:

— Deci crezi că ai pus mâna pe ea?

Oxford zâmbi cu toți dinții, ceea ce îl făcu să arate ca un imbecil.

— Ah, am pus mâna pe ea, categoric. Am avut-o chiar ieri, la Academia Regală, spuse el, făcându-le grotesc cu ochiul tovarășilor lui de joc.

Ralston se încordă auzindu-l - era o minciună evidentă. Strânse pumnii și se simți cuprins de o furie care se cerea eliberată, de preferință făcându-l bucățele pe Oxford.

Oxford nu simți tensiunea din mușchii lui Ralston, ci îl provocă și mai mult:

— Mâine îi voi face o vizită și voi scăpa de toată ceremonia cu cerutul în căsătorie. Apoi o voi compromite probabil până săptămâna viitoare, doar ca să mă asigur că Allendale nu va avea altă soluție și va trebui să mă primească în familie - deși îmi va mulțumi, sunt sigur, pentru că îl scap de sora lui cea prăfuită... și îmi va oferi o zestre frumușică.

Gândul că Oxford ar putea să o atingă pe Callie, fie chiar și cu un deget, îl înnebuni pe Ralston. În câteva clipe îl ridicase deja pe baron din scaunul lui, ca și când Oxford nu ar fi fost mai greu decât un copil. Prietenii lui Oxford se ridicară uimiți, aruncându-și scaunele cât colo în graba lor de a se îndepărta de Ralston.

Oxford duhnea a frică, iar Ralston îi simțea mirosul. Lașitatea lui îl dezgustă și mai mult. Când vorbi, părea că mârâie mai degrabă:

— Lady Calpurnia Hartwell e de o mie de ori mai bună decât tine. Nu meriți să respiri același aer cu ea.

Ralston îl eliberă pe Oxford, simțind un val acut de satisfacție masculină când baronul se prăbuși imediat în scaun, fără pic de grație. Adăugă, cu o privire la fel de arogantă ca a unui rege:

— Am pariat pe o mie de lire că nu te va lua de soț și rămân la părerea mea. De fapt, sunt atât de sigur, încât... îmi voi dubla pariul,

chiar acum.

Oxford își ajustă mânecile hainei, iar Ralston văzu că mâinile îi tremurau.

— După felul grosolan în care te-ai purtat, Ralston, spuse el, mă voi bucura cu atât mai mult să te las sărac lipit.

Ralston se răsuci pe călcâie și ieși, fără să mai spună nimic. Își spuse că se purtase așa ca să apere o domnișoară căruia îi era adânc îndatorat.

Era mai ușor să se convingă de asta decât să se întrebe de ce simțise ce simțise la gândul că draga lui Callie ar fi putut deveni baroană.

În aceeași după-amiază, Callie deschise ușa magazinului lui madame Hebert de pe Bond Street, nerăbdătoare să scape de o altă corvoadă. După ce Ralston plecase, Callie plânsese câteva minute bune, dar apoi primise vestea că rochia ei era gata, pe lângă alte câteva haine pentru noua garderobă a Julianei.

Luând mesajul drept un semn că nu-și putea permite să-și plângă de milă o zi întreagă, Callie se pregătise pentru o după-amiază la croitoreasă, o idee care i se părea doar puțin mai interesantă decât o înmormântare. Dar avea disperată nevoie de ceva care să-i distragă atenția, iar modista franceză avea exact ce-i trebuia.

O convinsese pe Mariana să vină și ea, iar sora ei mai mică plecase de la reședința Allendale mai devreme ca să o ia și pe Juliana, care urma să-și probeze rochiile toată după-amiaza. Callie ar fi mers cu ele, dar nu suporta gândul că s-ar fi putut întâlni cu Ralston încă o dată - indiferent cât de puțin probabilă era acea întâlnire - așa că rămăsese la intrarea în salonul croitoresei, așteptând s-o bage cineva în seamă.

Salonul era plin de viață. Madame Hebert nu se vedea pe nicăieri, dar asistentele ei se plimbau de colo-colo, între salon și camera de probă care avea intrarea ascunsă de perdele, ducând în brațe role de material, nasturi, dantele și tivuri. Alte trei doamne studiau rochiile expuse, minunându-se de cât de frumoase erau.

Callie se auzi strigată pe o voce nerăbdătoare, cu un accent franțuzesc evident:

— Ah! Lady Calpurnia!

Era Valerie, ucenica de încredere a doamnei Hebert, care ieșise din spate și acum se întrecea în reverențe.

— Madame Hebert își cere scuze că v-a lăsat să așteptați. Tocmai termină cu rochia unei alte doamne, dar apoi nu mai are nicio clientă în această după-amiază, și vă va primi... (Valerie flutură din mână, căutând cuvântul potrivit)... *tout de suite*. Imediat. Da?

— Da, desigur. Nu mă deranjează să aștept.

— Valerie! se auzi vocea lui madame Hebert din spatele perdelei; chipul ei se ivi o secundă mai târziu în deschizătura de la intrare. Adu-

o pe Lady Calpurnia. Începem imediat.

Croitoreasa îi făcu semn lui Callie să se apropie, zâmbindu-i încurajator. Când ea și Valerie se apropiară de perdea, madame Hebert adăugă în șoaptă spre ucenica ei:

— Termină tu cu domnișoara Kritikos.

Callie îngheță cu un picior în aer, la un pas de perdele. Oare auzise bine? Fosta amantă a lui Ralston era în cealaltă cameră. Desigur că da. Era încununarea perfectă a unei zile oribile. Își îndreptă spatele, pregătindu-se să intre. Nastasia Kritikos nu avea de ce să o cunoască pe Callie; prin urmare, Callie n-avea decât să se prefacă și ea că nu o știa pe cântăreața de operă.

Însă când trecu de perdele, Callie descoperi că era mult mai ușor de zis decât de făcut așa ceva. Nastasia stătea pe o platformă ridicată în mijlocul camerei, cu spatele la ușă, o făptură imensă. Callie studie uimită forma ca de clepsidră a primadonei, cu șoldurile generoase, în echilibru perfect cu pieptul amplu pe care l-ar fi invidiat orice femeie. Nastasia se întoarse dintr-o parte în alta, privindu-se critic într-o oglindă enormă, studiind detaliile rochiei superbe din mătase vișinie pe care o încerca. Rochia se potrivea perfect cu trupul înalt și voluptos al Nastasiei, iar corsajul era prins în spate cu un șir de panglici mici, elegante, legate în funde perfecte.

Callie înghiți un nod, simțindu-se neatrăgătoare și palidă. Își dorea să fi ales o altă zi ca să vină să-și ia rochia. Își dădu seama că se holba la Nastasia și se întoarse ca să o urmeze pe madam Herbert. Când trecu pe lângă primadonă, Callie nu se putu stăpâni și îi studie reflecția din oglindă. Era uimitor de frumoasă. Ea și Ralston ar fi făcut un cuplu superb. Nastasia era măreață. Avea acel gen de frumusețe la care femeile asemenea lui Callie nu puteau decât să viseze, în parte și datorită pielii ca de porțelan, a părului lucios și negru și a gurii drăguțe, arcuite. Dar încrederea pe care o proiecta în mod limpede Nastasia era lucrul care făcea, până la urmă, diferența. Prezența ei copleși întreaga cameră, de parcă ar fi fost pe o scenă; nu mai încăpea loc de nimeni altcineva.

Era magnifică. Iar Callie o invidia din inimă privindu-i reflexia - de la ținuta perfectă la ochii ei violet, captivanți... care îi întâlniră privirea în oglindă.

Callie fusese prinsă holbându-se. Se înroși și își întoarse imediat privirea, grăbindu-se să o ajungă din urmă pe madam Hebert. Callie o urmă pe franțuzoaică, înconjurând un paravan înalt care se întindea într-o parte a camerei, și se opri când o văzu pe franțuzoaică într-un colț, înfășurată într-o rochie care era poate cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată.

Madame Hebert o privi cu un zâmbet cunoscător.

— Vă place?

— Ah, da...

Callie nu-și dorea decât să atingă materialul, să mângâie cascada de mătase care arăta mult mai drăguț decât își amintea.

— Excelent. Cred că a venit timpul să o admirați așa cum se cuvine... purtând-o. Nu sunteți de acord?

Croitoreasa o răsuci pe Callie și începu să-i desfacă nasturii rochiei de zi. Arătă spre lenjeria de lângă rochie și spuse:

— Începem cu lenjeria.

Callie clătină imediat din cap.

— Ah, n-aș putea... Am destule obiecte de lenjerie... n-am nevoie de altele noi.

Rochia lui Callie începu să se desfacă, iar madame Hebert spuse, ajutând-o pe Callie să-și scoată corsetul și cămășuța:

— Vă promit că aveți nevoie de ele. Cele mai încrezătoare femei sunt cele care cred în fiecare bucățică de material pe care o poartă. Sunt la fel de mulțumite de lenjerie ca și de rochia pe care o poartă. E o mare diferență între doamnele care se înfășoară în mătăsuri și satin și cele care poartă... Modista se opri, lăsând cămășuța roasă a lui Callie să cadă pe podea... altceva.

Callie își îmbrăcă noile piese de lenjerie, decorate cu tot felul de detalii micuțe - panglici de satin, floricele croite de mână în tot felul de culori, bucăți de dantelă care făceau lenjeria să arate mult mai feminină, lucru pe care Callie nu-l considerase necesar până atunci. Se simți ca o prostuță bucurându-se de senzația pe care i-o dădea mătasea care îi aluneca pe corp, dar madame Hebert avea dreptate. Era decadent să porți lenjerie atât de frumoasă... mai ales fiindcă Anne urma să fie singura persoană care avea să o vadă.

De parcă i-ar fi citit gândurile lui Callie, croitoreasa se aplecă spre ea și șopti:

— Și, să nu uit, nu se știe cine va fi cel care va despacheta un cadou așa frumos într-o bună zi, *oui*?

Franțuzoaica râse cu subînțeles, iar Callie se înroși până în vârful urechilor. Apoi îmbrăcă rochia, care îi venea ca o mănușă. Madame Hebert o înconjură pe Callie cu pași înceți, cu chipul plin de mulțumire, studiind fiecare detaliu al rochiei. Satisfăcută în sfârșit, o privi pe Callie în ochi și spuse:

— Acum hai în fața oglinzii să vedeți rochia mai îndeaproape.

Callie o urmă pe modistă înapoi în camera principală și văzu că Nastasia era încă pe platformă, iar Valerie tivea rochia cea vișinie. Callie lăsă deoparte nesiguranța care amenința să o mistuie și se urcă pe a doua platformă. Madame Hebert o întoarse blând spre o oglindă, iar Callie făcu ochi mari când își dădu seama că ea era femeia din oglindă. Clătină din cap. Nu se mai văzuse niciodată astfel... transformată cu totul, dintr-o fetiță palidă și ștearsă, într-o femeie... ei

bine, o femeie cu totul remarcabilă.

Decolteul rochiei îi scotea în evidență sânii, făcându-i să pară plini și voluptoși, dar nu vulgari. Mătasea îi cădea peste talie, șolduri și abdomen în așa fel încât o făcea să arate bine proporționată și nu grăsuță. Iar culoarea - cea mai frumoasă nuanță de albastru strălucitor pe care o văzuse vreodată - îi făcea pielea mult prea roșie să pară de culoarea căpșunilor dintr-o prăjitură cu frișcă.

Zâmbi. Madame Hebert avusese dreptate. Rochia fusese croită ca să valsezi în ea. Callie nu se putu stăpâni și făcu o piruetă fericită.

— Ah, e minunată, madame! spuse ea.

— Chiar așa, zâmbi modista; apoi își înclină capul, studiind critic reflexia lui Callie. Trebuie să-i ridicăm puțin fusta. Scuză-mă - voi aduce o fată care să mă ajute cu boldurile.

Franțuzoaica ieși printr-o ușă din apropiere, iar Callie se privi din nou, studiind felul în care cădea mătasea, croiala frumoasă - atât de diferită de rochiile obișnuite din saloanele de bal londoneze, atât de potrivită siluetei ei neobișnuite.

— Madame Hebert e un geniu, nu-i așa?

Callie privi în oglindă și întâlni o pereche de ochi violeți curioși, care se reflectau din ambele oglinzi. Zâmbi politicos și spuse încet:

— Cu siguranță.

Nastasia o privi o clipă pe Valerie, care era ocupată să prindă tivul rochiei în bolduri, apoi spuse pe un ton banal:

— Lui Ralston i-au plăcut mereu rochiile ei.

Callie își întoarse nesigură privirea. Nu mai vorbise niciodată cu amanta cuiva. Și în nici un caz cu amanta bărbatului de care se îndrăgostise. Nastasia insistă cu o voce plictisită:

— Nu trebuie să-ți fie rușine de mine, Lady Calpurnia. Nu suntem fetițe proaspăt ieșite de pe băncile școlii, ci femei, nu-i așa? Știu că sunteți împreună. Asta-i viața, draga mea.

Callie clătină din cap și rămase cu gura căscată.

— Nu suntem... împreună.

Primadona ridică o sprânceană perfect sculptată.

— Chiar ai de gând să-mi spui că Ralston nu te-a sedus?

Callie se înroși, întorcându-și din nou privirea. Nastasia râse. Nu cu răutate, așa cum se aștepta Callie, ci amuzată.

— Nu te așteptai să facă asta, nu-i așa? Dar pun pariu că ți-a plăcut fiecare clipă. Ralston e un gen rar de bărbat... un bărbat căruia îi pasă mai mult de amantele lui decât de el însuși.

Obrajii lui Callie ardeau. Grecoaica vorbi în continuare, fără să-i pese:

— Am avut mulți amanți... și doar unul singur la fel de generos ca Ralston. Ești norocoasă că el a fost primul tău bărbat.

Callie crezu că avea să moară de rușine chiar acolo.

— Îmi dai voie să-ți ofer un sfat?

Callie își ridică privirea și o studie pe frumoasa cu păr negru în oglindă. Nastasia nu o mai privea, ci își întorsese ochii spre fereastră, unde licărea soarele de după-amiază. După o tăcere lungă Callie se lăsă biruită de curiozitate și spuse:

— Te rog.

— Când aveam optsprezece ani, spuse Nastasia, ca și cum ar fi vorbit de undeva de departe, l-am întâlnit pe acel bărbat generos. Îl chema Dimitri. Era blând, darnic și un amant remarcabil... Era tot ce-mi dorisem... tot ce visasem fără să-mi dau seama. M-am îndrăgostit de el, era inevitabil. Era o iubire mai puternică decât orice altceva simțisem vreodată... o iubire mitică. Era singurul bărbat pe care aveam să-l iubesc vreodată.

Se opri o clipă, iar expresia părea că i se posomorâse. Norul dispăru însă la fel de repede, și Callie nici nu era sigură că fusese vreodată acolo.

— Dar el nu mă putea iubi. Nu era în stare să simtă așa ceva. Așa că în schimb mi-a frânt inima.

Callie simți că ochii i se umplu de lacrimi auzind o poveste atât de tristă. Însă nu-și putu stăpâni curiozitatea, așa că întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Am plecat din Grecia, spuse Nastasia, ridicând grațios din umeri. Iar vocea mea m-a adus aici.

Valerie se ridică; terminase cu tivul, Nastasia păru să revină de undeva de departe. Ochii i se limpeziră și studie noul tiv în oglindă.

— Ralston e Dimitri al tău, spuse ea. Păzește-ți bine inima.

Urmă o pauză în care cele două femei își studiară rochiile în oglindă.

— Dacă ai putea să te întorci în timp... te-ai mărita cu el, chiar dacă nu te iubește?

Callie regretă întrebarea imediat ce o rosti. Nastasia se gândi multă vreme, cu o expresie tristă. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Callie în oglindă, erau plini de amărăciune.

— Nu, șopti ea. Îl iubeam prea mult ca să-l primesc așa.

Callie își șterse o lacrimă.

Madame Hebert se întoarse cu ucenica ei, fără să știe ce vorbiseră cele două femei. Nastasia se întoarse spre croitoreasă.

— Rochia lui Lady Calpurnia e foarte frumoasă, spuse ea. Vreau și eu una din același material.

— Îmi pare rău, domnișoară Kritikos, spuse scurt madam Hebert, dar nu mai am acest material.

Nastasia o studie pe Callie din cap până-n picioare.

— Ei bine, se pare că ți-ai făcut un obicei din a primi lucruri pe care mi le doresc și eu, Lady Calpurnia, spuse ea cu un zâmbet slab.

Sper să ai mai mult noroc decât mine. Rochia te va ajuta cu siguranță.

Callie încuviință în semn de mulțumire.

— Mulțumesc, domnișoară Kritikos, spuse ea. Și dă-mi voie să-ți spun că ai un talent remarcabil.

Nastasia coborî de pe platformă și făcu o reverență adâncă și plină de grație în semn de respect față de poziția socială a lui Callie.

— Ești prea generoasă, milady, spuse ea.

Apoi, ea și Valerie trecură într-o altă cameră, unde Callie bănuia că erau și alte rochii pentru Nastasia. O urmări ieșind, surprinsă și întristată de lucrurile pe care le vorbiseră. Își întoarse atenția înapoi spre croitoreasa cea curioasă și îi zâmbi slab. Știa ce gândea madame Hebert. Ce și-ar fi putut spune o cântăreață de operă și sora unui conte?

Însă modista avea salonul de prea mult timp ca să-și permită să-și insulte clientele cu întrebări despre viața lor personală, iar simțul ei practic o făcu să-și îndrepte atenția spre tivul lui Callie.

Madame Hebert ajustă lungimea fustelor lui Callie, apoi o instrui tânăra ucenică și ieși. Fata începu să lucreze la rochie cu tăcere, iar Callie își reaminti conversația cu Nastasia. Vorbele cântăreței fuseseră atât de puternice încât Callie le simțise ca pe niște lovituri. Știuse adevărul, desigur, că Ralston nu o putea iubi cum își dorea, dar povestea Nastasiei - în care simțea adevăr îi intensificase tristețea de mai devreme.

Lacrimile din ochi îi făcură reflecția din oglindă să tremure. Putea fi frumoasă ca femeia din oglindă în fiecare zi, dar asta nu îl va face pe Ralston să o iubească. Și poate, dacă Ralston ar fi fost oricine altcineva - cineva pe care îl iubea mai puțin, sau nu-l iubea deloc - i-ar fi acceptat oferta cu drag. Însă Callie visase să fie a lui mult prea mult. Era compromisă acum, nu se mai putea mărita din convenienţă. Voia tot ce avea marchizul de oferit: mintea, trupul, numele și, mai ales, inima.

Poate că greșise refuzându-l. Poate ar fi trebuit să se bucure de ocazia de a fi marchiză. De a fi mama copiilor lui. Callie simți cum i se strânge inima imaginându-și copiii bruneți, cu ochi albaștri, ținându-se de fustele ei. Dar se părea că Nastasia avea dreptate. Dacă era cu el, dar nu-l avea cu totul, nu putea fi fericită.

Callie oftă slab, încercând să se gândească la altceva. Studie femeia drăguță în care se transformase și auzi un râs cunoscut de la intrare. Se forță să zâmbească văzându-le pe Juliana și pe Mariana intrând. Amândouă domnișoarele se opriră văzând-o.

— Ah, Callie... spuse Mariana pe un ton reverențios. Arăți minunat.

Callie înclină din cap, neobișnuită să primească asemenea complimente, și spuse:

— Nu...

— E adevărat! încuviință Juliana. Ești atât de frumoasă!

— Mulțumesc, spuse Callie, simțind cum i se înroșesc obrajii.

Mari o înconjură cu pași înceți.

— E o rochie minunată, Callie, dar mai e ceva... încă ceva.

Se opri, privindu-și sora în ochii ei mari și căprui.

— Te simți frumoasă, nu-i așa?

Cuvintele o făcură pe Callie să zâmbească.

— Da, cred că da.

— *Brava*! râse Juliana. Era și timpul să te simți frumoasă, Callie.

Mariana încuviință plină de încurajare, iar Juliana continuă.

— De când ne-am cunoscut te-am crezut drăguță, bineînțeles. Dar acum, cu rochia asta... trebuie să o porți la bal. Trebuie!

Balul Salisbury avea loc peste trei zile, iar Juliana urma să-și facă atunci debutul oficial în înalta societate. Tânăra domnișoară bătu veselă din palme.

— Vom debuta împreună! Cu rochii noi! Deși nu cred că am vreuna atât de frumoasă ca a ta.

Mariana încuviință în semn că era de acord, iar Callie le privi pe rând, copleșită.

— Ah, nu cred că rochia mea va fi gata până la bal. Are nevoie de un tiv nou și sunt sigură că madame Hebert are cliente mult mai importante decât mine.

— Dacă milady are nevoie de rochie până la bal, atunci rochia va fi gata pentru bal, spuse modista, care revenise să vadă cum se descurca ucenica ei. Voi face eu tivul și o voi trimite mâine-dimineață, dar cu o singură condiție.

Se aplecă spre Callie.

— Trebuie să-mi promiteți că veți dansa fiecare vals.

— Mă tem că nu e decizia mea, zâmbi Callie, clătinând din cap.

— Prostii, pufni croitoreasa. Cu o asemenea rochie veți frânge inimi la fiecare pas. Bărbații vă vor urma pretutindeni.

Callie râse încercând să-și imagineze scena, dar celelalte doamne și domnișoare nu păreau deloc amuzate. Râsul ei se stinsese, iar Mariana spuse:

— Chiar așa!

Juliana zâmbi gânditoare și își lăsă capul într-o parte, studiind-o pe Callie.

— Și eu sunt de acord. Abia aștept să văd ce o să spună Gabriel! Ești minunată!

Mariana își privi prietena și spuse categoric:

— Ah, după părerea mea e clar ce se va întâmpla cu Ralston.

Callie se înroși auzind o conversație atât de necuviincioasă. Oare sentimentele ei pentru Ralston erau chiar atât de evidente? Oare Juliana îi spusese ceva fratelui ei?

Domnișoarele nu păreau să-și dea seama că prietena lor era stânjenită. Vorbiră în continuare, iar madame Hebert îșI îndrumă clienta înapoi în spatele paravanului.

Când ajunseră acolo, Callie riscă o privire și observă că modista zâmbea. Apoi, croitoreasa spuse încet:

— Marchizul de Ralston vă vrea de soție, nu-i așa?

— Nu, răspunse imediat Callie, clătinând din cap la o întrebare atât de necuviincioasă. Cu siguranță că nu.

Madame Hebert murmură ceva în semn că înțelesese și începu să-i desfacă nasturii de la rochie. Nu mai spuse nimic multă vreme, iar Callie crezu conversația încheiată.

Abia după ce ieșise din îmbrățișarea mătăsii de culoarea cerului modista adăugă, ca și când Callie nu i-ar fi spus nimic:

— Ei bine, dacă Ralston e ținta domniei voastre, atunci să purtați neapărat lenjeria, milady. Și lordul se va bucura de ea la fel de mult.

Croitoreasa râse cu subînțeles, iar Callie se înroși până în vârful urechilor de furie.

CAPITOLUL 21

Callie și Mariana stăteau la marginea sălii de bal a familiei Sallisbury, urmărind oaspeții care soseau. Era un spațiu imens, scăldat într-o lumină aurie, cu mii de lumânări ale căror flăcări tremurau în candelabrele de cristal de deasupra. Un întreg perete era acoperit de oglinzi și dădea iluzia că sala era de două ori mai mare și mai luminoasă, și că toată lumea bună din Londra venise la bal. Desigur, o mare parte din lumea bună chiar venise. Sala era plină de femei în rochii de mătase sau de satin în toate culorile curcubeului, bârfind în grupuri micuțe și de bărbați în costume negre și sobre care discutau politică și despre parlament.

Callie se ridică pe vârfuri și privi în jur, îngrijorată că ar fi putut rata intrarea Julianei. Era târziu, iar ultimul lucru de care avea nevoie o debutantă era să întârzie la primul ei bal. „Sunt sigură că și Ralston știe asta”, se gândi Callie, căutându-și prietena.

Fără îndoială, balul familiei Salisbury era locul ideal unde Juliana să-și facă debutul. Era un eveniment anual, unul dintre cele mai mari și mai populare din întreg sezonul, găzduit de contele și contesa de Salisbury, care erau foarte îndrăgiți. Pentru Callie, soții Salisbury erau unul dintre cele mai generoase cupluri din Londra. Când tatăl ei murise, Lord și Lady Salisbury fuseseră cei care o sprijiniseră cel mai

mult - și pe ea, și pe mama lui Callie, care fusese distrusă, și pe tânărul Benedick, care fusese luat pe nepregătite și avusese mare nevoie de tutela contelui. Callie era prietenă cu familia Salisbury, iar contele și contesa aveau să o întâmpine pe Juliana cu brațele deschise, și la fel și pe Ralston. Callie era sigură de asta.

Presupunând, desigur, că aveau să ajungă. Callie oftă slab. Era la fel de neliniștită ca și în noaptea în care își făcuse ea însăși debutul.

— Vor veni, spuse calmă Mariana. Nu îl cunosc pe Ralston la fel de bine ca tine, dar știu destul cât să fiu sigură că n-ar rata seara asta pentru nimic în lume.

O privi ghiduș pe Callie.

— Și când te va vedea în rochia ta, marchizul va fi cu siguranță bucuros că a venit.

Callie își dădu ochii peste cap și spuse impasibil:

— E prea mult, Mari, chiar și pentru tine.

Mariana râse și ridică elegant din umeri.

— Poate că da... dar tot e adevărat. Hebert s-a întrecut pe sine. Rochia ta e superbă.

Callie se privi, studiindu-și încă o dată corsetul îmbrăcat în mătase azurie și fusta lungă și plină care se mișca perfect la fiecare pas. Mătasea arăta cu totul altfel în lumina lumânărilor. Strălucea de parcă ar fi fost vie, ca un ocean albastru. Zâmbi puțin amintindu-și cum arătase în oglindă mai devreme. Nu mai era o femeie plictisitoare și ștearsă; rochia o transformase cu totul.

— Au ajuns, șopti Mariana, scoțând-o din reverie.

Callie privi spre scările late de la intrare, care ofereau oaspeților o vedere perfectă a fiecărui nou-sosit. O mulțime de oameni aștepta pe marginea scărilor și pe platforma de deasupra, dar era imposibil să nu-i observe pe cei trei care tocmai sosiseră.

Juliana tocmai își scosese pelerina albă, imaculată, și stătea cu spatele drept, perfect nemișcată, într-o rochie moale, cu talia strânsă, de un roz palid. Era rochia perfectă pentru seară: cu o croială frumoasă, dar nu ostentativă, scumpă dar nu care să denote snobism. În spatele ei, mișcându-se aproape la unison, erau Ralston și St. John, ca doi frați gemeni cu hainele lor negre. Amândoi studiau mulțimea de dedesubt cu expresii hotărâte, de parcă s-ar fi pregătit de bătălie. Callie zâmbi, ușor amuzată. Înalta societate din Londra era aproape ca un câmp de luptă.

Callie îl privi pe Ralston, simțindu-și inima luând-o la goană. Îi văzu dinții încleștați și privirea plină de determinare - avea ochii atât de albaștri, încât îi vedea limpede din cealaltă parte a sălii. Apoi, dintr-odată, Ralston o privea și el. Pe măsură ce o studia, Callie se simți cuprinsă de un val de căldură. Oftă fără să-și dea seama, un oftat adânc și resemnat, iar Mariana o îmboldi cu cotul.

— Callie, nu încerca să te prefaci că nu ești îndrăgostită până peste cap de el, bine?

Callie își întoarse privirea spre sora ei și șopti aspru:

— Nu mă prefac cu nimic!

— Mmm. Iar eu sunt regina Charlotte, spuse sec Mariana, ignorând privirea iritată a surorii ei. Și uite așa începe.

Callie urmări privirea Marianei și văzu că Juliana îi era prezentată contelui și contesei. Juliana făcu o reverență perfectă, cu privirea plecată și un zâmbet senin. Gâtul ei lung îi dădea o grație de lebădă; cu siguranță că fiecare femeie care privea scena simțea cuprinsă de invidie. Adică toate femeile din sală. Mariana scoase un sunet plin de satisfacție.

— A făcut o reverență mai frumoasă decât mi-a ieșit mie vreodată!

Callie o ignoră pe Mariana și privi în jur, observând că toată lumea se uita fix la Juliana. Urma să fie o seară dificilă.

— Am auzit că e un copil ilegitim - din partea mamei ei, șopti o voce feminină de undeva din stânga.

Callie se întoarse și îi văzu pe ducele și ducesa-văduvă de Leighton, care se holbau la Juliana. Callie șuieră furioasă văzând dezgustul de pe fața frumoasă a ducelui, în timp ce mama lui continuă:

— Nici nu-mi imaginez de ce Salisbury a binevoit să o primească. Și nici reputația lui Ralston nu e cine știe ce. Sunt sigură că și el are câțiva bastarzi.

Cuvintele erau cât se poate de necuviincioase, deși Callie se așteptase la asta. Le aruncă oricum o privire lungă și aspră - o privire care se cerea văzută.

Ducele de Leighton observă și îi întoarse calm privirea spunând:

— Trasul cu urechea e un obicei groaznic, Lady Calpurnia.

Cu un an în urmă, Callie n-ar fi avut curajul să răspundă dar acum îi aruncă o privire ostentativă ducesei-văduve și spuse:

— Cred că există obiceiuri mult mai groaznice, Înălțimea Voastră.

Apoi se îndreptă spre Juliana ca să o salveze de viperele din jur. Mariana o urmă imediat.

— Bravo, surioară! spuse ea, aplaudându-i curajul. Ar fi trebuit să le vezi expresia de pe chip! De neprețuit!

— O meritau. E incredibil cât de snobi pot să fie, spuse absentă Callie, care nu dorea decât să ajungă lângă Juliana și să o pună sub protecția numelui Allendale pentru tot restul serii. Asta n-avea să pună capăt bârfelor, dar măcar avea să le tempereze.

Trecură pe lângă Rivington, iar Mari îi mângâie scurt brațul logodnicului ei și spuse încet:

— Vino să o cunoști pe Juliana, Riv.

Bineînțeles, Rivington o cunoscuse deja pe fată, dar știu imediat ce voia să spună Mariana. „Vino și oferă-i aprobarea ta ducală”. O urmă

imediat.

Callie trecu pe lângă ultimele grupuri de oaspeți și o găsi pe Juliana într-o zonă goală, la câțiva pași de ceilalți oaspeți care păreau să fie prea absorbiți de conversațiile lor ca să binevoiască să o bage în seamă pe Juliana. Callie știa de ce. La fel și ceilalți. Ralston și St. John stăteau de o parte și de alta a fetei și păreau gata să ia la bătaie jumătate de Londra. Callie întâlni privirea lui Ralston pentru o clipă, văzând cât de furios era pe societatea londoneză. Oare de câte ori simțise și ea exact același lucru? Dar nu se putea opri să se arate solidară. Sora lui avea nevoie de ea.

— Juliana! spuse ea, vorbind tare și limpede, astfel încât să se facă auzită de cei din jur, și fiind conștientă de forța momentului. Cât mă bucur că ai ajuns! Eu și Mariana te așteptam!

Mariana îi luă mâinile Julianei într-ale ei și spuse:

— Chiar așa! Seara asta a fost groaznică fără tine!

Își întoarse nerăbdătoare privirea spre Rivington.

— Nu crezi, Rivington?

Ducele de Rivington se aplecă asupra mâinii Julianei și spuse:

— Într-adevăr. Domnișoară Fiori, mi-ar face mare plăcere dacă mi-ai acorda următorul dans, spuse el, cu vocea caldă și puțin mai puternică decât de obicei. Asta, desigur, dacă n-ai fost deja promisă altcuiva?

Juliana clătină din cap, copleșită de moment.

— Nu, Înălțimea Voastră.

Mariana zâmbi spre viitorul ei soț și spuse:

— Cred că e o idee excelentă!

Apoi se aplecă spre Juliana și îi șopti conspirativ:

— Ai grijă să nu te calce pe degete.

Toți patru râseră la gluma lui Mari, iar Rivington o duse pe Juliana în mijlocul camerei. Mariana și Callie îi urmăriră, apoi Juliana primi întâiul ei accept public - sub forma unui dans cu unul dintre cei mai puternici bărbați din Anglia. Cele două surori se priviră fără să-și poată stăpâni zâmbetele largi, pline de mândrie.

— Cred că mi-ar plăcea foarte mult să dansez și eu, se auzi o voce din spatele lor.

Amândouă se întoarseră. St. John le zâmbi și continuă:

— Lady Mariana, să nu-mi spui că ai promis acest dans altcuiva?

Mari își privi carnețelul de dans și râse.

— Ba da, milord, șopti ea, deși se pare că partenerul meu a preferat-o pe sora dumitale în schimb.

Nick clătină din cap cu o încruntătură tragică.

— Atunci voi face tot posibilul să te consolez, milady.

— Așa cum se cuvine să facă un gentleman, zâmbi larg Mari apoi se lăsă condusă pe ringul de dans.

Callie îi urmări amuzată cum se îndepărtau. Era la un pas să uite că fusese lăsată singură în compania lui Ralston. Aproape reuși să uite. Se întoarse și îi întâlni privirea inscrutabilă[3], neștiind ce i-ar fi putut spune după ultima lor conversație. Se hotărî să abordeze un subiect sigur.

— Lord Ralston, spuse ea, se pare că sora ta e într-o formă excelentă în seara asta.

— Într-adevăr. Mulțumită ție și familiei tale.

— Rivington pare că va fi un membru excelent al micii noastre bande, zâmbi Callie, privind cuplurile care dansau.

Ralston zâmbi și el cu jumătate de gură.

— Într-adevăr, îi sunt dator, spuse el, privind-o serios. Și ție la fel.

Ochii i se îngustară și se întunecară privind-o, iar Callie îl simți că se mișcă puțin. În acea clipă își dădu seama... că lordul îi observase rochia. „Invită-mă la dans.” Știa că e o idee groaznică. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-i cadă în brațe lui Ralston în acea seară - la doar câteva ore după ce îi refuzase cererea în căsătorie și se hotărâse să stea departe de el. „Invită-mă la dans pentru ca primul meu vals în rochia cea nouă să fie cu tine.” Strivi vocea subțire din mintea ei și se hotărî că nu mai era cazul să-și facă asemenea iluzii. Era o idee groaznică să danseze cu Ralston.

— Lady Calpurnia, ai vrea să dansezi cu mine?

Callie fu confuză o clipă, fiindcă își dorise să-l audă pe Ralston spunând asta, dar cuvintele veniseră dintr-o cu totul altă direcție, de undeva din spate, în dreapta. Clipi nesigură, abia observând expresia furioasă a lui Ralston, dar imediat ce se întoarse înțelese de ce: se afla față în față cu baronul de Oxford.

„Nu!” Callie rezistă tentației de a bate din picior. Nu putea să-l refuze; ar fi fost cu totul nepoliticos să o facă, și în plus Callie nu-și putea permite să refuze nici o invitație. Oricum nu avea parte de prea multe. Privi scurt spre Ralston, întrebându-se dacă lordul avea să intervină și să-i ceară el dansul. Nu l-ar fi refuzat dacă el ar fi spus că o invitase primul.

Dar Ralston nu spuse nimic, ci o urmări în continuare cu o privire rece, impasibilă. Se întoarse înapoi spre Oxford și spuse:

— Mi-ar face o deosebită plăcere să dansez, milord. Mulțumesc mult.

Baronul îi întinse mâna, iar Callie își așeză palma peste a lui. Când mâinile li se atinseră, baronul zâmbi larg, deși ochii îi rămaseră posomorâți, și spuse:

— Excelent!

Ralston îl urmări pe Oxford conducând-o pe Callie spre ringul de dans, cuprins de furie văzând cum baronul o prindea de după talie cu un braț - o atingea. Avusese parte de ani întregi în care își antrenase

stăpânirea de sine, iar asta fu singurul lucru care îl opri acum, fiindcă simțea o pornire năvalnică să dea buzna pe ringul de dans și să o salveze pe Callie din ghearele acestui vânător de avere.

„Eu ar trebui să dansez cu ea, pentru numele lui Dumnezeu", își reproșa Ralston, urmărindu-le progresul pe ringul de dans. Oxford era mult mai înalt decât Callie și o plimba prin întreaga sală într-o cascadă de albastru. De parcă tot ce se întâmplase - felul în care ea îi refuzase cererea în căsătorie - nu l-ar fi durut destul, acum era în brațele lui Oxford, îmbrăcată ca un înger.

Unde naiba găsise o rochie ca aceea? I se potrivea perfect, îi îmbrățișa formele feminine, le scotea în evidență, îi susținea delicios sânii plini, șoldurile voluptuoase, silueta planturoasă. Fusese croită să înfrumusețeze, să scoată în evidență, să înnebunească bărbații. Nu fusese croită decât cu un singur scop - să ispitească bărbații, să-i facă să-și dorească să o dea jos.

Oxford și Callie se întoarseră, astfel încât ea ajunse cu fața spre el. Îi întâlni privirea, iar tristețea din ochii ei îl făcu să se cutremure. Ceva se schimbase la ea în seara aceea; ceva era diferit, mai tragic față de alte dăți. Știu instinctiv că era din cauza lui - că el dăduse greș cu totul, o ceruse în căsătorie cum nu se cuvenea, o făcuse să creadă că de fapt nu o voia.

Își stăpâni o înjurătură când Oxford și Callie fură înghițiți cu mulțimea de dansatori. Văzu rochia ei albastră ivindu-se o clipă ca dintre valuri, și dispoziția i se întunecă pe măsură ce baronul și partenera lui se îndepărtară.

— Lord Ralston, îmi face mare plăcere să te văd în seara asta, se auzi torcând contesa de Marsden când Ralston trecu pe lângă ea.

Marchizul se opri. Deși femeia avea un aer de pasăre de pradă, era nepoliticos să o ignore. Nu l-ar fi surprins să o vadă lingându-și ostentativ buzele.

— Lady Marsden, spuse el pe un ton plictisit, care știa că o va irita pe contesă. Mă bucur că prezența mea îți face plăcere. Mi-ar plăcea foarte mult să-l salut și pe soțul dumitale, adăugă ostentativ. E aici?

Contesa își miji ochii, iar Ralston își dădu seama că înțepătura lui își găsise ținta.

— Nu, spuse ea, nu e aici.

— Ah, spuse el, îndepărtându-se deja. Păcat. Transmite-i te rog, salutările mele.

Privind înapoi spre ringul de dans, o văzu pe Juliana zâmbindu-i lui Rivington și lăsându-se plimbată de-a lungul ringului de dans, piruetă după piruetă, arătând întregii societăți londoneze că, soră vitregă sau nu, străină sau nu, Juliana Fiori era o dansatoare la fel de bună ca oricine altcineva. Ralston se simți cuprins de emoție văzându-și noua soră - pe care o îndrăgise atât de repede - cum îi zâmbește

ducelui de parcă era firesc să danseze cu unul dintre cei mai puternici aristocrați din Anglia. Înalta societate nu mai avea ce să-i reproșeze, deși avea să încerce oricum. Juliana era sub protecția lui, a lui Nick și a familiilor Allendale și Rivington - atât cât se putea. Fusese o decizie înțeleaptă să se alieze cu Callie ca să se asigure că Juliana va fi primită în înalta societate.

Callie.

Ce femeie remarcabilă. Chiar dacă îl refuzase și îl provocase, îl dăduse la o parte, își ținuse cuvântul de fiecare dată, transformând-o pe Juliana într-o debutantă de care orice frate ar fi fost mândru. Dumnezeu știa că Ralston n-ar fi putut să o facă de unul singur, nici chiar mânat de noile lui intenții onorabile. Juliana era aici în seara asta doar datorită lui Callie. Callie jucase un rol vital în succesul Julianei. Și, cumva, devenise o parte indispensabilă a vieții lui.

Gândul îl trezi la viață; știu dintr-odată că trebuia să rămână singur cu Callie încă o dată. Nu mai trebuia să se însoare cu ea, din respect pentru ce se cuvenea sau din simțul datoriei. Voia să însoare cu ea. Cu cât îl refuza mai mult, cu atât mai mult o dorea, deși îl scotea din sărite. Acum trebuia doar să o convingă și pe ea că-și dorește căsnicia. Căută prin mulțimea de dansatori, încercând să o găsească - încercând nerăbdător să descopere un petic de satin albastru, vrând ca valsul să se termine ca să o poată lua deoparte, undeva unde să discute în liniște.

Valsul crescu în intensitate și cuplurile se opriră cu o ultimă piruetă. Ralston urmări perechile care coborau de pe ringul de dans, în timp ce orchestra lua o pauză. Îi văzu pe Juliana și pe Rivington cum îi găsiră pe Mariana și pe Nick și își reluară conversația dinainte, dar Oxford și Callie nu erau nicăieri.

Unde naiba dispăruseră?

După vals, Oxford o îndrumă pe Callie spre o anticameră mică și intimă, la capătul unui coridor lung și întunecat, departe de sala de bal a familiei Salisbury. Ușile holului fuseseră lăsate deschise pentru a aerisi sala mult prea aglomerată, iar Oxford o condusese acolo după valsul lor, insistând să petreacă un moment liniștit împreună. Callie zâmbi slab, privind ușa care rămăsese abia întredeschisă.

— Mulțumesc că m-ai însoțit, milord, spuse ea cu grație. Am uitat cât de înăbușitoare sunt sălile de bal.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, spuse Oxford, apropiindu-se un pas.

Callie se trase înapoi pe măsură ce Oxford se apropia.

— Mi-e sete, milord. Ce-ar fi să ne întoarcem la bal și să căutăm ceva de băut?

— Sau poate ar fi mai bine să-ți distrag atenția de la setea dumitale

cu... alte lucruri?

Oxford făcu o pauză.

— Draga mea.

Callie ridică din sprâncene auzind termenul neobișnuit de familiar.

— Milord, spuse ea, în semn de protest, iar Oxford se apropie și mai mult, forțând-o să se lipească de peretele de lângă ușa ce dădea în hol. Domnule baron de Oxford! exclamă ea, simțindu-se cuprinsă de teamă pentru că nu putea să-i ghicească motivele.

Baronul se înclină spre ea, și mai aproape.

— Rupert, o corectă el. Cred că a venit timpul să renunțăm la formalități. Nu ești de acord?

— Domnule baron de Oxford, spuse ferm Callie, vreau să mă întorc la bal. Acum. Nu se cuvine așa ceva.

— O să te răzgândești după ce vei auzi ce am de spus, răspunse baronul. Vezi tu...

Făcu o pauză lungă, forțată.

— Îți ofer șansa să fi baroneasa mea.

Callie ridică din sprâncene auzindu-l. Baronul îi observă surprinderea și încercă din nou, vorbindu-i de data asta de parcă i s-ar fi adresat unui copil:

— Ai ocazia să te măriți. Cu mine.

Dumnezeule, oare nici un bărbat din Londra nu era în stare să-și ceară aleasa în căsătorie cu un dram de romantism?

Callie își stăpâni un chicotit nervos și se trase spre ușă.

— Milord. Sunt onorată că te-ai gândit la mine...

Se opri, căutând cuvintele potrivite cu care să-l refuze delicat. Dar baronul își petrecu brațele în jurul ei și își lipi buzele de ale ei - moi și ude și deloc plăcute. Limba lui își croi drum printre buzele ei, iar Callie se trase înapoi și își ridică mâinile ca să-l împingă de umeri. Baronul se crezu mângâiat și o sărută în continuare, înghesuind-o în perete până când Callie simți balamaua împungând-o în spate. Baronul se trase puțin înapoi și șopti.

— Nu fi timidă, nu vom fi prinși. Și chiar dacă află cineva, suntem logodiți.

Callie se trase departe de baron, clătinând din cap în timp ce auzea vorbele arogante. Dacă n-ar fi fost atât de ridicolă ideea că baronul se aștepta să-i cadă recunoscătoare la picioare doar pentru că o ispitise cu o cerere în căsătorie ar fi fost jignitoare. Îl împinse cu toată puterea și spuse:

— Mă tem că te înșeli amarnic.

Baronul își opri avansurile, iar Callie se strecură din locul îngust dintre el și perete.

— Nu intenționez să mă mărit cu dumneata, continuă ea, și vreau să pleci.

Oxford clipi de două ori, de parcă n-ar fi fost în stare să-i înțeleagă hotărârea.

— Doar nu vorbești serios.

Callie simți din plin ironia situației. După ce așteptase douăzeci și opt de ani ca un bărbat, oricine, să se arate interesat de ea, doi bărbați o ceruseră în căsătorie și ea îi refuzase pe amândoi. Oare înnebunise?

— Ba da, vorbesc foarte serios. Se pare că ai înțeles altceva din prietenia mea.

— Prietenie! mârâi Oxford, iar Callie simți un fior de teamă auzindu-i tonul atât de schimbat. Crezi că îți vreau prietenia? Din contră. Vreau o soție, spuse el, scuipând fiecare cuvânt.

Callie se trase instinctiv înapoi, surprinsă de acest nou Oxford - bărbatul fermecător, cu zâmbet larg, dispăruse, iar în locul lui apăruse un individ furios și neplăcut.

— Atunci, se pare că ai presupus greșit că și eu îmi caut un soț.

Buzele lui Oxford se arcuiră în jos.

— Haide, spuse el pe un ton nepoliticos. Doar nu vrei să cred că nu visai să se întâmple așa ceva. Orice fată bătrână abia așteaptă să fie cerută de nevastă, nu-i așa?

Callie își îndreptă spatele cu mândrie.

— Ba da, Lord Oxford, toate visăm să fim cerute în căsătorie, să ne căsătorim la un moment dat. Dar nu visăm să avem parte de un bărbat ca dumneata.

Oxford fu cuprins de mânie. Se încordă, iar chipul i se înroși cu totul. Callie ar fi fost mândră să vadă o asemenea transformare dacă n-ar fi simțit un firicel de teamă la gândul că baronul o putea lovi. Însă Oxford se trase înapoi, eliberând-o de prezența lui dezagreabilă. Furia lui se transformă în dezgust și adevăratele lui sentiment pentru ea ieși în sfârșit la iveală: o desconsiderare totală.

— Faci o greșeală enormă, o avertiză el.

— Mă îndoiesc sincer, spuse rece Callie, ridicând scuturile. Conversația asta a luat sfârșit.

Baronul rămase holbându-se cu ochi mari, scânteind de mânie, iar Callie se întoarse hotărâtă, mutându-și privirea spre grădinile întunecate de afară.

— Eu sunt cea mai bună partidă de care vei avea parte vreodată, spuse baronul. Crezi că cineva ar vrea să se însoare cu o purcea ca tine?

Cuvintele lui se voiau a fi o insultă, iar Callie le simți din plin efectul. Rămase cu spatele drept până când Oxford ieși din cameră și ascultă până când nu-i mai auzi pașii, ceea ce însemna că se întorsese în sala de bal, apoi se așeză din nou.

Scoase un oftat lung, simțind cum forțele o părăsesc. Auzea iar și iar cuvintele oribile ale lui Oxford. Desigur că avea dreptate. Fusese

cerută în căsătorie de două ori și de fiecare dată era vorba de altceva, nu de ea însăși. Oxford avea nevoie de banii ei de zestre, iar Ralston... Ralston voia să-i păstreze reputația neîntinată lucru care, deși era onorabil, nu era neapărat romantic. Oare de ce n-o putea dori nimeni doar pentru cine era?

Gândul îi umplu ochii de lacrimi. „Ce prostie." Se trânti pe un scaun și respiră adânc, încercând să se liniștească, întrebându-se cât timp mai putea rămâne aici până să i se observe absența.

— N-ar trebui să fii aici de una singură.

Callie se încordă auzind tonul ferm, dar nu se întoarse fiindcă nu voia ca Ralston să-i vadă lacrimile.

— Cum ai știut că sunt aici?

— L-am văzut pe Oxford venind din direcția asta. S-a întâmplat ceva? Te simți bine?

— Te rog să pleci, îi șopti ea întunericului.

Urmă o pauză, apoi Callie simți un curent de aer. Ralston se apropiase, iar acum întindea o mână spre ea.

— Callie? întrebă el, iar vocea lui blândă era plină de o îngrijorare care îi făcu inima să se strângă dureros. Ai pățit ceva? Dumnezeule, te-a atins Oxford? O să-l ucid.

Callie respiră adânc încă o dată.

— Nu... Nu. N-a făcut nimic. Sunt bine. Aș vrea în schimb să pleci înainte ca... reputația mea... să aibă de suferit.

— Cred că am trecut de mult de problema asta, nu-i așa? râse Ralston.

Callie nu răspunse.

— Asta e o parte din motivul pentru care am venit să te caut, insistă el, adresându-i-se cefei ei.

— Ralston, te rog, spuse Callie. Pleacă.

Ralston se apropie și își puse mâinile pe umerii ei, vorbind pe un ton implorator, dar și ademenitor:

— Nu pot. Callie, trebuie să-mi dai o șansă ca să te conving că oferta mea e cea mai bună. Te rog. Mărită-te cu mine.

Era prea mult. Callie nu mai suporta. Începu să plângă, fără să se mai poată stăpâni, simțindu-se în același timp peste măsură de stânjenită. Încerca din răsputeri să nu scoată nici un sunet, să nu se dea de gol. Ralston șopti din nou, cu buzele aproape de urechea ei, ispititor:

— Mărită-te cu mine.

Callie își plecă din nou capul:

— Nu pot.

O pauză, apoi:

— De ce?

— Nu... nu vreau să mă mărit cu tine.

Minciuna era aproape imposibil de suportat.

— Nu te cred, spuse Ralston, începând să se înfurie.

— Dar e adevărat.

— Atunci, uită-te la mine, spune-mi-o în față.

Urmă o pauză lungă, iar cuvintele rămaseră în aer, între ei. Callie se gândi ce să facă. Nu avea de ales, până la urmă, așa că se întoarse și-l privi, mulțumindu-i cerului că fața ei era umbrită. Cu vocea tremurând, spuse încă o dată:

— Nu vreau să mă mărit cu tine.

— Nu te cred, spuse Ralston, clătinând încet din cap. Mă vrei. Crezi că n-am observat cât de bine ne potrivim? Intelectual. Fizic?

Când Callie nu răspunse, adăugă:

— Vrei să-ți mai demonstrez o dată?

Buzele lui erau atât de aproape de ale ei. Callie îi simțea intens prezența. Răsuflarea lui o mângâia, o făcea să tânjească după apropiere, să se lase în voia pasiunii, să-l sărute.

— Îți voi da totul, încheie el. Știi asta.

Callie închise ochii. Cuvintele lui promiteau atât de multe.

— Nu totul, spuse ea trist.

— Îți voi da tot ce am de oferit, jură el, întinzând o mână ca să-i atingă fața, dar retrăgându-se repede când Callie tresări violent.

— Și ce se întâmplă când asta nu va fi destul?

Întrebarea căzu între ei ca o piatră. Ralston lovi spătarul scaunului cu putere, făcând-o pe Callie să se crispeze auzind sunetul.

— Ce mai vrei, Callie? Sunt bogat. Sunt chipeș...

Callie îl întrerupse cu un hohot de râs dureros, plin de frustrare.

— Crezi că-mi pasă de așa ceva? spuse ea plină de furie și îndurerată în același timp. Te-aș lua și dacă ai fi sărac și slut, nu mi-ar păsa, atâta timp cât...

Callie se opri, iar Ralston își mări ochii.

— Atâta timp cât... ?

„Atâta timp cât mă iubești.”

Clătină din cap. Nu avea atâta încredere în ea încât să-i spună așa ceva. Ralston răsuflă violent și încercă din nou, confuz, frustrat și furios.

— Ce vrei de la mine? Spune-mi și o să-ți dau acel lucru! Sunt marchiz, pentru numele lui Dumnezeu!

Asta fu picătura care umplu paharul.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi regele, la naiba. Nu vreau să mă mărit cu tine!

— De ce naiba nu?

— Din mai multe motive!

— Dă-mi unul singur serios!

Ralston stătea aproape de ea și era atât de furios, încât o făcu să

bolborosească primul lucru care îi veni în minte:

— Pentru că te iubesc!

Amândoi fură luați prin surprindere să audă asta. Ralston își reveni primul:

— Cum?

Callie clătină din cap, iar lacrimile îi umplură ochii. Vorbi cu un umor amar, singura ei armă în acel moment groaznic și stânjenitor.

— Te rog, nu mă face să-ți mai spun o dată.

— Eu...

Ralston se opri, neștiind cum să continue.

— Nu trebuie să spui nimic. De fapt, aș prefera să nu spui nimic. Dar asta e. Nu mă pot mărita cu tine. Pentru că aș muri dacă aș ști că trebuie să-mi petrec tot restul vieții alături de tine doar fiindcă tu vrei să te căsătorești pentru că ți-ai dat seama din cine știe ce motiv că e de datoria ta.

Ralston o privi lung, urmărind lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Eu... repetă el, fiindcă rămăsese fără cuvinte pentru prima oară în viață.

Callie nu suporta să-l privească.

— Mai ții minte acea noapte, în dormitorul tău? șopti ea. Când am negociat termenii târgului nostru?

Noaptea în care se schimbase totul.

— Bineînțeles că da.

— Ții minte că mi-ai promis o favoare? La alegerea mea? În viitor?

Ralston simți un bulgăre de gheață strângându-i stomacul. Știu dintr-odată ce va spune Callie.

— Callie, nu face asta.

— Te rog acum să-ți respecți promisiunea. Chiar acum. Pleacă.

Vocea ei era atât de plină de durere că Ralston simți că i se rupe sufletul. Nu voia decât să o atingă, să o mângâie. În schimb, își trecu mâinile prin păr, blestemând amarnic.

— Callie...

Se opri, neștiind ce să spună. Căuta ceva, orice, care să o convingă să-i devină soție. Callie ridică o mână, iar Ralston fu surprins pentru o clipă să vadă că nu tremura.

— Te rog, Gabriel. Dacă-ți pasă de mine câtuși de puțin, repetă ea, te rog să pleci. Pleacă și lasă-mă în pace.

Și, pentru că asta era singura ei cerere pe care Ralston o putea onora, făcu întocmai.

Callie rămase multă vreme în camera tăcută, singură, înconjurată de întuneric. Lacrimile nu ținură mult. După ele veni o tristețe groaznică, fiindcă discuția cu Ralston însemnase sfârșitul.

În acea clipă, Callie își dădu seama că va fi singură pentru totdeauna. Faptul că refuzase cererea lui Ralston însemna că avea să

rămână fată bătrână. Fiindcă, dacă nu-l putea avea pe el, nu avea să mai dorească vreodată pe altcineva.

Poate că făcuse o greșeală. Poate l-ar fi putut iubi destul pentru amândoi. Dar oare ar fi putut să-și petreacă tot restul vieții știind că el nu o dorea cu adevărat? Că o ceruse în căsătorie doar fiindcă se cuvenea să o facă? Și că, dacă ar fi avut posibilitatea să facă ce voia, ar fi găsit o femeie de mii de ori mai rafinată? Mai frumoasă? Mai... ?

Nu. N-ar fi putut suporta așa ceva. Nu avusese de ales decât să-l refuze.

Callie șterse o lacrimă rebelă și suspină încet, știind că ar fi trebuit să se întoarcă la bal, dar fiind incapabilă să facă efortul.

— Callie?

Șoapta slabă, aproape imposibil de auzit, venise dinspre ușă. Callie întoarse privirea și o văzu pe Juliana, care scruta întunericul, încercând să-și dea seama dacă femeia dinăuntru era într-adevăr prietena ei. Callie își șterse încă o lacrimă și se ridică.

— Juliana, n-ar fi trebuit să vii aici, singură!

Juliana închise ferm ușa în urma ei și veni alături de Callie așezându-se pe un taburet de lângă scaunul ei.

— M-am săturat să mi se spună ce să fac și ce să nu fac. Tu ești aici, nu-i așa? Deci nu sunt atât de singură.

Callie zâmbi slab, auzind scuza.

— Așa e, spuse ea.

— Și se pare că ai nevoie de o prietenă, *amica*. Și eu la fel.

Callie clipi, privindu-și prietena: ochi albaștri, mari și răniți? Callie își lăsă propria tristețe deoparte și spuse:

— Ce s-a întâmplat?

Juliana flutură o mână, dar Callie știa că doar se prefăcea că nu-i pasă.

— Am ieșit din sala de bal și m-am rătăcit, spuse ea.

— Juliana, nu le da voie să te supere, spuse Callie, iar expresia i se îmblânzi.

— Nu sunt supărată, zâmbi amar Juliana. Dimpotrivă, abia aștept să le arăt de ce sunt în stare.

— Da! zâmbi Callie. Așa trebuie să-i înfrunți. Mândră, puternică și minunată, așa cum ești tu. Nu-ți vor putea rezista, îți garantez!

Expresia Julianei se umbri o clipă - doar o clipă, iar Callie aproape nu observă.

— Unii îmi rezistă, din câte se pare.

Callie clătină din cap și puse o mână caldă, încurajatoare, pe genunchiul celeilalte fete.

— Îți jur că nu-ți vor rezista prea multă vreme.

— Pot să-ți spun ceva? întrebă Juliana, aplecându-se până când frunțile aproape li se atinseră.

— Desigur.

— M-am hotărât să rămân aici, în Anglia.

Callie făcu ochii mari.

— Chiar așa? E minunat! spuse ea, bătând bucuroasă din palme Când te-ai hotărât?

— Acum câteva clipe.

Callie se așeză din nou.

— Balul ți-a decis soarta?

— Chiar așa, încuviință ferm Juliana. Doar n-am de gând să le permit acestor bogătani... zâmbi, mulțumită de cuvântul pe care îl folosise... să mă sperie. Dacă m-aș întoarce în Italia, cine ar mai rămâne să-i pună la punct?

— Excelent! râse Callie. Îmi va face mare plăcere să-i văd căzând unul câte unul!

Strânse mâinile Julianei într-ale ei.

— Iar frații tăi Juliana... vor fi *încântați*.

— Da, presupun că da, zâmbi Juliana, dar apoi o privi în ochi pe Callie și căpătă o expresie serioasă. Însă nu sunt sigură că Gabriel merită vești atât de bune.

Callie își privi poalele. De data asta, Juliana fu cea care îi luă mâinile lui Callie într-ale ei, întrebând:

— Callie, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic.

„Fratele tău mi-a frânt inima. Atât."

Juliana așteptă până Callie își ridică din nou privirea. Când ochii lor se întâlniră - iar ai lui Callie erau plini de lacrimi, Juliana o privi insistent, căutând răspunsuri. Trecu o clipă lungă iar apoi Juliana păru să descopere ceea ce căuta. Îi strânse mâna prietenei ei și spuse:

— Așa trebuie să-i înfrunți. Mândră, puternică și minunată așa cum ești *tu*.

Erau aceleași cuvinte pe care Callie le spusese cu câteva clipe mai înainte. Acum o făcură să plângă din nou, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji. Juliana se duse aproape de Callie, îmbrățișând-o cu putere. Iar Callie șopti cuvintele de care nu se mai putea ascunde:

— Dar dacă eu nu sunt destul?

CAPITOLUL 22

Ralston plecă imediat de la bal. Lăsă trăsura pentru fratele și sora lui și porni pe jos, îndreptându-se spre reședința familia Ralston, care

se afla aproape.

Evitase acest moment o viață întreagă. Nu se implicase în relații cu femei cărora le semăna prea mult; evitase cu orice preț doamnele bătrâne care căutau să-și mărite fetele, temându-se că ar fi putut ajunge să-i placă vreuna dintre ele. Crescuse într-o familie care fusese distrusă de o femeie, pătată de o iubire neîmpărtășită care sfârșise prin a le ucide tatăl - care murise de inimă rea și nu de febra care-l răpusese în cele din urmă.

Iar acum dăduse de Callie cea proaspătă, generoasă, fermecătoare și inteligentă, Callie care părea să fie exact opusul mamei lui Ralston, dar de fapt era cel puțin la fel de periculoasă ca și bătrâna marchiză. Fiindcă, atunci când îl privise cu ochii ei mari și căprui și îi spusese că îl iubește, Ralston nu mai fusese în stare nici să gândească.

Iar când îl implorase să plece, Ralston cunoscuse același sentiment pe care tatăl său trebuia să-l fi simțit atunci când soția lui plecase - un sentiment de neajutorare cruntă, de parcă vedea cum îi este smulsă o parte din el, dar nu putea face nimic pentru a o opri.

Era un sentiment îngrozitor. Dacă asta era iubirea, atunci Ralston nu voia să aibă de-a face cu ea.

Afară ploua încet, o ceață fină, londoneză, care părea să vină din toate direcțiile, făcea orașul întunecos să strălucească umed și se strecura pe sub orice umbrelă. Ralston nu simțea însă nimic din toate astea, fiindcă nu o vedea decât pe Callie în fața ochilor, cu obrajii plini de lacrimi, suferind amarnic... și toate astea numai și numai din vina lui.

Dacă ar fi fost întru totul sincer, ar fi trebuit să recunoască faptul că fusese destinat să dea greș încă din clipa în care Callie ajunsese la ușa dormitorului său - cu ochii ei mari și căprui și buzele ispititoare - rugându-l să o sărute. Dacă ar fi avut mai multă grijă, poate și-ar fi dat din timp seama că această femeie avea să-i dea cu totul peste cap viața.

În seara asta i se dăduse ocazia să plece... să se întoarcă la existența dinainte. Să-și petreacă zilele la clubul bărbaților, la clubul de sport sau prin taverne, să uite că se încurcase vreodată cu o femeie drăguță și aventuroasă, căreia nu părea să-i pese de standardele societății.

Ar fi trebuit să se bucure că avea ocazia să scape de acea nesuferită.

Dar acum toate locurile îi aminteau de ea. Iar viața dinaintea nopții în care Callie dăduse buzna în dormitorul lui nu i se mai părea nici pe departe la fel de fermecătoare. Îi lipseau râsetele și conversațiile interesante, îi lipseau vizitele în baruri și cluburi alături de domnișoare aventuroase. Îi lipseau zâmbetele largi, formele pline și listele nebunești. Îi lipsea Callie.

Iar gândul că ea nu va mai fi în viața lui de-acum înainte era groaznic.

Mergea de câteva ore și trecuse deja de mai multe ori pe lângă reședința Ralston, rătăcind prin oraș, pierdut în gânduri. Când își ridică în sfârșit privirea, pardesiul îi era leoarcă de apă. Se afla în fața conacului Allendale. Casa era întunecată toată, în afară de o lumânare aprinsă într-o cameră de la parter, cu o fereastră care se deschidea spre grădinile laterale. Ralston rămase multă vreme studiind acea licărire aurie.

Luase deja hotărârea.

Bătu la ușă, iar când bătrânul valet pe care îl terorizase mai înainte deschise ușa și făcu ochii mari recunoscându-l, Ralston nu spuse decât:

— Am venit să stau de vorbă cu stăpânul tău.

Valetul simți că era vorba de o problemă importantă, așa că nu observă nici cât era de târziu, nici că se putea foarte bine ca stăpânul lui să nu fie acasă. Îi spuse lui Ralston să aștepte și plecă să anunțe sosirea vizitatorului.

Se întoarse un minut mai târziu, luă haina udă și pălăria lui Ralston și îl îndrumă spre camera de lucru a contelui. Ralston intră în camera spațioasă, luminată, și închise ușa în urma lui. Benedick stătea sprijinit de marginea unui birou uriaș, din stejar cu ochelarii pe vârful nasului. Citea un teanc de hârtii. Când auzi ușa, ridică privirea.

— Ralston, spuse el.

— Mulțumesc că m-ai primit, răspunse lordul, plecându-și capul.

Benedick zâmbi puțin și lăsă hârtiile deoparte.

— Sincer, chiar mă plictiseam în seara asta, spuse el. Ești bine-venit.

— S-ar putea să-ți schimbi părerea după ce vei auzi ce am de spus.

Contele ridică o sprânceană.

— Ei bine, atunci cred că ar fi cazul să o spui, nu-i așa?

— Ți-am compromis sora.

O clipă, Benedick nu dădu nici un semn că ar fi auzit mărturisirea. Nu se mișcă și nici nu-și mută privirea. Apoi se îndreptă de spate și își scoase încet ochelarii, așezându-i peste hârtiile de pe birou. În cele din urmă se îndreptă spre Ralston și se opri în fața lui.

— Presupun că e vorba de Callie? spuse el.

— Da, răspunse Ralston, privindu-l în continuare.

— Nu exagerezi, nu-i așa?

— Nu. Am compromis-o. Definitiv.

Benedick încuviință gânditor, apoi îl lovi cu pumnul. Ralston se aștepta la asta. Se simți aruncat înapoi, iar obrazul îi zvâcni de durere. Când se îndreptă de spate, Benedick își scutura calm mâna. Spuse, în semn de scuză:

— Trebuia să o fac.

— Nu m-aș fi așteptat la nimic altceva, răspunse Ralston, încuviințând calm și pipăindu-și pielea învinețită din jurul ochiului.

Benedick merse până la o măsuță din apropiere și turnă două pahare de scotch. Oferindu-i unul lui Ralston, spuse:

— Acum cred că ar fi cazul să-mi explici ce s-a întâmplat.

— E foarte simplu, de fapt, spuse Ralston, primind paharul. Ți-am compromis sora și vreau să mă căsătoresc cu ea.

Benedick se așeză într-un fotoliu de piele și îl privi atent pentru o clipă.

— Dacă e atât de simplu, atunci ce cauți în casa mea la ora asta, și încă ud leoarcă?

Ralston se așeză pe celălalt fotoliu, în fața contelui, și răspunse:

— Ei bine, presupun că e simplu doar din punctul meu de vedere.

— Ah, spuse Benedick, înțelegând. Callie te-a refuzat.

— Sora ta e enervantă.

— Da, are tendința să fie așa.

— Nu vrea să se mărite cu mine. Așa că am venit să-ți cer ajutorul.

— Bineînțeles că se va mărita cu tine, spuse Benedick, iar Ralston se simți cuprins de un val de ușurare... mult mai puternic decât ar fi vrut să recunoască. Dar eu nu o voi obliga să facă nimic. Tu ești cel care trebuie să o convingă.

Ușurarea dispăru ca prin farmec.

— Am încercat. E complet nerezonabilă.

Benedick râse auzind frustrarea și surprinderea din vocea lui Ralston.

— Vorbești ca un bărbat care n-a crescut înconjurat de surori. Femeile nu sunt niciodată rezonabile.

— Da, încep să înțeleg și eu asta, zâmbi slab Ralston.

— Ți-a spus de ce nu vrea să se mărite cu tine?

Ralston sorbi lung din pahar, gândindu-se cum să răspundă.

— Zice că mă iubește, recunoscu în sfârșit.

— Ar părea un motiv pentru care să se mărite cu tine, nicicum să te refuze, spuse Benedick, făcând ochii mari.

— Așa credeam și eu, răspunse Ralston, aplecându-se în față. Cum fac să o conving și pe ea de asta?

Benedick se lăsă pe spate, văzu expresia încruntată a lui Ralston și i se făcu milă de el.

— Callie e o femeie romantică. Așa a fost de când era mici. E normal, fiindcă părinții noștri se iubeau foarte mult, iar Callie a citit toate romanele de dragoste care au fost publicate în ultimii douăzeci de ani și am încurajat-o și eu să nu se mărite dacă nu e iubită. Nu mă miră că nu vrea să se mărite cu tine dacă nu o iubești și tu. Întrebarea care se impune, deci, este: o iubești?

— Eu...

Ralston se opri, cu gândurile în dezordine. „O iubesc?”

Benedick zâmbi cu jumătate de gură urmărindu-i expresia lui

Ralston.

— Va trebui să răspunzi mai bine de-atât când te întreabă Callie, bătrâne.

— Aș fi un soț bun pentru ea.

— Fără îndoială.

— Am bani, am pământuri și am un titlu nobiliar.

— Din câte știu, pe Callie n-o interesează nimic din toate astea.

— Nu, n-o interesează. Un alt motiv pentru care ea este o femeie mult mai bună decât aș merita eu vreodată. Dar ție îți pasă. Așa că îți spun.

Ochii căprui ai lui Benedick îi întâlniră pe ai lui Ralston albaștri și hotărâți. O înțelegere tacită se încheie între ei.

— Apreciez asta, spuse el.

— Deci am binecuvântarea ta?

— Ca să te însori cu ea? Da, dar tu trebuie să-i obții mâna.

— Nu vreau să o oblig. Dar ca să o pot convinge, am nevoie de timp cu ea. Singur. Mai devreme, nu mai târziu.

Benedick sorbi puțin scotch și îl studie pe Ralston cu atenție. Îi observă frustrarea din privire și umerii încordați și i se făcu milă de acest bărbat căruia sora lui îi dădea atât de furcă.

— Dacă sora mea este atât de tristă pe cât spui, atunci este în bibliotecă.

Ralston se încruntă.

— De ce mi-ai spus asta?

Benedick zâmbi din nou cu jumătate de gură.

— Să spunem că nu-mi place să-mi știu sora nici pe jumătate la fel de tristă precum arăți tu. Caut-o în bibliotecă. Eu n-o să vă deranjez. Dar, Dumnezeule, să nu cumva să te lași prins de mama, altfel o să ai mari probleme.

Ralston zâmbi fără tragere de inimă la gluma lui Benedick și spuse:

— Voi face tot posibilul să fiu discret, dar - sincer vorbind - cel mai sigur mod de a obține ce vreau ar fi ca mama ta să-mi ceară s-o iau pe Callie de soție.

Se ridică, îndreptându-și umerii, de parcă ar fi plecat la bătălie.

— Mulțumesc. Îți promit că voi face posibilul să o fac fericită.

Benedick toastă cu paharul în semn că primea jurământul celuilalt.

— Întâi de toate, fă tot posibilul să obții un permis special de căsătorie mâine.

Ralston încuviință solemn, în semn că promitea să se însoare cu Callie cât de repede posibil, apoi ieși din camera de lucru și porni pe holul întunecat și tăcut spre bibliotecă. Puse cu grijă mâna pe clanță și respiră adânc, încercând să-și liniștească pulsul. Nu mai fusese niciodată atât de agitat, atât de îngrijorat în legătură cu o discuție, atât de dispus să facă orice ca să obțină ceea ce dorea. Dar era sigur că

următoarele câteva minute vor fi cele mai importante din întreaga lui viață.

Deschise ușa și o descoperi imediat în lumina slabă. Callie stătea ghemuită într-unul din fotoliile de piele de lângă șemineu, cu spatele la ușă, un braț rezemat de marginea fotoliului și bărbia în palmă. Privea flăcările. Ralston observă poalele azurii care atârnau aproape până la podea. Callie încă mai purta rochia extraordinară de la bal. Ralston închise încet ușa și se apropie. Callie oftă. Lordul îi studie gâtul lung, pielea moale, ca de catifea. Rămase în spatele ei o clipă, admirându-i silueta relaxată și o auzi spunând:

— N-am nevoie să-mi ții companie, Benny.

Ralston nu spuse nimic, ci ocoli fotoliul în tăcere, așezându-se pe taburetul pe care Callie îl dăduse deoparte când se așezase. Callie își întoarse privirea și suspină recunoscându-l. Se îndreptă de spate și își puse picioarele ferm pe podea.

— Ce... ce cauți aici?

— Am încercat să stau departe de tine, spuse Ralston, aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi. Dar trebuie să-ți spun câteva lucruri.

— Dacă ești prins... spuse Callie, clătinând din cap cu ochi mari. Benedick e în camera cealaltă! Cum ai intrat?

— Fratele tău m-a primit. Știe că sunt aici. Și, mă tem, împărăteaso, că și el e de partea mea.

— I-ai spus? întrebă șocată Callie.

— I-am spus. Nu mi-ai lăsat de ales. Acum taci și ascultă-mă fiindcă am multe lucruri să-ți spun.

Callie clătină din cap. Dacă Ralston începea să-i spună vorbe frumoase, n-ar fi putut să-i reziste. Știa asta.

— Gabriel... te rog, nu.

— Nu. Te joci cu viețile amândurora, Callie. N-o să te las să iei o hotărâre fără să ai toate informațiile mai întâi.

Callie se ghemui din nou pe fotoliu. Gabriel simți că i se frânge inima văzând-o așa, ca o copilă neajutorată într-o fotoliu mult prea mare.

— Mă iubești. Nu crezi că meriți să auzi ce am și eu de spus în privința asta?

Callie închise ochii strâns și suspină rușinată.

— Ah, Doamne! Te rog, nu-mi aminti. Nu-mi vine să cred că ți-am spus.

Ralston se întinse și îi mângâie obrazul cu un deget. Spuse cu un glas profund, răgușit:

— Nu te las să-ți retragi cuvintele, să știi.

Callie deschise ochii. Erau mari, limpezi și fermecători.

— Nu-mi retrag cuvintele, spuse ea.

— Bine. Acum ascultă-mă.

Ralston nu știa de unde să înceapă așa că spuse primul lucru care-i veni în minte.

— Mama mea era foarte frumoasă - brunetă, cu ochi albaștri, strălucitori, și cu chipul delicat. Semăna cu Juliana. Era puțin mai mare decât Juliana când ne-a părăsit - când a fugit pe continent ca să scape de familie și de viața ei de până atunci. Mi-o amintesc vag, dar țin minte un singur lucru cu siguranță: tata era nebun după ea. Țin minte că mă furișăm din pat noaptea târziu ca să-i ascult vorbind. Într-una din seri am auzit un zgomot foarte ciudat venind din camera de lucru a tatălui meu. Am coborât scările. Eram curios. Era întuneric pe hol, deci probabil era foarte târziu, iar ușa biroului era întredeschisă.

Ralston se opri. Callie se aplecă în față, simțind un fior de spaimă. Așteptă ca Ralston să continue. Ar fi așteptat toată noaptea.

— Am privit înăuntru. Am văzut silueta mamei mele. Stătea cu spatele drept, mândră și necruțătoare, așa cum era mereu cu mine și cu Nick. Era în mijlocul camerei, într-o rochie fără nici o cută, perfect croită, de un mov pal...

Se opri puțin, iar când vorbi iarăși vocea lui era plină de uluire.

— E uimitor cum pot să țin minte toate detalii după ce...

Apoi reveni la poveste.

— Stătea față în față cu tata, care era îngenuncheat la picioarele ei - îngenuncheat! - ținându-i o mână cu amândouă mâinile și plângând.

Cuvintele veneau mai ușor acum. Callie văzu cum ochii lui Ralston încep să se împăienjenească.

— Sunetele pe care le auzisem de sus erau suspinele tatălui meu. O implora să rămână, îi apăsa mâinile reci de obrazul lui, îi spunea că o va iubi mereu, că o iubește mai mult decât orice pe lume, mai mult decât fiii lui, mai mult decât lumea însăși. O implora să rămână, iar și iar, spunându-i iar și iar că o iubește, de parcă vorbele ar fi putut să-i încălzească inima, să o facă să-l iubească sau să-și iubească fiii. În dimineața următoare, mama plecase deja. Și, într-un fel, și tata dispăruse.

Ralston se opri, cu gândurile pierdute în acel moment, petrecut în urmă cu douăzeci și cinci de ani.

— În acea noapte am jurat două lucruri. Întâi, că nu voi mai trage niciodată cu urechea. Și apoi, că nu voi deveni niciodată o victimă a iubirii. Am început să cânt la pian în acea zi... a fost singurul lucru care mă făcea să uit suspinele pe care le auzisem.

Când o privi din nou pe Callie, Ralston îi văzu obrajii plini de lacrimi. Ochii i se limpeziră imediat. Se întinse și îi cuprinse fața în mâini, ștergându-i lacrimile cu degetele mari.

— Ah, Callie, nu plânge.

Se aplecă și o sărută încet, iar buzele lui erau calde și bine-venite. Își lipi fruntea de a ei și îi zâmbi.

— Nu plânge pentru mine, împărăteaso. Nu merit.

— Nu plâng pentru tine, spuse Callie, mângâindu-i obrajii cu mâna. Plâng pentru băiețelul care n-a avut niciodată ocazia să creadă în iubire. Și pentru tatăl tău, pentru că e limpede că nici el n-a avut parte de ea vreodată. Ceea ce simțea el era infatuare nu iubire. Iubirea nu e neîmpărtășită și egoistă. E plină, generoasă, îți schimbă viața în cele mai bune feluri. Iubirea nu distruge Gabriel. Iubirea creează.

Ralston îi simți emoția din voce, îi ascultă cuvintele. Callie credea cu tărie în sentimentul pe care el îl evita de-o viață. Îi spuse deci adevărul:

— Nu-ți pot promite iubirea mea, Callie. Acea parte din minte care ar fi putut fi... care ar fi putut... a fost închisă prea mult timp. Dar îți pot spune... că voi face tot posibilul să-ți fiu un soț blând, bun și generos. Mă voi strădui în fiecare zi să-ți ofer viața pe care o meriți. Și, dacă voi reuși, atunci nu te vei îndoi nici o clipă cât de mult țin la tine.

Se ridică de pe taburet și îngenunche, iar Callie văzu imediat asemănarea dintre acel moment și povestea pe care o aflase mai devreme.

— Te rog, Callie. Te rog, fă-mi onoarea de a deveni soția mea.

Vorbea în șoaptă, implora, iar Callie se simți pierdută. Cum putea să-l refuze, după tot ce auzise? Cum putea să-și refuze ei însăși o asemenea bucurie?

— Da, spuse ea, atât de încet că lordul aproape nu o auzi.

— Spune-o din nou, spuse Ralston, zâmbind pe jumătate.

— Da, repetă ea, mai ferm, cu mai multă siguranță. Da, mă mărit cu tine.

În clipa următoare, degetele lui se pierdură în părul ei, împrăștiindu-i agrafele, iar buzele lui le acoperiră pe ale ei, tăindu-i respirația. Callie îl atinse - era bărbatul ei, pe care îl iubise de la distanță atâta timp, și care era, în sfârșit, *în sfârșit*, al ei.

Callie oftă fără să întrerupă sărutul - simțind gust de scotch și ceva mai exotic, masculin - și se simți cuprinsă de o bucurie fără margini. Bărbatul din brațele ei era Ralston, viitorul ei soț, care o făcea să se simtă atât de caldă, atât de vie, atât de minunată. Îi săruta gâtul, șoptindu-i numele ca pe o litanie sfântă, ridicându-i brațele ca să îl îmbrățișeze. Îi sărută pielea albă de deasupra decolteului. Callie suspină simțindu-i brațele puternice pe piept, iar Ralston îi luă sânii în palme într-un gest peste măsură de posesiv.

— Rochia ta, spuse el cu glasul încărcat de pasiune, este un păcat.

Callie nu-și putu stăpâni un zâmbet. Ralston se lăsă pe spate și îi studie sânii care împingeau în marginea de satin a rochiei.

— Crezi? întrebă ea.

— Da. A fost croită ca să înnebunească bărbații... să-ți dea la iveală

formele voluptoase...

Își plimbă degetul pe sub marginea de satin, suficient de adânc cât să atingă un sfârc.

— Fără să arate nimic. E o tortură, adăugă el, trăgând decolteul mai jos până când vârful unuia dintre sâni ieși la iveală.

Îl înconjură cu buzele și gustă, făcând-o pe Callie să se zbată în brațele lui, apoi o eliberă și spuse:

— Când ne căsătorim îți voi cumpăra câte o rochie ca asta în fiecare culoare.

Callie chicoti auzindu-l, dar râsul ei se transformă într-un oftat, apoi într-un geamăt pe măsură ce buzele lui îi dezmierdau pielea moale, sensibilă. Ralston prelungi sunetul până își aminti unde erau, de fapt.

— Mi-am dat seama, spuse el, trăgându-se înapoi, că nu se cuvine să fim într-o poziție atât de delicată, fiindcă familia ta este la câțiva pași.

O privi în ochi, dar căldura lichidă din privirea ei îl mistui cu totul. Scoase un geamăt și o sărută din nou, cu toată pasiunea de care era în stare. Gândurile îi fugiră cu totul. Când se trase în sfârșit înapoi, după câteva minute, amândoi respirau greu. Îi ridică din nou rochia, dar nu înainte să-i sărute ușor pielea moale și delicată a sânului.

— Nu pot rămâne, împărăteaso. Ești o ispită mult prea mare iar eu nu sunt nici puternic, nici bun, și nu-ți pot rezista, îi spuse el încet, la ureche, cu nasul îngropat în părul ei - care nu mai era doar șaten, ci o paletă întreagă de nuanțe în culoarea abanosului și a ciocolatei, și a lemnului de santal, noile lui culori favorite. Mă voi întoarce mâine. Poate ieșim să călărim pe Serpentină.

Callie nu voia să-l vadă plecând. Nu voia ca acea noapte să se termine, să riște ca tot ce se întâmplase să nu fie decât un vis minunat, care părea aievea.

— Nu pleca, șopti ea, oprindu-l cu o mână îndrăzneață pe ceafă și întorcându-se să-l sărute adânc, amețitor. Rămâi.

Lordul râse, lipindu-și fruntea de a ei.

— Ești o influență foarte proastă pentru mine. Încerc să mă schimb... să devin un gentleman.

— Dar dacă vreau să rămâi un crai? râse ea, mângâindu-i gâtul, apoi pieptul, jucându-se cu nasturii de la haina lui. Un libetin, chiar?

Îi desfăcu un nasture, dar Ralston îi luă mâna și i-o duse la buze ca să o sărute încă o dată.

— Callie, spuse el în semn de avertisment, iar ea începu să-i desfacă al doilea nasture cu mâna liberă.

— Dacă îmi doresc libertinul, Gabriel? întrebă ea încet, dulce.

— Ce vrei să spui?

Callie îi sărută linia fermă a obrazului și îi șopti, cu vocea timidă,

tremurată:

— Culcă-te cu mine, Gabriel. Fă-mă să simt că sunt în mijlocul unui scandal.

Ralston începu să respire mai repede auzind-o. Își dădu seama că, dacă ar fi plecat acum, ar fi fost cel mai nobil gest pe care îl făcuse vreodată. Răspunse, cu vocea răgușită:

— Cred că ai avut parte de destul scandal în ultimele săptămâni, împărăteaso.

— Dar, după ce ne căsătorim, voi fi din nou Callie cea plictisitoare. Asta s-ar putea să fie ultima mea șansă.

O umbră de îndoială îi străbătu chipul pentru o clipă, dar Ralston i-l cuprinse în palme și spuse blând:

— Te înșeli, draga mea. Nu e nimic plictisitor la tine.

O sărută din nou, mângâind-o, iar când se despărțiră gâfâiau amândoi. Callie îl privi în ochi cu toată ardoarea de care era în stare.

— Vino sus, Gabriel.

Urmă o pauză lungă, iar Callie se gândi că exagerase. Marchizul se ridică și o trase în picioare după el.

— Îți dai seama că, dacă suntem prinși, va trebui să ne căsătorim imediat.

— Da, spuse Callie, simțind un fior.

— Și că nu vei avea parte de nunta măreață la care visează mama ta de ani întregi.

— Eu nu-mi doream o astfel de nuntă, spuse Callie, clătinând din cap. Mariana poate să aibă o ceremonie suficient de frumoasă pentru amândouă.

Mâinile ei începură să urce pe brațele lui, până îi înconjurară umerii lați.

— Și mama ta nu mă va ierta niciodată pentru că i-am compromis fiica cea mare, spuse el, îmbrățișând-o, trăgând-o mai aproape.

— Ah, dar te va ierta. Voi fi marchiză. Mama nu va avea de ce să se supere. Și ai uitat, milord, că sunt deja compromisă?

Ralston zâmbi satisfăcut.

— Un argument excelent, spuse el.

— Scara servitorilor urcă până în camera mea, șopti Callie, iar ușa se deschide fără zgomot. Chiar eu am uns balamalele.

— Ar fi păcat ca eforturile tale să fi fost în van, chicoti Ralston. Te rog, milady, condu-mă.

Se furișară în sus pe scări - evitând treapta a treia de sus și intrară în dormitorul lui Callie. Ușa se închise în urma lor cu un zgomot slab și aerul se înfierbântă imediat. Callie se simți cuprinsă de neliniște. Sirena în care se transformase mai devreme lăsă locul unei femei timide.

Ajunseseră în camera în care Callie dormise de-o viață. Ralston

cucerise întreg spațiul cu puterea, cu bărbăția lui, care nu se potriveau deloc cu dormitorul micuț. Callie își strânse mâinile în poală și își coborî privirea, întrebându-se dacă se va obișnui vreodată să fie atât de aproape de el într-o cameră atât de mică. Probabil că nu.

Apoi însă Ralston o atinse, îi ridică bărbia și o sărută, o îmbrățișă cu totul - iar gândurile ei dispărură ca prin farmec.

Mâinile lui se descurcau excelent cu lungul șir de nasturi ai rochiei. Callie simți cum materialul se desface și simți aerul rece pe pielea ei înfierbântată. În acea clipă știu că Ralston avea de gând să rămână, că aceasta era cea mai importantă noapte din viața ei - noaptea în care acceptase să devină soția lui Ralston, în care îi spusese că îl iubește, prima noapte din restul vieții lor împreună. Și nu putea să nege că prezența lui aici era ceva atât de bun, atât de firesc, mâinile lui, gura lui, atingerea lui, rochia ei care aluneca să dea la iveală...

— Ah, împărăteaso!

Cuvintele lui îi întrerupseră șirul gândurilor. O privea fix, admirându-i lenjeria de mătase care îi îmbrățișa formele, promițând lucruri și mai minunate, care se ascundeau dedesubt. Ralston îi amintea de un lup - înfometat, nerăbdător să-și captureze prada - iar când îi văzu dorința din ochi simți că i se taie respirația.

— Madame Hebert a spus că am nevoie de așa ceva, spuse ea înroșindu-se.

— Madame Hebert avea dreptate, spuse Ralston, cu privirea umbrită de dorință. Cum te simți să fii îmbrăcată în mătase caldă? întrebă el, jucându-se cu panglica de satin care îi tivea cămășuța.

Callie închise ochii, simțindu-se peste măsură de stânjenită. Ralston o învârti încet, mângâind-i dantelele, vorbindu-i cu buzele lipite de urechea ei:

— Cum te simți?

Callie spuse primul lucru care îi veni în minte:

— Mă simt feminină.

— Și mai cum? întrebă el, lipindu-și palmele de șoldurile ei.

Callie gâfâia - nerăbdarea îi făcea vocea să fie mai joasă, mai răgușită.

— Mă simt... drăguță.

Ralston o răsplăti cu un sărut pe gât.

— Bine. Ești minunată. Și... ?

Vorbind, Ralston îi desfăcu și corsetul, apoi îl lăsă să cadă pe podea. Callie deschise ochii simțindu-se liberă dintr-odată; Ralston o întorsese cu fața spre oglinda din cameră. Îi văzu mâinile plimbându-se pe pieptul ei, trăgând-o înapoi până se lipi cu spatele de el. Palmele lui îi cuprinseră sânii, ridicându-i puțin, făcând-o să scoată un suspin; pielea lui era fierbinte, o simțea chiar și prin mătasea cămășuței, iar mâinile lui se conturau limpede pe mătasea de un albastru pal.

Rămase cu privirea pironită, nefiind în stare să-și ia ochii de la reflexia lor. Se simțea timidă și senzuală în același timp; o parte din ea se întreba dacă nu s-ar fi cuvenit cumva să se întoarcă cu spatele.

Apoi își dădu seama că Ralston o privea - citindu-i sentimentele de pe chip în lumina slabă. Vocea lui era groasă și senzuală când spuse:

— Mătăsurile te fac să simți că mă vrei?

— Da, mărturisi ea. Mă fac să simt...

Se opri puțin, căutând cuvântul potrivit.

— Mă fac să simt că trăiesc.

Ralston scoase un sunet aprobator.

— Și pe mine mă fac să mă simt că trăiesc, spuse el.

Apoi o ridică în brațe și o duse în pat, iar în câteva clipe Callie își dădu seama că era goală, iar locul mătăsurilor ei fusese luat de căldura lui minunată, de gura lui, de mâinile lui.

Ralston îi sărută clavicula, iar ea zâmbi când el se opri puțin asupra cicatricii de pe brațul ei, unde o rănise în timpul lecției de scrimă.

— Îmi pare atât de rău că te-am rănit, frumoasa mea, șopti el venerând linia rozalie cu buzele și cu limba.

Capul ei se mișcă într-o parte și-n cealaltă pe pernă, în timp ce mâinile lui începură să-i exploreze corpul, răpindu-i puterile. Callie deschise ochii, lăsându-l să-i vadă dorința.

— Să nu-ți ceri niciodată scuze pentru acea după-amiază spuse ea. N-aș schimba nici o clipă.

Apoi îi luă fața în mâini și îl sărută arzător. După câteva minute nesfârșite, Ralston începu să coboare, dar Callie îi prinse umerii cu mâinile și spuse:

— Așteaptă.

Ochii lui albaștri, captivanți, îi întâlniră pe ai ei. O sărută cald pe abdomenul moale și rotund.

— Ce e, draga mea?

— Vreau să te ating eu de data asta.

Zâmbetul lui era de un alb strălucitor în lumina slabă.

— Dacă țin bine minte, m-ai atins destul data trecută. Până n-am mai putut suporta.

— Mă întrebam dacă nu cumva ai vrea să încerci din nou sentimentul?

Ralston ridică o sprânceană, gândindu-se. Urmă o pauză, apoi zâmbi și se întinse lângă ea, pe spate, cu mâinile sub cap. Era gol, dar nu părea să-i pese.

— Sunt al tău, împărăteaso.

„Sunt al tău.” Callie îi auzi cuvintele și se înfioră. Era al ei. Era prima noapte din atâtea altele în care îl putea atinge, în care îi simțea acea căldură minunată. Era al ei. Gândul o făcu să zâmbească.

— Arăți ca un pisoi care a primit o oală cu smântână, spuse el.

— Chiar mă simt ca un pisoi care a primit o oală cu smântână spuse ea, privindu-i uimită trupul, mușchii puternici, părul moale și negru de pe piept, care cobora într-o linie subțire înspre… O, vai. Era pentru prima oară când îl vedea pe de-a-ntregul. Era lung, tare și suficient de mare cât să se întrebe cum de se potriveau trupurile lor atât de bine.

— Atinge-mă, draga mea, spuse Ralston, ghicindu-i gândurile.

Callie nu putea refuza invitația. Îl atinse, mângâindu-i pieptul, coborând apoi spre acel loc care o neliniștea atât. Îl atinse încet, făcându-l să tresară. Mângâierile ei erau atât de ușoare, încât Ralston simți că înnebunește. Callie se trase imediat înapoi, întrebând:

— Te-am lovit?

— Nu, spuse el, cu vocea răgușită, plină de pasiune. Fă-o din nou.

Callie se supuse, cuprinzându-i membrul tare și catifelat cu degetele, mângâindu-l cu o inocență care era aproape imposibil de îndurat. Ralston scoase un geamăt și își puse mâna peste a ei, îndrumând-o cu degetele lui puternice, experimentate, arătându-i cum să-l țină, unde să-l mângâie, cum să-l satisfacă.

Deși nu avea exercițiu, Callie era nerăbdătoare să învețe. Ralston descoperi că devenise mai tare și mai greu decât fusese vreodată. Degetele ei calde se mișcau mai repede, tot mai repede, pe măsură ce prindea încredere, iar el îi simțea fiecare atingere, gâfâind din ce în ce mai repede. Dacă nu se opreau în curând, n-ar mai fi putut să îndure.

— Pot să… te sărut? întrebă ea, chiar când el se întreba dacă nu cumva era la un pas să-și piardă mințile.

Ralston râse aspru și răspunse printre dinții încleștați:

— Nu.

— Dar tu ai… făcut-o.

— Da, împărăteaso, și într-o bună zi vei avea ocazia să-ți iei revanșa. Dar în seara asta nu pot… pentru că deja te vreau prea mult.

— Ah, spuse ea, înțeleg.

Dar privirea ei îi dezvălui că nu era prea sigură.

Ralston îi dădu mâna la o parte și se rostogoli până când trupul lui ajunse deasupra ei, între șoldurile ei mătăsoase, apăsându-și membrul la intrarea ei dulce, simțindu-i umezeala, dorința, nerăbdarea.

— Te vreau prea mult ca să-ți dau voie să faci tot ce vrei. Atingerea ta e deja pe punctul de a-mi lua mințile, spuse el, sărutându-i sânii, gustând sfârcurile întărite, care parcă îl așteptau nerăbdătoare, făcând-o să scoată un țipăt slab. Aș prefera să-mi petrec restul nopții înăuntrul tău, până când nici eu, nici tu nu vom mai fi în stare să gândim.

Se apăsă din nou, frecându-se de mugurele umflat și plin de jind, făcând-o să se înfioare de plăcere.

— Nu ești de acord?

— Ah, da, oftă ea.

Ralston repetă mișcarea, apoi o mușcă ușor de umăr, zâmbind.

— Mă gândeam eu, spuse el.

Se împinse în adâncul ei dintr-o singură mișcare, iar Callie își dădu seama o clipă mai târziu că nu simțea nici durere, nici disconfort, așa cum fusese prima oară, ci se simțea doar împlinită de parcă asta ar fi așteptat toată viața. Când fu cu totul înăuntrul ei, Ralston se opri.

— Te simți bine, frumoasa mea?

— Da, mă simt minunat, răspunse ea, iar vocea ei era plină de mirare și de plăcere.

Callie se mișcă puțin sub el, făcându-l să scoată un geamăt și să se miște de câteva ori, apoi să iasă aproape de tot. Dar dacă ar fi ieșit cu totul, ar fi făcut-o să-și piardă mințile!

— Gabriel, oftă ea. Te rog.

Ralston îi răsplăti rugămintea, umplând-o din nou, împingând mai tare, mișcându-se până când ajunse la un unghi perfect. Callie scoase un țipăt. Ralston se opri, șoptindu-i la ureche:

— Ai grijă, împărăteaso... sau o să fim prinși.

Callie făcu ochi mari. Ralston zâmbi:

— Asta te face să te simți și mai bine, nu-i așa... faptul că e posibil să ne găsească cineva?

Degetele lui o mângâiară chiar deasupra locului în care trupurile li se uneau, de parcă ar fi vrut să-i pună răbdarea la încercare, jucându-se în buclele ei, mângâindu-i mugurele care o făcea să tremure de plăcere, făcând-o să-și muște buza de jos ca să nu țipe. Apoi se mișcă din nou, pe neașteptate, mai repede, tot mai repede, făcând-o să se lase în voia lui cu totul, șoptindu-i în același timp să facă liniște. Callie nu se putea opri însă, așa că Ralston o sărută adânc ca să-i înăbușe vocea în clipa în care valul pasiunii îi purtă pe culmile lui cele mai înalte, făcând-o să pulseze în jurul lui și să-i arate ce însemna paradisul. Iar când buzele ei se îndepărtară de ale lui și îi șopti, iar și iar, ca pe o litanie:

— Te iubesc!

Ralston se pierdu cu totul. Abia reuși să-și stăpânească strigătele de plăcere, în timp ce-și lăsa sămânța să se verse adânc înăuntrul ei.

Trecură câteva clipe lungi, apoi marchizul se ridică, făcând-o să scoată un geamăt de protest când nu-l mai simți în ea. Se întinse alături și o luă în brațe. Callie își culcă obrazul pe pieptul lui șoptindu-i încă o dată că îl iubește, atât de încet încât abia auzi.

Ralston rămase așa multă vreme, privind-o cum doarme, uimit de frumusețea ei simplă, dar atât de puternică, retrăind iarăși intensitatea serii. Simțindu-i parfumul, se lăsă cuprins de un sentiment peste măsură de puternic - străin, neliniștitor - și se-întrebă pentru o clipă ce avea să li se întâmple mai departe. Orice ar fi fost, era din vina lui.

CAPITOLUL 23

Callie se trezi în sunet de hârtie foșnită. Deschise ochii auzind zgomotul, dezorientată în lumina cenușie a zorilor, apoi îi închise din nou. Focul din cămin se stinsese cu ore în urmă, așa că se cuibări lângă sursa de căldură de lângă ea, lipindu-se de pielea goală, caldă... iar apoi își dădu seama a cui piele era, de fapt. Deschise imediat ochii. Ralston o privea amuzat, îndrăzneț.

— Bună dimineața, împărăteaso.

Callie simți cuvintele vibrându-i în piept, încă somnoroase, și se înroși. Doar nu se trezea în fiecare zi lângă un bărbat. Nu era sigură cum să-i răspundă, dar nici nu se cuvenea să-l ignore, atâta lucru era sigur. Se trase deoparte, încercând cu disperare să-și recapete ceva din demnitatea unei doamne, și spuse:

— Bună dimineața. Cât e ora?

— Abia a trecut de cinci, răspunse el, cuprinzând-o cu un braț și trăgând-o înapoi în poziția de dinainte, lipită de trupul lui cald tare și *gol*. Mult prea devreme să ne dăm jos din pat.

— Dar vom fi prinși! șopti ea.

— Voi pleca înainte să se întâmple așa ceva, draga mea, promit se el, dar mai întâi trebuie să-ți înapoiez ceva.

Își ridică mâna liberă, iar Callie recunoscu îngrozită hârtia pe care o ținea. Era lista ei.

Callie se întinse după ea, dar Ralston o ridică încât să n-o poată ajunge, forțând-o să se zbată la pieptul lui și să se întindă după ea. Callie își dădu seama imediat că bătălia ei nu avea sorți de izbândă și se opri, aruncându-i o privire acuzatoare.

— Era la *tine*!

— Nu e nevoie să te uiți la mine de parcă ți-aș fi furat-o, frumoasa mea, spuse el, prefăcându-se jignit. Ai rătăcit-o. Pur și simplu am găsit-o pentru tine.

— Ei bine, spuse Callie pe un ton dulce, sunt foarte norocoasă să te am pe tine drept salvator, nu-i așa?

Se întinse din nou după hârtie.

— O vreau înapoi.

— Cu mare plăcere, desigur, spuse Ralston, fluturând leneș lista în aer, dar nu crezi că ar trebui să văd și eu mica ta listă având în vedere natura relației noastre? Până la urmă, n-aș vrea să mă iei prin surprindere cu cine știe ce excentricitate după ce ne căsătorim.

— Nu! Nu poți! exclamă Callie, cu ochi mari. Ai promis că n-o să te uiți!

Se zbătu din nou, hotărâtă să-și salveze lista din ghearele lui.

— Da, ei bine, tu ești de vină pentru că te-ai ales cu un ticălos fără pereche, glumi el, gemând când îi simți sânii plini lipindu-se de pieptul lui; apoi o opri cu o mână. Ai grijă, împărăteaso altfel va trebui să-ți dovedesc încă o dată că sunt un libertin.

Callie înțelese imediat puterea pe care trupul ei gol o avea asupra lui. Se lipi de el, unduindu-se, frecându-se intenționat de unul din sfârcurile lui și ascultând mulțumită respirația lui șuierată.

— Obrăznicătură ce ești, gemu el, sărutând-o adânc și oprind-o apoi. Nu, Nu te las să-mi distragi atenția. Hai să vedem ce scrie aici.

Callie se recunoscu învinsă și își îngropa fața la pieptul lui, cu obrajii arzând. Ralston începu să citească, iar Callie se întrebă ce va crede acum despre ea. Ce va spune? Aștepta - în timp ce îi simțea părul de pe piept gâdilându-i nările - ca Ralston să termine de citit acea listă ridicolă și să spună ceva. Urmă o tăcere lungă. Apoi, marchizul întrebă:

— Care dintre toate astea a fost prima?

Iar Callie vru să moară de rușine. Clătină din cap.

— Callie. Care a fost prima?

Callie răspunse, dar mormăitul se auzi înăbușit, la pieptul lui.

— Nu te aud, iubire.

Callie întoarse capul, lipindu-și urechea de locul unde putea auzi bătăile constante ale inimii lui puternice.

— Sărutul, spuse ea.

Ralston inspiră adânc, iar pieptul i se ridică și coborî iarăși.

— În noaptea în care ai venit la reședința Ralston, spuse el.

— Da, șopti Callie, cu obrajii arzând.

— De ce eu?

O întrebase și în acea noapte, în dormitor, iar ea îi spusese jumătate de adevăr. În dimineața asta însă, acum că lumina zorilor se ițea la orizont în dâre lungi și roz, Callie își dădu seama că nu mai voia să-l mintă. Voia ca Ralston să o cunoască. Deși risca totul.

— Pentru că am vrut să fii tu. De la început. Am vrut ca primul meu sărut să fie cu tine.

— Zilele trecute, acasă la mine, spuse el încet, mângâindu-l pielea catifelată a umerilor moi, mi-ai zis că dintotdeauna am fost eu. Ce voiai să spui cu asta?

Callie se încordă, iar Ralston o aștepta răbdător. În cele din urmă, ea răspunse fără să-l privească:

— Te iubesc de multă vreme. De mult mai mult timp decât s-ar cuveni, presupun.

— Cum?

Callie tăcu atâta timp, încât Ralston începu să creadă că nu-i va mai răspunde.

— Ne-am întâlnit odată. Eram tânără și ușor de impresionat iar tu erai fermecător și de neatins și... pur și simplu nu m-am putut abține, își întoarse capul, privind în gol. Ești greu de ignorat.

— De ce nu țin minte asta? întrebă el încet.

— Nu sunt chiar o frumusețe legendară, zâmbi ea, privirea căzându-i pe pieptul lui, unde degetele ei mângâiau ușor părul negru. De fapt, rareori mă observă cineva.

Ralston îi prinse mâna și o sili să-l privească în ochi.

— Nu știu cum de nu te-am observat, Callie, dar sunt sigur că am fost un imbecil pentru că n-am făcut-o.

Callie simți că i se taie răsuflarea auzindu-l, atât de sincer, atât de onest. Ralston își întoarse privirea asupra listei.

— Încă mai ai câteva lucruri de bifat.

— Jocuri de noroc, spuse Callie, urmărindu-i privirea. Le voi tăia de pe listă imediat ce o primesc înapoi. Dacă o să o mai primesc vreodată, adăugă ea cu subînțeles.

Ralston îi aruncă o privire serioasă, întunecată, deși ea încercase să glumească.

— Nu doar jocuri de noroc, Callie. E timpul să-ți dai seama cât ești de frumoasă.

Callie își întoarse privirea, dar Ralston îi luă bărbia între degete și o forță să-l privească din nou în ochi, spunând:

— E foarte posibil să fii cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu... șopti ea. Nu sunt. Dar ești foarte drăguț că spui asta.

Ralston clătină ferm din cap.

— Ascultă-mă bine. Aș avea nevoie de multă vreme ca să-ți înșir toate lucrurile pe care le găsesc frumoase la tine. M-aș putea pierde în ochii tăi, în buzele tale atât de pline, în părul tău mătăsos, în formele tale moi și voluptuoase, în pielea ta albă și perfectă, în felul în care te îmbujorezi și capeți culoarea unei piersici coapte. În plus, ești caldă, inteligentă, ai simțul umorului și ori de câte ori intri în cameră sunt atras inexorabil spre tine.

Callie simți că ochii i se umplu de lacrimi auzindu-l. Dorea din toată inima să-l poată crede.

— Să nu te îndoiești niciodată cât ești de frumoasă, Callie, pentru că frumusețea ta m-a făcut să nu-mi mai pese de vreo alta. Sincer, îmi doresc să te fi găsit cu ani și ani în urmă.

„Și eu la fel”, se gândi ea. Dacă Ralston ar fi observat-o atunci? Dacă i-ar fi făcut curte? Oare viața ei ar fi fost plină de pasiune și romantism? Oare n-ar mai fi avut parte de acea singurătate groaznică cu care se luptase atâta amar de vreme?

Dar Gabriel? Oare ar fi învățat să iubească?

Sentimentele ei i se oglindeau pe chip și, deși Ralston nu-și dădea seama exact la ce se gândea, păru să înțeleagă oricum. O sărută plin de pasiune, iar ea îi răspunse, mângâindu-l cu ardoare și lăsându-l fără suflare. După ce terminară, marchizul îi zâmbi insinuant.

— Atunci va trebui să recuperez tot timpul pierdut, presupun, adăugă el, iar Callie râse auzindu-i tonul obraznic. Vrei să mai tai un lucru de pe listă astăzi?

— Mi-ar face mare plăcere. La care te-ai gândit?

Callie se întoarse să citească lista, dar Ralston o lăsă să-i cadă din mână și o trase pe Callie deasupra lui, făcând-o să suspine când îi simți trupul cald și tare sub ea. Pielea lui era netedă între coapsele ei.

— Cred că e timpul să încerci să călărești asemenea bărbaților.

Când înțelese ce voia să spună, Callie simți o căldură lichidă invadându-i acel loc intim, unde membrul lui deja stârnit căuta să intre.

— Doar nu vrei să spui...

Se opri când mâinile lui o ridicară în șezut, strângându-i sânii și mângâindu-i sfârcurile care începeau deja să se întărească.

— O, dar chiar asta vreau să spun, împărăteaso.

Ralston vorbea în șoaptă, ispititor. O trase înspre el cât să ajungă la sfârcuri și i le sărută pe rând, întâi unul, apoi celălalt, în timp ce îi mângâia spatele, apoi posteriorul, ajutând-o să se așeze mai bine și să-și desfacă picioarele. Atinse pentru ultima oară un sfârc tare ca piatra, apoi îi făcu semn să-și îndrepte spatele, privind-o printre pleoape. Mâinile lui se mișcară din nou, lăsând în urmă o dâră arzătoare. În cele din urmă, găsi acel loc care tânjea după el și începu să-i mângâie pliurile umede. Își trecu degetul mare peste mugurele plăcerii dintre ele, care părea să fie al lui acum. Callie îi șopti numele în lumina zorilor, iar el o încurajă cu cuvinte șoptite:

— Așa, împărăteaso, vreau să te văd căzând în extaz deasupra mea... plină de pasiune... atât de frumoasă.

Cuvintele lui erau pline de păcat, ispititoare și perfecte. Callie clătină din cap, stăpânindu-se din răsputeri, și își sprijini mâinile de pieptul lui.

— Nu... protestă ea. Nu vreau... nu fără tine.

Cuvintele îl răscoliră până în adâncul sufletului. Se imagina înăuntrul ei, ducând-o spre culme, împletindu-și extazul.

— Te rog, Gabriel, îl imploră Callie. Te rog, fă dragoste cu mine.

Nu avusese nici o șansă.

În doar câteva clipe o ridicase deja și se pregătea să se cufunde în căldura ei ademenitoare. Îi îngădui să se lase în jos singură, să simtă puterea pe care o avea asupra lui, primindu-l cu totul. Callie făcu ochi mari, simțind un nou fel de plăcere, iar în acea clipă Ralston o adoră,

fiindcă nesiguranța ei nerăbdătoare o făcea cu totul irezistibilă. Îi prinse șoldurile cu mâinile, îndrumând-o în sus, apoi iarăși în jos, încet, arătându-i cum să se miște, încurajând-o să exploreze.

— Așa, frumoasa mea, șopti el, privindu-i trupul voluptuos cum urca și cobora deasupra lui, torturându-l cu blândețe. Călărește-mă.

Iar Callie făcu întocmai, găsindu-și un ritm minunat - ritm care îl făcu pe Ralston să se teamă că ar fi murit de plăcere dacă n-ar fi vrut cu tot dinadinsul să-i vadă extazul de pe chip când ajungeau acolo amândoi.

Nu trebui să aștepte prea multă vreme. Callie găsi unghiul potrivit și, cu fiecare mișcare punctată de un mic suspin de plăcere, se îndreptă spre final. El îi ținu șoldurile cu putere încurajând-o.

— Sunt al tău, împărăteaso, spuse el răgușit, văzând-o ajungând în sfârșit pe culmile plăcerii, cu ochii închiși, spatele arcuit și capul lăsat pe spate, mișcându-se cu un abandon total. Ia tot ce vrei de la mine.

Callie deschise ochii, iar privirea ei era plină de dorință.

— Termină odată cu mine, spuse ea, fără să cunoască puterea de seducție a vorbelor sale.

Ralston nu avu de ales și oferi ceea ce i se ceruse. Se arcui sub ea, în timp ce Callie rămase fără vlagă și se prăbuși deasupra lui. Buzele lui îi înăbușiră strigătele într-un sărut; apoi o rostogoli pe spate și preluă el ritmul, până când Callie atinse din nou extazul. Abia atunci, Ralston se abandonă și el plăcerii extreme, simțind că nu mai voia să se desprindă din brațele ei niciodată.

Mai târziu, când rămăseseră întinși pe pat, năuciți de pasiunea lor, Callie începu să chicotească încet, lipită de el. Ralston își ridică privirea și o văzu zâmbind prostește.

— Ce te amuză atât, draga mea? mormăi el.

— Mă gândeam doar...

Callie se opri ca să-și recapete suflarea, după care începu din nou.

— Mă gândeam doar că, dacă e atât de bine să călărești ca un bărbat, femeile pierd una dintre cele mai frumoase plăceri ale vieții.

Ultimele cuvinte se pierdură într-o altă avalanșă de chicoteli. Ralston o prinse și o îmbrățișă cu putere și oftă, nereușind să-și stăpânească un zâmbet.

— Știi, împărăteaso, bărbaților nu le place ca femeile să râdă într-un moment ca ăsta. Ne face praf încrederea în noi înșine.

Callie își ridică privirea și văzu că el o privea amuzat.

— Vai, îmi cer scuze, bunule domn, glumi ea. N-aș vrea să distrug orgoliul fragil al marchizului de Ralston.

El scoase un mormăit jucăuș și o lipi de saltea.

— Obrăznicătură, spuse el. O să plătești pentru asta.

Apoi începu să-i sărute gâtul, mângâindu-i ușor clavicula până când o făcu să ofteze de plăcere.

— Dacă asta îmi e pedeapsa, milord, să fii sigur că voi glumi și mai mult în lunile următoare.

— Nu doar luni, sper, mormăi el, distras de sânii ei albi și frumoși. Ani. Zeci de ani, chiar.

— Zeci de ani, repetă ea, uimită.

„Dumnezeule. El va fi soțul meu!"

— Îmmm-hmmm, murmură el, cu gura lipită de pielea ei, apoi se trase înapoi. Prin urmare, deși îmi e foarte greu să te părăsesc în patul tău cald și confortabil, mă voi consola cu gândul că, în curând, nu voi mai fi nevoit să fac asta vreodată.

Callie îl urmări îmbrăcându-se, uimită de trupul lui superb, apoi Ralston se apropie și o sărută ușor, minunat, în semn de rămas-bun.

— Vei fi la balul familiei Chilton în seara asta? întrebă el.

— Plănuiam să vin.

— Excelent. Atunci ne vedem acolo. Păstrează-mi un vals.

Ralston o sărută din nou, savurându-i gustul.

— De fapt, păstrează-le pe toate.

— Asta va da prilej de bârfă cu siguranță, zâmbi ea.

— Chiar așa, dar cred că reputațiile noastre nu vor avea de suferit, spuse el, făcându-i cu ochiul. Până atunci voi fi obținut un permis special de căsătorie. Ce zici, ne căsătorim în seara asta la reședința Chilton, ca să terminăm odată cu formalitățile?

— Cred că multe femei din înalta societate vor avea nevoie de săruri, spuse Callie, simțindu-și pieptul invadat de un val de căldură.

— Cu atât mai bine, spuse Ralston, apoi o sărută lung, stăruitor.

Iar apoi plecă, lăsând-o descumpănită, epuizată și fericită.

Callie adormi aproape imediat. Iar când visă, îl visă pe el și viața lor împreună.

— Ah, Callie! Marchiză!

Callie își dădu ochii peste cap auzind exclamația mamei sale, apoi își privi frații care stăteau de cealaltă parte a trăsurii, cerându-le ajutorul. Dar își dădu seama că nici unul dintre ei nu avea de gând să o ajute. Mariana zâmbea, bucuroasă că nunta ei rămăsese în fundal preț de o seară, iar Benedick arăta de parcă ar fi vrut să se arunce din trăsură doar ca să nu o mai audă pe mama sa jubilând.

— Nu-mi vine să cred că ai prins un marchiz, Callie! Și chiar pe *Ralston*! Iar tu, Benedick, continuă contesa-văduvă, întorcându-se spre fiul ei cel mare, nu-mi vine să cred că ai ascuns planurile lui Ralston de mine atâta timp!

— Da, ei bine, Callie și Ralston voiau să-și țină secretă logodna, mamă.

Contesa începu să vorbească animat, în timp ce Benedick ridică dintr-o sprânceană și murmură:

— *De noi toți.*

Piciorul lui Callie se ridică brusc.

— Hei! exclamă Benedick, frecându-și glezna învinețită.

— Ah, iartă-mă, Benny, spuse dulce Callie. Probabil sunt prea emoționată.

Benedick își mijì ochii, iar mama lor spuse:

— Desigur că ești emoționată! Vai! Când mă gândesc! Callie a noastră! Logodită! Cu *Ralston*!

— Mamă, te rog să încerci să nu te dai în spectacol în seara asta, da? imploră Callie. Nu vreau să-l fac de râs pe Ralston.

Benedick și Mariana râseră amândoi la ideea că mama lor ar fi fost capabilă de așa ceva.

— E un pic prea târziu pentru asta, nu crezi, Callie? glumi Benedick.

Trăsura se opri, iar Benedick sări jos ca să-și ajute mama și surorile să coboare. Înainte de asta, contesa mângâie ușor piciorul lui Callie.

— Prostii, Callie. Ralston e suficient de bătrân să știe ce se întâmplă în astfel de momente. Mă va ierta, sunt sigură, fiindcă nu sunt decât o mamă bucuroasă.

Callie gemu, iar mama ei coborî din trăsură.

— Ar fi trebuit să-i cer lui Ralston să fugim, murmură ea.

— Acum știi cum mă simt și eu, spuse Mariana, zâmbind larg.

Apoi făcu cu ochiul și coborî și ea după contesa-văduvă. Până să coboare și Callie, bătrâna contesă începuse deja să urce treptele din fața reședinței Chilton, nerăbdătoare să împărtășească veștile bune tuturor celor dispuși să o asculte. Callie avu sentimentul că urma să aibă parte de cea mai groaznică noapte din viața ei. Își privi frații în ochi și spuse:

— Nu m-ați ajutat deloc.

Cei doi zâmbiră, fără să-și poată ascunde amuzamentul.

— N-ar trebui să-l cauți pe Ralston, Callie? Înainte ca mamă să-și termine vrăjile, spuse săritoare Mariana.

— Deci asta face? Vrăji?

Callie se întoarse și o văzu pe bătrâna contesă, îmbrăcată într-o rochie verde pal - asortată cu o pălărie enormă, din dantelă și pene de struț - vorbind veselă cu Lady Lovewell, lovind-o ușor cu evantaiul pe cea mai mare bârfitoare din înalta societate.

— Dumnezeule, gemu Callie.

— Am încercat și eu rugăciunea, spuse glumeț Benedick, dar nu pare să aibă nici un efect asupra ei. Cred că a făcut un pact cu Creatorul.

— Sau cu altcineva, spuse Callie, ajustându-și șalul și urmându-și mama în timp ce fratele și sora ei izbucniră în râs în urma ei.

Odată ajunsă înăuntru, Callie încercă cu disperare să-l găsească pe

Ralston în mulțimea de oameni din sala de bal. Rămase lângă ușă, încercând să se prefacă neinteresată. Se răsuci într-un semicerc, încet, încercând să-l găsească. Era scundă, ceea ce îi îngreuna mult sarcina. În cele din urmă oftă și porni spre locurile destinate fetelor bătrâne.

Tocmai trecuse de un colț și le zărise pe domnișoara Heloise și pe mătușa Beatrice, când auzi o voce adâncă și cunoscută spunându-i încet, de undeva din dreapta:

— Încotro, împărăteaso?

Callie simți un fior. Se întoarse spre Ralston, bucuroasă că o găsise. Desigur, odată ce ajunse față în față cu el - atât de înalt, de lat în umeri, de chipeș și de impecabil, cu tot cu eșarfa apretată - deveni pe dată timidă. Ce-ar fi putut să-i spună logodnicului ei, pe care îl văzuse ultima oară în dormitor, chiar înainte să se furișeze afară odată cu venirea zorilor?

Ralston ridică din sprânceană, cu îngâmfare, de parcă i-ar fi citit gândurile. Callie auzi primele măsuri ale unui vals, iar Ralston îi luă mâna într-a lui.

— Mi-ar face mare plăcere să dansez primul vals cu logodnica mea, spuse el pe un ton nonșalant.

— Ah, răspunse încet Callie, lăsându-se îndrumată până pe ringul de dans și apoi luată în brațe.

— Deci, spuse Ralston după câteva clipe de tăcere. Încotro te îndreptai?

Callie clătină din cap, nefiind în stare să-și ridice privirea de pe eșarfa lui.

— Nicăieri, spuse ea.

Ralston se trase puțin în spate, înclinându-și capul ca să o privească.

— Callie, spuse el pe un ton căruia nici o femeie nu i-ar fi putut rezista, cu siguranță. Unde mergeai?

— Căutam locurile pentru fete bătrâne, mormăi ea, regretându-și pe dată cuvintele, fiindcă nimeni nu le spunea așa, de fapt.

Ralston clipi o dată, privind spre doamnele bătrâne care făceau câțiva pași mai încolo, apoi înapoi spre ea. Zâmbi cu jumătate de gură.

— De ce?

— Nu... nu știu, spuse Callie, cu obrajii în flăcări.

— Nu mai ești o fată bătrână, frumoasa mea, îi șopti el la ureche.

— Nu-mi spune așa.

Callie privi în jur să vadă dacă se uita cineva înspre ei, cineva care ar fi putut trage cu urechea. I se părea că toată lumea se uita la ei. Mama ei își făcuse repede treaba. Ralston o întoarse într-o piruetă rapidă, atrăgându-i din nou atenția.

— Dar e adevărat, spuse el, prefăcându-se nevinovat. Foarte curând

vei deveni marchiza de Ralston. Nu spun că nu poți socializa în continuare cu domnișoarele Beatrice și Heloise, glumi el, ci doar că va trebui să redenumești zona în care vă întâlniți.

— Aș prefera să valsez cu tine la nesfârșit decât să stau cu ele, milord, zâmbi Callie.

Vorbele ieșiră repede, iar ea se întrebă dacă nu cumva fusese prea îndrăzneață... dacă nu cumva dusese lucrurile prea departe. Până la urmă, lui Ralston nu păruse să-i facă plăcere să se afle în mijlocul înaltei societăți până atunci, și nici nu avea vreun motiv să înceapă să ia parte la evenimentele sociale. Riscă să-i arunce o privire și văzu că ochii lui zâmbeau amuzați.

— Și eu aș prefera asta, milady, spuse el.

Callie își repetă cuvintele lui minunate în minte iar și iar, lăsându-se purtată în piruete de-a lungul încăperii, fericită să știe că vor dansa din nou, și de multe ori, odată ce vor fi căsătoriți. Callie se uită pe lângă Ralston și o văzu pe Juliana privindu-i cu un zâmbet strălucitor pe chip. Se întoarse spre el.

— Le-ai spus fratelui și surorii tale despre noi.

— Am crezut că este mai bine să afle de la mine decât de la mama ta.

Callie se crispă puțin auzindu-l.

— Îmi pare atât de rău, Gabriel, spuse ea. Am încercat să o fac să tacă.

— Ar fi trebuit să nici nu încerci, chicoti el. Las-o să se simtă bine, draga mea.

— O să te răzgândești repede, îl avertiză Callie.

— Atunci cred că ar fi bine să ne bucurăm de generozitate mea cât mai durează, nu-i așa?

Muzica se stinse ușor, iar perechea se opri. Se îndreptă spre Juliana, care se aruncă în brațele lui Callie cu un țipăt de bucurie. Callie râse, dar nu putu să nu se lase și ea purtată de bucuria serii și de vestea că ea și Ralston se vor căsători.

Dar nu avea timp să stea de vorbă, fiindcă începuse un cadril iar Nick veni lângă ei, făcu o plecăciune și o rugă să-i acorde acel dans. Callie acceptă bucuroasă invitația viitorului ei cumnat și cei doi ajunseseră în curând de cealaltă parte a încăperii. După cadril începu un dans popular, iar Callie își găsi imediat partener; apoi un alt cadril, un menuet și așa mai departe, până când descoperi că se bucurase de fiecare dans din prima oră a balului. Se simțea minunat.

Plimbându-se prin sala de bal cu Lord Weston, un tânăr fermecător, unul dintre moștenitorii unui ducat, Callie se întrebă cum de evoluase astfel. De la fata bătrână la frumoasa balului și nu fusese nevoie decât să fie cerută în căsătorie.

Asta o făcu să se oprească. Fusese cerută în căsătorie de Ralston.

Ralston.

Și atunci, de parcă l-ar fi invocat cu gândul, Ralston apăru lângă ea și o luă de braț, îndrumând-o de-a lungul unui perete.

— Te distrezi? întrebă el pe un ton nevinovat.

— Știi foarte bine că da, răspunse ea printre dinți. Ai făcut-o înadins!

Ralston o întoarse repede, luând-o prin surprindere, și trecură printr-o ușă întredeschisă, ieșind din dogoarea sălii de bal într-un balcon mic, izolat.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse el.

Callie se întoarse să-l privească, așa cum era, înconjurat de lumina aurie care se strecura prin crăpătura ușii.

— Tu i-ai făcut pe toți să danseze cu mine! Din cauza listei! Cât de penibil!

Respiră adânc, întorcându-se înapoi spre grădina întunecată.

— Cât de penibil! repetă ea.

— Callie, spuse confuz Ralston, chiar nu înțeleg ce vrei să spui.

Callie își ridică privirea spre cerul înstelat.

— Să dansez fiecare melodie, spuse ea încet. Ralston, n-am dansat în viața mea atât. Să nu-mi spui că n-ai avut nimic de-a face cu asta. Ai văzut și tu lista.

— Ba pot spune că n-am avut nimic de-a face cu asta, protestă el, fiindcă într-adevăr nu s-a întâmplat datorită mie.

Callie se întoarse înapoi spre el.

— De fapt, e foarte drăguț din partea ta că mă ajuți să-mi bifez toate lucrurile de pe listă. Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc.

— Poți să-mi mulțumești, draga mea, spuse el, făcând un pas spre ea, dar chiar n-am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. Vrei să ți-o dovedesc?

Callie îi simțea căldura trupului, binevenită în răcoarea de primăvară.

— Te rog, spuse ea.

— Nu-mi place să te văd dansând cu alți bărbați. Aș prefera să nu mai mergem niciodată la vreun bal, doar fiindcă nu vreau să fiu nevoit să văd cum tot felul de necioplți pun mâna pe tine în feluri indecente.

— N-a fost nimic indecent! exclamă indignată Callie.

— Va trebui să te obișnuiești cu gândul că eu decid ce se cuvine și ce nu.

Ralston se apropie și mai mult. Rămăseseră doar câțiva centimetri între ei acum. Își ridică o mână, dându-i la o parte o șuviță cârlionțată de pe frunte.

— Erau indecenți, spuse el. Mai ales Weston.

— Lord Weston e îndrăgostit nebunește de soția lui, râse ea.

Lady Weston era considerată de departe una dintre cele mai

frumoase femei din Londra.

— Frumusețea ei pălește în comparație cu a ta, spuse pătimaș Ralston, iar vorbele lui erau rostite pe un ton grav, amețitor.

— Chiar n-ai avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat? întrebi Callie, îmbujorându-se.

Ralston clătină din cap, zâmbind.

— Chiar deloc, împărăteaso. Dar nu mă surprinde că au vrut să danseze cu tine. Doar ești remarcabil de frumoasă în seara asta încheie el, ridicându-i bărbia.

— Ah? îngăimă ea, rămasă fără cuvinte.

— Într-adevăr, spuse Ralston, cuprinzându-i obrajii în palme, întorcându-i capul doar cât să se asigure că o săruta în poziția potrivită.

Îi sorbi buzele, tentând-o cu mici sărutări jucăușe de-a lungul buzei ei de jos, moale și plină, apoi o sărută adânc, pătimaș, iar Callie simți că i se taie picioarele. Limba lui mătăsoasă îi mângâie buza de jos, apoi alunecă înăuntru, gustându-i dulceața. Callie oftă, fără să oprească sărutul. Dorea mai mult. Își dorea cu ardoare să fie altundeva, oriunde altundeva, unde puteau să se bucure fiecare de trupul celuilalt. Se lipi de el, tânjind după căldura lui, și simți un fior de foc în stomac. Ralston mârâi surd.

— Ar fi trebuit să mă aștept la asta, Ralston. Bineînțeles că ai scos-o afară s-o mai răvășești puțin. Vrei să te asiguri că ai câștigat?

Callie se trase imediat înapoi auzind vocea care venea dinspre ușa ce dădea în sala de bal. Nu văzuse cine vorbea, dar dezgustul din tonul bărbatului o făcu să simtă un fior de gheață.

Ralston se încordă și se întoarse spre nou-venit, încercând să o ascundă pe Callie în spatele lui.

— Oxford, spuse el, pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Am auzit că urmează să vă căsătoriți, spuse Oxford, iar Callie ieși din spatele lui Ralston ca să îl înfrunte ea însăși pe baron. Mărturisesc că am fost foarte mirat să aflu că ți-ai manifestat acest interes subit în privința lui Lady Calpurnia, Ralston.

— Ai mare grijă ce spui mai departe, Oxford, spuse Ralston printre dinți.

— Dar de ce aș face asta?

Callie îl văzu pe baron clătinându-se la fiecare vorbă. Se întrebă dacă nu cumva era iarăși beat.

— Vezi tu, continuă Oxford, n-am nimic de pierdut. Am pierdut deja, nu-i așa?

Mariana și Benedick ieșiră pe balcon în acea clipă, întrerupând discuția.

— Callie, spuse Mariana, cu respirația întretăiată. Trebuie să vii cu mine.

— De ce? întrebă Callie, făcând ochi mari. Ce s-a întâmplat?

Ochii Marianei îi întâlniră pe ai lui Ralston, serioși și imploratori.

— Din fericire, nimic. Încă, spuse ea, întorcându-se spre sora sa. Dar trebuie să vii cu mine. Chiar acum.

Callie clătină din cap și se trase înapoi până îl simți aproape pe Ralston. Văzu zâmbetul triumfător al lui Oxford, privirea rugătoare a Marianei și pe aceea stoică a lui Benedick, și se întoarse spre Ralston.

— Gabriel? întrebă ea, nesigură, confuză.

— Callie. Mergi cu Mariana, întrerupse Benedick.

— Nu vreau, spuse Callie, întorcându-se spre fratele său. Nu plec nicăieri până nu-mi spune cineva ce se petrece.

Privi spre Mariana.

— Mari?

— Se spune că Oxford și Ralston au făcut un pariu legat de tine, oftă Mariana.

— Ce pariu? întrebă Callie - ideea era atât de ridicolă că o făcu râdă.

— Se zvonește că Ralston a făcut pariu cu Oxford că baronul nu se poate însura cu tine, spuse Benedick, privindu-l fix pe Ralston și abia stăpânindu-și ura. Și când a aflat că Oxford era cât pe ce să te câștige, Ralston te-a cerut el în schimb.

— Se spune că ai fost compromisă, Callie, și că de-asta Ralston... rosti Mariana, fără să poată continua.

— Cât de dramatic, râse Callie încă o dată. Ca să vezi!

Își întoarse privirea spre Ralston, așteptându-se să-l vadă și pe el râzând. Dar expresia marchizului era împietrită, imposibil de citit. Brusc, Callie știu că acesta era adevărul.

— Ah.

Se uită de la Ralston la Oxford, care o privea triumfător.

— Ah!

— Biata fată. Chiar credeai că te vrea, spuse Oxford, rânjind.

— Oprește-te, Oxford, spuse Ralston pe un ton glacial.

— Ați pariat în legătură cu mine? întrebă Callie, întorcându-se spre el. Cu mine?

— Da, spuse Oxford pe un ton lăudăros, de parcă s-ar fi simțit excelent știind că făcuse parte din momentul care îi schimbat viața lui Callie pentru totdeauna. A făcut pariu cu mine că n-o să te pot lua de nevastă. Când și-a dat seama că aș putea să câștig ți-a făcut curte și a dublat pariul ca să se asigure că el va fi învingătorul. Presupun că și faptul că o alianță cu familia ta i-a asigurat surorii lui vitrege un loc în înalta societate a avut de-a face cu asta.

Callie îl privea în continuare pe Ralston.

— E adevărat? Ați făcut un pariu?

Ralston nu spuse nimic. Căuta încă răspunsul potrivit. Dar Callie

știa deja.

Ralston făcu un pas spre ea. Callie se trase înapoi. Mariana îi puse o mână pe spate într-un gest de încurajare, iar marchizul spuse, aproape cu disperare:

— N-a fost așa.

— Cât?

— Callie, șopti Mariana, încercând să evite o scenă, dar Callie ridică o mână în semn că cerea tăcere.

— Cât, milord?

— Două mii de lire, răspunse Ralston, întorcându-și privirea.

Callie simți că i se taie respirația.

— Când? șopti ea.

— Callie...

— Când? repetă ea, mai tare.

— În după-amiaza în care s-a ținut balul de logodnă al surorii tale.

Callie închise ochii.

— În ziua în care m-ai invitat la dans, spuse ea.

Ralston făcu ochi mari dându-și seama când fusese asta.

— Callie...

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Și când ai dublat pariul?

Ralston nu răspunse, iar Callie se întoarse spre Oxford și repetă:

— Când a dublat pariul?

— Joi, spuse Oxford, începând să-și piardă din elan.

„În dimineața în care m-a cerut în căsătorie." Trecuse atât de puțin timp de când Ralston se gândise ultima oară la ea ca la un pariu.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, șopti ea, iar vocea ei era atât de tristă, atât de rănită, că Ralston simți cum i se frânge inima. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu... că n-ai putea...

Se opri, respiră adânc și îl privi în față. Ochii ei mari, căprui, erau plini de lacrimi.

— Te-aș fi ajutat oricum cu Juliana, continuă ea. Aș fi făcut orice mi-ai fi cerut.

Dându-și seama cât de devotată îi era, și de câtă vreme, Callie se simți copleșită. O singură lacrimă i se scurse pe obraz, dar o șterse imediat, nervoasă. Abia mai auzea sunetele balului din spatele ușii deschise. Își simțea pulsul în urechi și nesiguranța ei obișnuită reveni cu forța unui val.

Fusese atât de prostuță. Atât de prostuță.

De câte ori își spusese oare că Ralston era prea bun pentru ea? Că era prea urâțică, prea grăsuță, fără experiență, prea plictisitoare ca să-i stârnească interesul? De câte ori fusese avertizată? De familie, de prieteni, de *amanta* lui, pentru numele lui Dumnezeu. Dar tot își îngăduise să creadă că fantezia era reală. Că, într-o bună zi, stelele se aliniaseră și Ralston se îndrăgostise de ea. Dar el... pariase pe viitorul

ei. Se jucase cu iubirea ei, cu sentimentele ei, de parcă ar fi crezut-o o jucărie bună de aruncat la gunoi după un timp.

Callie se simțea ca și când fusese aruncată la gunoi.

Era ușor de crezut că nu însemna mare lucru pentru el, Era tentant să fie din nou invizibilă, ca o fată bătrână ce era, o creatură pe care oamenii erau obișnuiți să nu o bage în seamă. Iar asta o durea cel mai mult. Callie se îndreptă de spate, își trase umerii înapoi și spuse, pe un ton impasibil:

— Chiar ai câștigat, milord. Nu doar că nu mă voi mărita cu Lord Oxford, dar nu mă voi mărita nici cu tine. Consideră logodna ruptă. Poți să-ți vezi de viața dumitale și să-ți faci de cap cum și cu cine vrei.

Ralston deschise gura să vorbească, să o oprească, să îi explice totul - mândria lui prostească, furia ridicolă, irațională, pe care i-o stârnea idiotul de Oxford - dar Callie îl întrerupse înainte să poată scoate vreun sunet.

— Nu te rog decât să stai cât de departe se poate de mine.

Apoi trecu pe lângă Benedick și Oxford și dispăru în sala de bal, iar Mariana o urmă. Ralston încercă să pornească după ea, simțindu-se prins în ghearele nesiguranței, simțindu-se mândru de forța ei nebănuită, de încrederea cu care îi vorbise, de faptul că aleasa lui nu era dispusă să facă nici un compromis. Voia să o prindă din urmă și să-i spună întreg adevărul - că nu-i păsa de debutul Julianei, de reputația familiei sale sau de orice altceva.

— Las-o în pace.

Cuvintele dure și grele veniseră din partea contelui de Allendale, care se așezase între Ralston și ușa care ducea spre sala de bal din clipa în care sora sa fugise.

— N-am vrut să o rănesc. Pariul nu înseamnă nimic. Nu-mi trebuie bani, Allendale. Știi asta.

— Da, știu asta. Și nu înțeleg de ce naiba ai continuat jocul tău ridicol, spuse Allendale, nemișcat, înfruntându-l pe Ralston. Și totuși, i-ai făcut rău oricum. Dacă te mai apropii de ea vreodată o să te fac una cu pământul. Oricum vom avea destule probleme cu logodna ruptă.

— Logodna nu e ruptă, spuse Ralston pe un ton categoric.

— Las-o baltă, Ralston, spuse vesel Oxford. Nu merită.

Ralston se întoarse spre baron; aproape îl uitase, dar acum își aminti că Oxford îi răpise cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

— Ce-ai spus?!

— Am spus că nu merită, insistă Oxford, fără să observe grimasa de pe chipul lui Ralston și felul în care trupul i se încordase. Fetele bătrâne abia așteaptă să se culce cu cineva, dar să nu-mi spui că ai de gând să te lipești de una atât de urâtă și de plictisitoare. Deși, din câte

am înțeles, abia aștepta să-și ridice poalele pentru tine... presupun că e ceva.

Benedick se încordă, iar Ralston se simți invadat de o furie arzătoare auzindu-l vorbind atât de obscen despre femeia pe care el intenționa să o ia de soție. Fiindcă nu mai încăpea nici o urmă de îndoială: Callie avea să-i fie soție. Iar Oxford, beat sau nu, avea să plătească pentru cuvintele lui.

Ralston se întinse și îl prinse pe Oxford de reverele hainei, apoi îl trânti de peretele de piatră de la marginea balconului. Puterea loviturii îi tăie respirația. Baronul se prăbuși, gâfâind, la pământ, strângându-și haina în dreptul pieptului.

Ralston privi creatura mârșavă de la picioarele sale și spuse:

— Tocmai ai pătat onoarea viitoarei mele marchize. Alege-ți secunzii. Ne vedem în zori.

Apoi Ralston se răsuci pe călcâiele sale elegante și îi spuse lui Benedick:

— După ce termin cu el, voi veni după sora ta. Iar dacă intenționezi să mă oprești, îți sugerez să ai alături de tine o armată.

CAPITOLUL 24

Callie își șterse lacrimile. Stătea ghemuită pe un fotoliu, la fereastra dormitorului ei, și se gândea la tot ce se întâmplase.

Cum putea oare să mai trăiască fără el? Și, în același timp, oare putea trăi știind că fiecare clipă pe care o petrecuseră împreună nu însemnase nimic pentru el - ci fusese doar ca să câștige un pariu și pentru a asigura debutul surorii sale în înalta societate?

Nu era posibil. Fiecare fibră din ființa ei respingea gândul că Ralston o folosise atât de grosolan. Dar lordul nu negase. Și de ce să nu creadă, până la urmă? Marchizul de Ralston - un desfrânat notoriu - nu s-ar fi dat în lături nici o clipă să o folosească pentru scopurile lui mârșave. Și nu o făcuse oare? Chiar de la început? O sărutase ca să o convingă să-i ajute sora. De ce să se fi schimbat apoi?

Callie crezuse că Ralston se putea schimba totuși - chiar dacă trăise zeci de ani disprețuind orice însemna iubire, crezuse că asta era deja o amintire pentru el. Că îl putea iubi suficient de mult cât să-i demonstreze că merita să-i pese, să aibă încredere. Că îl putea transforma în bărbatul la care visa de atâția ani.

Acesta era adevărul cel mai greu de suportat - că Ralston bărbatul pe care îl iubea de peste un deceniu, nu fusese niciodată real. Nu

fusese niciodată acel Odiseu tăcut și puternic; nici Darcy cel rezervat; nici Antoniu cel puternic și pasional. Fusese doar Ralston, arogant și desfrânat, un om în carne și oase și atât.

Și nici nu se prefăcuse a fi altcineva. Nu o mințise că ar fi iubit-o, nu o făcuse să creadă că era mai mult decât părea. Spusese chiar el că nu avea nevoie de ea decât de dragul Julianei.

Pentru Juliana și pentru două mii de lire. Deși nu avea nevoie de bani. Ceea ce aproape că făcea lucrurile și mai rele. Callie își plecă fruntea și începu din nou să plângă. „Ah, Callie. Cum de ai ajuns să fii atât de proastă?"

Chiar și când ajunsese să-l cunoască pe Ralston cel adevărat - Ralston, care nu era un erou - Callie tot nu văzuse adevărata lui față. Și, în loc să știe că va sfârși cu inima frântă se îndrăgostise; nu de fantezia ei, ci de acest nou Ralston, un Ralston plin de vicii.

Și, deși sperase din tot sufletul să-l vadă schimbându-se, mai devreme fusese martoră la o cu totul altă metamorfoză. Nu a lui ci a ei. Deși în mare parte i se datora lui.

Callie privi lista mototolită și pătată pe care o ținea în mână fără să o vadă. Lista care începuse ca fiind a ei și devenise cumva a lor. I se strânse inima dându-și seama că Ralston făcuse și el parte din viața acestei noi Callie, Callie cea aventuroasă, care se lăsase purtată prin toate experiențele de pe listă. Ralston o schimbase pentru totdeauna.

Oare cum mai putea trăi cu inima frântă? Cum va putea uita că-l iubește atât de mult?

Nu știa.

Știa însă că nu mai suporta să petreacă nici o clipă în camera ei. Sări din scaun și traversă camera cu pași mari, deschise ușa și merse în tăcere până în camera de lucru a lui Benedick. Voia să încerce din nou să se îmbete. Bărbații păreau să se simtă bine dacă făceau asta când erau demoralizați. De ce să nu încerce și ea?

Intră în cameră, dar se opri lângă ușă. Fratele ei stătea la birou, cu privirea pierdută. Se întoarse spre ea auzindu-i pașii pe podea, iar Callie îi văzu chipul posomorât.

— Callie, spuse el, iar felul în care îi rosti numele îi făcu ochii să se umple din nou de lacrimi. E ora patru dimineața.

— Îmi pare rău, spuse ea, trăgându-se înapoi.

— Nu, spuse Benedick, făcându-i semn să intre. Rămâi.

Callie se supuse. Închise ușa în urma ei, încet, apoi merse și se așeză într-un fotoliu tapițat, în fața lui Benedick. Își strânse genunchii la piept.

— Știi, spuse ea, cu vocea tremurătoare, când eram mică, stăteam aici în scaun și îl priveam pe tata cum scria la biroul de-acolo. Multă vreme n-am înțeles de ce avea atât de lucru. Adică, mă gândeam, toate lucrurile - titlul, casa, pământurile - erau ale lui oricum, nu-i așa?

Benedick încuviință auzind-o.

— Și eu credeam la fel, spuse el. Imaginează-ți cât de surprins am fost când am descoperit că toate astea înseamnă de fapt muncă în plus pentru mine și că tata nu se prefăcea atunci când lucra.

— E uimitor, spuse Callie, zâmbind printre lacrimi. Iarăși sunt aici, în cămașa de noapte, dar tu ești cel care lucrează acum. Cât de puțin s-au schimbat lucrurile.

Benedick o privi în ochi.

— Callie?

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji în tăcere, Callie clătină din cap, coborându-și privirea și mototolind poalele cămășii de noapte în mâini.

— Credeam că-l pot schimba, spuse ea.

Benedick oftă.

— Dar văd că nu. Deși... credeam doar că-l pot convinge să mă iubească.

Benedick rămase tăcut multă vreme, gândindu-se la cuvintele ei.

— Callie... dragostea crește. Nu toată lumea se îndrăgostește la prima vedere, cum s-a întâmplat cu mama și tata. Cu Mariana și Rivington. Ralston e singur de mulți ani.

— Îl iubesc, șopti Callie, iar lacrimile i se întețiră.

— Și nu e posibil ca și el să te iubească totuși?

— A pus pariu pe viitorul meu pentru două mii de lire, Benny.

Benedick zâmbi slab.

— De acord, s-a purtat ca un imbecil când a făcut asta... dar tot cred că pariul lui a fost altceva decât o prostie făcută din orgoliu.

— Din orgoliu?

— Da, încuviință Benedick.

— Voi, bărbații, sunteți cât se poate de bizari, spuse Callie, clătinând din cap. Apoi ridică din umeri. Dar asta nu înseamnă că mă iubește. Nu sunt sigură nici că-i pasă de mine, câtuși de puțin.

— Nu fi ridicolă.

Benedick așteptă ca sora lui să-l privească.

— Mi-ar face mare plăcere ca tu și Ralston să nu vă mai întâlniți niciodată, Callie, după scandalul pe care l-ați provocat în seara asta - ca să nu mai vorbim de nenumăratele scandaluri pe care le-ai provocat fără să știu - deși n-aș vrea să știu de ele oricum.

Făcu o pauză.

— Dar uiți că am vorbit și eu cu Ralston ieri-seară. A venit la mine înainte să te caute în bibliotecă. Ține la tine. Știu asta, altfel nu i-aș fi dat niciodată binecuvântarea mea.

— Te înșeli, șopti Callie. Credeam că îl pot iubi destul pentru amândoi. Dar nu pot.

Se lăsă tăcerea. Benedick o privi pe Callie, care plângea. După

câteva clipe spuse:

— Callie... Ralston l-a provocat pe Oxford la duel în seara asta.

Callie își ridică privirea, tresărind. Era sigură că nu-l auzise bine.

— Poftim... pardon?

— L-a provocat pe Oxford la duel, repetă Benedick.

Callie clătină din cap, încercând să-și limpezească gândurile amestecate.

— Nu poate fi adevărat. Ești sigur că el a fost? Nu St. John? Sunt gemeni, să știi. E ușor să-i încurci.

— Da, Callie. Știu că sunt gemeni. Și sunt foarte sigur că cei care se vor duela sunt Ralston și Oxford, pentru că am fost martor la toată discuția. Și, având în vedere că se duelează pentru tine...

— Pentru mine? țipă Callie. Ralston nu s-ar duela niciodată pentru mine. Nu merită să-și rișteviața pentru mine. Adică nu mă iubește, Benedick, pufni ea, întâlnindu-i privirea îngrijorată.

Benedick nu spuse nimic, iar Callie se gândi mai bine la ceea ce tocmai auzise.

— Ah. Vai, Dumnezeule!

— Poate că nu te iubește, Callie. Dar pun pariu că simte ceva măreț pentru tine, altfel n-ar fi afară cu Oxford chiar acum, alegându-și secunzii.

Risca totul pentru ea. Dacă asta nu însemna că se schimbase, oare ce semn mai aștepta? Callie făcu ochi mari și se întinse peste birou, luându-l de braț pe Benedick.

— Dumnezeule! Benedick, trebuie să mă duci la ei.

— Callie... rosti Benedick, clătinând din cap. Nu pot face asta. Știi și tu.

Callie sări din scaun, alarmată.

— Benedick! Ar putea să moară!

Apoi fugi din cameră, urcă scările și se întoarse în dormitorul ei. Benedick o urmă îndeaproape. Callie deschise ușa dulapului și scoase o rochie dinăuntru.

— Ar putea să moară! țipă ea.

Benedick închise ușa în urma lui și încercă să o liniștească pe Callie, vorbindu-i încet, ferm:

— Nu va muri, Callie. Duelurile sunt mult mai sigure acum.

Callie se întoarse spre el, cu brațele pline de muselină.

— Deci n-am înțeles eu bine, Benedick? „Douăzeci de pași, întoarceți-vă, foc?” Cu un pistol? Un pistol încărcat?

— Ei bine, da, recunoscu Benedick. Dar de obicei nu se așteaptă nimeni să moară cineva. Adică poți face închisoare dacă ucizi pe cineva în duel, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ah, deci e ca un acord între doi gentlemeni?

— Exact.

— Ceva de formă, fără vreun scop anume?

— Chiar așa, spuse Benedick, mulțumit că se făcuse înțeles.

Callie își miji ochii.

— Și dacă unul din acei doi gentlemeni nu știe să țintească bine?

Benedick deschise gura, apoi o închise la loc. Callie clătină din cap și se strecură după paravan să se schimbe.

— Mă vei duce acolo, spuse ea.

O clipă mai târziu, cămașa ei de noapte zbură peste paravan. Benedick își ridică mâinile în aer, furios că era prins într-o astfel de postură, și se întoarse cu spatele la paravan.

— Nu te duc, Callie, spuse el. Vei aștepta aici, ca orice femeie.

— Categoric nu! Nu mai sunt slabă și ușor de controlat!

— De parcă ai fi fost vreodată slabă și ușor de controlat!

Benedick se întoarse. Callie era îmbrăcată deja, și tocmai se încălța cu o pereche de cizme. Ochii îi sclipeau.

— Ai două variante, Benedick. Fie mă însoțești ca un bun frate, fie te dai la o parte și mă lași să călătoresc singură prin Londra în toiul nopții.

— Nu-i vei găsi niciodată.

— Prostii. Uiți că știu anumite locuri din orașul nostru. Sunt sigură că toată lumea bună a aflat deja că unul dintre cei mai cunoscuți aristocrați din Londra se va duela.

— Te încui în casă! spuse Benedick, făcând ochi mari.

— Atunci cobor pe fereastră, anunță Callie.

— La naiba, Callie!

— Benedick, îl iubesc! Îl aștept de zece ani. Și l-am avut pentru o zi și-atât, apoi am stricat lucrurile. Sau el a greșit. Nici nu știu. Dar să nu crezi că n-o să lupt ca să-l salvez.

Rămaseră față în față, cu vorbele grele atârnând între ei.

— Te rog, Benny, spuse Callie încet, rugător. Îl iubesc.

Contele de Allendale oftă lung.

— Doamne, apără-mă de surori. Plec să chem trăsura.

— Ești sigur că vrei să faci asta? întrebă Nick, sprijinindu-se de un frasin singuratic și strângând din umeri ca să se apere de ceața rece a dimineții în timp ce Ralston își verifica pistolul. Ai putea fi ucis.

— Nu voi fi ucis, spuse distras Ralston, privind câmpul vast pe care Oxford îl alesese pentru duelul lor.

— Bărbați mai buni decât tine au spus același lucru, Gabriel. Nu vreau să fiu nevoit să te bag în pământ.

— Ți-ar prinde bine, spuse morbid Ralston, umplându-și meticulos pistolul cu praf de pușcă. Ai fi marchiz.

— Mulțumesc, dar sunt lângă tine de îndeajuns de mult timp, încât să știu că nu vreau să fiu marchiz.

— Atunci voi face tot posibilul ca să-mi păstrez titlul.

— Excelent.

Se lăsă tăcerea. Cei doi frați așteptau ca Oxford și secundul lui să-și facă apariția. Duelul trebuia să înceapă în zorii zilei; o lumină palidă, cenușie, răpise culorile peisajului de primăvară, transformându-l în ceva sinistru.

După câteva minute lungi, Ralston spuse:

— Nu-i pot permite să scape după ce a spus așa ceva despre ea, Nick.

— Înțeleg.

— Merită mult mai mult.

— Te merită pe tine. Viu.

Ralston se întoarse spre fratele său și îl privi ferm în ochi.

— Promite-mi ceva, spuse el.

— Nu, răspunse Nick, știind deja ce voia să spună fratele său.

— Ba da. Trebuie. Ești fratele și secundul meu. Nu ai de ales, trebuie să-mi auzi ultima dorință și să o duci la îndeplinire.

— Dacă asta e ultima ta dorință, atunci te voi urma în iad și te voi trage la socoteală.

— Oricum, spuse Ralston, ridicându-și privirea spre cer și strângându-și pardesiul mai bine. Promite-mi că vei avea grijă de ea.

— Tu vei avea grijă de ea, tu însuți, frate.

Ochii lor albaștri se întâlniră.

— Îți jur ție și lui Dumnezeu că voi avea grijă de ea. Dar dacă se întâmplă cumva să mor în dimineața asta, promite-mi că vei avea grijă de ea. Promite-mi că-i vei spune...

Ralston se opri.

— Ce să-i spun?

Ralston trase adânc aer în piept, simțind că i se strânge inima.

— Promite-mi că-i vei spune că am fost un idiot. Că nu mi-a păsat de bani nici o clipă. Că noaptea trecută am fost îngrozit la gândul că am pierdut-o... și mi-am dat seama că ea era cel mai important lucru pe care îl avusesem vreodată... Și că, pentru că am fost arogant și n-am vrut să-mi accept sentimentele, deși le știam de atâta timp...

Se opri o clipă.

— Ce naiba am făcut?

— Se pare că te-ai îndrăgostit.

Ralston se gândi la asta. Ralston cel dinainte ar fi pufnit auzind așa ceva - era o noțiune atât de banală, și de necrezut și îngrozitoare - dar cel de acum se simți încălzit până în vârful unghiilor la gândul că era posibil să se fi îndrăgostit de Callie. Și că se putea ca ea să-l iubească la rândul ei. Poate că într-adevăr „se îndrăgostise”.

Nick continuă, zâmbind mulțumit:

— Vrei să-ți spun ce-aș face eu dacă aș afla că am fost un măgar

notoriu și am pierdut-o pe singura femeie pe care am dorit-o vreodată?

Ralston își miji ochii.

— Presupun că nu te pot opri.

— Chiar așa, spuse Nick. Ascultă-mă: n-aș sta în cine știe ce câmp uitat de lume, pe un asemenea frig, așteptându-l pe idiotul de Oxford să tragă în mine. Aș da naibii acțiunea asta ridicolă, aș găsi-o pe acea femeie și i-aș spune că m-am purtat ca un măgar notoriu. Apoi aș face tot posibilul să o conving că merit o șansă, deși sunt un măgar notoriu. Apoi aș duce-o imediat la cel mai apropiat vicar și aș lua-o de nevastă. Și aș lăsa-o grea.

Ralston și-o imagină pe Callie, însărcinată cu un fiu sau o fiică, și închise ochii, simțindu-se cuprins de un val de plăcere.

— Credeam că dacă îmi permit să o iubesc voi suferi și eu ca și tata. Credeam că asta mă va face slab. Ca el.

— Nu semeni deloc cu tata, Gabriel.

— Înțeleg asta acum. Ea m-a făcut să înțeleg.

Ralston se opri, amintindu-și ochii ei mari și căprui, zâmbetul ei larg, strălucitori.

— Dumnezeule, m-a făcut să mă schimb atât de mult.

Ultimele lui cuvinte, pline de uimire și mirare, fură întrerupte de un strigăt din partea cealaltă a câmpului. Oxford, secundul său, Lord Raleigh, și un doctor se apropiau. Nick înjură în barbă.

— Îți mărturisesc că speram ca Oxford să fie atât de mahmur după seara trecută, încât să nici nu mai țină minte.

Luă pistolul lui Ralston și merse să stabilească regulile cu Raleigh. După cum se obișnuia, Oxford se apropie de Ralston cu mâna întinsă - și ochii temători.

— Deși probabil nu mai contează, Ralston, îmi cer scuze pentru ce am spus despre Lady Calpurnia. Și să știi că n-am cele două mii de lire chiar acum, dar voi face rost de bani ca să-mi plătesc datoria.

Ralston se încordă auzindu-l vorbind de pariul lor prostesc, pariul care provocase atâta suferință și durere. Ignoră mâna pe care Oxford i-o întindea și îl privi în ochi.

— Păstrează-ți banii, spuse el. O am pe ea. Atâta vreau.

Adevărul a ceea ce tocmai spusese îl copleși. Ideea duelului îl epuiza cu totul, acum că tocmai descoperise cât de mult voia să fie cu Callie. De ce stătea în frig și în ceață în loc să se furișeze în conacul Allendale, să se strecoare în patul ei cald și primitor și să-și ceară scuze până când ea avea să-l ierte și să se mărite cu el?

Nick și Raleigh se întoarseră repede, nerăbdători să termine odată. Raleigh îi spuse regulile lui Oxford, iar Nick îl luă pe Ralston departe și spuse:

— Douăzeci de pași, te întorci și tragi. Și știu dintr-o sursă sigură că

Oxford plănuiește să tragă fără țintă.

Ralston încuviință. Dacă Oxford trăgea prost, ambii își păstrau și onoarea, și viața.

— Și eu voi face la fel, spuse el, dându-și jos pardesiul și primind pistolul de la Nick.

— Bun.

Nick își puse pardesiul pe braț.

— Hai să terminăm odată, bine? Am înghețat.

— Unu... Doi...

Ralston și Oxford stăteau spate în spate. Raleigh începu să le numere pașii.

— Cinci... Șase...

În timp ce își număra pașii, Ralston se gândi la Callie, la ochii ei strălucitori, la zâmbetul ei cald.

— Doisprezece... Treisprezece...

Callie, care dormea probabil în acea clipă.

— Șaisprezece... Șaptesprezece...

Abia aștepta să termine cu Oxford ca să poată merge la ea. Avea de gând să-și ceară scuze, să-i explice totul, să o implore să-i devină soție și...

— Opriți-vă! Nu!

Strigătul veni de undeva din cealaltă parte a câmpului. Ralston se întoarse într-acolo. Știu că era Callie chiar înainte să o vadă alergând spre el. Și nu se gândi decât că Oxford intenționa să tragă pe-alături, iar dacă ținea înspre ea... Ralston nu se oprea. O luă la fugă.

— Douăzeci!

Răsună un singur foc de armă.

Ralston căzu în genunchi, iar ochii lui îi întâlniră pe ai lui Callie, mari și căprui - ochii la care se gândise toată dimineața Callie făcu ochii mari, îngrozită, deschise gura și scoase un țipăt care sparse tăcerea dimineții. Nick înjură, iar Benedick strigă:

— Doctore!

— Am tras fără să țintesc! țipă Oxford.

Când simți glonțul, Ralston nu gândi decât: „N-am apucat să-i spun că o iubesc”.

Callie se prăbuși în genunchi în fața lui, dându-i haina deoparte, pipăindu-i pieptul cu mâinile, căutându-i rana.

Trăia.

Ralston se simți cuprins de ușurare, un sentiment fierbinte, descumpănitor. O privi, repetându-și iar și iar că trăia și că nu pățise nimic, până când se convinse singură că totul era bine. Sentimentele care i se învălmășiseră în minte chiar înainte să fie împușcat - teama că se putea s-o fi pierdut, că putea să fie rănită - îi tăiară respirația.

Când Callie îi ridică brațul, Ralston șuieră de durere. Ea îngheță,

privindu-l printre lacrimi.

— Unde te doare? întrebă.

Ralston înghiți în sec văzând-o atât de îngrijorată, de îndurerată, de îndrăgostită. Ar fi vrut să o ia în brațe. Dar mai întâi voia să o scuture bine.

— Ce naiba cauți aici? explodă el, fără să-i pese că ea rămase înmărmurită.

— Gabriel, spuse încet Nick, tăindu-i mâneca de la haină cu un cuțit, ai grijă.

— N-am de ce!

Ralston se întoarse înapoi spre Callie.

— Doar nu-ți închipui că poți să te plimbi prin Londra oricând ai chef!

— Am venit să te salvez... începu Callie, apoi se opri.

Ralston râse gros.

— Ei bine, în schimb, se pare că din cauza ta am fost împușcat.

Oxford veni și el lângă ei și spuse iarăși:

— Am tras pe alături!

Ralston abia dacă îl băgă în seamă.

— Gabriel, avertiză Nick, sfâșiindu-i mâneca de la haină. Ajunge.

Ralston tresări. Era sigur că lui Nick îi făcea plăcere să-l vadă suferind.

— Și tu! spuse el, întorcându-se spre Benedick. Ce naiba e în capul tău? De ce ai adus-o aici?

— Ralston, știi la fel de bine ca și mine că nu poate fi oprită.

— Trebuie să-ți controlezi femeile, Allendale, spuse Ralston, întorcându-se înapoi spre Callie. După ce ne căsătorim, îți jur că o să te închid în casă.

— Gabriel! spuse furios Nick.

Lui Ralston nu-i păsa. Se întoarse spre fratele său, iar doctorul se apropie să-i studieze rana.

— Putea să moară! spuse el.

— Dar tu?

De data asta, Callie era cea care vorbise. Neliniștea ei de până atunci își găsise în sfârșit o eliberare: furia.

— Dar tu și planul tău idiot? Doar nu sperai să-mi speli onoarea jucându-te cu pistoalele tale la mama naibii, și încă împotriva lui *Oxford*?

Rosti numele baronului cu dezgust.

— De parcă ați fi doi copii! Ce lucru ridicol, inutil, bărbătesc... cine se mai *duelează* în secolul ăsta?

— Am tras pe alături! interveni Oxford.

— Of, Oxford, nimănui nu-i pasă, spuse Callie.

Apoi se întoarse spre Ralston.

— Ți-ai făcut griji pentru mine? Dar tu ce crezi c-am simțit știind că te-aș fi putut găsi mort? Dintre toate lucrurile egoiste pe care le-ai făcut la viața ta, Gabriel... - și sunt sigură că au fost multe... - ăsta e cel mai arogant și mai enervant la care te-ai gândit vreodată.

Începuse deja să plângă și nu părea că se va opri prea curând.

— Și eu ce se presupune că am să fac dacă tu *mori*?

Văzându-i lacrimile, Ralston se înmuie brusc. Nu suporta gândul că ea își făcuse griji pentru el. Îl împinse pe doctor deoparte și îi cuprinse chipul lui Callie în palme, ignorând durerea din braț. O trase aproape și îi spuse ferm:

— N-am de gând să mor, Callie. E doar o rană superficială.

Callie îi spusese același lucru nu demult, când se duelaseră la club. Ralston zâmbi slab.

— Ce știi tu despre răni superficiale? întrebă ea.

— Iat-o pe împărăteasa mea, zâmbi Ralston, sărutând-o încet, fără să-i pese că erau priviți. Acum vom avea cicatrici asemănătoare.

Ochii lui Callie se umplură din nou de lacrimi privindu-i rana.

— Nu voi muri, draga mea, repetă el. Voi mai trăi multă, multă vreme.

Callie ridică dintr-o sprânceană - cu un gest pe care îl deprinsese de la el.

— Nu știu dacă să te cred, Gabriel. Se pare că nu tragi prea bine cu pistolul.

Ralston își miji ochii spre Nick, care râse auzind vorbele lui Callie, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Dacă vrei să știi, Calpurnia, țintesc chiar foarte bine, când nu-mi fac griji că te-ai putea nimeri în calea unui glonț.

— De ce îți făceai griji pentru mine? Tu te duelai, nu eu!

Doctorul pipăi rana, trimițându-i un junghi de dureri prin braț.

— Milord, spuse el, mă tem că va trebui să scot glonțul. Nu va fi prea plăcut.

Ralston încuviință, iar doctorul începu să scoată mai multe instrumente sinistre din geanta lui. Callie le privi neliniștită și spuse:

— Ești sigur că vrei să faci asta aici, doctore? Poate ar fi mai bine să mergem într-un loc mai puțin... rustic?

— Aici e un loc la fel de bun ca oricare altul, milady, răspunse amabil doctorul. Nu e primul glonț pe care l-am scos astfel, și sunt sigur că nu va fi nici ultimul.

— Înțeleg, spuse Callie, deși tonul ei spunea exact contrariul.

Ralston o strânse cu mâna liberă și spuse, pe un ton nerăbdător, cum nu-l mai auzise niciodată:

— Callie... pariul.

Callie clătină din cap.

— Nu-mi pasă de pariul tău prostesc, Gabriel.

— Și totuși - el tresări când doctorul îi pipăi din nou rana - am fost un idiot.

Callie privi sceptică mișcările doctorului, apoi încuviință:

— Chiar așa. Dar și eu am fost o idioată - fiindcă am crezut ce era mai rău. Apoi Benedick mi-a spus că erai aici... și am fost atât de îngrijorată la gândul că ai putea fi împușcat. Deși ai fost împușcat din vina mea până la urmă.

— Mai bine decât să fii tu rănită - fiindcă asta m-ar fi făcut să sufăr enorm. Vezi tu, împărăteaso, se pare că m-am îndrăgostit până peste cap de tine.

Callie clipi de două ori, cu ochi mari, de parcă nu i-ar fi înțeles cuvintele.

— Poftim? șopti ea.

— Te iubesc. Îți iubesc numele extravagant, fața frumoasă, inteligența, lista ta ridicolă, simțul aventurii, care presupun că va fi *adevăratul* motiv al morții mele într-un final. Și am vrut să-ți spun asta înainte să te împuște cineva din greșeală.

Bărbații din jur se întoarseră la unison, stânjeniți și nerăbdători să îi lase pe cei doi în intimitatea momentului, deși Callie și Ralston nu erau singuri, iar marchizul era rănit. Lui Callie nu-i păsa că erau de față martori, ci doar avea nevoie de confirmarea că înțelesese bine. Fără să-și ia privirea de la Ralston, spuse:

— Eu... tu... ești sigur?

Ralston zâmbi pieziș.

— Destul de sigur. Te iubesc. Și sunt pregătit să te iubesc o viață întreagă.

— Chiar așa? zise Callie, zâmbind ca o fetiță căreia i se spusese că putea primi o porție dublă de budincă la cină.

— Chiar așa. Dar mai e un lucru.

— Orice, se repezi Callie - nu-i păsa ce voia, atâta timp cât o iubea.

— Nick! strigă Ralston, iar Nick se întoarse înapoi spre el. Dă-mi pistolul. Callie are nevoie de el.

Callie râse, înțelegând imediat ce voia să spună, iar glasul ei le atrase atenția celorlalți.

— Gabriel, nu!

— Ah, ba da, mica mea diavoliță, spuse el cu vocea amuzată și drăgăstoasă. Vreau să termini cu lista ta. E un pericol și pentru reputația ta, și pentru mine, firește. Și, din moment ce tocmai ai bifat „Să asist la un duel", sunt sigur că vrei să ucizi două păsări cu o singură piatră, ca să zic așa. Așa că ai ocazia să tragi cu pistolul.

Callie îl privi lung în ochi, citindu-i gândurile, apoi zâmbi larg și spuse:

— În regulă, o să o fac. Dar doar ca să-ți fac ție pe plac.

Râsul lui se auzi pe tot câmpul, chiar dacă rana din braț îl făcea să

se strâmbe de durere.

— Cât de generoasă ești, spuse el.

— Desigur, îți dai seama ce se va întâmpla după ce bifezi și asta?

Ralston miji ochii.

— Ce?

— Va trebui să încep o nouă listă.

— Nu, Callie, gemu el. A trecut vremea listelor. E un miracol că i-am supraviețuit și celei actuale.

— Noua mea listă va avea doar un singur obiectiv.

— Sună foarte periculos.

— Chiar așa, spuse fericită Callie, mai ales pentru reputația ta.

— Despre ce e vorba? întrebă el, curios.

— Să conving un libertin să se schimbe.

Ralston ezită, înțelegând ce voia să spună. Apoi o trase la pieptul lui și o sărută pe îndelete. Când se trase înapoi, își lipi fruntea de a ei și îi șopti:

— S-a făcut.

EPILOG

Callie încercă să pară nonșalantă când evadă din sala de bal a familiei Worthington și coborî treptele de piatră care dădeau în grădinile din spate. Era întuneric afară. Simți un fior când intră în labirintul din gard viu. Întunericul, căldura serii de vară și parfumul dulce de levănțică adiind dinspre straturile de flori îi gâdilau simțurile pe măsură ce își croia drum prin labirint.

După duel se răspândise vestea că Lady Calpurnia Hartwell și marchizul de Ralston fuseseră văzuți îmbrățișându-se scandalos și încă în public. De parcă asta nu ar fi fost destul, se îmbrățișaseră pe un câmp care fusese, câteva clipe mai devreme, locul de desfășurare al unui *duel*.

Callie ajunse într-un spațiu deschis, în mijlocul căruia strălucea o fântână de marmură. Se opri la intrare. Locul îi era cunoscut chiar și acum, după atâția ani. Inima începu să-i bată tot mai repede pe măsură ce se apropia de fântână. Ajunse lângă ea și își plimbă degetele prin apa rece ca gheața, care curgea prin statuia de heruvimi.

Apoi, simți cum două brațe puternice o înconjoară de la spate, lipind-o de un piept lat și ferm. Nu-și putu stăpâni un zâmbet când Ralston îi șopti în ureche:

— Nu eram sigur la ce să mă aștept când servitorul mi-a dat

invitația ta. O întâlnire clandestină... cât de scandalos.

O sărută fierbinte, pe ceafă și îi trimise un fior pe șira spinării.

— Lady Ralston, ești o amenințare serioasă la adresa reputației mele.

Callie oftă, lăsându-se mângâiată, apoi răspunse:

— Nu uita, milord, că am învățat totul de la tine.

Se răsuci în brațele lui, plimbându-și degetele prin părul lui, privindu-l în ochi.

— M-ai transformat într-o femeie libertină.

Da, ambele reputații avuseseră de suferit.

Deși nu le păsa deloc.

Se căsătoriseră la mai puțin de două săptămâni după duel. Oxford dezmințise toate zvonurile legate de pariuri, dueluri și faptul că o curtase vreodată pe Callie, iar Ralston era atât de îndrăgostit de noua lui soție, încât era greu de presupus că cei doi nu se căsătoriseră din dragoste. Înalta societate părea dispusă să le ierte marchizului și proaspetei sale marchize orice comportament scandalos din trecut.

— Sunt atât de norocos că soția mea e la fel ca mine, spuse el, sărutând-o cu atâta pasiune că ea simți că i se taie genunchii. Poți să mă ademenești oricând în întuneric, dragostea mea. De fapt... se opri ca să-i sărute gâtul, iar buzele lui lăsară în urma lor o dâră de foc - mi-ar plăcea să mă duci acasă și să-ți faci de cap cu mine. Crezi că am putea pleca chiar acum?

Callie râse - fiecare clipă din conversația lor scandaloasă îi făcea o plăcere imensă.

— E primul bal la care participăm ca soț și soție, așa că nu cred că putem fugi în noapte dacă mai vrem să fim invitați vreodată undeva.

Ralston îi mângâie gâtul cu limba și îi prinse un sân în palmă, murmurând:

— Oare ar fi atât de grav? Gândește-te la toate lucrurile pe care le-am putea face acasă, în schimb. Te asigur, draga mea, că ai avea parte de seri mult mai interesante.

Callie chicoti auzindu-l, dar sunetul se transformă într-un oftat când Ralston îi atinse sfârcul întărit pe deasupra rochiei.

— Ei bine, da, dar cred că Juliana ar fi supărată dacă n-ar mai avea ocazia să iasă în societate. Începe să se simtă ca acasă, nu crezi?

Ralston o privi gânditor.

— Chiar așa. N-am apucat să-ți mulțumesc că ai convins-o să stea cu noi.

— Nu-mi pot închipui de ce ar vrea vreo femeie, soră sau nu, să te părăsească după ce te-a cunoscut, Gabriel, zâmbi Callie. Mă tem că pe mine mă vei avea pe cap toată viața.

— Excelent, spuse el, lipindu-și buzele de ale ei, fiindcă nu te voi lăsa să pleci niciodată.

Se sărutară cu pasiune, desfătându-se cu prezența celuilalt clipe îndelungate, iar apoi Callie se trase puțin înapoi și îl privi în ochi.

— Cred că te iubesc de-o viață, spuse ea.

— Iar eu te voi iubi cât trăiesc, împărăteaso, spuse el, iar lumina lunii îi făcu ochii să strălucească.

Callie își lăsă capul pe spate, zâmbind spre cerul înstelat. Ralston simți că i se taie răsuflarea. Era atât de frumoasă, atât de minunată.

— Știi că prima oară când mi-ai spus „împărătească" eram chiar aici? În această grădină?

Ralston își lăsă capul într-o parte, gândindu-se.

— Cum se poate?

Callie se desprinse din brațele lui și merse la fântână, plimbându-și ușor degetele prin apă, gândindu-se la acea seară de demult.

— Acum zece ani. Ieșisem să mă ascund în labirint, voiam ceva care să mă facă să nu mă mai gândesc la cât de groaznic fusese primul meu sezon. Iar tu erai acolo. N-aveam de unde să știu că mă voi gândi la tine zece ani de-atunci înainte.

Ralston o sărută din nou, mușcându-i ușor buza de jos până o auzi suspinând.

— Am de gând să te fac să te gândești la mine mult mai mult de-atât, spuse el, sărutându-i vârfurile degetelor. Știu că ar trebui să-mi pară rău că te-am făcut să aștepți atât, dar mărturisesc că sunt foarte bucuros că m-ai așteptat să-mi dau seama că exiști, iubita mea.

O îmbrățișă din nou.

— Dar mi se pare frustrant gând că nu te-am văzut așa cum erai chiar atunci... fiindcă am fi avut parte de zece ani de fericire până acum, și o droaie de copii.

— Și n-am fi avut fiecare câte o cicatrice.

— Și asta, mica mea diavoliță, râse el.

Callie îi mângâie ușor obrazul, bucurându-se de căldura lui.

— Ai mare dreptate, dar atunci n-aș fi avut nici eu lista mea iar tu n-ai fi profitat de lucrurile trecute pe ea. Gândește-te, de exemplu, la obiectivul din seara asta.

Ralston ridică din sprânceană, cu o privire poznașă.

— Obiectivul din seara asta?

Pasiunea îi umbri privirea. O trase aproape, desfătându-se cu plăcerea de a o ține la pieptul lui. O ridică și o duse până la o bancă din apropiere, o așeză acolo și, îngenunchind, își strecură mâinile sub poalele ei, mângâindu-i gleznele. Atingerea lui promitea mult mai mult. Callie izbucni în râs, dar hohotul se transformă imediat într-un oftat, când îi simți mâinile rătăcind în sus, pe picior.

— Chiar așa, spuse ea, un zâmbet misterios arcuindu-i buzele în timp ce-și petrecu brațele în jurul gâtului său.

„Pasiune într-o grădină."

Buzele lui se opriră deasupra buzelor ei, iar Ralston șopti:
— Nici prin gând nu-mi trece să-ți refuz o nouă aventură.

SFÂRȘIT

C U P R I N S

Prolog

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

CAPITOLUL 12

CAPITOLUL 13

CAPITOLUL 14

CAPITOLUL 15

CAPITOLUL 16

CAPITOLUL 17

CAPITOLUL 18

CAPITOLUL 19

CAPITOLUL 20

CAPITOLUL 21

CAPITOLUL 22

CAPITOLUL 23

CAPITOLUL 24

EPILOG

Observații

[←1]

Homer, *Odiseea*, cântul XXIII, traducerea George Murnu, Editura Univers, București, 1971 (n. red.)

[←2]

Sat din sudul Scoției, celebru pentru nunțile făcute fără acordul părinților (n.tr.).

[←3]

Impenetrabilă.